PUTEREA DESTINULUI

THOMAS GIFFORD

RAO

Săptămâna Financiară

UN REICH RENĂSCUT...

Hitler a pierdut al Doilea Război Mondial. Este un fapt bine cunoscut de toată lumea. Dar ceea ce nu toată lumea știe este că un grup de naziști au supraviețuit războiului și își privesc înfrângerea doar ca pe o retragere temporară. Ei s-au infiltrat în posturi-cheie la diferite companii și corporații reprezentând cele mai importante state și încearcă să pună mâna pe putere.

...ÎMPOTRIVA UNUI SINGUR OM

John Cooper este omul care poate stăvili răul atotcuprinzător. Într-o cursă contra cronometru, soarta lui Cooper și, odată cu ea, soarta omenirii, atârnă de un singur fir de păr.

rao
rao international publishing company

Săptămâna Financiară

ISBN 978-973-103-736-3

9 789731 037363

www.rao.ro
www.raobooks.com

Thomas Gifford

Puterea destinului

Descrierea CIP a Bibliotecii Naţionale a României
GIFFORD, THOMAS

Puterea destinului / Thomas Gifford; trad.: Franciska Dumitru - Bucureşti: Ed. a 2-a rev. - RAO International Publishing Company, 2008

ISBN 978-973-103-736-3

I. Dumitru, Franciska (trad.)

821.111(73)-311.6=135.1

RAO International Publishing Company
Grupul Editorial RAO
Str. Turda, nr. 117-119, Bucureşti, ROMÂNIA
www.raobooks.com
www.rao.ro

THOMAS GIFFORD
The Wind Chill Factor
© Thomas Gifford, 1975
Toate drepturile rezervate

Traducere din limba engleză
FRANCISKA DUMITRU

© RAO International Publishing Company, 2008
pentru versiunea în limba română

2008

ISBN 978-973-103-736-3

Pentru Camille

Eu nu sunt ceea ce par a fi;
El nu este ceea ce pare a fi;
Ei nu sunt ceea ce par a fi.

Prolog

Pe peron nu erau multe persoane. Era frig şi aerul rece mă înfiora în mod plăcut, alinându-mi durerea. M-am sprijinit de un stâlp. Câţiva paşi mai încolo aştepta o familie între două vârste. Purtau paltoane din stofă groasă, iar femeia ţinea strâns de mână o fetiţă cu păr auriu. Faţa micuţei era luminată de zâmbetul poznaş şi mândru al copiilor cărora li s-a permis să rămână în preajma adulţilor cu mult peste ora lor obişnuită de culcare. La un moment dat fetiţa şi-a eliberat mânuţa din cea a mamei şi a început să se plimbe în jurul părinţilor, descriind cercuri din ce în ce mai ample, până ce s-a apropiat suficient de mult pentru a-i putea vedea ochii de culoarea albăstrelelor. Mi-a surâs şi eu i-am zâmbit la rândul meu. Purta o hăinuţă din stofă scumpă, cu guleraş din catifea.

S-a apropiat mai mult, puţin temătoare, şi m-a privit serioasă, aşa cum numai copiii pot să o facă, în timp ce surâsul i se stingea încet de pe buze. Am încercat din nou să-mi înfrâng durerea şi slăbiciunea şi i-am zâmbit pentru a doua oară. Îmi amintea de fotografiile surorii mele mai mici, Lee, luate cu mulţi ani în urmă.

Într-un târziu, jenat puţin de privirea ei iscoditoare, m-am înclinat să o salut. În clipa aceea fetiţa a început să scoată ţipete ascuţite, tânguindu-se de parcă aş fi atacat-o. Am simţit cum mi se înmoaie genunchii şi îmi pierd echilibrul, şi m-am agăţat disperat de stâlp. Eram consternat: de ce ţipa? Gura larg deschisă, ca un abis gata să mă înghită, îmi amintea de rana de pe fruntea lui Alistair Campbell.

Părinţii s-au întors brusc, cu ochii larg deschişi, iar tatăl s-a repezit spre copil, luându-l de mână şi şoptindu-i cuvinte liniştitoare. Femeia s-a apropiat, cu o expresie plină de reproş întipărită pe faţă. Deodată a încremenit locului,

şi-a acoperit gura cu mâna înmănuşată şi a exclamat: „O, Doamne! Henry, uită-te la faţa lui, e plină de sânge..."

Mi-am trecut mâna peste faţă şi am simţit-o lipicioasă. Stomacul mi s-a strâns dureros când mi-am văzut degetele mânjite cu sânge. Am încercat să mă ţin de stâlp, însă totul în jur părea să se deformeze, iar vocile îmi parveneau din depărtare, ca prin vis. Fetiţa încetase să ţipe. Cu privirea împăienjenită continuam să privesc ploaia ce spăla şinele de cale ferată şi care, încet-încet, se transforma în ninsoare.

O voce obosită mi-a şoptit în ureche: „Dumnezeule, Cooper, uită-te la tine cum arăţi!"

Vocea îmi era cunoscută, însă când am întors capul nu am putut zări decât o pată de lumină pe care se profila o siluetă întunecată, apoi trăsăturile vagi ale unui chip, însă era prea târziu. Priveam sfârşit rafalele de zăpadă, auzeam zgomotul estompat al trenurilor în depărtare şi simţeam că mă prăbuşesc, dar, pur şi simplu, nu îmi păsa...

Partea Întâi

Unu

Totul a pornit de la o telegramă.

Locuiam de câţiva ani la Cambridge, Massachusetts, de când se pronunţase divorţul meu de Digby şi constatasem că locul avea un farmec aparte, cu toate că nu se putea compara cu anii studenţiei, petrecuţi în campusul de la Universitatea Harvard. Frecventam cu regularitate biblioteca Widener. Cumpărăturile mi le făceam în exclusivitate la Coop. Aveam la îndemână o mulţime de anticariate, librării, papetării, standuri de ziare. Tutunul mi-l procuram de la Leavitt & Pierce, iar micul dejun era de neconceput fără a avea un exemplar din *Crimson* şi *The New York Times*. Făceam plimbări lungi pe strada Boylston, trecând pe lângă Casa Eliot, unde locuisem pe vremuri, şi coboram până pe malul râului Charles, unde mi s-a întâmplat să mă îndrăgostesc nebuneşte de o femeie care era sortită să mă părăsească şi care mă determinase să divorţez.

La Cambridge îmi permiteam, în sfârşit, să fiu eu însumi. În această privinţă, era cu totul diferit de New York, oraşul în care atâtea lucruri aminteau de Digby, care avea o mulţime de prieteni şi care era mult mai bine cunoscută decât mine. Fapt şi mai semnificativ, situaţia era diametral opusă celei de la Cooper's Falls, localitate ce-şi împrumutase numele de la cel al familiei mele care, în multe privinţe, ajunsese să fie considerată ca un fel de proprietate publică.

În dimineaţa respectivă, puţin după jumătatea lui ianuarie, şedeam la masa din prima cameră, ale cărei ferestre dădeau spre curtea acoperită cu iarbă uscată, cenuşie, pătată ici-colo cu moviliţe de zăpadă. Cafeaua aburea în cană, alături de o brioşă englezească, stropită din belşug cu unt topit, iar eu contemplam cu oarecare satisfacţie un teanc de foi galbene acoperite de scrisul

meu întortocheat, cu litere una într-alta. Romanul de acţiune, al cărui subiect era inspirat din revolta studenţească de la Harvard şi care purta titlul *Tumult*, se profila din ce în ce mai clar. Nu mai pusesem gura pe băutură de şase luni şi medicul meu reuşise aproape să mă convingă că alcoolismul, care fusese pe punctul de a mă termina, era de domeniul trecutului. Mă dezbărasem de femei şi îmi lipseau din ce în ce mai puţin. Aveam treizeci şi patru de ani, eram mai mult sau mai puţin lefter, dar mă simţeam suficient de tare pentru a nu mă teme de zilele, lunile sau anii care îmi rămâneau în viaţă.

În dimineaţa aceea şedeam în sânul unei oaze pe care mi-o clădisem singur: izbutisem să mă adun şi să supravieţuiesc.

Atunci s-a întâmplat să sune telefonul.

– Western Union doreşte să vorbească cu domnul John Cooper, a spus o voce feminină.

– La telefon.

– Avem o telegramă pentru dumneavoastră de la un anume, ăăă... Cyril Cooper?

Am rugat-o să mi-o citească, simţind cum inima mi se strânge într-o gheară de gheaţă – senzaţia neplăcută, produsă de orice comunicare din partea Western Union.

Femeia a început să citească: TE AŞTEPT URGENT LA COOPER'S FALLS, 20 IANUARIE. LASĂ TOTUL BALTĂ. ARBORELE GENEALOGIC TREBUIE ÎNGRIJIT. TE SALUT, BĂTRÂNE. CYRIL.

S-a oferit să-mi repete mesajul şi am acceptat recunoscător, ascultând uşurat: cel puţin, nu era vorba de vreo tragedie. Stăteam cu privirea aţintită asupra străzii pustii de sub fereastră, întrebându-mă ce putea însemna asta. Am întrebat telefonista de unde fusese expediată telegrama.

– De la Buenos Aires, a venit răspunsul indiferent.

I-am mulţumit şi am întins mâna într-un gest reflex după pipă şi cutia metalică cu Balkan Sobranie, am îndesat tutunul negru în căuş, l-am aprins cu un chibrit şi am tras adânc în piept, savurând aroma şi privind jarul ce se ridica peste marginea pipei din lemn de trandafir.

În primul rând, nu era vorba de o glumă. Numai fratele meu, Cyril, era în stare să risipească banii pe trei cuvinte de genul TE SALUT, BĂTRÂNE.

În al doilea rând, în concepţia lui Cyril, „urgent" nu era un cuvânt aruncat în vânt. Exact asta însemna.

În al treilea rând, data nu era evazivă. Îmi cerea să mă duc la Cooper's Falls exact pe 20 ianuarie, iar eu nu mă puteam eschiva în nici un fel.

În al patrulea rând, mesajul nu era doar ispititor, ci de-a dreptul provocator, cu toate că nu dezvăluia practic nimic. Cyril nu acţiona niciodată fără un motiv, iar dacă în cazul de faţă era atât de misterios însemna că avea unul bine întemeiat.

În al cincilea rând, Buenos Aires. Buenos Aires nu făcea parte din aria geografică în care opera de obicei Cyril; el prefera Europa. Şi cu toate acestea, Cyril trebuie să fi avut un motiv excelent pentru a se afla la Buenos Aires.

După cea de-a doua ceaşcă de cafea îmi pusesem la punct propriul meu plan. Mi-am aruncat câteva lucruri într-o geantă de voiaj, am făcut puţină ordine şi am coborât grăbit în garajul unde îmi ţineam Lincolnul.

Doi

Lincolnul era o reminiscenţă a vremurilor când banii nu reprezentau o problemă pentru mine. L-am păstrat şi l-am îngrijit ca pe un talisman, înfruntând o avalanşă de greutăţi financiare şi de probleme personale. Automobilul torcea în surdină, înghiţea benzina ca o veritabilă rachetă cosmică, iar radiatorul încălzea atmosfera, umplându-mă de o senzaţie de confort şi mulţumire. Construit în 1966, Lincolnul gri metalizat reflecta o lume cenuşie, în timp ce eu mă desfătam în habitaclul capitonat cu piele. Nici nu-mi trecuse prin minte să pornesc la drum cu un alt mijloc de transport. Verificasem totul: benzina, uleiul, transmisia, frânele, bateria, presiunea aerului, siguranţele tuturor becurilor din interior şi din exterior, ca şi celelalte dispozitive mecanice.

Pe parbriz au apărut primii fulgi de zăpadă. Mă aprovizionasem din belşug cu lichid de spălare a parbrizului. Ştergătoarele noi alunecau lin peste parbrizul lat. Eram gata de plecare.

În prima zi după ce am părăsit Bostonul am parcurs cinci sute cincizeci de kilometri pe o ninsoare măruntă, ce-mi lua vizibilitatea şi se aşternea pe asfalt doar pentru a se topi în clipa următoare. Evident că gândurile mi s-au îndreptat spre fratele meu Cyril.

Mai în vârstă cu doi ani decât mine, Cyril Cooper fusese un copil şi apoi un bărbat extrem de afabil, încăpăţânat şi, din păcate, de o lăcomie înfiorătoare. Aviditatea sa, satisfacţia de a-şi dedica viaţa profesională unei serii nesfârşite de tranzacţii comerciale îl transformaseră într-un bărbat putred de bogat. Se pare că, mulţumită caracterului său integru, Cyril nu avea duşmani, ceea ce era o adevărată ciudăţenie în cazul unei persoane atât de avute. Afacerile lui includeau comercializarea whisky-ului scoţian, a îmbrăcăminţii la modă în două rânduri de magazine cu vânzare cu amănuntul, a echipamentului

de înregistrare pentru televiziune; în plus, se ocupa de publicitate, editarea de cărţi de specialitate, de comerţ maritim sub pavilion liberian şi de valorificarea terenurilor în Marea Britanie, Franţa şi Spania. La vârsta de douăzeci şi unu de ani solicitase un împrumut bunicului nostru şi îşi netezise, puţin câte puţin, drumul spre cercul restrâns al marilor magnaţi.

În timp ce conduceam, privind amurgul care mă învăluia pe nesimţite şi savurând aroma sublimă a tutunului Barling Canadian, gândurile mi-au zburat inevitabil de la persoana fratelui meu – imagine vie a bunei dispoziţii lipsite de griji – către restul familiei care, printr-un capriciu inexplicabil al genelor, produsese un descendent atât de diferit ca mine, un tip introvertit şi pedant, ca să nu mai pomenesc de sora noastră mai mică, Lee, care murise în timpul bombardării Londrei.

Localitatea Cooper's Falls fusese întemeiată în partea de nord a Minnesotei, într-unul din meandrele mirificului râu St Croix, puţin mai sus de cascada înspumată şi bolborositoare care nu-şi pierdea din vigoare nici în timpul celor mai geroase ierni. Primul dintre Cooperi, tizul meu, John, îşi agonisise averea investind în transportul feroviar şi comerţul cu grâne, combinaţie care ulterior a dat omenirii un număr frumuşel de milionari şi a facilitat apariţia viguroasei şi prosperei metropole Minneapolis. Dar neamul Cooperilor era, una peste alta, extrem de şovăitor, până ce bunicul meu a pus piciorul în prag şi a recuperat o bună parte din timpul pierdut.

Bunicul meu Austin era un bărbat extrem de conştiincios care a devenit din ce în ce mai bogat, pe măsură ce naţiunea a prosperat, cam pe la începutul secolului al douăzecilea. A fost un om inteligent, care număra printre prietenii săi pe mai bine cunoscuţii giganţi ai finanţelor: Carnegie, Rockefeller, Ford, Mellon. Însă la un moment dat, probabil datorită unei traume psihice necunoscute care, asemenea unui şrapnel rămas de pe vremea războiului, îşi croise drum spre suprafaţă, supurând ca o bubă urâtă, bunicul a început să fie obsedat de o viziune neliniştitoare. În timpul vizitei sale în Germania, prin anii '20, Austin Cooper a fost profund mişcat de condiţia proastă a nemţilor care sufereau sub ceea ce el numea „jugul penitenţei impus de cuceritorii lor după terminarea Marelui Război". Nu era singurul care simţea astfel: mulţi observatori încercau acelaşi sentiment, iar istoricii generaţiilor următoare au susţinut în mod frecvent ideea potrivit căreia pacea aceasta nedreaptă nu izbutise să facă altceva decât să favorizeze declanşarea unui al doilea Război de Treizeci de Ani care a durat din 1914 până în 1945. În orice

caz, firea lui Austin Cooper nu s-a împăcat cu gândul de a-şi nota, pur şi simplu, impresiile în jurnal, fără să întreprindă nimic.

Cu prilejul vizitelor ulterioare în Germania bunicul meu a căutat, cu oarecare fler şi încăpăţânare, persoanele despre care credea că vor avea un cuvânt de spus în renaşterea Germaniei din propria-i cenuşă, precum pasărea Phoenix. Pe de o parte, s-a aliat social şi financiar cu familia Krupp, funcţionând ca un fel de intermediar între diverşii magnaţi americani şi germani.

Pe de altă parte însă, Austin a început să curteze şi să fie curtat de liderii politici care, în viziunea lui, aveau îndrăzneala – acesta era cuvântul lui – de a întoarce din drum ţara şi de a o călăuzi din nou spre destinul său adevărat. American fiind, le era foarte util acestor oameni noi. El avea posibilitatea de a pătrunde în cercuri care lor le erau interzise prin forţa convenţiilor sociale.

Astfel, Austin Cooper şi-a început colaborarea cu doi germani înverşunaţi şi extrem de capabili, care căutau să făurească o lume nouă. Unul dintre ei era, în mod excepţional, un erou al Marelui Război, ceea ce flata simţul rezervat al grandorii bunicului; celălalt era, într-un fel, mai greu de înghiţit, însă avea o forţă interioară şi o inteligenţă hipnotizatoare, aşa cum nu mai întâlnise Austin la nici o altă persoană.

Hermann Göring.

Adolf Hitler.

Austin Cooper.

Cyril Cooper.

Buenos Aires.

Te salut, bătrâne.

Numele reverberau în mintea mea, intersectându-se, în timp ce stăteam rezemat de perne pe patul meu de motel, prea obosit ca să citesc sau măcar să urmăresc emisiunea de la televizor. Însă eram prea agitat pentru a putea adormi; şofatul prin ninsoare mă epuizase şi-apoi, tot gândindu-mă atâta la familia mea, treaba începuse să mă neliniştească.

Trecuse multă vreme de când nu mai fusesem la Cooper's Falls, multă vreme de când îmi lăsasem gândurile să se ocupe cu atâta insistenţă de familia mea. Dar îmi mai rămâneau atâţia kilometri de parcurs, atâtea ore de condus. Începusem să regret că nu luasem avionul, însă acest lucru ar fi distonat cu firea mea. Oricine mă cunoştea ar fi fost convins că voi lua Lincolnul.

Într-un târziu m-am strecurat sub pătură şi am ascultat vântul care se izbea de uşa camerei până ce am adormit.

A doua zi au încercat să mă omoare.

Trei

A doua zi a călătoriei mele către casă a fost o versiune mai agitată a primei după-amiezi petrecute după plecarea din Boston. Am condus spre vest, înfruntând o perdea cenuşie şi schimbătoare de zăpadă care îmi reducea vizibilitatea şi viteza la minimum. Nu reuşeam să disting contururile obiectelor decât atunci când eram pe punctul de a da peste ele, iar farurile desenau halouri de lumină fermecătoare, dar total ineficiente, în jurul vălătucilor de zăpadă. Radioul transmitea neîncetat avertismente privind riscurile de a călători, înşirând liste nesfârşite de şcoli închise şi întâlniri anulate. Însă teama de a nu întârzia îmi alunga orice gând de a opri. Cyril îmi ceruse să vin pe data de 20 şi intenţionam să-i respect rugămintea.

În Indiana şi Illinois vremea s-a mai înmuiat, aşa că un timp am lăsat Lincolnul să ruleze în voie, aflând de la radio că din faţă se apropia furtuna, pândindu-mă de îndată ce aveam să cotesc spre nord, pe autostrada cu plată Illinois, în drum spre Wisconsin. Dar, deocamdată, soarele strălucea palid, iar eu am încercat să-mi destind muşchii braţelor, înţepeniţi de atâtea ore de condus pe vizibilitate zero.

În 1972 părea ciudat să rulezi de-a curmezişul unei ţări care îşi construise propriul său sistem de probleme vechi şi iarăşi noi, gândindu-te între timp la copilăria petrecută la Cooper's Falls, în umbra unui bunic al cărui nume devenise, în anii reînarmării Germaniei, sinonim cu admiraţia anumitor americani faţă de ideile naziste şi care, din cine ştie ce motive personale, fusese un simpatizant al mişcării naziste din Europa.

Pe la jumătatea anilor '30, înainte de a mă naşte eu, antisemitismul practicat în Germania nu era prea bine cunoscut în acea parte a Americii şi nici nu prezenta un interes deosebit. În opinia generală, aceasta era o problemă

cu care trebuia să te obişnuieşti să coexişti şi, în fond, fiecare naţiune trebuia să-şi rezolve cum se pricepea situaţia cu evreii – în special, în ceea ce priveşte averea lor şi pârghiile economice asigurate de aceştia. În viziunea bunicului meu, evreii erau de luat în seamă doar sub raportul afacerilor şi, dacă nu puteai avea încredere în ei, însemna că nu erau totuşi atât de diferiţi de celelalte naţii. Nu exista în nici un caz vreun motiv pentru care nu ai fi putut coexista alături de ei. Făceau parte din realităţile vieţii şi, deşi nu s-ar fi abătut din drum pentru a salva un evreu, nici nu i-ar fi făcut vreun rău unuia, în mod gratuit. Erau, pur şi simplu, un grup etnic aparte, şi îşi rezolvau problemele aşa cum credeau de cuviinţă. Acelaşi lucru l-ar fi putut spune şi despre catolici.

Deci Austin Cooper nu era vreun rasist înrăit sau vreun bigot. Sub falsa aură de publicitate plină de culoare se ascundea un spirit realist mai degrabă detaşat, care privea Europa ca pe un uriaş şovăielnic şi suferind, care trebuia cumva vindecat, atât spre binele lumii, cât şi al afacerilor lui Austin Cooper. Avea convingerea că Europa avea nevoie de un conducător sau un grup de lideri dinamici, capabili să reînvie mândria, spiritul naţionalist, încrederea necesară repunerii pe picioare a bătrânului continent. Această convingere s-a întărit în timpul crizei economice, ca şi implicarea sa în politica fascistă dusă de Germania, Italia, Spania şi Anglia. Unica soluţie viabilă era naţionalismul şi, dacă pentru acesta era nevoie de un război, atunci aşa trebuia să fie. Banii supravieţuiesc războaielor şi câştigă în vigoare. Războiul nu era o problemă. Au existat întotdeauna războaie. Omenirea avea o slăbiciune pentru confruntările armate. Important era să profiţi de pe urma lor.

Ceea ce mă frământa pe mine, copil necunoscător în ale politicii, erau aspectele pur personale ale faptului că eram nepotul lui Austin Cooper, Nazistul Numărul Unu al Americii, cum era etichetat de ziarele *Liberty* şi *Collier's*.

Fratele meu Cyril şi cu mine eram mult mai ataşaţi de bunicul decât ar fi fost cazul în mod normal. Eram prea mici pentru a fi resimţit vreun neajuns de pe urma faptelor sale. Pentru noi el nu era decât un bărbat vârstnic, suplu, îmbrăcat în veşminte cu o croială impecabilă, care avea întotdeauna pentru noi câteva monede sau cărţi; un bărbat trist, care vorbea fără ocolişuri şi care ne uimea prin accesele necontrolate de râs, surprinzătoare la o persoană atât de serioasă. În timpul războiului obişnuia să joace cu noi crichet pe peluza imensă din spatele casei; pe atunci avea puţin peste şaizeci de ani şi purta întotdeauna cămaşă albă şi cravată neagră; i se părea deja că e periculos să apară în public, la partide de golf sau alte evenimente mondene.

Dar, dacă pentru noi nu era decât un personaj sobru şi binevoitor, alte aspecte apăsau greu pe umerii tatălui nostru, care era unul dintre adulţii din marea masă a adulţilor din preajma noastră. Aceştia îl asociau cu nazistul american care apărea fotografiat pe prima pagină a jurnalelor, stând de vorbă cu Adolf Hitler, călătorind într-o limuzină imensă, alături de Göring, Speer şi doamna Göring, consfătuindu-se în spatele uşilor închise cu Alfred Krupp, apoi ieşind zâmbitor şi împărţind în dreapta şi în stânga strângeri de mână cordiale, pentru a pecetlui Dumnezeu ştie ce afacere diavolească.

Cu acestea a trebuit să se confrunte tatăl nostru. Se născuse în 1910 şi absolvise Harvardul în 1932. A fost un tânăr chipeş, cu înclinaţii artistice, care intenţionase la un moment dat să devină pictor. Vizitase Germania, împreună cu tatăl său, în anii '20, perioada de glorie a Berlinului, apoi în 1930, când situaţia era oarecum diferită, îi cunoscuse pe marii oameni de stat care hotărau remodelarea Europei şi care au şi făcut-o curând după aceea şi reacţionase violent împotriva ideilor pe care le împărtăşeau aceştia şi, implicit, tatăl său. Astfel, în timp ce Austin Cooper ajunsese simbolul nazismului american, tatăl nostru încercase în prea scurta sa viaţă să se opună din răsputeri terorii naziste. În final a căzut la datorie, în 1941, ca pilot al RAF, într-o luptă aeriană deasupra canalului Mânecii. Avionul Spitfire pe care îl pilotase şi trupul său nu au fost găsite niciodată. La vremea aceea au apărut articole despre amândoi: unul, trădătorul nevătămat al principiilor sfinte americanilor, celălalt, fiul martir, căzut în numele libertăţii. Presupun că ar fi fost nişte articole senzaţionale, cu condiţia să nu se fi referit la tatăl şi la bunicul tău.

Pe 8 decembrie 1941, din ordinul preşedintelui, conacul nostru uriaş de pe moşia ce dădea spre râul magnific şi spre cascadă a fost ocupat de militari în uniformă, înarmaţi, rămânând astfel până la câteva luni după terminarea războiului. Austin Cooper a fost izolat, pentru a-l apăra de toţi cei care aveau motive să-i dorească răul.

Patru

Chicago se întindea pe o suprafaţă uriaşă, învăluită în smog, ca o pată îngheţată de mizerie sub cerul de deasupra. Când am cotit spre nord, înfruntând vântul subţire, vremea s-a mohorât din nou. Curând eram în miezul furtunii şi simţeam cum Lincolnul se cutremura sub rafalele care izbeau portierele masive. Vârtejurile de zăpadă măturau suprafaţa câmpurilor întinse, iar soarele dispăruse aproape complet, rămânând doar ca o pată părelnică în cenuşiul din jur, pradă vântului dezlănţuit şi zăpezii.

Am tras pe dreapta în faţa unuia dintre restaurantele lanţului comercial al lui Fred Harvey. Locul era practic gol, înviorat doar de tremurul ceştilor goale în farfuriile lor; era o linişte stranie, nepământeană, ca şi cum Fred Harvey şi-ar fi deschis un local spaţial, izolat ca într-un cocon de zăpadă. Pentru o fracţiune de secundă m-am simţit ca şi cum aş fi fost singura fiinţă vie eşuată în mijlocul unor roboţi.

Vraja s-a rupt atunci când o tânără mi-a pus în faţă o ceaşcă cu cafea. Faţa adolescentină, pătată de acnee, s-a lărgit într-un zâmbet, în timp ce comenta despre vreme.

– Parcă ar fi deja noapte, a conchis fata şi s-a îndepărtat.

Doi bărbaţi au intrat la bufet şi au comandat cafea. Unul din ei, înalt, cu un început de chelie, îmbrăcat într-o haină din blană de oaie, s-a apropiat de mine şi mi-a cerut permisiunea să arunce o privire în exemplarul din *Tribune* care zăcea aruncat pe tejghea, în faţa mea. I-am răspuns că nu îmi aparţinea şi, deci, nu aveam nimic împotrivă. A zâmbit şi a clătinat din cap, privind zăpada care se lovea de geamurile imense, acoperind priveliştea autostrăzii ce şerpuia sub clădiri.

– Mergeţi către nord? m-a întrebat cu un zâmbet trist şi prietenos.

– Până la Minnesota.

– S-ar putea să nu reuşiţi, a zis posomorât, ca şi cum ne-am fi aflat în faţa unui adversar comun. Am auzit că e de rău, mai ales acolo, în nord, unde spuneţi că mergeţi.

– Presupun că aşa este.

– Ce treabă împuţită. Şi-a aprins un Kool şi a împăturit ziarul cu mâinile puternice, cu degete lungi. Semăna cu un cowboy care-şi mâna turma către casă prin vijelie. Mulţumesc pentru ziar, a spus şi s-a întors la tovarăşul lui.

Când mi-am pus mănuşile şi am ieşit, la maşină, am observat că îşi sorbeau cafeaua în tăcere. Eram îmbrăcat în puloverul meu favorit, cu guler pe gât, o chestie groasă, de culoarea petrolului, tricotată de vreo bătrânică din Hebride – lână pură, dar moale ca o mănuşă din piele. Motorul maşinii a pornit instantaneu, iar eu am trecut mental în revistă tot ce era necesar pentru o funcţionare perfectă. Am depăşit încet service-ul, trecând pe lângă o limuzină neagră, parcată lângă pompele de benzină. Bărbaţii din restaurant ieşiseră în urma mea. Stăteau lângă maşina neagră, iar cel cu haina de blană de oaie mi-a făcut cu mâna, în timp ce treceam pe lângă ei coborând rampa spre întinderea albă, părăsită, care era de fapt autostrada.

Visam cu ochii deschişi, fără a pierde însă controlul volanului. O vreme mi-am lăsat gândurile stăpânite de Cyril, apoi Digby i-a luat locul; o aduceam acasă, la Cooper's Falls, aşa cum făcusem cu mulţi ani în urmă. Tata vorbea aşa cum nu avusese prilejul să o facă vreodată în timpul vieţii; bunicul lovea energic mingea de crichet, iar cravata neagră îi flutura în adierea de vară... auzeam parcă aievea impactul crosei cu mingea...

Când m-am dezmeticit se lăsase seara, iar ninsoarea se înteţise. Şoseaua era alunecoasă din cauza zăpezii bătătorite şi a gheţii. Vizibilitatea era o glumă. Într-o oră nu zărisem mai mult de şase maşini şi tocmai trecusem graniţa interstatală spre Wisconsin când m-am pomenit cu limuzina neagră, la numai câţiva paşi în stânga mea. Am văzut că patinează, însă nu am mai avut timp să reacţionez înaintea impactului; simţeam Lincolnul alunecând de pe autostradă, însă zăpada bătătorită îmi zădămicea orice tentativă de a-l stăpâni.

Patinam prin zăpada învolburată, asemenea unei perechi de patine gigantice, îndreptându-ne încet spre marginea unui hău imaculat. Am tras de volan, mi-am luat piciorul de pe accelerator, în speranţa că anvelopele antiderapante vor face în sfârşit priză. Într-un târziu limuzina neagră s-a desprins şi a demarat depăşindu-mă, în timp ce eu continuam să alunec în jos. În final am simţit cum roţile din spate se echilibrează şi, într-o clipă de luciditate necaracteristică,

am tras schimbătorul de viteze şi-am accelerat, sperând să recapăt controlul volanului. Spre uimirea mea manevra a ţinut, iar eu am simţit cum Lincolnul câştigă în stabilitate, ţâşneşte prin nămeţii de pe marginea şoselei şi îşi croieşte drum înapoi, pe carosabil, împrăştiind în jur valuri de zăpadă. Presupun că între clipa impactului şi momentul în care am ajuns înapoi pe autostradă s-au scurs doar câteva secunde, însă mie mi s-a părut o eternitate, o teroare interminabilă, care mi-a strâns stomacul ghem şi m-a umplut de o sudoare rece, făcându-mă să tremur din tot corpul. Am rămas cu mâinile încleştate pe volan, inspirând pe gură, pentru a-mi stăpâni senzaţia chinuitoare de greaţă.

Limuzina neagră a reapărut din nămeţi, apropiindu-se cu farurile aprinse. Am auzit claxonul şi l-am zărit pe bărbatul în haină de cojoc făcându-mi semn cu mâna. Maşina a tras în faţa Lincolnului şi s-a oprit. La lumina farurilor mele am văzut portierele deschizându-se de ambele părţi ale maşinii. Cei doi bărbaţi au coborât şi s-au apropiat grăbiţi, luptându-se cu rafalele de vânt. Am împins portiera care s-a deschis scârţâind chinuitor şi am coborât, primind în plină figură vântul rece care se stârnise după plecarea mea din restaurantul lui Fred Harvey. Gerul m-a pătruns până la piele, prin puloverul gros de lână. L-am auzit pe omul în cojoc strigându-mi:

– N-ai păţit nimic?

Cuvintele au fost imediat smulse de viscol. Zăpada îmi biciuia faţa şi ochii.

– Se pare că nu.

– Dumnezeule, nu am putut face nimic, a zis tovarăşul său, un bărbat scund şi îndesat, îmbrăcat într-o haină de sibir. Îmi pare teribil de rău, amice!

Ne uitam examinând stricăciunile: vopseaua era zgâriată, iar portiera şi aripa din faţă, serios îndoite.

– Fir-ar să fie! am exclamat.

– Mă duc să văd cum arată în spate.

Omul în cojoc de oaie şi-a ascuns capul în gulerul flocos şi a pornit spre spatele Lincolnului. Nu se auzea nici un sunet, cu excepţia vuietului viscolului dezlănţuit.

Bărbatul în haină albastră din sibir mi-a făcut semn cu degetul, arătând spre roata din faţă. A îngenunchiat, dându-mi impresia că trage de aripă, încercând să o îndepărteze de roată. L-am imitat, îngenunchind în zăpadă. După câte vedeam, aripa nu atingea cauciucul şi m-am întors ca să-i spun.

N-am apucat să scot nici un cuvânt. În schimb, am simţit o lovitură scurtă, năucitoare, în tâmplă. Am auzit cum ceva îmi izbeşte ţeasta, apoi icnetul unui bărbat chiar lângă urechea mea. Ultima senzaţie de care îmi amintesc a fost răceala zăpezii pe faţă, după care totul s-a întunecat în jur.

Cinci

Cât timp poţi rezista zăcând în zăpadă, la temperaturi sub zero grade? Habar n-am. Însă eu am supravieţuit. Când mi-am revenit eram îngheţat bocnă, iar când am ridicat capul m-am izbit de şasiul Lincolnului; nu ştiu cum, însă reuşisem să mă ascund pe jumătate sub caroserie. Supravieţuisem atacului din două motive: bărbatul în cojoc nu mă lovise suficient de tare, iar căldura emanată de motorul supradimensionat mă salvase de la moartea prin îngheţare.

Încet, gemând de durere, am reuşit să ies la lumină. Cinematograful şi televiziunea ne-au creat o imagine falsă a violenţei fizice, pentru că eroii din filme supravieţuiesc întotdeauna. Bănuiam eu că ni se bagă pe gât ceva rupt de realitate. Suspiciunile mi s-au confirmat când m-am sprijinit de capotă şi am început să vomit în zăpadă. Era mai îngrozitor decât mi-aş fi putut închipui chiar şi în cea mai cruntă stare de beţie – atât realitatea fizică, cât şi ameninţarea ce plana asupra mea sub forma unui cric, gata să se abată asupra capului meu. Nenorociţii aceia mă lăsaseră să mor pe autostradă – efectiv să mor – iar eu supravieţuisem printr-un capriciu al sorţii. Brusc, am devenit conştient de viscol; am deschis portiera, m-am urcat la volan şi am răsucit cheia de contact. Lincolnul a revenit la viaţă odată cu mine, încălzind aerul din interiorul capitonat cu piele şi dezgheţând parbrizul. Lincolnul îmi salvase viaţa.

Sângele mi se închegase pe tâmplă şi când am încercat să o ating am simţit o durere îngrozitoare. Am rămas şezând la căldură, străduindu-mă să mă calmez şi să-mi adun gândurile. După câteva clipe am coborât din nou, mi-am spălat sângele de pe tâmplă cu zăpadă, mi-am curăţat mâinile şi am urcat înapoi. Roata din faţă nu se freca de aripă.

Era o noapte întunecoasă. Am pornit din nou la drum. Vizibilitatea nu îmi permitea să rulez cu mai mult de patruzeci la oră şi deodată, ca în secvenţele

acelea luate cu începetinitorul, mi-a trecut prin minte că limuzina neagră putea apărea în orice clipă, că nemernicii aceia ar fi putut continua să-mi facă asta până o făceau cum trebuie.

Nu m-am liniştit decât atunci când am zărit prin viscol girofarurile roşii ale echipajului de deszăpezire care încerca să sape o pârtie prin nămeţi. În vehiculele acelea gigantice, în camioanele încărcate cu nisip se aflau oameni – oameni normali, care-şi făceau treaba, încercând să mă apere de zăpadă, nu să mă lichideze. Am început să rulez intenţionat încet, ţinându-mă de pluguri şi de camioanele cu nisip până la Madison, ale cărui lumini străluceau prin viscol ca nişte ochi prietenoşi.

Firește, ar fi trebuit să mă duc direct la camera de gardă a spitalului din localitate pentru a mi se acorda primul ajutor, însă am preferat să ies de pe autostradă, să cotesc la dreapta, traversând banda care ducea spre sud, şi să urc pe panta abruptă care ducea la un Howard Johnson's. Acoperişul portocaliu al motelului se ţitea dintre troiene. După câteva priviri politicoase, dar perplexe mi s-a dat o cameră ce dădea spre parcarea din spate, departe de autostradă, în faţa căreia se profila silueta singuratică a unei stânci golaşe, de câteva ori mai înaltă decât motelul în sine. Parcarea era bine iluminată, maşinile aliniate, somnolând sub zăpada care se cernea încet. Capotele automobilelor, camioanelor, dubiţelor erau acoperite cu un strat alb, gros de vreo cincisprezece centimetri sau mai mult. Mi-am scos bagajul de pe bancheta din spate a maşinii, am tras uşa din sticlă ce dădea în camera mea şi am dat peste omul de serviciu care aprinsese luminile şi îmi arăta baia. Era tuns perie, aşa cum nu mai văzusem de multă vreme. Ochii lui zâmbeau din dosul ochelarilor cu ramă de baga.

– M-am gândit să arunc o privire ca să mă conving că v-aţi instalat confortabil. A dat din cap ca bărbatul cu cojoc de oaie, în restaurantul lui Fred Harvey; a urmat apoi comentariul despre vreme. Pe o noapte ca asta nu se întâmplă mai nimic. Toată ziulica am primit telefoane de contramandare din partea unor comis-voiajori înzăpeziţi cine ştie unde. Bineînţeles, a continuat el pe un ton filozofic, toţi comis-voiajorii de la noi au preferat să mai rămână o noapte, aşa că ne-am compensat, cred.

M-a privit cum îmi arunc geanta de voiaj pe pat şi închid uşa glisantă.

– Aici este comutatorul de căldură, a spus, arătând spre un cadran montat pe perete. Baia este acolo şi aveţi şi televizor color, dacă faceţi parte dintre cei care nu acceptă să piardă emisiunea lui Carson. Mi-a arătat o pătură aruncată pe pat. V-am mai adus un pled.

– Sunteţi foarte amabil. Aveţi cumva nişte Excedrin? Am o durere de cap teribilă.

Bărbatul a ieşit din cameră în timp ce stăteam în faţa panoului de sticlă care servea drept uşă, priveam parcarea înveşmântată într-o mantie albă, pufoasă, ascultând vuietul vântului care mi se insinua la picioare, şi mi-am dat seama ce anume făceam: scrutam parcarea, în căutarea limuzinei negre. Nu am văzut nici urmă de ea. Între timp, bărbatul s-a întors cu flaconul de Excedrin şi a remarcat că eram cam palid.

– Da, probabil că sunt cam palid, dar asta numai din cauza durerii de cap. Mi-e greaţă şi am şi vomitat pe autostradă. În rest, n-am nimic.

– În cazul acesta ar fi mai bine să vă culcaţi. Mi-a zâmbit din uşă şi a adăugat: E epidemie de gripă. Curată crimă. Păi, vă doresc noapte bună!

Curată crimă. O, Doamne!

Un timp, tabletele de Excedrin m-au ţinut treaz şi nu reuşeam să alung din faţa ochilor imaginea zâmbitoare a bărbatului în cojoc de oaie care îmi spunea că s-ar putea să nu ajung la Minnesota. Dar de ce mă atacaseră? Ucideau de plăcere? Părea puţin probabil; cu siguranţă că nişte psihopaţi ar fi savurat actul criminal, asigurându-se că l-au dus la îndeplinire. Să fi fost atunci nişte tâlhari? Dar nu-mi furaseră nimic: nici acte, nici bani, nici cărţi de credit, nimic. Da, mă atrăseseră într-o cursă abil gândită şi încercaseră să mă lichideze. Ce altă interpretare puteam da?

Într-un târziu am adormit, înconjurat de ninsoarea care se lipea pe peretele din sticlă şi de umbrele alungite pe podeaua camerei.

Şase

Pe 20 ianuarie, când am plecat din Madison, îndreptându-mă spre nord, capul mă durea încă, iar deasupra urechii stângi aveam un cucui dureros la palpat, dar nu mai aveam senzaţia aceea chinuitoare de greaţă. Una peste alta, cu burta umplută cu omletă cu slănină, puteam spune că mă simţeam relativ bine. Omul de la staţia service Texaco a aruncat o privire sub capotă, în căutarea eventualelor cabluri desprinse sau scurgeri, apoi mi-a confirmat că totul era în ordine. Făcând abstracţie de aspectul puţin şifonat, Lincolnul torcea voios, demonstrând fără echivoc că nu dă doi bani pe economisirea benzinei. Soarele strălucea spre est. Cerul părea îngheţat. Temperatura scăzuse sub zece grade.

20 ianuarie. Cyril se apropia de Cooper's Falls, poate că ateriza chiar în clipa aceasta pe aeroportul St Paul/Minneapolis. Până la lăsarea nopţii aveam să aflu ce dorea, de ce era atât de grăbit.

Nu ştiam mai multe decât atunci când părăsisem Bostonul. Primisem o telegramă: TE AŞTEPT URGENT LA COOPER'S FALLS, 20 IANUARIE. LASĂ TOTUL BALTĂ. ARBORELE GENEALOGIC TREBUIE ÎNGRIJIT. TE SALUT, BĂTRÂNE. CYRIL. O învăţasem pe de rost.

Pentru mine nu avea nici un sens, nu-mi dădea nici un indiciu. Evident, arborele nostru genealogic fusese împodobit de excentricitatea politică a bunicului, dar ce puteam face noi? Austin Cooper murise liniştit la vârsta de optzeci de ani, vegheat de cel mai vechi prieten al familiei. De fapt, chiar Arthur Brenner a fost acela care, în urmă cu câţiva ani, mi-a comunicat în scris vestea morţii bunicului. Arthur Brenner fusese avocatul bunicului meu şi, cu toate că era mult mai în vârstă, un prieten drag de-al tatălui nostru; tot de la el aflasem şi de moartea tatei, a mamei mele şi a surorii mele mai mici, Lee.

Prin intermediul cunoştinţelor sale, Arthur îl ajutase pe tata să intre la Harvard, intervenise să fie detaşat la RAF şi tot el îmi netezise mie drumul spre porţile Harvardului. Arthur Brenner însuşi a fost acela care, după moartea bunicului, a afirmat că blazonul familiei fusese curăţat în sfârşit. Odată cu trecerea timpului, spunea el, amintirea convingerilor naziste ale bunicului se va estompa, iar eroismul tatei va fi şi el dat uitării; familia se va destrăma, iar Cooper's Falls va rămâne doar un nume pe hartă, unde nu va mai trăi nimeni dintre cei care i-au dat viaţă.

Se făcuse după-amiază, iar eu goneam tot mai spre nord, mai aproape de casă. Soarele apusese deja, iar cerul căpătase nuanţa mănuşilor mele gri, pe care le foloseam la şofat. Radioul anunţa apropierea unei furtuni de zăpadă în Dakota şi în partea de vest a Minnesotei. După ce am cotit spre nord, pe firul râului care marchează graniţa dintre Wisconsin şi Minnesota, începea să se lase întunericul, iar în maşină nu mai era atât de cald. Mi s-a părut că acum caloriferul funcţiona mai slab, aşa că am reglat comutatorul şi m-am oprit să fac plinul. Se pare că omul de la service nu mai văzuse cum arată motorul unui Lincoln şi habar nu avea care era motivul proastei funcţionări a sistemului de încălzire.

După ce am ajuns din nou pe şosea, care acum avea doar două benzi, străjuite de o parte şi de alta de pâlcuri de brazi care ajungeau până aproape de marginea drumului, am început să meditez la bărbatul în cojoc de oaie, întrebându-mă dacă era posibil să existe o legătură între două evenimente atât de curioase – telegrama primită din Buenos Aires de la Cyril şi încercarea de a mă ucide în plin viscol, pe o autostradă din Wisconsin. Dar mi se părea o idee absurdă. Cu siguranţă că fusesem agresat printr-o coincidenţă. Când începi să analizezi un astfel de act de violenţă şi îţi dai seama că nu există nici un motiv aparent, totul devine extrem de complicat.

În apropiere de destinaţie, am virat pe o şosea de trafic greu, îngustă şi cufundată în beznă. Era o noapte fără lună şi fără stele. Nu se zărea nici un alt vehicul. Am închis radioul. Mai aveam de parcurs şaizeci şi patru de kilometri când caloriferul s-a oprit de tot. Maşina nu mai era deloc încălzită, iar puţina căldură care existase s-a risipit în scurt timp. M-am oprit în mijlocul drumului, mi-am scos cojocul din geanta de voiaj de pe bancheta din spate şi m-am îmbrăcat cum am putut, fără să deschid portiera din cauza vântului puternic. Crusta de gheaţă de pe acoperişul maşinii se îngroşa treptat sub ninsoarea deasă. Mi se părea că am fost înghiţit de o ceaţă deasă, unduitoare.

Pe măsură ce înaintam, frigul devenea din ce în ce mai mușcător. Au început să mă doară mâinile, amorțite de frig, apoi nu le-am mai simțit. Am încercat să-mi dezmorțesc picioarele. Mustața mi s-a acoperit de un strat fin de promoroacă. Cunoșteam fiecare cot al drumului și știam că până acasă mai aveam de parcurs treizeci de kilometri. Am deschis din nou radioul. Continuau să anunțe răcirea vremii, apropierea viscolului și coborârea mercurului cu treizeci de grade sub zero la Duluth.

Mașina asta încearcă să mă omoare, mi-am zis. E posibil ca Lincolnul, care se comporta atât de straniu, să ducă la bun sfârșit ceea ce nu izbutise omul în cojoc. Dar ce naiba se întâmplase cu caloriferul? Mi-am fixat privirea asupra ornamentului de pe capota mașinii, încercând să-mi imaginez că, printr-o putere miraculoasă, ornamentul cromat trage Lincolnul prin noaptea geroasă, spre casă. Mi-am amintit de un film pe care-l văzusem în copilărie și în care era vorba de un studio cinematografic, numit Miracle Productions. Sloganul lor era: „Dacă merită să fie văzut, e un Miracol".

În sfârșit, când simțeam că mă lasă puterile, am luat ultimul viraj printre copaci și am ridicat piciorul de pe accelerator. În fața mea se înălțau cele două turnulețe de piatră de la intrarea pe alee, poarta în fața căreia așteptam autobuzul școlii în copilărie, Cyril și cu mine. Stăteam acolo zâmbind, pe jumătate înghețat, însă uitând pe moment toate necazurile. Nimeni, nimic nu reușise să mă omoare. Era 20 ianuarie, iar eu ajunsesem, în sfârșit, acasă.

Drumul era mărginit de un șir de plopi care formau un paravan discret între Cooperi și lumea curioasă; acum, iarna, apăreau în lumina farurilor ca niște supraviețuitori scheletici ai unui marș al morții. Dincolo de poartă, pe dreapta, era căsuța portarului, cu o ușă masivă de stejar și niște balamale lungi, vechi. În timpul războiului, Cyril și cu mine veneam aici să ne jucăm cu soldații, care erau tineri și plictisiți și foarte fericiți că nu fuseseră trimiși să se târască prin nisipurile de la Omaha Beach. Ne dăduseră voie să punem mâna pe puștile Garand, să urcăm în jeep și de vreo câteva ori avusesem privilegiul memorabil de a merge la plimbare în oraș cu jeepul, alături de soldați. Vântul ne smulgea hainele, iar noi râdeam, încântați de tot ce ni se întâmpla. Trebuie să mai existe pe undeva niște fotografii în care apărem, Cyril și cu mine, cu cravata militară prinsă regulamentar la gât, echipați cu insigne și caschete primite în dar de la gărzile noastre, cu ocazia unei zile de 4 Iulie.

Aleea era acoperită cu un strat gros de zăpadă pufoasă. Vântul mătura drumul, gonind peste peluza imensă, astfel încât abia reușeam să mă mențin

pe direcţie. Din fericire, cauciucurile noi, antiderapante, ofereau suficientă stabilitate, aşa că puteam avansa încet, dar sigur, prin zăpadă.

După scurt timp am zărit casa, ulmii şi stejarii care umbreau peluza în timpul verii, veranda care părea lungă precum un teren de fotbal, cele şase coloane albe, paralelipipedice, străjuind toate cele trei etaje, până la acoperişul ornat la rândul lui cu un şir de cupole şi coşuri de fum.

Clădirea era cufundată în întuneric. Dacă ar fi ajuns, Cyril ar fi lăsat un bec aprins pentru mine. Nu s-ar fi dus la culcare, ştiindu-mă pe drum. Nu ajunsese încă. Îl reţinuse ninsoarea. Nu era nimeni pe aici. Am lăsat motorul să meargă şi am coborât în zăpada care îmi ajungea până la glezne. Hotărâsem să-mi petrec noaptea în căsuţa de lângă micul lac pe care obişnuiam să vâslim vara şi să patinăm iarna; a fost întotdeauna locul meu preferat. Dar mai întâi, cu toate că eram sfârşit de frig şi de oboseală, voiam să arunc o privire în casa cea mare. Cinci ani... lipsisem cinci ani şi în tot acest timp am păstrat cheia pe inel, alături de celelalte. Întorcându-mă cu spatele la vântul care mătura veranda, am băgat cheia în broască şi am intrat în holul principal.

Paşii mei răsunau pe parchetul antreului. În mod reflex am întins mâna spre comutator şi am aprins lumina. Peretele a fost luminat de un bec chior. Becurile galbene fuseseră montate în locul vechilor lămpi cu gaz. Deşi casa nu mai era locuită, aranjasem cu Emil Blocker, care fusese ani de zile administratorul clădirii, să vină o dată pe săptămână cu nevastă-sa ca să facă curăţenie şi să şteargă praful. Stăteam privind de-a lungul foaierului care se lărgea la capăt, făcând loc scării largi, cu pantă lină. Pe partea cealaltă erau nişte uşi glisante, deschise, care lăsau să se ghicească mobilierul umbrit din saloane. În copilărie obişnuiam să alerg nebuneşte în încăperile acestea, jucând v-aţi ascunselea şi leapşa cu Cyril, făcând un zgomot infernal, care ne atrăgea observaţii din partea guvernantei şi a secretarei bunicului. Acum nu puteam invoca nici măcar o fantomă. Nu mă simţisem niciodată atât de singur ca acum, înconjurat de tăcere, ascultând vuietul vântului şi rafalele de zăpadă de afară, însoţite de bocănitul provocat de vreo scândură desprinsă din spatele casei.

Am trecut printr-unul din saloane, am aprins o altă lumină şi am intrat în bibliotecă. Acesta fusese locul meu de refugiu încă dinainte de a învăţa să citesc. Bunicul mă lăsa să stau în fotoliul uriaş de piele, crăpat şi descleiat şi incredibil de vechi, iar eu răsfoiam enciclopedii şi atlase istorice obscure, care îşi încheiaseră de mult existenţa.

Acum încăperea părea călduroasă şi comodă, ca întotdeauna, ca şi cum bunicul ar fi urcat cu câteva clipe înainte în dormitor. În căminul rece din

faţa biroului cu lămpi de alamă erau aranjaţi câţiva buşteni. Cărţile de pe rafturi fuseseră şterse de praf. Harta strategică din timpul celui de-al Doilea Război Mondial era încă împânată cu ace cu gămălie colorate. M-am apropiat de ea şi mi-am dat seama că înainte de a muri, bunicul revăzuse lupta din Ardeni, în iarna lui 1944–45, denumită de atunci Bătălia de pe Cocoaşă, când germanii reuşiseră să străpungă apărarea adversarului.

O altă serie de ace, de această dată cu gămălii albe, desemna coridorul prin care ar fi trebuit să fugă Hitler după terminarea războiului. Realist până în vârful unghiilor, bunicul îi etichetase pe cei care credeau că pasajul ar fi putut fi folosit într-adevăr drept nişte „visători romantici". Führerul era mort, iar convingerea bunicului meu privind soarta lui Hitler izvora din cunoaşterea exceselor grosolane şi a perversităţii care-l caracterizaseră şi pentru care îşi luase din plin răsplata.

Totuşi, o bună parte a pereţilor era ocupată de fotografii înrămate, purtând deseori câte o dedicaţie cu autograf, în care bunicul apărea în compania liderilor politici ai lumii. Exista chiar şi o fotografie în care apărea fumând trabuc, în compania lui Winston Churchill, cam de prin anii '30, când Churchill se izolase de restul lumii. Firește, din punct de vedere politic, bunicul fusese la cuţite cu Churchill, însă îl admirase enorm. Majoritatea fotografiilor alb-negru erau însă încercări de a imortaliza clipe petrecute în compania conducătorilor naziști: şezând în şezlonguri din răchită împreună cu Hitler, într-o grădină de flori, scăldată de soarele după-amiezii; tăifăsuind cu Hitler şi Eva Braun la o masă acoperită cu rămăşiţele unui prânz nepretenţios, în timp ce la picioarele lor moţăie doi câini ciobăneşti germani; privind fix la o sticlă de vin prezentată de von Ribbentrop, a cărui expresie de aroganţă stupidă stârneşte râsul; stând lângă un automobil Mercedes-Benz imens, cu un zâmbet vag întipărit pe faţă, ca şi cum ar fi încercat să confirme motivul voioşiei evidente a lui Göring.

Erau şi o mulţime de fotografii de familie, dintre care una mă reprezenta pe mine, ţinând în mână o bâtă de baseball; purtam o şepcuţă cu inscripţia Chicago Cubs şi-i zâmbeam bunicului, îmbrăcat în nelipsitul costum cu cravată. Era o fotografie de-a tatei, tânăr şi preocupat, şi una de-a mamei, râzând, ţinând-o în braţe pe surioara mea Lee, care a murit.

Casa gemea sub rafalele de vânt şi nu aveam nici un motiv să zăbovesc în bibliotecă, evocând amintiri dureroase. Eram foarte obosit. Am luat o sticlă de coniac Napoleon de pe o măsuţă rulantă de lângă perete, alături de globul pământesc uriaş, şi am ieşit, după ce am stins toate luminile.

M-am întors cu Lincolnul în imensitatea imaculată, lăsându-l să înghită valurile de zăpadă şi am ocolit clădirea, rulând pe lângă gardul abia vizibil. În maşină era rece ca gheaţa. Dar eu mă simţeam bine. Am parcat sub ramurile înnegrite ale unui stejar, care în timpul verii umbrea căsuţa.

Am scos valizele din portbagaj şi le-am dus în casă. Veranda acoperită era inundată de zăpadă, iar după ce am aprins lumina am putut vedea că aici nu domnea aceeaşi curăţenie ca în casa mare. Predomina un aer stătut şi, în timp ce priveam în jur, prin camera cu un uşor iz de mucegai, mi-am dat seama ce lipseşte, ce remarcasem în bibliotecă: mirosul de trabuc. Clădirea principală păstra încă aroma.

Mobilierul era din răchită vopsită în alb, cu perne din material înflorat, verde şi galben, aruncate ici-colo. În căsuţă era foarte frig, aşa că am băgat câteva lemne în căminul din camera de zi, am verificat coşul, să văd dacă nu căzuse zăpadă sau nu îşi făcuse cuib vreo pasăre, apoi am aprins focul, ascultând pocnetul lemnului uscat de mesteacăn şi de stejar sub flăcări. După aceea am intrat în dormitor, am văzut că patul era aranjat, şi am făcut un foc mai mic şi în căminul din această încăpere.

Cât timp casa se încălzea am dat o raită prin toate camerele şi am întredeschis puţin ferestrele ca să scap de mirosul stătut. După aceea m-am dus în bucătărie, am descoperit că era aprovizionată cu strictul necesar şi mi-am făcut o cafea într-o cafetieră de sticlă, pe maşina de gătit cu gaz. Mi-am umplut pipa cu o doză de Balkan Sobranie, am tras câteva fumuri, şi cele două arome, de cafea şi de tutun, împreună cu mirosul lemnului arzând, au început să umple casa, izgonind mirosul stătut, de casă nelocuită. Am turnat nişte coniac într-un pahar obişnuit şi am toastat pentru venirea mea acasă.

Trecuse puţin de miezul nopţii când am intrat în dormitor, ducând cu mine ceaşca cu cafea, un roman cu colţurile filelor îndoite, care zăcea probabil de vreo patruzeci de ani pe etajera din răchită, coniacul şi pipa. Mi-am îndesat pernele sub spate şi am tras păturile până la bărbie. Pe noptieră era o veioză cu lumina chioară, care se împletea cu umbrele tremurânde ale flăcărilor din cămin, aruncate pe tavan şi pe pereţi. În timp ce citeam, ascultam vuietul vântului, sorbind din cafea şi din coniac şi fumându-mi pipa, şi mă simţeam în siguranţă, aşa cum mă simţisem şi în copilărie în aceeaşi căsuţă în care mă aflam şi acum.

Nu mă întrebam unde poate fi Cyril şi nu mă gândeam la bărbatul în cojoc. Totul va fi în ordine, iar dimineaţă voi lămuri lucrurile.

Epuizat, am stins lumina şi am căzut într-un somn profund, lipsit de vise.

Şapte

Era o dimineaţă plăcută. Mi-era frig, dar mă simţeam curat şi odihnit. Şedeam în faţa tăciunilor aprinşi şi simţeam cum mă lasă încet-încet durerea de cap. Mi-am pus lenjeria de corp şi şosetele într-un sertar al biroului, am îmbrăcat o pereche de pantaloni din catifea reiată, un pulover nepătat cu sânge şi am încălţat nişte cizme înalte de călărie.

Aerul proaspăt de afară mi-a stârnit o avalanşă de amintiri de îndată ce am ieşit pe verandă. Cerul avea aceeaşi nuanţă alburie stranie, ca şi peisajul, tăiat în depărtare de un şir de brazi, ca într-un tablou abstract. Nu se auzea nici un zgomot, cu excepţia vântului, nu mişca nimic, în afară de grămezile de zăpadă ce cădeau din când în când din copaci. Termometrul de lângă uşă mă anunţa că în locul în care mă aflam erau exact zero grade aşa că, după o clipă de gândire, m-am întors în casă şi mi-am îmbrăcat cojocul; pe mâini mi-am pus o pereche de mănuşi groase, îmblănite.

Lincolnul aştepta cuminte în zăpadă. O siluetă graţioasă, demnă, rănită. Urmele cauciucurilor şi ale paşilor mei din seara precedentă fuseseră acoperite în întregime de zăpada proaspăt căzută. O auzeam scârţâind sub picioare în timp ce mergeam, străduindu-mă să urmez pe cât posibil aleea, ocolind pavilionul din grădină, pe lângă iazul pentru păstrăvi, spre cealaltă poartă din piatră, mai apropiată de oraş.

M-am oprit sub nişte brazi şi am privit înapoi, spre casă. Pentru o fracţiune de secundă am avut impresia că văd o dâră de fum ridicându-se din horn. Dar, nu, trebuie să fi fost zăpada viscolită de pe acoperişul de ţiglă. Când m-am uitat din nou, nu am mai văzut nimic, doar o perdea de zăpadă învolburată, aşezată între mine şi conac.

Era ora nouă şi hotărâsem să merg pe jos până în oraş. Mergeam singur în gerul uscat, pe drumul străjuit de ambele părţi de copaci groşi, care formau

un fel de coridor natural. Vârtejurile de zăpadă de deasupra capului meu eşuau în crengile dese, împletite. La nivelul solului totul era calm, şi am parcurs repede distanţa de aproape doi kilometri, până ce m-am pomenit în parcul mare, pătrat, situat la marginea oraşului. Nu văzusem nici o maşină, nemaivorbind de vreun suflet.

Am petrecut multe vacanţe de vară în parcul acesta. Cyril şi cu mine am crescut aducând onorul eroilor căzuţi în timpul războiului şi oficialităţilor mai de seamă ai naţiunii, transpirând sub soarele de vară şi răcorindu-ne cu sticle de bere aburite, scoase din căzi umplute cu bucăţi de gheaţă, şi ascultând muzica interpretată de fanfara oraşului, în chioşcul micuţ şi fermecător. Acolo, în spatele micului pavilion, am făcut dragoste pentru întâia oară, cu o colegă de liceu, smulgându-i hainele plin de nerăbdare. În mijlocul parcului stătea o statuie de bronz reprezentând un infanterist cu braţul ridicat, strângând puşca, şi cu celălalt făcând semn unei mulţimi de camarazi invizibili, îndemnându-i să-l urmeze. Pe soclul statuii era fixată o placă cu numele tuturor băieţilor din Cooper's Falls care îşi jertfiseră viaţa departe, departe...

Mergând mai departe, am ajuns la colţul dinspre centrul comercial, ciudat de pustiu la ora aceea. De-a lungul trotuarelor erau parcate vreo duzină de maşini şi, în sfârşit, am văzut una depăşindu-mă, rulând greoaie şi tăcută prin zăpadă. În colţul acesta al parcului era o altă statuie, reprezentând un bărbat înalt, suplu, cu faţa încadrată de barbă, care stătea în picioare, ţinând în mână o carte: primul Cooper stabilit în Cooper's Falls – unul dintre strămoşii mei, condamnat să-şi petreacă nemurirea contemplând la somnolenţa orăşelului.

Fără să-mi dau prea bine seama ce fac, am trecut pe lângă drogheria lui Brill, cafeneaua Cooper's Falls, prin faţa sumbrului şi impunătorului hotel Cooper's Falls, care arăta exact ca în tinereţea mea: somptuos, opulent, semănând mai degrabă cu un club, exemplu palpabil al bogăţiei care caracteriza întreaga urbe. Mai era şi o bibliotecă, adăpostită de un singur corp de clădire ornat cu ciubucuri, o adevărată variantă miniaturală a acelor structuri de lemn spiralate, atât de des pomenite în basmele pentru copii. Clădirea mi se păruse întotdeauna irezistibilă.

Am urcat automat scările şi am intrat. În mijlocul încăperii se afla o sobă cu gaze care funcţiona la maximum: aerul era înăbuşitor. În spatele biroului acoperit de cărţi nu era nimeni, însă după ce mi-am dezbrăcat haina şi am aşezat-o pe spătarul unui scaun, am auzit nişte zgomote venind din spatele clădirii, acolo unde se aflau rafturile cu colecţia completă a publicaţiei *Leaders*, despre care ştiam că data de pe la jumătatea secolului al nouăsprezecelea.

– Ia uite, John Cooper! Ce mai faci?

M-am întors auzind vocea vag familiară şi am dat ochii cu Paula Smithies, o fată foarte drăguţă, care într-una din veri a petrecut foarte mult timp în compania fratelui meu Cyril.

– Nu se poate! Paula! m-am auzit exclamând, conştient de faptul că apariţia ei mă făcuse să zâmbesc. N-o mai văzusem pe Paula de aproape cincisprezece ani, dar nu numai că aş fi recunoscut-o imediat, ci îmi părea chiar mai atrăgătoare ca femeie decât fusese în adolescenţă. Şi trebuie să recunosc că şi atunci fusese frumoasă. Ce mai faci? Ce cauţi aici?

– Sunt bine, John, foarte bine. Faţa ei palidă era încadrată de părul negru, drept şi lung. Purta o pereche de ochelari cu ramă neagră, subţire, cu lentilele pătrate, care arătau foarte bine. Mă crezi dacă-ţi spun că eu sunt bibliotecara? M-am întors la bătrâneţe aici, la Cooper's Falls.

M-a privit în ochi, cu un zâmbet deschis.

– Credeam că te-ai mutat în California, dacă ţin bine minte. Te măritaseşi cu un ziarist....

Mă străduiam să-mi aduc aminte mai multe amănunte. Ea a ridicat un teanc de numere vechi din *National Geographics*.

– Aşa este. Dar el a plecat în Vietnam, în calitate de corespondent al ziarului *Times* din L.A., dar în loc să stea la Saigon, să se odihnească, şi-a făcut de lucru în Laos, unde a călcat pe o mină de teren şi aşa am ajuns văduvă. A pus revistele pe o ladă mare şi şi-a împins ochelarii cu arătătorul. Asta s-a întâmplat acum trei ani. Am mai rămas în L.A. un timp. Lucram la sucursala unei biblioteci. Dumnezeule, tu ai locuit vreodată în California, John? E un fel de variantă modernă a Infernului lui Dante – şosele, pasaje suspendate, pasaje subterane, maşini, maşini, maşini, soare, smog, echipele Dodgers şi Rams, şi Lakers, droguri şi peste toate astea o izolare incredibilă. A reflectat o clipă, apoi a zâmbit nervos. De necrezut. Oamenii fac lucruri stranii pentru că sunt atât de singuri. Lucruri de care apoi îţi este ruşine, lucruri care îţi macină nervii, mai ales când îţi iei răgazul să meditezi la ele...

M-a întrebat ce-am făcut de când nu ne-am mai văzut şi i-am răspuns că am trecut prin toate chestiile obişnuite: căsătorie, adulter, am scris romane, am lucrat pentru o reţea de televiziune, am devenit alcoolic, am divorţat, am început să abuzez de barbiturice, m-am luptat din greu să mă repun pe picioare. Chestii absolut obişnuite. Ea a râs, clătinând din cap.

– Doreşti o ceaşcă de cafea? Suporţi căldura de aici? Soba asta blestemată nu ştie când trebuie să se oprească. Tocmai încercam să deschid ferestrele când ai intrat.

M-am strecurat printre lăzile cu cărţi şi am deschis geamurile care dădeau spre mormanele de zăpadă strânse între peretele bibliotecii şi un zid scund de piatră.

– Cu zahăr sau cu frişcă?

– Amândouă, am răspuns.

Era plăcut, confortabil. Şedeam la biroul ei, cu uşa deschisă sprijinită cu o cutie din carton. Paula a aprins o ţigară, apoi a arătat spre cutiile de carton şi teancurile de fişe.

– M-am întors toamna trecută şi locuiesc cu mama. Acesta e un loc liniştit şi plictisitor, dar deocamdată sunt mulţumită – aşa am ocazia să uit anumite lucruri neplăcute. Postul ăsta a fost oferit de Asociaţia Istorică Statală. Una dintre prietenele mamei a aflat că am de gând să mă întorc acasă şi bănuiesc că s-au apucat să-mi caute o slujbă folositoare, liniştită, care să merite osteneala şi aşa au descoperit că aici nu a mai fost un bibliotecar de la moartea bătrânei doamne Darrow, cred că ţi-o mai aminteşti... Aşa că, iată-mă băgată până-n gât în cărţi şi praf, gata să clasific tot ce vezi în jurul tău. A suflat fumul în direcţia rafturilor. Din 1925 nu s-a mai clasificat nimic! Dumnezeule! a exclamat râzând. Am senzaţia că o să-mi ia o viaţă să pun totul la punct, de parcă ar fi o pedeapsă pentru toate păcatele mele, care nu sunt puţine!

A râs din nou şi buzele i s-au arcuit nervos.

Purta o fustă plisată neagră, de fapt un kilt, prins cu un enorm ac de siguranţă auriu, o bluză albastră închisă cu nasturi de sus până jos, pantofi din piele lucioasă, şosete trei sferturi albastre. Era un compleu Wellesley din anii '50, de pe vremea când urmase colegiul. Nu ştiu cum, dar în biblioteca din Cooper's Falls nu părea demodat; aici timpul lăsa impresia că s-a oprit în loc. Constatarea mă frapase în timp ce o priveam şi mi-am dat seama că această senzaţie o aveam de când pusesem piciorul în conac, cu o seară înainte. Timpul îşi încetase curgerea şi, în timp ce discutam vrute şi nevrute, mi-am dat seama că Paula Smithies era, într-adevăr, o femeie extrem de atrăgătoare. Înţelegeam de ce se simţise Cyril atras de ea; eu personal nu mă mai simţisem de mult timp atras de o femeie, iar acum încercam un sentiment plăcut, chiar dacă vag, la gândul că mi se întâmpla din nou. Aveam o satisfacţie nedefinită văzând-o îmbrăcată într-un compleu desuet.

După ce mi-am fumat pipa şi am golit ibricul de cafea, i-am spus că mă întorsesem ca să-l întâlnesc pe Cyril. I-am povestit şi despre telegramă.

– Ştiu de ce te-ai întors, a spus, devenind dintr-odată foarte serioasă.

La început n-am prea înţeles ce voia să spună.

– Ştiai că vin acasă?

– Da, de fapt am ştiut înainte de a afla tu. Cyril mi-a spus că va lua legătura cu tine, că voia să te cheme aici să vă întâlniţi.

Vorbea detaşat, însă era limpede că era tulburată. S-a ridicat, şi-a aprins o ţigară şi a aruncat chibritul pe biroul cu rulou.

– Ai ţinut legătura cu Cyril?

– O, desigur, dintotdeauna, chiar şi pe timpul când eram căsătorită. Iar după moartea soţului meu, Cyril a fost... foarte drăguţ cu mine, m-a vizitat şi la Los Angeles. Stătea cu spatele la mine, ca şi cum ar fi examinat titlurile cărţilor de pe raft. Săptămâna trecută am dat peste nişte materiale aici, în bibliotecă, nişte lucruri care au fost aduse împachetate în cutii, după moartea bunicului tău. Cărţi, documente vechi care ar putea umple golurile din colecţia noastră din arhivă, acte ale familiei Cooper, vechituri inofensive pe care nici măcar nu le-a despachetat nimeni până ce nu am pus eu mâna pe ele, acum o săptămână. În sfârşit, s-a întors cu faţa spre mine. Am parcurs toate documentele cu foarte mare atenţie şi după un timp mi-am dat seama că au ceva... ciudat, ceva ce-mi era imposibil de definit.

A trecut gânditoare pe lângă mine, ocolind biroul.

Simţeam o vagă strângere în stomac. Am scuturat scrumul din pipă şi am umplut-o din nou cu tutun din săculeţul de piele.

– Ce ai descoperit, Paula?

– Păi, erau nişte jurnale scrise de bunicul tău şi îţi imaginezi cum arătau. Pline de comentarii zilnice notate în timpul călătoriei sale prin Europa, pe când se bătea pe burtă cu multe dintre personajele care au intrat în istorie. Observaţii despre nazişti, despre câţiva italieni, cum ar fi contele Ciano, care pare să-l fi amuzat pe bunicul tău, despre câţiva englezi. Mai erau şi câteva scrisori scrise în germană. Eu nu ştiu germană. Tu ştii? a zis, privindu-mă.

– Nu, i-am răspuns, aprinzându-mi pipa. Nu am avut niciodată motivaţia necesară pentru a dedica prea mult timp de studiu limbii germane.

– Ei bine, păreau să fie nişte documente, instrucţiuni oficiale, cu sigiliile rupte şi, din câte mi-am putut da seama, fuseseră editate la Berlin. Mai era şi o cutie metalică mică, cu o închizătoare obişnuită... dar era încuiată, iar eu nu m-am atins de ea.

S-a oprit şi m-a privit cercetător.

– Continuă, Paula. Cum de a aflat Cyril?

– Cyril... Da, desigur. Cyril a aflat pentru că mă suna săptămânal, indiferent unde se afla – în Europa, Africa sau ştiu eu unde. Acum două săptămâni m-a sunat din Cairo, după aceea din München, mai înainte din Glasgow,

Londra... în fiecare săptămână primesc câte un telefon internaţional şi întotdeauna e Cyril. Săptămâna trecută m-a sunat din Buenos Aires şi i-am spus ce am descoperit...

– Ce-a spus?

Mă simţeam hipnotizat de recitalul ei.

– A fost ceva foarte ciudat, a zis visătoare. Mai întâi, s-a pornit pe râs, iar când l-am întrebat de ce râde mi-a răspuns că i se părea foarte caraghios, pentru că viaţa e construită atât de migălos, detaliu cu detaliu. Da, detaliu cu detaliu, a repetat meditativ. Apoi mi-a dat nişte instrucţiuni. Mi-a cerut să nu spun nimănui. Absolut nimănui.

Şi-a aprins o ţigară şi s-a aşezat vizavi de mine, pe un scaun rotativ care scârţâia din toate încheieturile.

– A mai spus şi altceva?

– Doar că va lua legătura cu tine şi că se va întoarce săptămâna asta la Cooper's Falls. A zis că va sta de vorbă personal cu mine şi a mai spus ceva. A spus că nu-l surprinde... dar n-a specificat ce anume.

Am tras din pipă şi ea mi-a spus cât de plăcut era să mă urmărească fumând, la care i-am răspuns că aşa ar trebui să facă toată lumea. A izbucnit în râs.

– Ce crezi, la ce s-a referit?

Dangătul ceasului din turn marcând prânzul a ajuns până la noi, estompat de ninsoare.

– Viaţa este construită cu atâta migală, detaliu cu detaliu... Păi, al dracului să fiu dacă ştiu, i-am răspuns. Dar se pare că ceea ce a descoperit, şi numai Dumnezeu ştie ce anume, se potrivea vreunei teorii de-a lui. Dar ce căuta la Buenos Aires? Şi de ce n-a ajuns aici pe 20?

– Din cauza ninsorii. E singura explicaţie logică.

– Da, desigur. Ninsoarea. Mi-am scuturat pipa. Poţi ieşi să luăm prânzul împreună?

– Trebuie să-mi termin treaba pe ziua de azi. Sunt foarte conştiincioasă, a răspuns zâmbind.

– Atunci ce-ar fi să trec pe aici înainte de a mă întoarce la conac? Ai putea veni cu mine. Îi facem o dublă surpriză.

– Bine.

– A mai spus ceva?

– Doar ceea ce spune întotdeauna.

– Ce anume?

– Că mă iubeşte, John.

Opt

Începuse să mă doară din nou capul, în locul în care mă lovise tipul cu cojoc. După ce am ieşit din bibliotecă m-am întors pe Strada Principală, simţind cum zăpada mi se loveşte de faţă. Pe măsură ce încercam să dezleg misterul celor spuse de Paula Smithies durerea devenea mai sâcâitoare, aşa că m-am decis să intru în cabinetul doctorului Bradlee, aflat lângă drogherie. De îndată ce am simţit mirosul bine cunoscut de antiseptice, amintirile copilăriei au revenit cu mai multă intensitate. Totul în jur îmi stârnea emoţia.

Degetele doctorului Bradlee au pipăit umflătura moale, roşiatică, de sub părul des. Am gemut.

– Aha, deci doare?

Se purta ca şi cum ne-am fi văzut săptămâna trecută, la consultul periodic. Îmbătrânise, avea vreo şaptezeci şi ceva de ani, însă arăta impecabil: chel, înalt de peste un metru optzeci, îmbrăcat într-un costum cu vestă din serj, cu manşetele prinse în butoni simpli din aur, cu un nas în formă de banană şi cu ochi inteligenţi, care te priveau iscoditori dindărătul ochelarilor cu rame aurite. Respira imperceptibil şi vorbea întotdeauna cu un zâmbet amical ascuns în colţul buzelor subţiri. Harry Bradlee văzuse multe la viaţa lui.

A mai apăsat de câteva ori cu vârful degetelor.

– Se pare că cineva te-a lovit cu... un vătrai, poate? Un obiect suficient de greu şi de ascuţit ca să crape pielea. E o rană urâtă, dar cred că nu este foarte grav. Ai avut stări de vomă? De leşin? Ai face mai bine să-mi povesteşti cum s-a întâmplat.

În timp ce-i istoriseam, a terminat de curăţat rana, mi-a mângâlit o reţetă, apoi s-a instalat comod la birou. Uitându-mă prin fereastră, am observat că

începuse din nou să ningă des. Asculta, lăsat pe spate, privindu-mă cu mâinile încleştate pe braţele de lemn ale jilţului.

– Nu ai anunţat poliţia din Madison?

Tonul trăda o uşoară notă de neîncredere.

– Nu, am răspuns clătinând din cap. Ştiu că ar fi trebuit să o fac, însă... Dumnezeule, era miezul nopţii. Eram obosit mort, se terminase totul şi nu-mi doream altceva decât să mă culc şi să dorm. Şi-apoi, nu voiam să risc o internare de câteva zile în vreun spital din Madison.

– Nerăbdarea! a exclamat blând. Ce blestem trebuie să fie! Îmi aduc aminte de noaptea în care te-ai născut, acolo la conac. Bunicul tău era foarte agitat şi nerăbdător. Doctorul Bradlee mi-a zâmbit şi s-a ridicat cu umerii încovoiaţi de vârstă. Când am coborât, în sfârşit, scările acelea lungi, mă aştepta în foaier, nerăbdător să afle vestea, iar când i-am spus-o, m-a dus în bibliotecă, unde tatăl tău dormea dus, pe o canapea, şi am toastat toţi trei în sănătatea ta, cu şampania pe care bătrânul o ţinuse la gheaţă de o săptămână.

Am dat din cap. M-a bătut uşor pe braţ şi mi-a recomandat să dorm cât mai mult, să iau câteva pastile în cazul în care durerea de cap se înteţeşte şi să revin peste vreo două zile la control. Nu a avut curiozitatea să mă întrebe ce mă determinase să vin acasă după atâta vreme. Poate că pentru el timpul nu avea nici o semnificaţie deosebită.

La întoarcere m-am oprit din nou la bibliotecă. Paula bătea la maşină nişte fişe şi mi-a aruncat un zâmbet radios, spunându-mi că-şi terminase treaba şi în cinci minute putea fi gata de plecare. În timp ce îşi făcea de lucru în spatele rafturilor, am parcurs în fugă câteva romane, am remarcat nişte titluri exotice şi am mormăit în sinea mea. Nu avea nici un rost să o rog să-mi arate cutiile cu documentele aduse de la conac. Nu mă interesau câtuşi de puţin; în ceea ce mă privea, nazismul era o poveste de mult fumată.

Ne-am urcat în maşina ei, un Mustang decapotabil trăsnet, de culoare galbenă; ea îl considera simbolul noii sale libertăţi. Cumpărase maşina în California şi venise cu ea acasă, la Cooper's Falls. Am oprit la o băcănie ca să cumpăr câte ceva de pus în cămara din conac. Ninsoarea devenise imposibilă, adunându-se neîncetat pe străzi. Crengile scuturate de zăpadă se acopereau din nou, într-un ritm rapid. Soldatul din parc se transformase într-o siluetă vagă, mărşăluind în eternitate. Strămoşul meu îşi citea netulburat cartea.

Stratul de zăpadă de pe alee era mai gros. Peluza semăna cu un gheţar. Ne-a luat câteva minute bune să o străbatem, dar Mustangul era o maşinuţă foarte încăpăţânată şi a reuşit să înfrângă troienele. După un asemenea viscol

ne simţeam ca şi cum am fi trecut printr-un război, aşa că atunci când am păşit în holul de la intrare, scuturându-ne cizmele şi hainele de zăpadă, zâmbeam amândoi.

– Ei bine, n-a sosit încă. Hai să fac nişte cafea. Sau preferi ceva de băut?

– Mi-ar prinde bine o cafea. Nu mai beau, doar coniac şi porto.

– Ar trebui să fii foarte mândru de tine, John.

A pornit în direcţia bucătăriei. Tocmai îi admiram picioarele lungi şi drepte când s-a întors spre mine.

– Ce-ar fi să faci focul?

Am aprins lemnele stivuite în căminul din bibliotecă şi am început să-mi încălzesc mâinile în faţa flăcărilor. Începea să se întunece. Dincolo de ferestrele cu draperii grele, date la o parte, se vedea un pustiu nesfârşit. Când s-a întors cu cafeaua i-am spus:

– Paula, sunt îngrijorat din cauza lui Cyril. De ce n-a ajuns încă?

– De ce nu suni la centrala telefonică? Vezi dacă nu ai primit vreun apel interurban. Şi verifică şi la telegraf. N-ai fost aici ca să primeşti mesaje şi poate că el a încercat să ia legătura cu tine.

Sorbeam cafeaua fierbinte, focul pocnea în cămin, dar nici centrala telefonică, nici Western Union nu aveau înregistrarea vreunui mesaj sau apel telefonic. Nu puteam face altceva decât să aşteptăm. Conversaţia lâncezea, învârtindu-se în special în jurul unor amintiri disparate.

După un timp, ca să-mi mai omor timpul, i-am spus că aş dori să urc în vechea mea cameră, să-mi văd cărţile, să văd dacă totul arată ca pe vremuri.

– Dă-mi voie să vin cu tine. Nu vreau să rămân singură aici. Te superi? Vântul ăsta îmi dă fiori.

Am aprins luminile în holul cel mare, am apăsat pe comutatorul care ar fi trebuit să le aprindă pe cele din holul de la etaj. Nu s-a întâmplat nimic. Probabil că becurile de la primul nivel se arseseră. Încăperile de la primul şi al doilea etaj nu mai fuseseră folosite de multă vreme.

– Mi se pare atât de straniu să mă aflu din nou aici, am spus. Mi se face pielea de găină.

– Te înţeleg. Eu n-am mai fost aici de când Cyril... m-a adus în casă. Cu mulţi ani în urmă...

A urcat în urma mea scările interminabile pe care le coborâse doctorul Bradlee cu treizeci şi patru de ani în urmă, aducând vestea naşterii mele. Totul era la fel. Casa rămăsese neschimbată.

În hol ne-am oprit, încercând să ne obişnuim ochii cu întunericul.

– John, acolo este o lumină!

M-am întors şi am văzut o fâşie gălbuie ce se lăţea pe podea şi perete. În spatele casei vântul a izbit ceva de zid. Am pipăit peretele, căutând comutatorul, dar nici acela nu funcţiona.

Îi auzeam respiraţia în spatele meu, în timp ce ne îndreptam spre sursa de lumină. Venea din camera care fusese dormitorul bunicului. Pe măsură ce mă apropiam, mă simţeam din ce în ce mai neliniştit şi am râs nervos.

– E ridicol! De ce mergem în vârful picioarelor?

Am izbucnit în râs amândoi, iar ea m-a luat de mână, strângând-o. Palma îi era rece şi umedă. Am intrat împreună în cameră.

Fratele meu Cyril şedea într-unul din cele două fotolii din faţa ferestrei. Avea ochii închişi. A lunecase sau se lăsase într-o parte, cu capul înclinat pe umăr, cu braţul stâng aruncat peste braţul scaunului.

– Cyril! am ţipat involuntar.

Paula m-a apucat de braţ, muşcându-şi buza.

– O, Doamne Dumnezeule!

Era limpede că fratele meu Cyril murise.

Nouă

Doctorul Bradlee a sosit peste o oră şi jumătate, înfruntând ninsoarea viscolită. În timp ce-şi scutura picioarele în hol, nu înceta să se plângă de gerul de afară.

– Îmi pare teribil de rău, a zis când i-am luat paltonul greu, din stofă cu model în zigzag. Şi colac peste pupăză, maşina n-a vrut să pornească; e prea frig pentru oameni, animale şi maşini. Unde-i Paula? Ar fi mai bine să văd ce-i cu ea, înainte de a examina decedatul.

Ce turnură de frază ciudată; doar vorbea de fratele meu, Cyril.

Paula şedea în bibliotecă, privind focul. Nu mai plângea şi băuse puţin coniac. Stătusem împreună în bibliotecă, aşteptând şocaţi şi trişti, tulburaţi. De fapt, prima mea reacţie a fost curiozitatea şi mai puţin tristeţea, fără îndoială din cauza şocului produs de descoperirea neaşteptată.

Mi-am turnat nişte coniac şi am aşteptat în salon cât timp doctorul Bradlee a examinat-o pe Paula. Când a revenit, avea faţa trasă şi obosită; nu mai era tânăr.

– O să-şi revină. Are o constituţie puternică. Totuşi, a avut parte de o experienţă îngrozitoare. Cât de apropiată era de fratele tău?

– Se pare că foarte apropiată.

– Aşa deci... a spus ridicându-şi geanta neagră din piele de porc, aceeaşi pe care o purtase în copilăria mea, plină cu sticluţe cu pastile, alături de un stetoscop, un aparat de luat tensiunea şi cine ştie câte. Mda, nu se ştie niciodată, nu-i aşa? A ieşit în foaier şi s-a întors spre mine: Unde este?

I-am făcut semn cu capul spre scări, iar el mi-a făcut semn să o iau înainte.

Bradlee a rămas un timp privind trupul fratelui meu. Cyril purta o pereche de blugi Levis, o cămaşă albă, încheiată cu nasturi de sus până jos, cu

mânecile întoarse până la cot. O brăţară de identificare, căpătată în dar la vârsta de paisprezece ani şi de care nu se despărţea niciodată, atârna pe încheietura mâinii. Pe măsuţa dintre cele două fotolii se aflau o sticlă de Courvoisier şi un pahar pe fundul căruia se mai vedeau urme de coniac. Patul era puţin răvăşit, ca şi cum Cyril ar fi moţăit în el.

Bradlee s-a aplecat asupra fratelui meu, privind în ochii morţi, ridicându-le pleoapele. A clătinat din cap, pipăind carnea lipsită de viaţă a fratelui meu. Am traversat camera şi m-am oprit în faţa ferestrei. Privirea mi s-a oprit asupra căminului: era plin cu resturi carbonizate, acum reci şi moarte. Să fi văzut totuşi fum dimineaţa, ridicându-se prin viscolul puternic?

– De cât timp e mort?

– De câteva ore bune, a spus Bradlee încruntându-şi sprâncenele. M-a fixat cu privirea dindărătul ochelarilor cu rame aurite. Pot fi douăzeci şi patru de ore, dar e practic imposibil să ştim sigur înainte de o examinare mai aprofundată.

Am clătinat din cap prostit.

– John, a spus încet Bradlee, frecându-şi nasul încovoiat cu degetul arătător şi continuând să privească trupul lui Cyril, e ceva bizar aici... nu-mi miroase a bine, dar nu-mi dau seama ce este. Aparent i s-a oprit inima şi s-a prăbuşit mort. A clătinat puternic din cap. Dar... zici că nu ştiai că s-a întors acasă?

– Nu. Credeam că nu a sosit încă. Ieri-seară am intrat în casă şi atunci nu era aici.

– De unde ştii?

– Păi, nu l-am văzut, nu l-am auzit.

– O să anunţ poliţia. Nu te uita la mine! Voi raporta doar decesul. În astfel de cazuri, când nu ştim când sau cum a murit persoana, e bine să aflăm. Mi-a pus mâna pe braţ. Doar pentru liniştea noastră. Va trebui să-i facem autopsia. Trebuie să accepţi asta, băiete.

Am dat din cap afirmativ.

Cât timp Bradlee a vorbit la telefon, m-am dus în bibliotecă să mai pun nişte buşteni pe foc şi i-am povestit Paulei ce s-a întâmplat sus.

– Înseamnă că doctorul Bradlee crede că e ceva în neregulă?

S-a lăsat înfiorată pe spătarul scaunului şi şi-a tras picioarele sub ea. Afară vântul vuia sinistru.

– Dumnezeu ştie!

– Mă întreb ce voia să facă aici? E o ironie a sorţii. A venit tocmai de la Buenos Aires să stea de vorbă cu tine şi cu mine, iar acum e mort. E atât de absurd, de inutil...

Mi-am aşezat mâna pe umărul ei. Ascultând-o, simţeam un fior prin tot corpul. Bradlee s-a oprit în cadrul uşii, consultându-şi ceasul de aur, atârnat de un lanţ gros, petrecut peste vestă.

– L-am sunat pe Olaf Peterson. S-a stabilit aici după plecarea ta, e şeful poliţiei. A fost detectiv în Oraşele Gemene[1], s-a remarcat rezolvând câteva cazuri de crimă, apoi s-a însurat cu o moştenitoare implicată într-unul din cazuri şi a devenit peste noapte un tip foarte bogat, membru al Clubului de iaht White Bear, al Clubului Minneapolis, mulţumită socrului său, şi a dat-o dracului de viaţă pârlită de poliţist muncit. Pe scurt, s-a mutat aici la o casă cu fermă, chiar pe malul râului, iar câţiva dintre noi l-am rugat să ne dea o mână de ajutor în rezolvarea problemelor noastre neînsemnate de poliţie, dacă altfel nu, măcar în calitate de consilier, iar acum iată-ne plătindu-l cu un dolar pe an ca şef al poliţiei. Se pare că-i face mare plăcere.

– Şi ce-a zis?

–A spus că vine aici dacă îi porneşte maşina, să arunce o privire. Cred că vremea s-a înrăutăţit afară.

Am pus pe fonograf un cvartet de Beethoven şi am rămas toţi trei în bibliotecă, tăcuţi, incapabili să ne scoatem din minte gândul de a-l şti pe Cyril sus, la etaj, prăbuşit fără viaţă într-un fotoliu. Bunicul şi conducătorii nazişti ne priveau de pe pereţii bibliotecii. După un timp am auzit prin vuietul viscolului motorul unei maşini, apoi am văzut farurile străpungând întunericul. Era a treia maşină ce oprea în faţa casei, alăturându-se primelor, acoperite de zăpadă. Când am deschis uşa, am remarcat că Olaf Peterson conducea o limuzină Cadillac cu patru portiere. A urcat grăbit treptele, ţinând un trabuc în colţul gurii.

– Bună seara. Sunt Olaf Peterson, a zis, strângându-mi mâna.

---

[1] Minneapolis şi St Paul.

Zece

Olaf Peterson nu ieşise pe o asemenea ninsoare ca să stea şi să pălăvrăgească despre vremea din Minnesota. L-a întrebat pe Bradlee unde se află cadavrul, iar eu i-am urmat în sus, pe scări. Paula rămăsese în bibliotecă. Peterson era un bărbat de statură mijlocie, îmbrăcat cu un trenci de catifea de culoarea ruginei, cu o croială elegantă, prevăzut cu câteva buzunare cu clape strategic aşezate. Era brunet, aproape tuciuriu, aducând mai degrabă cu o figură levantină decât cu un fiu al fiordurilor. Avea o mustaţă stufoasă, cu colţurile lăsate în jos, de o parte şi de alta a gurii. Nu corespundea deloc imaginii pe care mi-o făurisem în gând.

Ajuns din nou în dormitorul principal, l-am văzut inspectând locul, cu bărbia sprijinită într-una din mâinile-i acoperite cu smocuri de păr negru. Unghiile spatulate erau frumos îngrijite. Îşi descheiase trenciul, lăsând la iveală o jachetă tricotată, bleumarin, de sub care se ţea gulerul unei cămăşi galbene. Avea gâtul foarte scurt şi gros.

– Fratele dumneavoastră? a zis.

Am dat din cap afirmativ.

– Dumneavoastră aţi fost cel care a găsit corpul. Nu aţi mişcat nimic.

Am dat din cap.

– Domnişoara Smithies... A făcut o pauză, apoi a privit spre Bradlee. Cum se numea defunctul ei soţ? Phillips?

Doctorul Bradlee a confirmat cu o înclinare a capului.

Peterson s-a apropiat de măsuţa de lângă Cyril, privind fix paharul şi sticla de Courvoisier. A îngenuncheat şi a privit sticla la lumina lămpii. Şi-a

ţuguiat buzele şi-a început să gândească cu glas tare, un năravcu care începusem deja să mă obişnuiesc.

– De dragul discuţiei, să presupunem că a desfăcut sticla aceasta – vreau să spun o sticlă sigilată. În casa aceasta nu există locatari permanenţi care să bea câte un pic de coniac din când în când, deci şansele sunt de partea noastră. S-a băut aproape jumătate din conţinut. Şi-a ridicat privirea zâmbind larg, cam deplasat, amintindu-mi de un clovn bătrân, încântat de propriile sale glume vechi şi nesărate, care interpretează greşit râsetele din public. Aşadar, fie că Cyril Cooper a întrecut măsura cu coniacul, fie... A tăcut o clipă, aşteptând efectul, fie a băut în compania unei a doua persoane. Iar dacă a fost într-adevăr cineva aici, cu el, tare aş vrea să stau de vorbă cu persoana respectivă. Faţa i s-a lăţit într-un zâmbet radios, care însă a dispărut rapid şi Peterson s-a întors către mine, încruntat. Asta îmi *place* cel mai mult în munca de detectiv. Partea cea mai simplă, domnule Cooper. Aţi avut o seară foarte neplăcută. Nu l-aţi omorât dumneavoastră, nu-i aşa? Nu, bănuiesc că nu.

– Am venit tocmai de la Boston, chemat de el printr-o telegramă. Dorea să ne întâlnim aici pe data de 20.

– Aţi întârziat, domnule Cooper.

Nu mă mai privea. Începuse să scormonească cu vătraiul în cenuşă, lovindu-l din când în când de grătar.

– Nu, adevărul e că nu am întârziat. Am sosit aseară, foarte târziu.

– Mă întreb cum de nu l-aţi găsit atunci?

– Pentru că nu era aici. Cel puţin....

– Înseamnă că ieri-seară aţi intrat în camera aceasta?

– Nu, eu...

– Dar aţi intrat în casă aseară? Aţi dormit aici?

– Nu.

– Nu? Mi s-a părut că aţi afirmat că aţi sosit ieri-seară. Poate că m-am înşelat...

Stătea cu spatele la mine. Bradlee a scos o ţigară dintr-un portţigaret de aur şi a bătut-o uşurel pe capac.

– Am sosit aseară, într-adevăr. Am intrat în casă pe la unsprezece, m-am uitat puţin în jur la parter, apoi am luat o sticlă de coniac din bibliotecă şi am plecat cu maşina la căsuţa de lângă lac, unde am înnoptat.

– Şi nu l-aţi văzut pe fratele dumneavoastră?

– Sigur că nu.

– Ningea tare, domnule Cooper?

– Da, foarte tare şi viscolea.

– Şi nu aţi văzut nici o urmă de automobil pe aleea ce duce spre casă?

– Nu, zăpada era neatinsă, puţin viscolită.

– Însă era foarte întuneric?

– Da, într-adevăr. Nu se vedeau nici luna, nici stelele.

– În cazul acesta, a zis, întorcându-se în sfârşit cu faţa spre mine, bănuiesc că nu aţi remarcat nici un indiciu al sosirii fratelui dumneavoastră pentru simplul motiv că acesta ajunsese mai devreme, iar urmele poate că nu mai erau vizibile. A zâmbit. Şi vă rog să înţelegeţi că nu fac decât să teoretizez. Apoi zâmbetul s-a stins. Pe de altă parte, pun pariu că am dreptate. S-a întors spre Bradlee, care îl urmărea cu un surâs vag. Doctore, am văzut o mulţime de cadavre şi îndrăznesc să afirm că omul acesta este mort de peste douăzeci şi patru de ore. Şi-a privit ceasul, o bijuterie delicată din aur, cu cadran pătrat, pierdut printre firele negre de păr. Domnule Cooper, dumneavoastră aţi ajuns acasă cu aproximativ douăzeci şi patru de ore în urmă. Amuzant, nu-i aşa? Aţi bătut atâta drum, conducând în plină ninsoare şi poate că aţi ajuns cu... cât să spun?... câteva minute după moartea fratelui dumneavoastră. A clătinat din cap. De unde venea fratele dumneavoastră, domnule Cooper? Ştiu că nu a mai fost pe aici de multă vreme, dar de unde venea?

– De la Buenos Aires. Cel puţin, de acolo a fost expediată telegrama.

– Doamne, Buenos Aires! a zis gânditor. Atâta drum ca să vii până aici să mori, nu-i aşa?

În timp ce coboram scara în urma lui, Bradlee m-a întrebat dacă mă mai doare capul. Înainte de a apuca să-i răspund, Peterson a intervenit:

– Dar ce aţi păţit la cap, domnule Cooper? a zis, continuându-şi drumul.

– Cineva a încercat să-l omoare pe autostradă, a răspuns Bradlee.

– Cred că glumiţi! Peterson s-a oprit la capătul scărilor, zâmbind neîncrezător. Nu se poate, cu siguranţă glumiţi!

– Nu, domnule Peterson, i-am spus înţepat. Nu glumesc. Sunt încântat că această dezvăluire vi se pare amuzantă, dar nu glumesc defel.

Peterson a chicotit şi a trecut prin salon, îndreptându-se spre biblioteca unde Paula citea un volum gros de Dickens. I-a zâmbit Paulei şi a spus ceva ce mi-a scăpat, apoi s-a aşezat în fotoliul din piele de lângă şemineu.

– Îmi puteţi acorda câteva minute? a întrebat Peterson pe un ton umil. Situaţia este extrem de interesantă. Aş dori să vă pun câteva întrebări şi să termin până la miezul nopţii... sunteţi de acord?

Vorbea cu un aer de familiaritate plină de căldură. Olaf Peterson era atât de schimbător, încât simţeam că începe să mă doară capul din nou.

– Aş putea face nişte cafele, a spus Paula, zâmbind şters. Sunt campioană mondială la aşa ceva. Vreau să spun, la pregătitul cafelei. Când mă cauţi, eu fac cafea.

– Sunteţi foarte amabilă, domnişoară Smithies. Peterson s-a întors către mine şi Bradlee. Faceţi-ne câte o cafea. Sunt convins că ne-ar prinde bine la toţi. Spuneaţi că a fost o prietenă apropiată de-a fratelui dumneavoastră? a întrebat după ce Paula a ieşit din bibliotecă.

– Da.

– Foarte apropiată?

Am dat din cap afirmativ.

– O, Doamne! a zis Peterson, aprinzându-şi un trabuc ridicol de subţire. Şi-acum, povestiţi-mi absolut tot în legătură cu atentatul la viaţa dumneavoastră, domnule Cooper.

I-am istorisit toată aventura.

– Şi nu v-aţi dus la poliţie? Sau la spital? Aţi intrat, pur şi simplu, în primul motel şi v-aţi culcat cu inima împăcată?

Sprâncenele stufoase şi negre s-au ridicat mirate.

– Exact. Eram obosit, incidentul se încheiase, iar dacă m-aş fi simţit rău a doua zi dimineaţă, puteam merge atunci la spital.

– Dar, domnule Cooper, în afară de faptul că v-aţi riscat viaţa, aţi fost implicat într-o tentativă de crimă. I-aţi văzut de aproape pe cei care au încercat să vă ucidă, le-aţi văzut maşina şi ştiaţi ce avarii a suferit în urma coliziunii de pe autostradă. M-a privit încruntat. Şi cu toate acestea nu aţi raportat nimic poliţiei. Sau măcar patrulei de pe autostradă. Şi-a ţuguiat buzele sub părerea de mustaţă pe care o avea. În cazul acesta, domnule Cooper, comportamentul dumneavoastră frizează prostia criminală.

Mi-am fixat privirea asupra focului din cămin.

– Deşi nu sunteţi un om prost, nu-i aşa, domnule Cooper? Am dreptate?

– Peterson, aveam destule pe cap. Eram în viaţă şi pornisem din nou la drum. În noaptea aceea era viscol şi asta schimba total lucrurile, dacă înţelegi ce vreau să spun. În alte împrejurări probabil că aş fi făcut toate acestea. Dar în noaptea aceea nu le-am făcut. Şi dacă dumneata, Peterson, nu poţi face altceva decât să-mi spui că sunt prost, atunci ia-ţi ţigara aia caraghioasă, paltonul din catifea şi meşa aia drăguţă şi bagă-ţi-le-n fund.

Vocea îmi tremura şi m-am oprit să-mi trag sufletul.

– Ai remarcat? a întrebat consternat.

– Ce să remarc?

– Meşa. Ţi-ai dat seama?

– Nu-ţi face probleme. Am lucrat la televiziune, în New York. Cu timpul ajungi să recunoşti chestiile astea. E una foarte reuşită, Peterson.

– M-a costat o mie două sute de dolari şi el a observat imediat! a exclamat, pocnindu-şi degetele. Bine, să lăsăm asta, a zis, făcând abstracţie de izbucnirea mea. La ce te gândeai? Ce te preocupa atât de mult, încât nu ai raportat că doi indivizi au vrut să te omoare?

– Păi, mă gândeam la familia mea.

Şi-a plimbat privirea pentru întâia oară prin cameră, examinând fotografiile din care ne zâmbeau prietenoşi Hitler, Göring, Himmler.

– *Asta* pot să înţeleg, a zis, strâmbându-se. Continuă, ce gândeai despre familie?

– De fapt, evocam doar nişte amintiri. Nu mi s-a mai întâmplat de multă vreme. Dar pe drum am avut timp suficient să o fac şi m-am lăsat antrenat de amintiri. Mă gândeam la fratele meu. Eram curios să aflu de ce mă chemase la întâlnire.

Mi-am făcut de lucru cu pipa. Paula a intrat în cameră, aducând ceştile pline cu cafea.

– Nu ştiaţi *de ce?* a întrebat Peterson. Aţi bătut atâta drum până aici fără să ştiţi pentru ce? Domnule Cooper, sunteţi un om plin de surprize.

Când am luat ceaşca din mâna Paulei, am privit-o în ochi. Şi-a clătinat imperceptibil capul. În regulă, mi-am zis, făcând un calcul mental, n-o să pomenesc nimic despre documentele pe care le-a găsit. Până la urmă, totuşi va trebui să spunem cuiva.

– Nu, nu mi-a spus absolut nimic. Mi-a comunicat doar că doreşte să vin aici pe 20, iar eu am venit.

Peterson a sorbit din cafea şi i-a zâmbit Paulei.

– Aşa suntem noi, Cyril şi cu mine.

– Eraţi, m-a corectat Peterson.

– Eram.

– Ce părere aveţi despre rana lui de la cap, doctore?

– Îşi va reveni, însă e limpede că cineva l-a lovit foarte tare, Olaf. E un tip al naibii de norocos.

Peterson s-a ridicat tăcut şi a străbătut holul care ducea la bucătărie.

Doctorul Bradlee şi-a stins ţigara într-o scrumieră, ţinându-şi ceaşca într-un echilibru precar pe braţul fotoliului. Paula se închisese în ea, cu faţa trasă, lipsită de expresie.

– Trebuie să facem anumite lucruri, John, a spus Bradlee. Trebuie să-l transportăm pe Cyril în oraş ca să-i facem dimineaţă autopsia. Şi cred că ar trebui să-l anunţăm pe Arthur Brenner. Arthur e omul care trebuie înştiinţat imediat. A fost tot timpul alături de familia voastră; e aproape un membru al ei.

– Crezi că ar trebui să-l sun acum? am zis, privindu-mi Rolexul. E aproape miezul nopţii.

– Da, cred că da. Sunt sigur că Arthur e treaz încă. Citeşte sau se joacă cu cuptorul de ars lutul. Sună-l, îi datorezi asta.

Unsprezece

Arthur Brenner era răcit cobză. Vocea baritonală trăda suferinţele provocate de tuse şi guturai; în timp ce vorbeam cu el îl auzeam cum îşi trage nasul. Era un bărbat calm şi prevăzător, un avocat foarte bun, fost diplomat şi ofiţer de informaţii în retragere. Continua să repete încet, respirând din greu:

– Înţeleg, înţeleg...

S-a mulţumit să pună câteva întrebări simple, pertinente. I-am explicat că Olaf Peterson se află la conac, că va urma o autopsie, doar de dragul formalităţilor, pentru că nu ştiam când şi din ce cauză a murit Cyril. L-am auzit trăgându-şi nasul din nou.

– Înţeleg, a zis încet. Trebuie să faci tot ce îţi spun Olaf şi Brad. Cred că noi doi avem de discutat. De pildă, despre averea lui Cyril, care este substanţială. Încearcă să te ţii tare. Moartea face parte din viaţă şi este un pas pe care-l vom face cu toţii, mai devreme sau mai târziu. Aşa că fii amabil şi treci pe la mine mâine dimineaţă. Mă opresc la cabinetul lui Brad pentru nişte penicilină, apoi mă găseşti la birou. Şi, John... mă bucur că ai venit. Îţi mulţumesc că m-ai anunţat.

Arthur Brenner făcea parte din categoria oamenilor pe care te poţi baza în situaţii critice. Era probabil cel mai meticulos şi mai calm om din câţi am cunoscut. Un om de omenie în adevăratul sens al cuvântului, cu o inteligenţă sclipitoare şi o filozofie sănătoasă, o stâncă de care te puteai agăţa la necaz.

Peterson se învârtea prin bucătărie, trântind uşile dulapurilor, făcând să zornăie sticlăria, foşnind hârtii. Bradlee îşi punea paltonul.

– Eu plec acasă. A căscat, apoi şi-a pus mâna pe braţul meu, încercând să mă îmbărbăteze. Mâine dimineaţă vom trimite pe cineva de la pompele

funebre. Crede-mă, în seara asta nu mai putem face nimic. Trebuie să lăsăm totul pe mâine.

Şi-a luat rămas-bun de la Paula, iar eu l-am condus până la uşă.

– I-am dat un tranchilizant slab. Va dormi buştean.

M-a bătut din nou pe braţ, apoi s-a urcat în maşină. După câteva încercări nereuşite de a porni, motorul a început să funcţioneze şi maşina a demarat prin zăpada pufoasă.

Când m-am întors în bibliotecă, l-am găsit pe Peterson aşezat în fotoliu, fumând un trabuc subţire.

– Domnule Cooper, v-am răpit deja prea mult timp. Devenise mai înţelegător, în definitiv fratele meu zăcea mort în camera de la etaj. Totuşi, înainte de a pleca, aş vrea să lămuresc câteva amănunte ciudate. Când aţi sosit ieri-seară, nu aţi intrat deloc în bucătărie?

– Nu, mi-am băgat capul în salon, am trecut prin el spre bibliotecă, am stat în hol un minut sau două şi am plecat. Asta a fost tot.

Ochii îmi ardeau de oboseală şi capul mă durea îngrozitor.

– Nu aţi fumat un trabuc?

Şi-a privit trabucul în vârful căruia se adunase cenuşa, gri, delicată, fină.

– Nu.

– Şi cât timp v-aţi aflat aici nu aţi băut coniac?

– Nu.

– Vreţi să veniţi cu mine până la bucătărie? Ne scuzaţi, domnişoară Smithies.

L-am urmat în hol.

Mi-a arătat un pahar de coniac aşezat pe bufet. Uşa de deasupra stătea larg deschisă.

– Vreţi să examinaţi paharul, fără să-l atingeţi?

L-am privit.

– Şi ce-i cu asta? L-am examinat.

– Minunat, domnule Cooper. Acum mergeţi la capătul bufetului şi apăsaţi pedala de la cutia de gunoi.

M-am conformat. În fundul lăzii se vedeau nişte resturi închise la culoare: un muc de trabuc, nişte cenuşă.

– În regulă, am spus.

– Mulţumesc, domnule Cooper. Faţa i s-a luminat de un zâmbet larg care îi dezvăluia toată dantura. Asta-i tot. Dar nu uitaţi ce aţi văzut. S-ar putea să

mai vorbim mâine despre asta. A, nu trebuie să arătaţi atât de îngrijorat. E doar un joc. Un joc.

Ajuns în holul principal, a început să-şi îmbrace trenciul din catifea.

– Treceţi mâine pe la biroul meu. Vom clarifica toată afacerea, vom vedea rezultatul autopsiei, tot ce e legat de treaba aceasta tristă. În noaptea asta rămâneţi în conac?

– Nu, mă întorc la căsuţă.

– A, desigur. Bine. Vă rog să-i uraţi noapte bună domnişoarei Smithies din partea mea. A rămas o clipă în cadrul uşii deschise. Holul s-a umplut instantaneu de un aer geros. Odihniţi-vă bine. Arătaţi îngrozitor.

Când m-am întors în bibliotecă, am găsit-o pe Paula privind cu atenţie fotografiile înrămate de pe pereţi.

– Doamne, John! a zis după ce m-am lăsat să cad pe scaunul din spatele biroului bunicului. E, pur şi simplu, incredibil. Parcă ar fi un muzeu. Am auzit totul despre relaţiile politice ale bunicului tău, toată treaba cu naziştii, dar abia acum îmi dau seama cât de reală a fost când privesc fotografiile astea. E ca şi cum aş vedea un documentar. Am dat din cap şi am scurs cafeaua din ceaşcă. Vorbea ca şi cum s-ar fi aflat în transă. Austin Cooper şi Hitler, Austin Cooper şi von Ribbentrop, Austin Cooper şi Speer, Austin Cooper şi Göring, Austin Cooper şi Mussolini, Austin Cooper şi mai ştiu eu cine şi, nu ştiu, dar cred c-ar trebui să existe şi o fotografie în care bunicul tău dă mâna cu diavolul.

– O, trebuie să fie pe aici, pe undeva.

S-a întors către mine, arcuindu-şi trupul.

– Te deranjează?

– Nu, câtuşi de puţin. Nu mă gândesc niciodată la asta.

S-a aşezat din nou pe scaun, privindu-mă cu ochi sticloşi.

– Ce părere ai de domnul Peterson?

– Îi place să facă pe deşteptul. E un egocentrist şi probabil că e ţicnit de-a binelea.

Am căscat. Mă obişnuisem într-atât cu vuietul viscolului, încât nici nu-i mai dădeam atenţie.

– Ce crezi că gândeşte despre toată treaba asta? De ce te-a chemat la bucătărie?

A căscat şi ea, clătinându-şi capul.

– Cred că îşi dădea aere. Mă întrebam dacă asta gândeam cu adevărat sau doar doream să cred. A făcut o mică demonstraţie în camera de sus în

legătură cu cât coniac a mai rămas în sticlă, de parcă ar fi recitat un pasaj din Sherlock Holmes. În bucătărie mi-a arătat un pahar de coniac şi nişte resturi. N-am înţeles ce tot zicea, dar îi place să se dea mare, aşa că sunt sigur că-mi va spune mâine.

Era ora unu şi m-am dus în bucătărie să iau două dintre pastilele prescrise de doctorul Bradlee. Paula a auzit apa curgând şi a venit după mine ca să ia tranchilizantul pe care i-l lăsase Bradlee.

– Ar trebui să plec acasă.

– Bine. În timp ce o ajutam să-şi îmbrace paltonul, i-am spus: Ce facem cu documentele, Paula? Bănuiesc că mai devreme sau mai târziu va trebui să-i spunem lui Peterson.

– Nu văd de ce, a spus, încheindu-şi nasturii şi luându-şi geanta şi mănuşile din piele. Ce legătură au ele cu Peterson?

– Dacă Cyril a murit de moarte bună, atunci n-au nici o legătură. Dar după cum a reacţionat Bradlee la vederea cadavrului şi apoi cum a adulmecat Peterson... ei bine, ştiu şi eu, Paula, dar dacă e ceva în neregulă cu moartea lui Cyril... atunci Peterson va dori să afle răspunsul la o mulţime de întrebări. Şi una dintre acestea va fi ce l-a determinat pe Cyril să vină acasă tocmai de la Buenos Aires.

Stăteam în foaier, privindu-ne. O consideram extrem de atrăgătoare. Cyril avusese gust şi îşi dăduse seama că Paula era o femeie deosebită. Părea atât de sigură pe sine.

– Păi, putem sta de vorbă mâine dimineaţă. Arthur ştie ce trebuie să facem.

Am ieşit împreună la maşina ei. Era acoperită de un strat gros de zăpadă. Am încercat să o şterg cu braţul. Zăpada era moale ca o pulbere şi incredibil de rece. Paula s-a strecurat la volan şi a răsucit cheia în contact, provocând un huruit agonizant. Am ocolit maşina şi am încercat să şterg geamul din spate. Zgomotul motorului devenea din ce în ce mai slab. M-am întors la Paula, iar ea a ridicat ochii, zâmbind slab.

– Ce surpriză!

– E prea frig. N-o să pornească, aşa că las-o baltă.

– Va trebui să înnoptez aici.

Din gură ne ieşeau aburi. Vântul smulgea crengile golaşe ale copacilor din jurul nostru, iar ninsoarea ne biciuia feţele. Şi-a scuturat capul spasmodic şi a spus:

– Te rog, John, nu pot rămâne sub acelaşi acoperiş cu Cyril. Nu pot!

– Vom merge la căsuţă.

Drumul ce ducea spre cabană era complet înzăpezit. Era una dintre nopţile acelea despre care citeşti că îi face pe oameni să se rătăcească la câţiva zeci de metri de casă şi să moară îngheţaţi. Ne afundam în zăpadă până la genunchi. Înaintând greoi, cu trupul aplecat înainte, Paula se străduia să ţină pasul cu mine, călcând în urmele mele. Nu se vedeau nici luna, nici stelele, dar în final am ajuns pe veranda micuţă.

– Dumnezeule! a suspinat Paula. Chiar am ajuns?

Totul căpăta o notă stranie de irealitate. Era ca şi cum am fi pătruns într-o altă dimensiune, copleşită de frig, moarte şi ameninţare, şi eram frânţi de oboseală.

Am făcut imediat focul în camera de zi şi în dormitor, am turnat nişte coniac în pahare şi am verificat dacă încuiasem uşile.

– Poţi dormi în dormitor. Am făcut focul. Eu o să dorm pe canapeaua de aici.

– Bine, a spus tărăgănat. Încep să simt efectul tranchilizantului. Simt nişte furnicături pe spate. A început să chicotească. Scuză-mă, te rog. Sunt terminată. A tăcut. Nu au trecut decât câteva ore de când l-am găsit pe Cyril.

Lacrimile au început să i se prelingă pe faţă. Stăteam în uşa dormitorului. Am îmbrăţişat-o şi am tras-o spre mine.

– O să fie bine. Mâine vom lămuri totul. O să se oprească ninsoarea, vom merge în oraş şi vom clarifica lucrurile.

– Sper.

Şi-a întors faţa spre mine şi am sărutat-o uşor pe buze. Avea buzele uscate şi se agăţa de mine ca un copil. I-am mângâiat părul. Apoi i-am spus să se bage în pat şi m-am întors în camera de zi. Canapeaua era aşezată în faţa căminului, iar în cameră era o căldură plăcută. Am găsit o pătură într-un dulap şi am azvârlit-o pe canapea. M-am dus la uşa de la intrare, am descuiat-o şi m-am uitat la termometrul de afară. Arăta minus douăzeci şi opt de grade şi, punând la socoteală şi vântul, Dumnezeu ştie care era temperatura reală. Poate minus treizeci, minus patruzeci de grade.

M-am întors în casă, am încuiat din nou uşa şi m-am dus spre dormitor. Paula era în pat, zâmbindu-mi, cu păturile trase până sub bărbie.

– Te simţi bine?

– Da, a răspuns dând din cap, vizibil marcată de efectul tranchilizantului. Mă simt bine. Îţi mulţumesc că ai fost atât de drăguţ cu mine. Vorbea încet, aproape în şoaptă. Mai vorbim mâine.

M-am apropiat de scaun şi mi-am luat halatul. Paula a scos braţul şi m-a prins de mână.

– Dă-mi un sărut de noapte bună, a murmurat.

M-am aplecat şi i-am atins obrazul cu buzele. Mi-a zâmbit, părând foarte tânără şi vulnerabilă, o femeie care a trecut prin multe în viaţă şi care totuşi izbutise să rămână pură, înfrângând toate greutăţile. Iar fratele meu Cyril o iubise.

– Mâine îi vom povesti totul lui Arthur, i-am spus, oprindu-mă în uşă. El o să ne spună ce avem de făcut. Arthur va avea grijă de toate.

Dar ea adormise şi nu mă mai auzea.

Doisprezece

Stăteam cu Paula în lumina puternică a dimineţii, privind cum oamenii de la pompele funebre îl scot pe Cyril din casă prin uşa principală şi îl bagă în duba neagră. Bărbaţii tineri care îl duceau alunecau în zăpadă şi înjurau în surdină, cu obrajii şi urechile înroşite de vântul tăios. Unul dintre ei s-a apropiat de mine, a murmurat ceva, iar eu am semnat o hârtie, cu degetele înţepenite de frig. M-am văzut nevoit să scutur pixul, pentru că pasta îngheţase din cauza gerului. După aceea dubiţa s-a îndepărtat, înotând prin zăpadă asemenea unui vapor ce înfruntă valurile.

Lincolnul a pornit de la a doua încercare. Erau minus douăzeci de grade. Am lăsat motorul să se încălzească, iar noi am intrat în casă ca să ne terminăm cafelele şi pâinea prăjită. Nu prea vorbeam, însă din când în când Paula îmi zâmbea timid, ca şi cum s-ar fi gândit la sărutările din seara trecută, nu la moartea lui Cyril.

Bineînţeles, caloriferul nu funcţiona, aşa că ne-am cuibărit pe bancheta din faţă şi am lăsat motorul de două mii de centimetri cubi să-şi desfăşoare forţa celor trei sute patruzeci de cai putere. Maşina a patinat puţin pe zăpadă, apoi s-a urnit încet. Zăpada ajungea până la bara de protecţie şi înaintam cu dificultate. Am trecut de pâlcul de copaci, ocolindu-i într-un arc larg, şi am ieşit pe poartă, pe şosea. Drumul ce ducea spre oraş fusese curăţat cu plugurile, aşa că am accelerat puţin, trecând prin zăpada îngheţată.

Viaţa lui Arthur Brenner era împărţită în două jumătăţi, fiecare din acestea dându-i o mare satisfacţie: pe de o parte, biroul din hotelul Cooper's Falls, unde se ocupa de afaceri şi de probleme juridice, unde îşi scria articolele şi dădea sfaturi celor care apelau la el, iar pe de altă parte, căminul lui,

unde se dedica artei prelucrării porţelanului – modela sculpturi din porţelan, le ardea în cuptor, le picta şi le expunea la vedere. L-am auzit o dată spunându-i cuiva care se interesase de hobby-ul lui că un om care are atâta răbdare în prelucrarea porţelanului nu este chiar nepotrivit pentru a călăuzi pe cineva printre meandrele şi capcanele pe care le rezervă uneori legea.

Văzându-l acum întâmpinându-ne în uşă, era exact aşa cum mi-l aminteam şi cum doream să fie. Era un bărbat înalt, foarte solid, cu părul alb, subţire, cu faţa lată, plină de bunătate, gata în orice clipă să izbucnească în râs, întinerind cu câţiva ani buni, deşi avea şaptezeci bătuţi pe muchie; altă dată trăsăturile îi erau impenetrabile. Acum zâmbea, strângându-ne pe rând mâinile. Avea un birou foarte plăcut: draperiile erau trase deoparte, lăsând lumina cenuşie a zilei să pătrundă înăuntru. Camera era înaltă de patru metri, iar fereastra arcuită dădea spre strada principală, oferind privirii o panoramă vastă a împrejurimilor.

Ne-a condus la doi scaune aranjate în nişa din faţa ferestrei şi după ce ne-am aşezat amândoi s-a lăsat şi el pe un scaun, cu toată greutatea celor o sută zece kilograme ale sale.

– În primul rând, dă-mi voie să-ţi spun cât de rău îmi pare de Cyril. Tristă întoarcere acasă, cumplită! A ridicat bărbia, privindu-mă dindărătul pleoapelor grele. Cum te simţi? Arăţi splendid, dar doctorul Bradlee mi-a povestit că ai fost atacat şi lăsat în nesimţire pe autostradă. E posibil să se întâmple aşa ceva?

I-am istorisit despre încercarea bizară a celor doi tâlhari neîndemânatici, iar el mă asculta frecându-şi obrazul ras, clătinând din când în când din cap şi deschizând larg ochii la momentul potrivit. După ce am terminat, s-a aplecat şi şi-a plimbat privirea de la unul la celălalt, ridicând uimit sprâncenele stufoase.

– E posibil să se întâmple asemenea lucruri? A oftat. Sigur că da. Viaţa e plină de acte de violenţă lipsite de sens, nebuneşti. Dar totuşi... Mi se face rău doar când mă gândesc. Te refaci cum trebuie? Bine. Ai avut mare noroc că au făcut o treabă de mântuială. A clipit, dând impresia că priveşte prin mine, undeva departe. E o minune că te afli aici după o tentativă atât de minuţios pregătită.

Pentru o clipă am avut senzaţia că retrăiesc acele momente: am simţit impactul, apoi maşina alunecând în zăpadă...

Arthur spunea ceva, dar eu nu fusesem atent.

– Scuză-mă, te rog, Arthur.

– Ziceam, ce motiv a avut Cyril să te cheme aici? Ce scop avea?

– Tocmai despre asta voiam să vorbim cu tine. Ştii, nu am avut nici cea mai vagă idee ce urmărea. Paula privea absentă pe fereastră, învăluită aparent în propriile ei gânduri, doborâtă de disperare; mi-era teamă să nu facă o depresie nervoasă şi mă întrebam cât de profund simte durerea. Şi nici nu aş fi aflat, dacă nu m-aş fi oprit ieri-dimineaţă la bibliotecă. Pură coincidenţă. Am intrat la bibliotecă şi am dat de Paula.

Paula a ieşit imediat din visare; totuşi, ascultase discuţia.

– Iar eu i-am spus lui John două lucruri despre Cyril. I-am spus că Cyril şi cu mine suntem amanţi de ani de zile şi că am ţinut legătura săptămânal, indiferent unde s-ar fi aflat Cyril. Şi i-am mai spus de ce l-a chemat Cyril acasă.

Arthur Brenner s-a lăsat mulţumit pe spate în marea de creton şi şi-a pus piciorul drept pe un taburet cu tapiţeria brodată. Avea nasul roşu din cauza guturaiului şi a scos din mâneca sveterului un pachet de şerveţele. Purta o jachetă greoaie cu nasturi din piele, iar dedesubt o cămaşă cadrilată şi o cravată tricotată de culoare maro. Când şi-a suflat nasul, s-a cutremurat din tot trupul lui voluminos. Privindu-l, mă simţeam din nou un băieţel.

– Şi de ce anume l-a chemat, Paula? a întrebat pe un ton blând şi încurajator. De ce l-a chemat Cyril pe John?

– Datorită celor găsite de mine în cutii, a spus Paula, în nişte lăzi aduse de la conac, nişte lucruri care au aparţinut lui Austin Cooper. Au fost împachetate cu mulţi ani în urmă, cel puţin douăzeci-treizeci de ani, şi probabil că au fost depuse în pod... sau în pivniţă, ceva de genul acesta. Şi-a dres glasul, jucându-se cu o brăţară subţire din argint. În orice caz, cutiile au fost expediate la bibliotecă... urmând ca bibliotecarul să le clasifice. Cine se uita în cutii nu vedea altceva decât nişte reviste şi cărţi. Dar pe aici bibliotecarii lucrau cu jumătate de normă şi, în loc să clasifice conţinutul cutiilor, le-au băgat în pivniţa de sub bibliotecă. Nu s-a ostenit nimeni să le examineze mai atent, până am coborât eu în pivniţă acum vreo două săptămâni.

– Dar, draga mea, a spus Arthur răbdător, vorbind şuierat, ce ai găsit în cutiile acelea? Cu siguranţă că nu scrisorile de amor ale lui Austin Cooper, a adăugat zâmbind, luând în mâna lui mare mâna Paulei. Acesta n-ar fi fost un motiv ca să vină acasă.

– Erau nişte jurnale, domnule Brenner, nişte jurnale scrise de Austin Cooper în timpul călătoriilor făcute în anii 1920 şi 1930 în Germania, Franţa, Spania, Anglia şi ţările scandinave.

Arthur a clătinat din cap, ca şi cum ar fi spus *nu-i suficient*.

– O treabă bine făcută, aş spune, foarte bine făcută, într-adevăr. A scos un trabuc uriaş. Nimic altceva?

– Ba da, mai era ceva.

– Ce anume, draga mea?

– Nişte documente scrise în germană. Desigur, nu le-am putut citi, dar erau câteva nume – nume celebre, unele de care nu auzisem, şi toate erau adresate lui Austin Cooper. Erau în plicuri sigilate, fără timbre, ca şi cum nu fuseseră trimise prin poştă. Totul era... cum să spun... foarte *oficial*, dacă înţelegeţi la ce mă refer.

Arthur s-a ridicat încet de pe scaun şi s-a dus la fereastră, privind absent strada. Ninsoarea viscolită făcea umbrele să tremure, dar camera continua să fie învăluită într-o lumină cenuşie. Capul lui Arthur era învăluit în fum. Paula m-a privit întrebător.

– Da, înţeleg ce vrei să spui, a spus în sfârşit, dar nu pricep afacerea asta cu documentele. Zici că de asta l-a rugat Cyril pe John să vină acasă? Bizar, aş putea spune. Cel puţin bizar.

– Când i-am spus, a râs şi apoi a zis că i se pare amuzant că viaţa este clădită cu atâta grijă, detaliu cu detaliu. Mi-a spus să nu suflu o vorbă nimănui. Zicea că va lua legătura cu John şi va veni personal să stăm de vorbă săptămâna aceasta. A zâmbit slab. Părea atât de fericit că va veni aici... luni de zile nu am discutat decât la telefon.

Brenner s-a întors spre ea interesat.

– Mă suna săptămânal, indiferent unde s-ar fi aflat – Cairo, München, Glasgow, Londra şi, în sfârşit, acest ultim telefon de la Buenos Aires.

Arthur şi-a sprijinit mâna pe spătarul scaunului.

– Nu înţeleg! De ce Dumnezeu să bată atâta drum până aici, să-l cheme pe John de la Cambridge, doar de dragul unui teanc de maculatură veche despre nazişti, care i-a aparţinut lui Austin? Oricum, cine mai dă doi bani pe nazişti? Şi-a tras nasul, apoi a scos încă un şervеţel de hârtie. Şi telegrama aceea solemnă şi enigmatică. ARBORELE GENEALOGIC TREBUIE ÎNGRIJIT – ce dracu' înseamnă asta? Şi după aceea se întoarce acasă pe furiş, urcă la etaj, bea un coniac şi moare. Pe cinstea mea, dacă Cyril ar fi acum aici, mă tem că i-aş spune vreo două! Atâta mister!

– Problema este că nu ştim de ce a decis să se întoarcă acasă sau de ce m-a chemat aici. Ştim anumite lucruri, dar nu ştim esenţialul: *de ce*.

Arthur s-a lăsat încet pe scaun. Cu excepţia unor accese de gută, Arthur Brenner nu părea un om bătrân.

– Arthur, ştii la fel de bine ca şi mine că Cyril Cooper nu era un om capricios. Dacă voia să vin acasă, atunci înseamnă că avea un motiv temeinic. Problema e că nu ne dăm seama care a fost acest motiv.

Paula a privit întâi spre mine, apoi spre Arthur şi a început să se joace cu acul de siguranţă supradimensionat care-i ţinea fusta neagră.

– Înseamnă că Cyril ştia ceva ce noi nu ştim.

– Bine-nţeles că ştia, draga mea, a zis Arthur. Ştia de ce naiba s-a întors el – şi cam asta e tot pe moment. Ei bine, iată testamentul, a zis Arthur, schimbând subiectul. E foarte simplu, John. Tu primeşti cea mai mare parte a averii. Câteva milioane de dolari, băiete, cum ţi se pare? Faţa lată i s-a luminat de un zâmbet, iar ochii au început să-i strălucească. Înţelegi, nu avea alt moştenitor... deşi a mai lăsat o sumă frumuşică cuiva, ceea ce până azi-dimineaţă mi s-a părut ciudat. Şi-a fixat privirea albastră asupra Paulei. Draga mea, ţie ţi-a lăsat un sfert de milion de dolari.

L-am privit şi am observat că ochii îi erau scăldaţi în lacrimi. Şi-a suflat repede nasul, ştergându-şi ochii pe furiş. Cooperii erau familia lui.

În sfârşit, Paula a început să plângă încet, frământându-şi cu degete nervoase fusta. În ceea ce mă privea, încă nu îmi dădeam seama de faptul că devenisem brusc multimilionar. Totul mi se părea puţin absurd. Erau banii lui Cyril; averea familiei fusese în mare parte împărţită la diverse fundaţii.

– Ei bine, cred că ar trebui să aruncăm o privire asupra acelor documente afurisite, a spus Arthur trist. E o prostie şi o pierdere de timp, a oftat. Dar nu văd ce altceva am putea face. Tu ce spui, John?

– Sunt de acord cu tine. O să aruncăm o privire prin hârtiile acelea blestemate.

Îmi displăcea profund gândul de a-mi băga nasul în lumea nazistă a lui Austin Cooper. Până atunci nu-mi dădusem seama de asta, dar şezând acolo, printre mobilele tapiţate cu creton, am fost frapat de această revelaţie şi simţeam cum mă cuprinde un val de repulsie. Ce legătură aveau preferinţele politice bizare ale lui Austin Cooper cu mine? Dar asta era. În final, nu te puteai refugia din faţa trecutului. Te pândea undeva, în viitor.

Arthur şi-a consultat ceasul, s-a dus încet la birou şi şi-a verificat agenda.

– Am o întâlnire la ora unu, iar după aceea sunt sigur că voi avea nevoie de puţină odihnă. Ce-ai spune de ora cinci, Paula? John, ai putea trece pe aici la patru jumătate şi ne-am putea duce împreună la bibliotecă. Paula?

– Da, voi fi la bibliotecă... cred că Cyril ar fi dorit să apelez la dumneavoastră.

Şi-a şters lacrimile. Eram fericit că Cyril îi lăsase nişte bani. Cel puţin, nu va mai avea motive să-şi facă griji din cauza banilor.

Am plecat împreună de la Arthur, dar în hol m-am auzit strigat pe nume. Când m-am întors, tipul de la recepţie mi-a zâmbit amical şi mi-a spus că eram căutat la telefon.

Era Olaf Peterson.

– Ce-ţi mai face capul, domnule Cooper?

– Bine, i-am răspuns sec.

– Ei, îmi pare bine să aud asta. Ne-ar întrista să mai pierdem un membru al familiei Cooper. Ştiţi, sunteţi ultimul Cooper, chiar ultimul!

– Doreaţi ceva de la mine, domnule Peterson?

– Păi, cam aşa ceva. Aş vrea să treceţi pe la biroul meu din clădirea tribunalului. Am primit rezultatul autopsiei şi cred că veţi considera concluziile, hm, amuzante.

Îl simţeam că râneşte. Tipul ăsta nu avea pic de decenţă.

– Amuzante, domnule Peterson?

– Mai mult decât amuzante. Ce-aţi zice să veniţi aici şi fac cinste cu un prânz?

– De acord.

Am coborât cu Paula scările, îndreptându-ne spre Lincolnul parcat în zona interzisă. I-am povestit ce-mi spusese Peterson şi i s-a tăiat răsuflarea.

– Crimă!

– Nu te grăbi să tragi concluziile, i-am spus fără convingere.

Am condus încet prin ninsoarea deasă până am ajuns la biblioteca ce părea desprinsă dintr-un film de Ingmar Bergman.

Brusc, m-am aplecat spre Paula, i-am întors faţa spre mine şi am sărutat-o din nou. Nu s-a retras.

– Îmi place să te sărut.

– Probabil din cauza banilor pe care-i am, a replicat ea.

– Nu, nu cred că de asta.

– Păi, şi mie îmi place să te sărut. Din cauza farmecului propriu Cooperilor, presupun. Îl cunosc foarte bine, John.

S-a desprins de mine, pregătită să coboare din maşină.

– Mi se pare straniu să te sărut aşa. Pare ireal.

– Ştiu. Dar asta e.

– Ştii, când încercam să ne dăm seama de ce s-a întors Cyril? Sus, în biroul lui Arthur?

– Da?

– Aveam şi eu o teorie despre asta. A râs nervos. M-am gândit că poate eu am fost motivul pentru care s-a întors.

Nu ştiam ce să-i răspund.

M-a strâns de braţ.

– Ne vedem la ora cinci.

A trântit portiera în urma ei şi a dispărut în ninsoare.

Treisprezece

Biroul lui Peterson se afla la etajul al doilea al vechii clădiri a tribunalului. Înăuntru, podelele de lemn uscat scârţâiau la fiecare pas, iar radiatoarele icneau şi pufneau neîncetat. Pe cuierul de lângă uşa principală erau atârnate câteva paltoane înmuiate de zăpadă. Dintr-un birou răzbătea ţăcănitul unei maşini de scris. Când am intrat în hol, m-am simţit ca şi cum aş fi pătruns într-un cavou.

În anticamera biroului lui Peterson şedea o femeie între două vârste. Pe o bucată de hârtie de pergament zăcea un sendviş pe jumătate mâncat, aruncat neglijent lângă maşina de scris. Simţeam aroma cafelei. Ca majoritatea locuitorilor din Cooper's Falls, femeia îmi părea vag cunoscută.

– O, domnule Cooper! Domnul Peterson vă aşteaptă. M-a rugat să vă întreb dacă doriţi sendviş cu carne de curcan sau cu friptură şi cum preferaţi cafeaua.

A zâmbit întrebătoare, ca o femeie de treabă care, cu mulţi ani în urmă, încercase să ne înveţe, pe Cyril şi pe mine, să dansăm.

– Curcan, frişcă, zahăr, i-am răspuns şi am intrat în biroul lui Peterson.

Şedea într-un scaun rotativ, cu picioarele ridicate pe pervazul ferestrei. În încăpere era o căldură înăbuşitoare; radiatorul tuşea, lăsând impresia că nu i-ar strica nişte aspirine. Peterson purta un pulover pe gât de culoare bleumarin şi această concesie făcută modei îl făcea să transpire abundent. Privea absent zăpada de afară, iar pe genunchi ţinea un exemplar din *Cheia de sticlă* a lui Dashiell Hammett.

– Ştii, Cooper, a spus fără să mă privească, viscolul ăsta, atât de sălbatic, are un efect bizar asupra nervilor mei. Înţelegi ce vreau să spun?

Şi-a ridicat privirea şi a râs, apoi faţa i-a redevenit brusc serioasă.

– Mă uit la toată zăpada asta şi îmi dau seama cât de insignifianţi sunt oamenii în faţa stihiilor naturii. Mă întreb cât de important este să aflăm

cine ţi-a omorât fratele – în fond, la ce ne serveşte? Oricum, vom muri cu toţii cât de curând.

– Omorât, am murmurat.

A dat din cap afirmativ. S-a scotocit în căutarea unei ţigări, dar nu a găsit nici una.

– Alice, a strigat, am acolo ţigări?

– Doar dacă aţi adus azi-dimineaţă, a venit răspunsul.

– Of, Iisuse! a exclamat. I-ai spus lui Alice ce doreşti să mănânci?

– Da, dar credeam că mă inviţi la un restaurant.

– Pe vremea asta, în nici un caz, Cooper, a zis, frecându-şi ochii adânciţi în orbite şi rotind scaunul spre biroul acoperit de teancuri de dosare, plicuri, hârtii. Trebuie să fii nebun ca să ieşi pe o asemenea vreme.

– Spuneai ceva de crimă.

– Aşa este, spuneam. Fratele dumitale a fost otrăvit cu un derivat al nicotinei. Nu a suferit deloc. Nu mă pricep la medicina legală, mă mulţumesc să cred tot ce mi se spune. Dar cineva l-a ucis cam la ora la care ai ajuns dumneata aici. A căutat prin nişte hârtii, aruncând o privire talmeş-balmeşului de pe masa de scris. Am avut dreptate în legătură cu coniacul. M-a privit în ochi, lărgindu-şi puţin gulerul rulat cu un deget. Fratele dumitale a băut foarte puţin coniac. Ergo, a mai băut cineva cu el.

Stăteam incapabil să scot o vorbă.

– Curioasă treabă, a spus gânditor. Fir-ar să fie! Ce n-aş da să am o ţigară. Nu ai întâmplător... nu, dumneata eşti fumător de pipă, nu-i aşa? Deci, se pare că cel care l-a otrăvit pe fratele dumitale – desigur, e posibil să se fi otrăvit singur, deşi mi se pare puţin probabil – a băut nişte coniac cu el, i-a administrat otrava, apoi a şters urmele.

Alice a intrat în cameră purtând o tavă din plastic cu sendvişurile noastre, a aşezat-o pe măsuţa dintre noi, apoi a ieşit tăcută.

– Îţi aminteşti de mica noastră incursiune în bucătărie ieri-noapte? Am dat din cap afirmativ. Şi ce anume ţi-am arătat?

– Un pahar de coniac şi nişte resturi.

Străduindu-mă din greu să fac abstracţie de îngâmfarea lui nesuferită, mi-am fixat privirea asupra unei fotografii de pe perete, reprezentând echipa Minnesota Vikings. Într-o altă fotografie se vedea un cap negru uriaş, iar pe tricoul de fotbal scria „Lui Olaf Peterson de la prietenul său Alan Page".

– Corect, un pahar de coniac şi nişte resturi. Acum – dă-i bătaie, mănâncă-ţi sendvişul, nu păţeşti nimic. N-o avea cine ştie ce gust, dar te asigur

că nu e otrăvit. Deci – paharul acela mi-a atras atenţia de cum am deschis dulapul, pentru că toate celelalte pahare erau acoperite de praf. Înţelegi? Doar paharul de coniac era curat – era limpede că fusese spălat. Ceea ce tindea să-mi confirme teoria potrivit căreia fratele dumitale nu putea să bea tot coniacul de unul singur.

A muşcat din sendvişul lui cu friptură de curcan şi salată şi a băut o gură de cafea, sorbind zgomotos.

– Aşa cum spuneam, asta-i partea cea mai distractivă, Cooper, toată teoria asta şi celelalte. În asta excelez eu. Nu pot să sufăr să vânez oamenii, să-i împuşc, să-i arestez. Dumnezeule! E un lucru îngrozitor. În orice caz, erau puţine resturi – mucul acela de trabuc şi scrumul. În buzunarul fratelui dumitale am găsit nişte trabucuri, deci ăsta nu este un indiciu, dar e limpede că nu a fumat mai întâi două trabucuri, după care a dat o fugă până jos şi a golit scrumiera. Ar fi cam greu de crezut, nu-i aşa?

Deci, a mai fost cineva în dormitorul de sus cu fratele dumitale, cineva care a băut coniac şi a încercat să ascundă faptul că s-a aflat acolo, spălând paharul, pentru îndepărtarea eventualelor amprente, şi golind scrumiera – au fost două încercări destul de timide, dar cel care a făcut-o avea motive să se gândească la suspiciunile stârnite de cauza morţii.

Avusese dreptate. Sendvişul cu friptură avea un gust de mucava, dar nu-mi păsa, pentru că eram preocupat de băşicile pe care mi le făcuse în gură cafeaua fierbinte. Atitudinea lui Peterson mă făcea să uit din când în când că vorbeam despre fratele meu. Am băgat mâna în buzunar după flaconul cu analgezice prescrise de doctorul Bradlee. L-am întrebat dacă avea nişte apă, iar el a strigat-o imediat pe Alice.

– Tot te mai supără capul?

– Da, mă mai doare puţin.

– E din cauza tensiunii. Dar ar trebui să faci, pentru orice eventualitate, o radiografie. Blestematele astea de lovituri la cap pot avea efecte secundare după câteva zile, săptămâni sau chiar luni. O dată am fost împuşcat în cap şi am avut stări de leşin un an întreg.

Alice mi-a adus apă într-un pahar de carton care picura.

– Grăbiţi-vă sau riscaţi să vă udaţi tot, m-a îndemnat ea.

Firește, apa era caldă.

– Tocmai am stat de vorbă cu Brenner, a zis Peterson. Mi-a spus că ai devenit peste noapte multimilionar.

A zâmbit.

– După câte înţeleg, sunteţi familiarizat cu acest sentiment.

– O, foarte frumos, Cooper. *Touché.* Dar e o mare diferenţă între bogăţia mea căpătată de la o zi la alta şi a dumitale.

– Şi care ar fi aceasta?

– Averea mea nu m-a transformat în suspect de crimă.

M-am strâmbat.

– Ai milă de capul meu, aminteşte-ţi ce mi-ai spus de tensiune!

– Vorbesc serios.

– Nu dau doi bani pe seriozitatea ta, Peterson, crede-mă pe cuvânt!

– Mi-ai spus că nu ţi-ai omorât fratele. Acum ar trebui să mă gândesc la altceva.

– Pun pariu c-o să-mi spui la ce.

– Eşti un mincinos?

Am izbucnit în râs, pentru că nu prea aveam de ales.

– Încearcă să priveşti lucrurile din punctul meu de vedere. Habar n-am care au fost relaţiile între tine şi fratele tău, poate că l-ai urât, poate că a fost un nemernic, ce ştiu eu? Dar ştiu că în familia voastră au fost o grămadă de nazişti şi Dumnezeu ştie ce altceva mai aveţi de ascuns.

– Un singur nazist, l-am corectat.

– Şi mai ştiu că dumneata te-ai aflat în casă cam în acelaşi timp în care a fost asasinat fratele dumitale. Ştiu că ţi-a lăsat prin testament o avere şi ştiu că asta te transformă în mod logic într-un posibil suspect.

– Nu te pot contrazice, dar tot ce pot să-ţi spun este că nu am făcut-o eu.

– Ştiu, ştiu, probabil că nu ai făcut-o dumneata, dar îţi dai seama în ce situaţie dificilă mă aflu? Înţelegi cu ce trebuie să mă lupt?

Am pus sendvişul jos, am luat o înghiţitură de cafea şi m-am ridicat în picioare.

– Stai jos, stai jos, mi-a spus cu răbdare. Eu sunt obişnuit să discut despre problemele mele. N-am ajuns încă pe mâna psihanaliştilor, dar nici nu mă pot închide în mine. Asta o înnebuneşte pe nevastă-mea. Ea e psiholog. Mă rog, ia loc şi nu-ţi mai lua aerul ăsta ofensat. Răul de-abia vine.

A scotocit prin sertarele biroului, a găsit unul dintre trabucurile lui subţiri, pe care l-a aprins cu o brichetă Dunhill din aur, apoi s-a lăsat pe spate, mulţumit.

– Desigur, există şi alte posibilităţi. Te-ai gândit la indivizii care te-au atacat pe autostradă? Nu pot să nu fac legătura între ceea ce ţi s-a întâmplat dumitale şi ceea ce a păţit fratele dumitale. Sunteţi fraţi şi într-un interval de

douăzeci şi patru de ore aţi fost amândoi victime ale unor acte de violenţă. Există însă nişte necunoscute serioase în cazul acesta, ca de pildă cine putea şti că veniţi acasă şi ce aţi avut în comun, dumneata şi fratele dumitale, care ar fi putut determina pe cineva să încerce să vă lichideze pe amândoi? M-am gândit mult, dar nu am ajuns la nici un rezultat. *Nici unul!* Pur şi simplu, nu ştiu o mulţime de lucruri. A clătinat din cap, aparent derutat de efortul obositor care nu i-a adus nici o satisfacţie. Nu ştim de ce s-a întors fratele dumitale. Asta mă irită cel mai tare. Nu ştim de ce te-a chemat aici. Şi nu ştiu ce căuta la Buenos Aires. L-am întrebat pe Brenner în legătură cu asta. Mi-a spus că nu ştie ca fratele dumitale să fi avut vreun interes la Buenos Aires sau în altă parte în America de Sud.

– N-am nici cea mai vagă idee. Nu ştiu nimic despre afacerile lui. Doar că obişnuia să călătorească foarte mult, prin toată lumea.

– Şi cam pe unde călătorea?

– Cairo. München. Glasgow. Londra. Peste tot. În orice colţ al lumii. Învârtea multe afaceri. Munca era plăcerea lui, modul de a se deconecta. A ştiut să-şi trăiască frumos viaţa.

– Cairo. München. Glasgow. Londra. Părea dezgustat. Alice! Eşti drăguţă să scoţi gunoiul ăsta de aici?

Am ieşit împreună din birou şi am coborât scările, fără să schimbăm o vorbă. La uşă s-a oprit şi mi-a zâmbit.

– Uite ce e, trebuie să-ţi spun ceva. Nu părăsi oraşul. Avem un caz de omucidere şi o tentativă de asasinat. Am anunţat poliţia din Wisconsin, le-am dat descrierea celor doi indivizi, aşa cum am aflat-o de la dumneata, şi descrierea maşinii cu care călătoreau. Poate că vor da de un fir care să clarifice puţin lucrurile.

Şi-a îmbrăcat trenciul şi am ieşit pe veranda clădirii tribunalului. Era plăcut să ieşi în aerul rece de afară după zăpuşeala din birou.

– Am patruzeci şi trei de ani, a zis, trăgându-şi mănuşile strâmte, cu orificii în dreptul articulaţiei degetelor, ceea ce mi s-a părut foarte nepractic. Eu eram băiatul minune de la Departamentul Poliţiei din Minneapolis. Am fost băiatul minune vreme de cincisprezece ani, o perioadă foarte lungă pentru asemenea performanţă. Majoritatea poliţiştilor nu mă puteau înghiţi şi adevărul e că nu am fost un poliţist cu adevărat bun. Dar aveam fler în cazurile de omucideri – am avut câteva cazuri celebre, care au umplut primele pagini ale ziarelor şi câteva mai puţin importante, dintre acelea care rămân de obicei nerezolvate pentru că nu-i pasă nimănui de cel care a înfăptuit crima

sau de victimă. Mi-a păsat întotdeauna, Cooper, nu din revoltă sau din vreun interes moral ieşit din comun. Nici vorbă de aşa ceva. Ci pentru că o crimă este un act atât de disperat, o soluţie finală aleasă de nişte oameni supuşi unor presiuni enorme. Pur şi simplu, ador cazurile de crimă, asta-i tot.

Un caz de crimă, a continuat el, e ca un computer extrem de complex care are aproape o viaţă a lui şi care nu funcţionează decât atunci când introduci programul corespunzător. Dar odată ce prinzi firul, crima sau computerul capătă viaţă şi începe să se zvârcolească şi să înjure şi să te ameninţe cu pumnul. Cât vorbise îşi ţinuse privirea aţintită asupra zăpezii de sub picioare, apoi şi-a ridicat brusc ochii, aşa cum făcea de obicei. A, poate că ţi-ai dat seama că n-am făcut decât să parafrazez două dintre clişeele vechi din literatura de specialitate. Vreau să spun că o crimă este ca un joc de cuburi pe care trebuie să-l reconstitui din piese disparate. Să nu uităm cu câtă încântare exclama Holmes: „Vino Watson, avem cazul în mână". Dar ambele clişee sunt perfect adevărate. Eu le-am adus puţin la zi, făcând analogia cu computerul. Şi prin faptul că recunosc că îmi plac crimele dau dovadă de puţin mai multă sinceritate decât Holmes.

Cadillacul era parcat lângă bordură, acoperit de zăpadă. A deschis portiera.

– Mă duc să vorbesc cu doamna Smithies, adică cu domnişoara Smithies. Dumnezeule, a exclamat, privind rugător ninsoarea, cine le poate face pe toate? Poate că ea îmi va spune ceva ce nu ştiu.

Şi-a fluturat o mână în semn de rămas-bun şi a trântit portiera.

Am rămas, privindu-l cum se chinuie să pornească maşina.

După un timp a coborât, bombănind.

– Nu mai zâmbi. Du-te mai bine şi fă-ţi o radiografie la cap.

Doctorul Bradlee m-a condus în clinica micuţă, sterilă, care-mi amintea de stilul anilor '40, mi-a făcut o radiografie, după care am plecat să bem câte o cafea la cafeneaua Cooper's Falls. Cafeneaua era pustie. Dinspre bucătărie răzbăteau zgomote înfundate. La capătul tejghelei stătea o chelneriţă, fumând o ţigară.

– În calitate de medic legist al districtului i-am făcut autopsia lui Cyril. Peterson ţi-a comunicat rezultatul. Lumea îşi închipuie că medicii au o tărie aparte în astfel de situaţii, dar nu este adevărat. Am autopsiat cadavrul unui băiat pe care l-am adus pe lume şi a fost o treabă foarte tristă. A oftat şi a clătinat din cap. Cineva l-a ucis, şi bănuiesc că trebuie să aflăm cine a făcut-o. Curios, însă nu cred că voi fi foarte satisfăcut după ce îl vom descoperi pe asasin.

– Cam asta spunea şi Peterson.

– Cum adică?

– Spunea că nu ştie ce importanţă are în final.

– Ciudat mod de a vorbi pentru un poliţist.

– Peterson este un poliţist ieşit din comun.

– Poţi să o mai spui o dată.

M-am întors la maşină, întrebându-mă ce căutase Cyril la Buenos Aires. După ce am urcat la volan, m-am răzgândit. Am coborât şi am traversat strada pustie şi îngheţată spre tribunalul ale cărui ferestre luminate sclipeau prin ninsoare. Vântul mi-a dat instantaneu una dintre acele dureri de urechi frecvente în timpul iernilor geroase din Minnesota.

Alice completa la maşină un formular cu aspect oficial.

– E în birou?

– A, bună ziua, a spus, zâmbindu-mi. Da, e în birou. O clipă, să-l anunţ.

Uşa biroului lui Peterson era închisă.

Când am intrat, l-am găsit pe Peterson vorbind la telefon cu ochii închişi.

– Un ce? a întrebat el. Un Jensen Interceptor? Doamne Dumnezeule! M-am aşezat. Nu, ziarele nu au trimis nici un reporter aici. Nu le-am spus nimic. Nu sunt obligat să iau legătura cu Oraşele Gemene ori de câte ori se petrece ceva aici, la Cooper's Falls. Ştii şi tu asta. Ăsta e cazul meu, Danny, şi te sfătuiesc să nu sufli o vorbă. Nu vreau ca prostănacii ăia să se rătăcească pe drum şi să moară îngheţaţi. Bine, Danny, la revedere.

Şi-a ridicat privirea spre mine.

– Am un asistent foarte zelos, Cooper, care are o mulţime de idei tâmpite. În orice caz, în timp ce se ridicau amprentele la conac, a aruncat o privire în garaj şi a descoperit cum a ajuns fratele dumitale aici. Închipuie-ţi, cu un Jensen Interceptor maro de toată frumuseţea. A trântit palma pe birou şi a zâmbit. Iartă-mă că îmi permit, dar tipul avea stil, nu glumă. Un Jensen! Douăzeci şi două de mii de dolari pentru o maşinuţă care îţi încape în palmă! Presupun că moşteneşti şi maşina, a adăugat, încruntându-se.

– Presupun că da.

– Dar, de fapt, ce cauţi aici?

– Mi-a venit o idee.

– Bine, Cooper, la ce te-ai gândit?

– Ce-ar fi să începem refăcând ultimele mişcări ale lui Cyril? Să aflăm când a sosit de la Buenos Aires, ce-a căutat acolo, cu cine s-a întâlnit, de unde venea...

Peterson mă privea surâzând, cu mâinile prinse la ceafă.

– Ia spune-mi, ţi-am lăsat impresia unui om deosebit de tâmpit? Hai, spune-mi cinstit. Nu mă supăr. Să nu crezi că-mi dau aere.

– Nu, desigur că nu. Mai ales pentru un poliţist.

– Păi, atunci, ce crezi că am făcut astăzi, Cooper? Crezi că am stat de pomană? Sau am fugărit-o pe Alice în jurul biroului?

– Peterson, umorul dumitale îmi dă fiori.

– Sunt convins. Dar te asigur că încercăm să aflăm răspunsul la toate întrebările dumitale.

– Foarte bine.

– Ştii, am schiţat o mică teorie. Vrei să o auzi?

– Presupun că nu prea am de ales.

– Cred că fratele tău a venit aici pentru acelaşi motiv pentru care s-a aflat la Buenos Aires. Nu ştiu care. Dar dacă nu ştim încă de ce a venit acasă, cred că avem şanse să descoperim răspunsul la Buenos Aires. Din această cauză sunt dispus să-mi consum toate convorbirile telefonice oficiale. Curând voi avea legătura cu poliţia din Buenos Aires şi sper că voi găsi acolo pe cineva care vorbeşte engleza.

– Să sperăm.

– Du-te, Cooper, du-te. Te voi ţine la curent.

În uşă m-am oprit. Alice trăgea cu urechea.

– Ai stat de vorbă cu Paula?

– Ai uitat că nu-mi mergea maşina? Afară e foarte frig şi maşina e şi ea o fiinţă. La bibliotecă nu există telefon. Nu, n-am vorbit cu domnişoara Smithies şi, în orice caz, nici nu ştiu exact ce să o întreb.

Am ridicat din umeri şi am ieşit. Era ora patru şi începuse să se întunece rapid. Mai devreme remarcasem o lumină în garajul lui Johnson şi m-am hotărât să mă duc până acolo, poate că Arnie Johnson era dispus să arunce o privire caloriferului. Biroul lui Arthur Brenner, care dădea spre stradă, era şi el luminat, aşa că mi-am închipuit că şi-a încheiat siesta şi era în picioare. Nu voiam să mă întind la băutură cu Arthur. Nu eram dispus să beau cu nimeni; în situaţia aceasta tensionată mi-ar fi venit uşor să-mi reiau viciul.

Am urcat la volan, dar maşina refuza să pornească.

Am coborât din nou, înjurând birjăreşte, mai mult la adresa viscolului decât a maşinii, apoi am luat-o prin zăpadă spre garaj.

Arnie cârpăcea o furgonetă.

– Dumnezeule, a zis după ce ne-am strâns mâinile, e îngrozitor ce i s-a întâmplat fratelui dumitale, domnule Cooper. Nu ştim ce ne aşteaptă, dar chiar crimă!

– Da, e îngrozitor. Cum ai aflat, Arnie?

– O, păi nu cunoaşteţi orăşelul ăsta? Cred că a aflat toată lumea. Cred că am auzit când am intrat la cafenea să mănânc ceva. Ştii cum e, centralistele nu se pot abţine să nu tragă cu urechea, ca şi asistentele de la clinică, fetele de la tribunal, lucrurile de genul ăsta se află repede. Singura chestie care ne-a salvat de băieţii din Oraşele Gemene e ninsoarea. E prima dată de la terminarea celui de-al Doilea Război Mondial că s-au închis autostrăzile. Aşa cum vă spun, s-au închis *complet*. Cei de la deszăpezire au ridicat din umeri, au dat-o naibii de treabă, pentru că situaţia nu se va îmbunătăţi prea curând, şoselele sunt ticsite de maşini abandonate. Aşa că am impresia că suntem singurii care ştim ce s-a întâmplat. Dar cert e că a aflat toată lumea din Cooper's Falls.

I-am povestit lui Arnie de maşina mea, iar el a ieşit cu maşina de remorcat. L-am urmărit cum a fixat cablul şi a tras maşina în garaj. După aceea a închis uşile şi mi-a ascultat povestea, cum că am avut un accident şi îl rog să repare caloriferul. Mi-a promis că îl va pune la punct şi cu asta am plecat, luptându-mă cu viscolul. Mi s-a părut că am mers opt sute de kilometri până la hotel. Mă întrebam cum era vremea la Buenos Aires şi dacă poliţiştii de acolo vorbesc engleza.

Paisprezece

Arthur Brenner mergea alături de mine prin zăpadă. Strada era aproape pustie. Arthur îşi înveşmântase trupul enorm într-un impermeabil gri, strâns cu cordon, care putea foarte bine să dateze din anii '20. Vântul se potolise şi Arthur mormăia, vorbind pe nas.

– Vorbeşti ca dracu', i-am spus. Ar trebui să fii în pat, cu o sticlă cu apă caldă.

A dat din cap, bombănind.

– Adevărul e că sunt prea bătrân, John. Nu-mi vine să cred că am împlinit şaptezeci de ani. Dacă eşti tentat să te autocompătimeşti, adu-ţi aminte de mine, care am şaptezeci de ani. Asta-i problema mea, dar nu pot face nimic. Şi-acum, iată-mă prins până în gât şi în treaba asta blestemată. Ce crezi, Cyril s-ar fi putut sinucide? Poate că suferea de o boală incurabilă?

– Nu cred. Ar fi trebuit să găsim un recipient, ceva în care să fi ţinut otrava, dar nu s-a găsit nimic. Şi-apoi, e chestia cu paharele de coniac.

– Mi-a povestit Peterson, a mormăit. Mie mi se pare greu de crezut. Dar presupun că e posibil. Peterson e un tip nesuferit, dar sigur nu e prost. Dar iată-ne umblând după cai verzi pe pereţi pe un astfel de viscol şi toate astea pentru ce? Eu ştiu ce e în hârtiile astea. Nimic altceva decât un teanc de scrisori personale de la nişte indivizi ca Goebbels, Himmler şi Göring. Şi poate chiar de la Hitler. Dar nimic de valoare, cu excepţia autografelor, nici o notă cu caracter istoric, nimic care să merite să reînviem trecutul pătat al bunicului tău. Doar o grămadă de maculatură pe care Austin ar fi trebuit să o arunce de mult, dacă ar fi avut destulă minte.

– Ai vreo idee, Arthur? Despre toată treaba asta?

– Nu, nici una. Nu-mi imaginez pentru ce a venit acasă, nu-mi imaginez de ce a fost ucis, nu-mi imaginez cine l-ar fi putut ucide. Nu pricep nimic dar nici nu mai sunt tânăr şi probabil că încep să mă senilizez. A început să mormăie. La vârsta mea mă întreb ce rost au toate astea.

Biblioteca veche, fragilă, stătea la capătul străzii ca un port cald şi prietenos. Lumina puternică se cernea prin ferestre şi mi-am amintit cât de cald fusese înăuntru când am intrat din frigul de afară şi am dat peste Paula Smithies. Mă gândeam la buzele ei, la sărutările ei.

Am urcat scările şi am intrat primul, cu Arthur în spatele meu.

Paula şedea la birou, cu capul sprijinit pe un braţ lăsat peste sugativă, ca şi cum ar fi aţipit. Avusese o noapte albă, istovitoare şi probabil că simţise nevoia de puţină odihnă.

Auzeam respiraţia grea a lui Arthur. Am atins umărul Paulei, simţind cum mi se zbârleşte părul pe ceafă. Ceva nu era în ordine.

– Paula! am repetat, scuturând-o de umăr.

Trupul îi era lipsit de viaţă. Nu reacţiona deloc.

Arthur s-a aplecat spre mine.

–A leşinat?

I-am întors capul. Avea ochii închişi şi o expresie de împăcare întipărită pe faţă. Am ştiut imediat, aşa cum presimţi o tragedie, că Paula Smithies murise.

– Arthur, am spus cu vocea gâtuită, e moartă.

L-am simţit că mă prinde de braţ şi mă aşază pe un scaun. Simţeam un nod în stomac. Picioarele îmi tremurau. Eram conştient de căldura dinăuntru – brusc, devenisem lac de sudoare.

Arthur s-a aplecat asupra ei. L-am văzut ridicându-i o pleoapă, luându-i pulsul. Apoi a rămas nemişcat, privind-o fix.

– Ai dreptate. Fata asta e moartă.

A scos un flacon plat de argint dintr-unul din buzunarele interioare ale impermeabilului şi mi l-a întins. Am sorbit din coniac şi am simţit că încep să-mi revin. El s-a aşezat pe birou şi şi-a descheiat nasturii de la palton; trăsăturile i se înăspriseră şi nu mai avea fizionomia aceea neputincioasă de om bătrân.

– Dă-mi şi mie, a zis şi a dus flaconul la gură, după care şi-a şters buzele cu palma uriaşă.

– Ce facem? am întrebat după o vreme.

– Păi, aici nu există telefon şi va trebui să-l anunţăm pe Peterson. Aici, în Cooper's Falls el este cel căruia trebuie să-i anunţi astfel de evenimente.

– Cred că ar fi bine să căutăm cutiile pe care voia să ni le arate. Să vedem dacă mai sunt aici. Am tăcut, încercând să-mi orânduiesc gândurile, să caut o cale raţională. Dacă nu mai sunt aici, dacă au fost luate...

– Stai puţin, John, a zis Arthur. Hai să nu ne grăbim cu concluziile.

– Dacă nu sunt aici, am continuat, atunci vom şti de ce a fost ucisă Paula. Înţelegi?

– Presupunând că a fost ucisă. Presupunând! Arthur părea foarte categoric. Hai să nu ne pripim.

– Crezi că a făcut atac de cord?

– Nu e nevoie să fii impertinent.

– Îmi cer scuze, i-am spus sincer. Dar hai să căutăm cutiile.

Am cercetat împreună parterul, dar nu am găsit nimic deosebit.

– Pivniţa, am exclamat. Spunea că a găsit cutiile în pivniţă.

Nu am reuşit să găsim uşa care dădea în pivniţă. Începeam să mă simt dezamăgit.

– Unde dracu'...

Atunci am dat cu ochii de ea. Un raft încărcat cu colecţii de ziare stătea depărtat cu vreo cinci centimetri de perete. Am tras de el, rotindu-l spre mijlocul camerei, dând la iveală o deschizătură în zid, care ducea spre bezna de jos. Dincolo de uşă am găsit un bec. L-am aprins şi în lumina palidă am desluşit treptele înguste de piatră.

– Hai cu mine. Nu vreau pentru nimic în lume să cobor acolo singur.

Arthur s-a aplecat şi m-a urmat în jos, pe scară, pipăind peretele îmbrăcat în lespezi de piatră. Grinzile tavanului nu erau mai sus de un metru optzeci de pardoseala acoperită de praf. În mijlocul camerei ne-am oprit, adulmecând mirosul de mucegai al pivniţei lipsite de aerisire şi simţind în oase răceala emanată de podeaua umedă. Arthur a strănutat.

– Fir-ar să fie!

De-a lungul a doi dintre pereţi erau aliniate nişte cutii, însă erau sigilate uniform cu bandă adezivă. Într-un colţ stătea un scaun, câteva etajere din lemn zăceau goale, iar în mijlocul camerei am zărit trei cutii maro de carton, deteriorate de trecerea timpului, cu capacul deschis sfâşiat cu cuţitul. Pe părţile laterale ale fiecărei cutii scria îngrijit cu creion negru: AUSTIN COOPER.

– Iată-le!

Arthur le-a deschis mai mult şi a examinat conţinutul. De undeva, din obscuritate, s-a auzit un zgomot care m-a făcut să tresar speriat.

– Te lasă nervii, a zis Arthur, scoţând dintr-una din cutii un exemplar al romanului *Pe aripile vântului*. A fost doar un şobolan, John, un şobolan îngheţat de frig sau un şoarece. În nici un caz un asasin.

– Cutiile au fost în parte golite.

De undeva venea un curent de aer rece şi auzeam vântul care izbea zidurile clădirii vechi.

– Da.

Am deschis fiecare cutie şi am găsit mai multe cărţi vechi şi câteva albume de familie.

– Nu e nici un pachet cu documente naziste. Nici o scrisoare ciudată, nici un plic diplomatic... Dacă a existat vreunul, a zis Arthur, privindu-mă. Poate că au fost doar în închipuirea ei.

Am clătinat negativ din cap.

– Ştiu, ştiu, a spus blând. Dar cred că ne pierdem timpul degeaba.

– Nu cred. I-am arătat cea de a treia cutie de carton. Sub un dosar gol, ascunsă aproape în întregime, se găsea o casetă metalică cenuşie. Asta este una dintre cutiile de care mi-a vorbit. Pun pariu pe orice.

– Nu ţin minte să fi pomenit de o casetă metalică, a spus Arthur, tuşind în palmă.

– Mie mi-a vorbit de ea prima dată când am discutat despre asta. A pomenit în mod expres de o casetă metalică şi sunt convins că asta este.

Am scos-o şi am încercat încuietoarea. Era încuiată cu cheia.

Arthur privea perplex.

– Păi, ştiu şi eu...

Deasupra noastră am auzit scârţâind podelele. La început am crezut că e vântul; apoi au scârţâit din nou şi am auzit zgomot de paşi; cineva stătea la birou, lângă cadavrul Paulei.

Arthur m-a fulgerat cu o privire calmă.

– Ar fi mai bine să urcăm.

– E cineva acolo.

– Întocmai. Şi în nici un caz nu putem rămâne aici o veşnicie. Poate că e vreun cititor sărman care a venit să returneze cărţile împrumutate.

Am urcat precauţi treptele de piatră.

Etajera cu ziare revenise în poziţia iniţială, acoperind intrarea în pivniţă. Când am împins-o, am auzit o voce de bărbat, vorbind foarte calm:

– Intră în cameră foarte încet. Altfel probabil că te omor.

Panoul rotativ ne-a dezvăluit încet silueta lui Olaf Peterson care stătea la trei metri distanţă, în faţa noastră, ţinând în mână un revolver îndreptat spre pieptul larg al lui Arthur Brenner.

Faţa lipsită de expresie a lui Peterson a căpătat treptat o notă de enervare, combinată cu un amuzament obosit. A lăsat revolverul în jos. Brenner a păşit în încăpere, iar eu l-am urmat, strângând la piept caseta metalică.

– E, pur şi simplu, absurd, a zis Peterson, ca şi cum ar fi vorbit cu sine. Au reuşit să-mi pornească maşina şi m-am gândit că poate am noroc şi o mai găsesc pe domnişoara Smithies la bibliotecă – o şansă infimă. Mă decid să trec pe aici, fără un motiv special, doar pentru că am avut impresia că nu mi-a spus tot. Am dreptate? Deschid uşa bibliotecii şi mă trezesc din nou în plin balamuc. Domnişoara Smithies şade la birou, strangulată, din câte îmi dau seama, iar Abbott şi Costello scormonesc prin pivniţă... A ridicat mâna. Nu, îmi cer scuze. Nu am vrut să vă jignesc comparându-vă cu Abbott şi Costello, dar am avut o zi lungă şi obositoare. S-a întors şi s-a depărtat de noi, apropiindu-se de radiator, apoi de biroul unde Paula zăcea aşa cum o găsisem. Vă daţi seama că în Cooper's Falls n-a mai avut loc o crimă de patruzeci de ani? Patruzeci de ani – până ce John Cooper se hotărăşte să vină acasă şi începe să plouă cu cadavre. Doamne, Doamne, Doamne... După ce s-a calmat puţin, s-a întors privind cadavrul Paulei. Ce-mi puteţi spune despre asta?

– Aveam întâlnire cu Paula. Am ajuns aici acum o jumătate de oră şi am găsit-o cum o vedeţi.

– Şi ce-aţi făcut timp de o jumătate de oră, Cooper? Ce? Ce făceaţi în pivniţă? Brenner, pentru numele lui Dumnezeu, de ce nu v-aţi întors la birou? Ce, ce, ce dracu' se petrece aici? Spuneţi-mi, domnilor, spuneţi-mi!

– Multe, foarte multe, am spus.

– Sunt convins.

– S-ar putea să dureze cam mult...

– O, Doamne! a zis, clătinând din cap şi încleştându-şi pumnul. Aici nu există telefon. Vă puteţi închipui, să nu fie telefon într-o bibliotecă. Luaţi loc pe un scaun, o cutie, ceva, iar eu voi suna la birou să-l chem pe Danny până soseşte Bradlee. S-a oprit în uşă, bombănind şi încercând să-şi limpezească gândurile. Apoi faţa i s-a destins într-un zâmbet neaşteptat, tăios şi amenin-ţător. Se-ncurcă treaba, Cooper.

Spunând acestea a ieşit în stradă.

– Trebuie să-i spunem.

Arthur a aprobat din cap, făcând să-i tremure bărbia dublă care se revărsa peste guler.

– Nu avem de ales, a spus resemnat. Sper că va fi destul de înţelept ca să nu vorbească despre asta.

Peterson s-a întors, frecându-şi mâinile îngheţate.

– Iar a început să ningă tare. Bine, doriţi să-mi povestiţi aici ce s-a întâmplat sau aşteptaţi până ajungem la birou?

– Să aşteptăm. E mult de povestit şi vreau să o fac cum trebuie.

Am aşteptat în tăcere până au sosit doctorul Bradlee şi Danny, asistentul lui Peterson. Bradlee părea trist şi obosit. M-a privit în ochi şi a zâmbit slab.

– Îmi pare rău, John.

Danny, cu o claie de păr cârlionţat şi ochi de un albastru intens, părea să savureze priveliştea. Peterson l-a instruit să facă tot ce îi va cere Bradlee şi cu asta am ieşit cu toţii la Cadillacul lui Peterson.

Cincisprezece

Am urcat scările de lemn uscat în urma lui Peterson. Tribunalul era cufundat în întuneric. Înăuntru era încă zăpuşeală. Peterson a aprins luminile, şi-a aruncat paltonul pe un scaun şi a deschis fereastra care dădea spre stradă. Un val de zăpadă a pătruns în încăpere, fâşâind pe radiatorul încins şi lovind pervazul.

– Acum suntem singuri, a zis răbdător. Poţi vorbi.

– Paula ştia de ce s-a întors Cyril acasă şi de ce dorea să vin şi eu. A găsit nişte materiale ciudate în câteva cutii pline cu obiecte ce au aparţinut lui Austin Cooper. Săptămâna trecută, când a vorbit cu Cyril la telefon, i-a spus, iar el i-a comunicat că va veni acasă şi mă va chema şi pe mine.

– Nişte materiale ciudate? Eşti scriitor, domnule Cooper, poţi găsi o formulare mai exactă decât „materiale ciudate".

– Nu era prea sigură, dar era ceva în legătură cu activitatea politică a bunicului, cu implicarea lui în mişcarea nazistă. Erau scrisori, documente, hârtii cu aspect oficial. A putut identifica doar câteva nume, sau cel puţin aşa mi-a spus, dar se pare că erau scrise în germană şi n-a înţeles despre ce era vorba. Dar când i-a povestit lui Cyril el i-a spus că vine acasă.

– Scrisori, documente, acte...

– Nişte jurnale ţinute de bunicul. Şi mi-a mai spus că a găsit şi o casetă metalică încuiată.

– Caseta pe care o ţii în mână, a remarcat Peterson.

I-am întins-o, iar el a aşezat-o pe birou, ciocănind în încuietoare.

– Va trebui să o deschidem. Ce ştii despre astea, domnule Brenner?

– Doar ceea ce v-a povestit John.

– Nu aţi discutat cu Paula Smithies?

– Am vorbit şi cu Paula, şi cu John, la hotel.

– Atunci aţi văzut-o ultima oară?

– Da, ultima.

Timp de aproape o oră Peterson a recapitulat fiecare mişcare pe care am făcut-o de la întoarcerea mea acasă: sosirea, prima conversaţie cu Paula la bibliotecă, descoperirea cadavrului fratelui meu Cyril, conversaţia cu Paula din timpul nopţii şi întâlnirea noastră cu Brenner. Întorcea pe toate feţele fiecare cuvânt pe care i-l spuneam, revenea la Brenner, mă punea să-i povestesc despre implicarea politică a bunicului. Apoi venea la rând tata, cariera lui, căsătoria, moartea sa eroică. Iarăşi şi iarăşi! Ce-am făcut după ce am ajuns la bibliotecă? De ce am mers pe jos? Care din noi a văzut-o primul pe Paula? Am cercetat cu atenţie parterul? Nu era decât o casetă metalică, nimic altceva?

– Ştiţi ce înseamnă asta? Peterson s-a aşezat, a scos un trabuc şi l-a frământat între degete. Înseamnă că am dat de dracul, asta înseamnă. Înseamnă că nevastă-mea va fi furioasă pe mine pentru că va trebui să lucrez până târziu. Înseamnă că avem de-a face cu cineva care a omorât doi oameni în două zile – adică, nu are rost să pretindem că nu există legătură între cele două crime, corect? Corect. Deci, fie că e vorba de un psihopat, fie că e vorba de cineva care are motive foarte bine întemeiate. A tăcut, savurând efectul. Şi-a aprins trabucul şi a tras un fum, fără să se grăbească, privindu-l ca pe un amic al cărui nume nu şi-l reamintea pe moment. Nu cred că e vorba de un nebun. Nebun ar *fi* cel care ajunge la această concluzie. Nu. Cineva are un motiv perfect plauzibil pentru a ucide doi oameni presupuşi a fi inofensivi. Dar, pe de altă parte, pentru persoana care i-a asasinat nu au fost inofensivi, nu-i aşa?

Ambianţa obişnuită avea o aură bizară de irealitate: crima este un act atât de teribil, încât mintea omenească refuză să o accepte. Cyril era mort. Paula era moartă. Absurd!

– Deci, ce înseamnă dispariţia documentelor?

– Sunt obosit, a zis Brenner. Chiar e nevoie să-mi răpeşti din timp ca să-ţi formulezi teoriile?

– Am nevoie de sfatul dumitale, domnule consilier. Ai răbdare.

Arthur a oftat, apoi a căscat.

Peterson a repetat întrebarea, fixându-mă cu privirea.

– Cel care a ucis-o pe Paula a luat documentele.

– De asta a fost omorâtă? Din cauza documentelor?

– Bănuiesc că da.

– Avansăm puţin? a întrebat Peterson.

– Îndrăznesc să spun că da.

– Presupunem că Paula a fost ucisă de cineva care dorea să pună mâna pe documentele naziste. A fost omorâtă pentru că ar fi putut afla ce scrie în actele acelea. A fost omorâtă pentru că... cineva prefera să o ştie moartă.

– Peterson, astea par nişte concluzii ale unei teorii bizare. Simt că mi se face rău.

– Cooper, cineva i-a asasinat pe fratele dumitale şi pe Paula Smithies. Nu-i de mirare că ţi se face rău. Dar vom da de capătul firului, te asigur că vom da. A scuturat scrumul într-o scrumieră de sticlă. Dar de ce l-a ucis pe Cyril?

– Nu ştiu.

– Ştia ceva despre documentele acelea. De asta s-a întors acasă. De aceea te-a chemat acasă. „Arborele genealogic trebuie îngrijit." Dar cineva l-a ucis înainte ca dumneata să ajungi aici, înainte de a putea sta de vorbă cu Paula. Cel care a stat de vorbă cu el... a fost asasinul. Cineva ştia că urma să vină acasă. Ştiai dumneata. Ştia şi Paula. Acum Paula a murit. Cyril a murit, iar dumneata trebuia să fii asasinat în plin viscol, pe o autostradă din Wisconsin. Aha, ţi-am stârnit interesul, nu-i aşa? Cei care au încercat să te lichideze făceau parte din complotul ăsta nenorocit. Aş paria toţi banii nevesti-mii pe asta.

Într-un târziu interogatoriul a luat sfârşit. Arthur şi-a luat rămas-bun de la noi cu o expresie istovită, iar Peterson şi cu mine l-am urmărit îndepărtându-se cu paşi nesiguri prin rafalele de vânt. Peterson m-a condus până la uşă.

– Ai grijă de dumneata. N-aş vrea să te pierdem până nu rezolvăm cazul.

Am dat din cap.

– Mâine avem o zi importantă. S-ar putea să primim veşti de la Buenos Aires. Şi vom deschide caseta metalică, a adăugat, bătându-mă pe spate. Cooper, vorbesc serios – îmi pare foarte rău de Paula Smithies. Nu mă lasă rece. Dar sunt încântat de caz şi nu mă pot stăpâni. Asta e firea mea. Însă regret că trebuie să treci prin toate astea. Vorbesc serios. Vrei să te duc acasă? De ce nu te muţi la hotel?

– Nu, mă duc acasă. Îmi iau maşina şi mă întorc la conac. În orice caz, îţi mulţumesc.

– Atunci, ne vedem dimineaţă. Trebuie să facem pregătiri pentru înmormântări. Sper că Danny a anunţat-o pe mama domnişoarei Smithies. Dumnezeule! Mă aşteaptă o noapte lungă.

Am traversat şi mi-am luat maşina de la Amie. Mi-a explicat ce s-a întâmplat cu caloriferul, însă nu-l ascultam. Era aproape ora zece şi scena era presărată cu cadavre. Nu-mi doream decât să ajung acasă, în siguranţă.

M-am simţit atras către casa mare. M-am oprit lângă biroul bunicului, privind locul în care şezuse Paula cu o seară în urmă. Ce sperase? mă întrebam. Cum voia să procedeze? Fără îndoială că în final voia să se mărite cu Cyril. Asta trebuie să fi avut în vedere. Un soţ mort în Laos, un salvator iubitor în persoana fratelui meu – o poveste romantică din anii adolescenţei, un vis devenit realitate. Şi brusc Cyril a fost lichidat, fără nici o explicaţie, iar ea a trebuit să supravieţuiască şocului. Avusese timp să-şi dea seama de moartea lui, avusese timp să se gândească la o alternativă? O sărutasem şi o strânsesem la piept, ştiind că era disperată. Dorisem să-i alin durerea, să-i ofer un punct stabil de care să se poată agăţa în durerea ei. Mă gândeam la fusta prinsă cu acul acela de siguranţă imens şi la bluza pe care o purtase. Simţeam şi altceva pentru ea. M-a făcut să înţeleg că nu eram pustiit cu totul pe dinăuntru. Şi apoi cineva a sugrumat-o, i-a închis pleoapele şi a lăsat-o acolo, ca să o găsesc eu. Era o nebunie care mă făcea să-mi simt inima arzând din cauza frustrării, a furiei şi a unei uri nelămurite.

Plângeam. Nu mă puteam opri din plâns.

Plânsesem pentru Cyril şi pentru Paula, şi pentru mine însumi.

M-am dus la bucătărie şi am făcut cafea. Ceva se izbea de zid, în spatele casei. M-am întors în bibliotecă şi m-am aşezat la biroul bunicului. Afară se auzea vântul vuind. Am ieşit în salon, apoi în holul imens care suna a gol şi am intrat pe rând în camere, aprinzând luminile. O sufragerie, un alt salon, camera de muzică, salonul cu panoplia de arme. Bunicul obişnuia să vâneze cu capcane în jurul lacului de pe moşie. În camera de muzică m-am oprit, privind fotografiile aşezate pe tăblia dulăpioarelor.

Tata în echipament de tenis: pantaloni albi bufanţi, puloverul de tenis înnodat în jurul gâtului, dând mâna cu un mare campion german la tenis, tipul de arian perfect, blond şi arătos, cu ochi albaştri, care nu îşi irosise timpul cu Hitler. Şi mama...

Cred că a fost cea mai frumoasă femeie pe care am văzut-o vreodată. În camera de muzică erau zeci de fotografii cu ea. Eu aveam şase ani când a fost ucisă în bombardamentul asupra Londrei. Nici nu sunt sigur dacă îmi mai aminteam cum arată sau dacă fotografiile acelea ţineau loc de amintiri. Avea un nas drept, părul blond uşor buclat şi trăsături destul de ascuţite. Fotografiile care o înfăţişau în costum de baie pe plaja de la Cannes arătau

nişte picioare suple şi lungi, un abdomen plat şi sâni mici şi fermi. În ochi avea o privire sinceră, fără urmă de teamă sau jenă în faţa aparatului de fotografiat. Pe unul dintre pereţi se afla un singur tablou, pictat de tata, înfăţişând-o pe mama. Purta o rochie de seară simplă, mov, cu un decolteu adânc. Pe chip avea aceeaşi expresie caracteristică, lipsită de griji, distrată, ca şi când ar fi privit peste umărul tatei, la cineva care stătea în cadrul uşii. Tata a fost un pictor foarte dotat, iar din tablou reieşea dragostea pe care i-o purta.

Au murit şi tata, şi mama. Fetiţa delicată din fotografii, uneori surâzătoare, alteori solemnă sau amuzându-se cu un terier de talie mică tolănit la picioarele ei – era sora mea, Lee, copia fidelă a mamei. Eu eram nefericitul care a supravieţuit.

M-am întors în bibliotecă.

A început să sune telefonul.

Era Arthur Brenner.

– M-am gândit că poate eşti în casa mare şi nu te-ai culcat încă. Guturaiul i se înrăutăţise. Sunt acasă şi mă joc cu porţelanurile mele, şi beau un grog cald, cum m-ai sfătuit. Lucrez la ceea ce va fi încoronarea carierei mele în prelucrarea porţelanului, o imitaţie a statuetei *Atacul lui Flowerdieu*. Cunoşti povestea?

Încerca să-mi abată gândurile.

– Nu, i-am zis, lăsându-mă în fotoliul bunicului. Nu, care-i povestea Arthur?

– Atacul lui Flowerdieu a fost un act de curaj gratuit, exaltat. Ultimul atac al cavaleriei britanice. Desigur, a avut loc în timpul Primului Război Mondial. A atacat poziţiile germane cu sabia scoasă, a trecut printre ele, s-a întors şi a revenit la ai lui. Băiatul a primit Crucea Victoria. Post-mortem, bine-nţeles. Flowerdieu a făcut ceea ce simţea că trebuie să facă şi şi-a găsit moartea pe care i-o rezervase soarta. John, fiecare dintre noi suntem datori cu o moarte...

– Ştiu, Arthur.

– Te simţi bine?

– Da. Sunt doar şocat. Au murit atâţia oameni.

– Curând vom muri cu toţii, a murmurat. Important e să nu te laşi, să crezi în ceva. Desigur, problema e că nu prea există nimic în care merită să crezi cu adevărat. Cel puţin, aşa cred eu. Idealurile lasă mult de dorit...

Cu siguranţă că nu băuse numai un grog cald şi începea să divagheze.

– Ar trebui să te duci la culcare.

– Da, cred că aşa ar trebui să fac. Sunt bătrân, mă chinuie un guturai cumplit şi ar trebui să mă culc. Ai dreptate.

– Ne vedem mâine.

– Ai grijă de tine, a zis obosit. Şi nu uita să-ţi spui rugăciunea.

– Care anume, Arthur?

– Înainte de a mă culca îţi încredinţez Ţie, Doamne, sufletul meu. Dacă ar fi să mor înainte de a mă trezi, Te rog să ai grijă de el. Pe asta să o spui.

– Aşa o să fac. O voi spune.

– Atunci, noapte bună, John.

– Noapte bună, Arthur.

Şaisprezece

Şedeam la birou întocmind note cu tot ceea ce se petrecuse de la întoarcerea mea la Cooper's Falls şi încercând să le înţeleg sensul. Şi de fiecare dată reveneam la documentele lui Austin Cooper, stocate în cutiile din bibliotecă. Documentele acelea îl determinaseră pe Cyril să ia hotărârea de a reveni acasă, dar a fost ucis înainte de a le putea consulta. Documentele acelea îl făcuseră să-mi telegrafieze pentru a mă chema acasă, iar eu supravieţuisem ca printr-un miracol unei tentative de asasinat. Iar cel care o omorâse pe Paula pusese mâna pe acte. Cu excepţia cutiei metalice pe care intenţiona să o descuie Peterson.

Ce importanţă puteau avea pentru cineva acele documente? Se refereau la o perioadă de-acum istorică, la o cauză îngropată sub ruinele Reichului. Şi totuşi, continua să facă victime omeneşti.

Nu ştiu cât timp am fost conştient de sunetul care se strecura de afară. Deodată a încetat, lăsând un gol în marea de zgomote. Ceea ce m-a alertat a fost tocmai dispariţia lui.

M-am dus la fereastră. Din cauza luminilor aprinse din casă nu reuşeam să deslușesc mare lucru în noaptea întunecată. În timp ce scrutam bezna de afară, am fost frapat mai întâi de clinchetul cioburilor împrăştiate în faţa mea din geamul spart, apoi am auzit şuierul gloanţelor, urmat de trosnetul lemnului din spatele meu, pe peretele opus şemineului. M-am aplecat prin reflex şi m-am târât în patru labe până la birou ca să sting veioza. Ceea ce făcusem nu presupunea nici un efort fizic, şi cu toate acestea după cinci secunde de-abia reuşeam să respir. Mi se tăiase răsuflarea de frică. Cineva tocmai trăsese în mine. În timp ce stăteam în genunchi lângă birou, am înţeles ceea ce ar fi trebuit să ştiu dinainte, ceea ce ar fi trebuit să ştie Peterson: faptul că le

scăpasem o dată nu era un motiv pentru ca asasinii să renunţe la planurile lor. Din nu ştiu ce motiv doreau să mă lichideze, cum îi lichidaseră pe Cyril şi Paula. Eram un încurcă-lume care se pare că reprezenta o ameninţare pentru cineva.

Acum puseseră mâna pe mine.

Am pipăit biroul în căutarea telefonului. Am ridicat receptorul, deşi presimţeam ce o să aud: nimic. După ce vorbisem cu Arthur îmi tăiaseră firul. Eram singur. Izolat. Şi tremuram de groază, luptându-mă cu o senzaţie chinuitoare de greaţă.

Nu auzeam altceva decât vuietul vântului de afară. În gură simţeam un gust acru dezgustător şi, destul de straniu, începuse să mi se facă ruşine. Cu cât stăteam mai mult acolo, amintindu-mi de toţi morţii la care mă gândisem în timpul serii, cu atât mă simţeam mai ruşinat. Cyril. Paula. Tata. Mama. Micuţa Lee. Soţul Paulei... Toţi suntem datori cu o moarte. Într-adevăr, Arthur, mi-am zis. Iar a mea mă pândea afară, în zăpadă.

Mă îndoiesc că ceea ce începeam să simt se poate numi curaj. Nu sunt un om viteaz. Dar zăcând acolo, pe pardoseala bibliotecii, am început să-mi dau seama că toate astea mă obosiseră, ostenisem să văd în jur oameni murind şi oameni încercând să mă împuşte şi să mă izbească în cap. Oameni ucigând semeni de-ai noştri, cumsecade şi drăguţi. Am început să mă gândesc la nemernicul de afară care încerca să mă omoare, gândindu-se că eram o ţintă uşoară, un prostănac speriat de moarte, cineva pe care e suficient să-l izolezi de cei care-l apără, ca să-l măcelăreşti metodic.

Ţineam pumnii încleştaţi, tremurând. Toţi ceilalţi muriseră, aşa că ce importanţă mai avea? Cel puţin, puteam să-mi vând cât mai scump pielea.

Aşa că m-am târât ca un copil până la uşa salonului, m-am înălţat şi am apăsat pe comutator, cufundând camera în întuneric. Asemenea unui jucător de şah, încercam să-mi anticipez mutările. Protejat de întuneric, mă puteam târî prin mai multe camere ca să sting luminile. Din salon m-am ridicat şi am expediat holul în beznă, apoi m-am târât pe parchet până la sufragerie, al doilea salon, camera de muzică, încăperea în care ţineam armele.

Panoplia de arme.

Nu auzeam nimic, doar viscolul vuind. Acum, că stinsesem toate luminile, am văzut că norii se risipiseră puţin şi pe cer apăruse luna. M-am târât prudent până la fereastra încăperii care oferea o panoramă largă a peluzei din faţa casei. La început nu am deslușit decât nişte contururi întunecate şi siluetele vrejurilor de iederă, atârnând în smocuri, iar dincolo de ele, copacii

desfrunziţi, scheletici, profilaţi pe suprafaţa ondulată a zăpezii. Nimic nu aducea cu o siluetă de bărbat, deşi ştiam că trebuie să fie unul. Într-un târziu l-am zărit.

Din spatele unui obiect voluminos s-a ridicat o umbră spectrală, un bărbat înalt, aflat la aproximativ o sută de metri distanţă de mine. Într-o clipă mi-am dat seama care fusese sursa zgomotului pe care-l auzisem: movila voluminoasă nu era nicidecum o movilă: era un autovehicul cu şenile. Auzisem motorul puternic al acestuia.

Tremuram de furie. Bărbatul înalt, ca o sperietoare, era decis să mă omoare şi nu-mi rămânea decât să mă resemnez, să-mi spun rugăciunea, cum mă sfătuise Arthur, şi să mă pregătesc să intru în nemurire or să încerc să-l omor eu pe el. Pentru o clipă mi-a trecut prin minte să fug din casă, însă eram atât de furios, încât am respins ideea. Chiar dacă scăpam acum, mă va găsi mai târziu, aşa cum îi găsise pe Cyril şi pe Paula. Nu exista scăpare. Dar, cum nu aveam nimic de pierdut, puteam încerca să-l omor.

Situaţia se simplifica de la sine. M-am dus la panoplia de arme, am desprins un Browning cu patul deschis la culoare, care a străfulgerat o clipă în lumina palidă a lunii. Am deschis sertarul în care păstram cartuşele şi am scos un pumn de muniţie de calibru mare, în înveliş de hârtie. După aceea m-am întors lângă fereastră.

Bărbatul stătea tot acolo, în zăpadă. Îmi puteam închipui cât era de dezorientat. N-ar fi trebuit să rateze primul foc: îmi văzuse silueta profilată pe fereastră şi acţionase neglijent, prea încrezător în sine. Avea, desigur, o armă cu lunetă, şi cu toate acestea ratase lovitura. Iar acum ştia că fusesem avertizat, dar nu îşi imagina ce făceam. Nu ştia dacă izbutise să mă rănească, nu ştia dacă nu mă ascunsesem cumva, terorizat, sub vreun pat. Nu ştia că hotărâsem să-l ucid.

L-am urmărit scrutând casa; îmi forţam ochii, încercând să nu-l pierd din vedere printre umbrele tremurânde şi vârtejurile de zăpadă răscolite de viscol. M-am întors în hol şi mi-am îmbrăcat cojocul. Când m-am uitat din nou afară, l-am văzut aşezat la volan, pornind motorul. L-am privit cum se apropia de casă, descriind un traseu sinuos şi lăsând în urmă o trombă de zăpadă. La cincizeci de metri de mine s-a oprit din nou, a coborât şi a scos arma. L-am urmărit ţintind spre casă şi plimbând încet ţeava de-a lungul faţadei.

Apoi am auzit un al doilea zdrăngănit de sticlă spartă, urmat de bubuitul împuşcăturii. Era îngrijorat. Nu ştia ce să facă.

Am deschis uşa de la intrare, rămânând în penumbră. Aveam convingerea nesăbuită că stăpâneam situaţia. Deşi inima îmi bătea cu putere, mă simţeam bizar de calm. Am auzit un glonţ înfigându-se în scară şi şuieratul asemănător cu cel al unui bici.

M-am lăsat în genunchi şi am ieşit târâş în frig. Nu-mi pot explica de ce, dar voiam să fiu afară, aproape de el; voiam să-i dau de înţeles că hotărâsem să intru în joc. Lincolnul era interpus între noi şi nu-mi dădeam seama dacă mă zărise, dar voiam să mă vadă. Voiam să ştie că sunt acolo. Aveam de parcurs vreo trei metri până la cel mai apropiat stâlp, aşa că m-am ridicat, m-am uitat direct la el şi am observat că ţinea încă arma la umăr, scrutând casa prin cătare. M-a observat, iar eu m-am retras la adăpostul stâlpului, trăgând precaut cu ochiul dindărătul lui. Vântul îmi trimitea valuri de zăpadă în faţă. Şi-a fixat mai bine arma în umăr şi a tras un foc care a muşcat din lemnul stâlpului. În clipa în care am auzit detunătura, am rupt-o la fugă până la următorul stâlp. Am repetat jocul încă o dată. Bărbatul a coborât puşca, iar eu m-am oprit la capătul verandei, privindu-l. Era înalt şi slab, cu umeri laţi. M-a fixat la rândul lui cu privirea. Eram aproape convins că în clipa aceea se gândea dacă n-ar fi mai bine să se întoarcă şi să renunţe. Voiam cu disperare să rămână, să vină după mine; odată ce mă decisesem, era posibil să-l înving. Şi nu voiam să mă pândească, aşteptând o altă noapte însingurată.

A urcat fără grabă în vehicul şi a pornit din nou motorul. Stăteam nemişcat, cu arma ascunsă la spate. Brusc, vehiculul a ţâşnit înainte ca un bolid: venea după mine. Am sărit de pe verandă în zăpada înaltă ce acoperea tufişurile de lângă casă. Pentru o fracţiune de secundă am fost terorizat de gândul că nu mă voi putea urni din zăpadă, dar în final am izbutit. Am ocolit casa, zbătându-mă, urmărit de huruitul vehiculului care se apropia de mine. Nu-mi făcusem nici un plan. Dar voiam să-l derutez. Nu doream să trag în el, să ratez şi să-l las să mă calce cu maşina. Nu voiam să afle că sunt înarmat. Asta o rezervasem pentru sfârşit.

Am rămas ascuns în penumbră în timp ce el a trecut la numai douăzeci de metri de locul în care mă aflam şi a virat într-un arc larg, ajungând sub un pâlc de copaci aflaţi destul de departe de casă. Norii se risipiseră o clipă, iar vântul încetase. Zăpada sclipea imaculată.

Am alergat în spatele tufişurilor care mărgineau aleea ce ducea spre vilă. Întorsese vehiculul şi venea către mine. Din când în când acesta se apleca pe o parte în zăpada îngheţată, dând la iveală o şenilă ce sclipea metalic în lumina lunii.

Respiram cu gura deschisă, simţind cristalele de zăpadă topindu-mi-se pe limbă. Gâfâiam, călcând cu genunchii mult ridicaţi prin troiene. Am auzit vehiculul accelerând şi m-am aruncat în dosul tufişurilor care mascau gărduleţul de fier ce mărginea aleea. Epuizat, îmi dădeam seama că nu mai puteam continua cursa prin zăpadă. Vehiculul se apropia, ieşind din umbra aruncată pe zăpadă de silueta clădirii. Bărbatul aştepta. Nu mă mai vedea şi mă căuta prin puzderia de umbre şi valurile de zăpadă.

Am privit în direcţia vilei şi am observat că vântul spulberase zăpada de pe alee, suflând-o spre peluză. De-a lungul gardului de fier era troienită, ascunzându-l vederii. Troianul se înălţase cam cu treizeci de centimetri faţă de nivelul aleii.

– Nenorocitule! am zbierat, încercând să acopăr şuieratul vântului. M-am ridicat şi am ieşit din umbra tufelor, continuând să ţin arma ascunsă la spate. Vino şi prinde-mă, nemernicule!

Am început să înaintez, clătinându-mă, împiedicându-mă, căzând în genunchi, luptându-mă să-mi recapăt echilibrul. M-am îndepărtat de alee într-un unghi de aproximativ patruzeci şi cinci de grade.

Am auzit motorul revenind la viaţă şi am privit înapoi, observând tălpicii de sanie cum se înfig în zăpadă, accelerând. Mă îndreptam intenţionat spre spaţiul descoperit – spaţiu unde mă putea ajunge uşor din urmă ca să mă trântească la pământ. Dar ca să ajungă la mine trebuia să traverseze aleea...

După un timp m-am întors, abia trăgându-mi sufletul, cu omătul lipit de mine, ca un om de zăpadă. Îmi simţeam ochii uscaţi, reci. Dar el se apropia şi atunci mi-am strecurat mâna sub haină, pipăind patul armei. Când a ajuns la marginea aleii a accelerat. Bărbatul deşirat s-a ridicat în picioare, strângând ghidonul pentru a ridica botul vehiculului înainte de a ajunge pe troian.

Deodată, într-un vacarm de zgomot de tablă sfâşiată, şenilele s-au înfipt sub barele gărduleţului, fiind smulse de pe corpul vehiculului. Maşinăria s-a oprit brusc, apoi a alunecat puţin de-a lungul gardului şi s-a răsturnat peste el, învăluită de trombe de zăpadă. Dar bărbatul dispăruse, aruncat, fără îndoială, prin parbrizul care îi sfâşiase carnea. Zăpada a înghiţit ţipătul îngrozit.

Motorul s-a oprit şi liniştea s-a aşternut din nou, tulburată doar de şuierul vântului şi de răpăitul slab al ninsorii pe pojghiţa de polei.

Zăcea contorsionat, prăvălit la vreo cinci metri de mine, o formă întunecată ca umbra proiectată pe zăpadă. Am scos arma şi am ridicat-o în dreptul taliei. Forma aceea mă îngrozea şi-mi simţeam gura şi gâtul uscate: dacă silueta începea să se mişte?

După un timp masa informă s-a răsucit, a scos un gâlgâit, şi-a mişcat un braţ, a icnit şi am auzit ceva scurgându-se pe zăpadă. Apoi şi-a mişcat capul, dându-l pe spate, privind în sus. A încercat să-şi mişte bustul, scuturând zăpada. A continuat să se ridice până ce a ajuns în genunchi, clătinându-se în zăpadă, ca Neptun ieşind din mare.

– Ajutor... Vocea i s-a înecat într-un val de sânge, şi-a ridicat mâinile la faţă. Faţa mea... Vorbea gâtuit, aproape neinteligibil, ca ţăcănitul unei maşini de cusut. E ceva în neregulă... cu faţa mea.

Vorbele răzbăteau printre gâlgâituri cu preţul unui imens efort.

Am văzut siderat cum şi-a ridicat mâinile la piept, a înfipt un picior în zăpadă şi s-a ridicat puţin mai mult.

Atunci am apăsat pe trăgaci.

Sunetul mi s-a părut ca acela al unei bombe care mi-ar fi explodat în buzunar, iar reculul aproape că mi-a smuls arma din mână. Primul glonţ a smuls o bucată măricică din partea stângă a ceea ce părea să fie capul: fragmentele s-au risipit în jur, părând că plutesc în lumina lunii. Al doilea l-a nimerit puţin mai jos săltându-l şi aruncându-l pe spate în zăpadă, până ce a rămas întins, cu picioarele răsfirate şi trunchiul răsucit în mod bizar.

Când m-am oprit din tremurat, mă simţeam mai obosit decât crezusem vreodată că e posibil. Am lăsat arma să cadă în zăpadă şi am pornit peste întinderea vastă, albă, simţindu-mă îngrozitor de mic. Nu-mi doream decât să dorm. Nici măcar nu m-am uitat la silueta pe care o omorâsem.

Şaptesprezece

Olaf Peterson stătea aplecat asupra mea, cercetându-mă cu privirea. În colţul gurii ţinea un trabuc fumegând albastru. Mi-a trebuit un minut ca să mă dezmeticesc. Eram întins pe canapeaua din bibliotecă, iar afară era o noapte vijelioasă. Prin fereastra spartă pătrundea un curent de aer îngheţat. Mă durea îngrozitor ceafa, iar când mi-am mişcat mâna am dărâmat o sticlă goală de scotch. Mi-am adus aminte: băusem până căzusem lat.

– Cât e ceasul? l-am întrebat.

Îmi simţeam limba încărcată şi articulam cu greu cuvintele.

– În jur de cinci jumătate, a murmurat Peterson, clătinând din cap. A ridicat sticla goală de scotch de pe podea şi a întors-o cu gura în jos. Ce dracu' s-a întâmplat aici, Cooper? Cum s-a spart fereastra? De ce ai lăsat deschisă uşa de la intrare? De ce nu-ţi funcţionează telefonul?

– Au tăiat firul după ce am vorbit cu Brenner. Ceea ce nu le-ar fi lăsat prea mult timp... M-am ridicat în capul oaselor. Peterson stătea lângă geamul spart: scurtă albastră din sibir, pulover gri pe gât, trabuc negru, zăpadă topită strălucind pe meşă. De ce ai venit?

– Îmi fac griji pentru dumneata, Cooper. Am început să mă îngrijorez aseară când am ajuns în sfârşit acasă. I-am zis soţiei că mă nelinişteşte prostănacul ăla, iar ea m-a întrebat care prostănac; eu i-am spus „Cooper", la care ea a zis: „De ce nu-i dai un telefon?", şi aşa am descoperit ceva în neregulă cu aparatul dumitale. Adică, au fost omorâţi toţi ceilalţi, vreau să spun cei cu care ai avut de a face, deci de ce nu şi dumneata – sau Arthur Brenner? Aşa că l-am sunat pe Arthur, i-am spus să se asigure că toate uşile sunt încuiate, l-am sfătuit să-şi ia toate măsurile de prevedere – dormea, evident, părea cam moleşit din cauza grogurilor, dar m-am mai liniştit. Însă nu

voiam să risc în ceea ce te priveşte pe dumneata. Trebuia să mă fi gândit de la bun început.

Mi-a aruncat o privire acră.

I-am povestit ce se întâmplase. Totul mi-a revenit limpede în minte, ca un vis de care îţi aminteşti brusc, în timp ce stai sub duş dimineaţa. Convorbirea telefonică, împuşcătura, teroarea şi târâtul până la adăpostul biroului, camera cu panoplia de arme, pânda, umbra ridicându-se din zăpadă, detunătura puştii...

După ce am terminat, Peterson a rămas câteva clipe, privindu-mă fix. Nu scotea o vorbă, trăgând din trabuc şi contemplându-mă. M-am ridicat şi m-am dus la fereastră. Spre est cerul căpătase o nuanţă mai alburie decât bezna din jur. Luna se ascunsese după nori, iar vântul bătea cu putere. Pe marginea zdrenţuită a geamului se formase o pojghiţă de gheaţă. Stomacul îmi era chinuit de crampe.

În sfârşit, a oftat şi s-a ridicat.

– Hai să vedem ce a rămas din individul pe care l-ai omorât. În timp ce-mi încheiam haina a spus: Doamne, sper că nu a fost îngropat de zăpada asta nenorocită.

Se spune că, atunci când se face destul de frig, nu-ţi mai dai seama dacă scade temperatura. Nu-i adevărat. Afară erau patruzeci de grade, vântul gonea cu cincizeci de kilometri pe oră, iar eu nu-mi amintesc să mai fi apucat un asemenea ger. Cerul se lumina din ce în ce mai mult şi, pe măsură ce se apropiau zorile, devenea vizibil, ceea ce ar fi putut fi confundat uşor cu o altă planetă, de mult moartă. Şirul de copaci era învăluit în zăpadă. Peluza era acoperită de o crustă de gheaţă brăzdată de crăpături. Vehiculul cu şine, sumbru şi sfâşiat, zăcea răsturnat în zăpadă, ca un avion prăbuşit cu treizeci de ani în urmă în deşertul libian. Zăpada viscolită de vânt se depusese în jurul epavei.

Bărbatul se transformase într-o moviliţă de zăpadă, însă ştiam unde să-l caut. Peterson s-a pus pe treabă, dând zăpada la o parte cu mâinile, până ce a dezvelit un braţ gol, ţeapăn şi albăstrui. Zăpada din jur era colorată în ruginiu, iar Peterson a început să sape mai vârtos. Am început să scormonesc şi eu zăpada, de teamă să nu îngheţ de tot. Mă simţeam ca şi cum aş deschide un cadou lugubru. Nici măcar nu eram curios să-l văd pe individ. Dar continuam să lucrez. Peterson bombănea în surdină. Când am dat, în sfârşit, cu ochii de el, cerul era aproape cenuşiu.

O parte întreagă a capului era pulverizată: nu avea ochi, obraz, ureche, din gât ieşeau fâşii de ţesut îngheţat, iar umărul era zdrobit. Cealaltă jumătate

a capului fusese măcelărită când fusese proiectat prin parbrizul vehiculului, însă aspectul general era destul de uşor de recunoscut. Cojocul gros fusese zdrenţuit de cel de-al doilea glonţ pe care-l trăsesem; era impregnat cu sânge îngheţat, iar căptuşeala lăţoasă era stropită cu fragmente de carne.

– Incredibil, a exclamat Peterson, îndreptându-şi spatele, strigând ca să acopere vuietul viscolului. E o porcărie incredibilă.

Individul zăcea întins pe spate, cu picioarele fracturate şi răsucite în unghiuri bizare, ca o marionetă aruncată la întâmplare, cu braţele desfăcute în cruce, cu pieptul sfâşiat de un glonţ şi jumătate de cap pulverizată de altul; zăpada din jurul cadavrului era acoperită de cristale de sânge şi fragmente de carne.

– E tipul înalt care a încercat să mă omoare pe autostradă. Sunt absolut sigur, pentru că a mai rămas destul din el ca să-l recunosc.

Peterson m-a privit scrutător, ca să se convingă că îi spusesem totul. Apoi a ridicat arma tipului, pe care acesta o strânsese în mână până la moarte. M-am întors şi am cules puşca pe care o folosisem. Am pornit spre casă.

– Cooper, l-am auzit strigând peste umăr, chiar că ai dat de bucluc. Dumnezeule, a continuat după ce am intrat în casă, nu ştiu cum vom reuşi să aducem până aici o maşină. Cadillacul meu are patru anvelope antiderapante, totuşi am făcut două ore până aici. Dumnezeule, ce chin!

Beam cafea. Găsisem nişte aspirină. Mi-era încă greaţă din cauza scotchului. Nu mai eram obişnuit cu el şi mă întrebam dacă nu cumva mă voi apuca din nou de băutură.

Am recapitulat împreună cu Peterson evenimentele din noaptea precedentă care au condus în final la uciderea slăbănogului. M-a asigurat că am acţionat în legitimă apărare, că nu aveam nici un motiv să mă îngrijorez, însă că voi fi rugat să dau o declaraţie oficială. Dacă mortul nu avea acte asupra lui, identificarea va lua ceva timp, însă asta mai putea să aştepte.

Ceea ce îl consterna pe Peterson era posibila legătură dintre cadavrul îngheţat de afară şi asasinarea lui Cyril şi a Paulei. Exista vreo legătură de fapt? Şi dacă da, care anume? Ce aveam în comun eu, Cyril şi Paula care îi determinase să ne lichideze? Şi cine erau „ei"? Era limpede că tentativa de omor de pe autostradă nu mai putea fi considerată un act de violenţă izolat, întâmplător; fusesem urmărit pentru a fi ucis.

– Sunt îngrijorat, Cooper, a zis, suflând în cafea şi jucându-se cu un ghiul imens, pentru că sunt obligat să cred că avem de a face cu nişte indivizi foarte încăpăţânaţi, iar până în prezent dumneata ai reuşit să le scapi. Probabil că sunt foarte enervaţi că le-ai stricat planurile.

– Ce pot să fac?

Eram obosit; nu apucasem să dorm destul.

– În primul rând, pleacă din casa asta. Mută-te în oraş... ai putea locui la Brenner... poţi?

– Nu la infinit.

– Până ne vine în minte altceva, Cooper.

A ieşit la maşină şi a chemat o ambulanţă prin radio. I s-a răspuns că vor încerca.

S-a întors cu o figură acră; nu mai era acelaşi Peterson, care râdea, glumea şi îşi dădea aere tot timpul. S-a aşezat în jilţul din spatele biroului bunicului.

– Aseară am deschis caseta metalică. Era plină de pagini întregi de cifre, o mulţime de texte în proză scrise în germană, aparent total inofensive, mai multe pagini cu coloane de cifre şi cuvinte germane disparate, câteva hărţi cu specific organizatoric care păreau militare, liste cu denumiri de oraşe americane, liste cu nume de corporaţii, diagrame. Pentru mine nu au nici un sens. Totuşi, suntem absolut siguri – mă rog, destul de siguri – că Paula a fost ucisă din cauza acestei maculaturi vechi.

Vorbea înfierbântat, cum nu-l mai auzisem până atunci.

Colţurile gurii i s-au lăsat în jos, încadrate de mustaţa neagră în formă de semilună, care mi-a amintit încă o dată de un levantin.

– Cooper, treaba asta mă îmbolnăveşte. M-am săturat să văd concetăţeni de-ai mei ucişi la doi paşi de mine, m-am săturat să fiu bătaia de joc a acestor nemernici şi nu-mi pasă cine sunt. Câteodată îmi place să savurez ceva nou, incitant, asta îmi aminteşte că n-am murit încă, îmi simt mintea ascuţită ca în tinereţe. Dar ajunge! Ajunge, pentru că nu mai e amuzant, înţelegi?

– Eu nu m-am simţit amuzat de la început, i-am răspuns, neştiind dacă era o întrebare retorică.

Şi-a dres glasul, clătinând din cap.

– Sigur că nu. Mi-am dat seama. Nu e deloc amuzant atunci când eşti *implicat*. Eu nu am fost implicat. Mi s-a prezentat o situaţie deosebită şi m-a distrat. Acum, încep şi eu să fiu implicat. Pe voi vă cunosc, nu sunteţi nişte personaje dintr-o piesă oarecare pe care o urmăresc pentru a mă deconecta. Şi-a sprijinit bărbia pe pumnul încleştat. Are vreun sens ce spun, Cooper?

A început să se plimbe prin cameră, s-a încălzit în faţa focului, a privit gaura lăsată de glonţ în panoul de lemn. A ridicat puşca pe care o folosise mortul împotriva mea. A examinat-o atent, a întors-o, a citit ce era înscris în partea de jos şi a mormăit.

– Mauser 7,65 mm. Frumoasă armă, foarte bine îngrijită până azi-noapte. Fabricată la Mauser Werke din Oberndork am Neckar. Foarte eficientă, cu placa inferioară prinsă în articulaţii. Butonul de degajare e aici, pe garda trăgaciului. A naibii armă! S-a întors lângă perete şi a examinat din nou orificiul, pipăindu-l cu buricul degetului. Apoi a privit prin lunetă. Are o lunetă Zeiss 2-1/2-x Zielklein, iar glonţul... glonţul atinge o viteză de opt sute de metri pe secundă. La viteza asta nici nu-ţi dai seama ce se petrece cu tine, Cooper.

S-a întors la birou şi s-a prăbuşit pe scaun. Liniştea a fost tulburată brutal de scârţâitul lemnului: buştenii din cămin trosneau, zăpada bătea în fereastră.

– Un glonţ poate ucide în două feluri. Poate atinge o zonă vitală, creierul sau şira spinării ori inima şi cu asta ai încheiat socotelile cu lumea aceasta. Cu o astfel de lovitură poţi omorî un urs grizzly cu o armă de 22 de mm, însă riscul de a greşi ţinta este prea mare. Cel de al doilea mod de a ucide este prin vreun şoc oarecare. În cazul acesta ai nevoie de o armă puternică, velocitate corespunzătoare pentru mărimea impactului şi de un glonţ care explodează rapid de îndată ce a pătruns în potenţiala victimă. Cooper, mă urmăreşti? Ai nevoie de un glonţ care să distrugă o suprafaţă cât mai mare de ţesut viu. Dacă reuşeşti asta, poţi fi sigur că ţi-ai ucis ţinta. Cu o armă rapidă poţi răni o căprioară în burtă, glonţul îi explodează în corp, smulgând jumătate de abdomen şi animalul moare, deşi nu i-ai atins nici un centru vital. Nervii distruşi emit semnale care scurtcircuitează creierul şi, pac, se instalează moartea.

Există şi altfel de şocuri. Impactul glonţului tras cu viteză destul de mare poate genera un fel de şoc hidraulic foarte asemănător cu mecanismul de funcţionare a frânelor hidraulice. Presiunea creată de forţa impactului este atât de mare şi de neaşteptată, încât distruge venele şi arterele care duc la creier – şi în acest caz se instalează moartea.

Amicul nostru nu a lăsat nimic la voia întâmplării. În cazul în care nu te nimerea în vreun centru vital, avea pregătit un glonţ cu înveliş moale şi subţire care urma să explodeze în dumneata şi să distrugă o suprafaţă destul de mare de ţesut viu pentru a te ucide, chiar dacă te nimerea în umăr sau în coapsă, iar glonţul era suficient de rapid pentru a provoca un şoc hidraulic.

Recitalul lui Peterson mi-a accentuat starea de greaţă.

– De unde naiba ştii toate astea?

– Am văzut multe la viaţa mea. Înfricoşător, nu-i aşa?

În timp ce vorbea atât de calm despre ce intenţionase să-mi facă asasinul, mă gândeam la ce-i făcusem eu lui. Primul glonţ îi zburase o bună parte

din creier, organ vital, care trebuie să-i fi provocat moartea instantanee. A doua lovitură i-a distrus ţesuturile vitale – însă era deja mort.

Peterson şedea la birou şi întocmea o listă. Ştiam ce scrie înainte de a-mi spune.

– Bine, în timp ce aşteptăm, hai să recapitulăm ce avem aici, Cooper, i-am auzit din nou vocea insistentă şi hotărâtă. Sunt câteva întrebări care necesită un răspuns. Cooper, te plictisesc cumva?

– Nu, sunt doar obosit. Nu aveam putere să-l contrazic. Şi meditez la ceea ce mi-ai spus. Sunt un om foarte docil, Peterson.

– Aşa deci! Individul acesta care a încercat să te omoare e una şi aceeaşi persoană cu cel care l-a ucis pe Cyril? Şi pe Paula? Stai puţin, eu nu afirm că el i-a omorât, întreb doar, fir-ar să fie! E posibil. Poate că, după ce te-a lăsat pe autostradă, crezându-te mort, a continuat drumul, a ajuns la Cooper's Falls înaintea dumitale şi l-a omorât pe Cyril înainte ca dumneata să ajungi aici. E o *posibilitate*, Cooper, şi trebuie să începem să ne gândim că toate acestea au o legătură între ele. Şi putea să o omoare ieri după-amiază pe Paula, să ia cutiile să le ascundă undeva sau să le dea amicului lui, individul cel scund în haină albastră de sibir, apoi să vină aici astă noapte ca să te lichideze. Întrebarea care se pune acum este „de ce"? Care a fost motivul? Ce aveau în comun Cyril şi Paula? Ce anume, Cooper?

– Ştiau amândoi de cutii. Erau singurele persoane care aveau cunoştinţă de existenţa cutiilor la data morţii lui Cyril, presupunând că a fost omorât pe 20, înainte de a mă întâlni cu Paula şi de a afla de la ea despre acestea.

– Dar dacă aceasta este legătura dintre Cyril şi Paula, care este legătura cu dumneata – cea de a treia victimă şi prima pe lista lor? Ce legătură este între voi trei? Nici una, Cooper, cel puţin, nu în ceea ce priveşte cutiile acelea. Nu ai văzut niciodată conţinutul lor, eşti absolut inofensiv, nu-i aşa?

– Nu ştiu, am răspuns dorind să par dur. Întreabă-l pe tipul care zace afară în zăpadă.

Peterson s-a ridicat în picioare, s-a întins şi a ieşit pe holul care ducea la bucătărie, apoi s-a întors, ducând în mână cafetiera. A turnat puţină cafea în ceşti şi a dus cana înapoi la bucătărie. Când a revenit în cameră, privirea i s-a oprit pe harta tactică a bunicului, de pe vremea celui de-al Doilea Război Mondial. A examinat cu atenţie marcajele.

– Vor înceta vreodată să existe războaie? a întrebat gânditor.

– Nu ştiu. E bizar, însă pentru unii oameni ele nu încetează niciodată; când te aştepţi mai puţin se mai descoperă un nenorocit ascuns în vreun pod

din Berlin sau un japonez eşuat pe o insulă prăpădită din Pacific, care crede că războiul continuă încă. Aşa cum spunea tipul acela de la radio, oamenii sunt foarte ciudaţi.

Stătea lângă fereastră, bându-şi cafeaua.

– Dar tipii care vor să te omoare nu ştiu că dumneata nu ştii... nimic, de fapt! În definitiv, eşti fratele lui Cyril, iar el ştie de existenţa cutiilor, ştie destul de mult ca să se întoarcă rapid de la Buenos Aires. Pune-te în locul lor. Din moment ce Cyril ştie de cutii – ce-o fi şi cu cutiile acelea, şi noi nu ştim încă nimic – e *posibil* să-ţi fi spus, şi atâta timp cât această posibilitate există ei cred că trebuie să te lichideze şi pe dumneata. După cum îşi închipuie ei, e posibil ca Cyril să-ţi fi comunicat ceva în telegrama aceea. *Putea* să te sune din Buenos Aires, *putea* să-ţi transmită cumva un mesaj în legătură cu acele cutii.

Cooper, cutiile acelea care au zăcut atâta timp în bibliotecă sunt extrem de importante pentru cineva. Nu ştim dacă Paula ştia sau nu ceva despre ele, însă erau în posesia ei – şi pentru asta au lichidat-o. Deci, iar ne întoarcem la cutii. Ce era în ele? Şi ce este în cea care a rămas?

Şi cine a fost bărbatul care a încercat să te omoare? Cine mai este în pericol? Cineva cu care ai stat de vorbă? Doctorul Bradlee? Brenner? Eu, pentru numele lui Dumnezeu? Cutia aceea blestemată este la mine – e posibil ca eu să fiu următoarea victimă pe lista lor nenorocită. Şi te rog să mă crezi, Cooper, hamburgerul ăla congelat de afară nu a acţionat de unul singur – nici să nu te gândeşti la asta!

Fruntea lui Peterson era acoperită de broboane de sudoare pe care le-a şters cu o batistă. Era prima oară că dădea semne de nervozitate. Încercând să mă convingă de existenţa pericolului în care mă aflam, cred că a descoperit el însuşi o nouă perspectivă a lucrurilor. Cred că înţelegea abia acum enormitatea celor întâmplate, spre deosebire de mine care o ignoram complet în starea de oboseală, durere şi revoltă în care mă aflam.

Până la sosirea ambulanţei nu am mai vorbit prea mult. Apoi l-am auzit pe Peterson dând ordine oamenilor care veniseră să ridice cadavrul.

– Aveţi grijă să nu-l spargeţi, i-a avertizat. Până acum cred că a îngheţat tun.

Ne-a trebuit o oră ca să degajăm Lincolnul meu şi Cadillacul lui din zăpada de pe alee, apoi am pornit spre oraş, rulând în urma lui. Erau minus douăzeci şi cinci de grade şi vântul viscolea zăpada. Când ridicam privirea de pe luminile de poziţie ale maşinii din faţa mea, nu vedeam decât o perdea compactă de zăpadă. Era 23 ianuarie, ora unu şi treizeci după-amiază.

Optsprezece

Până am ajuns noi în Cooper's Falls, atacul asupra lui Arthur Brenner se încheiase. Începuse cam pe la ora prânzului şi continuase fără întrerupere până la ora unu, când încetase brusc.

Pe viscolul acela, care făcea călătoria aproape imposibilă, am fi putut zăbovi pe drum mai mult, fără a şti ce se întâmplase. Dar pe la ora trei Peterson începuse să se îngrijoreze serios din cauza lui Brenner. A încercat să-l sune acasă, dar nu i-a răspuns nimeni, apoi la biroul de la hotel, cu acelaşi rezultat neliniştitor. Nu-l văzuse nimeni din seara trecută. Peterson şi-a întors privirea către mine.

Am pornit împreună spre locuinţa lui Brenner, care se afla la marginea oraşului, aproape de firul apei, ascunsă privirilor de o colină acoperită de brazi, pini şi alte plante perene. Poteca îngustă fusese curăţată de plugurile de zăpadă, însă rafalele puternice de vânt o acoperiseră parţial din nou cu zăpadă afânată. Pe drum nu am schimbat nici un cuvânt. Greaţa pe care o simţeam prevestea o colică biliară în toată regula; genunchii îmi tremurau. În pofida celor patru anvelope antiderapante, Cadillacul s-a împotmolit într-un val de zăpadă a cărui înălţime o depăşea cu mult pe cea a maşinii. Auzisem că astfel de troiene se pot surpa, îngropând sub ele automobilele şi lăsând pasagerii incapabili să deschidă portierele, să moară asfixiaţi cu monoxid de carbon sau îngheţaţi, dacă motorul nu fusese în funcţiune. Peterson a forţat maşina înainte şi înapoi şi, în sfârşit, a reuşit să o elibereze, cu puţin înainte ca o parte a valului să se surpe greoi. Forţa impactului a fost atât de mare, încât Cadillacul s-a cutremurat.

După ce am depăşit ultimul cot al drumului, am zărit casa, estompată de ninsoarea abundentă – o masă fără formă, ce abia se profila pe fondul cenuşiu

al viscolului, care mătura suprafaţa râului, aflat puţin mai jos. În timp ce ne apropiam înnebunitor de lent, am observat că locuinţa era cufundată în întuneric.

– Dumnezeule, a exclamat Peterson înfiorat.

Faţada casei coloniale a lui Arthur Brenner fusese sfârtecată de o explozie. Acolo unde ar fi trebuit să se afle uşa era o cavitate cu margini zdrenţuite şi negre. Toate ferestrele de pe faţadă fuseseră spulberate.

Peterson a oprit maşina şi am început să alergăm amândoi, cât ne ţineau puterile, peste peluza înzăpezită, afundându-ne până la genunchi. Crusta îngheţată ne rănea carnea ca nişte cioburi de sticlă.

– Brenner! l-am auzit strigând. Brenner!

În ţipătul lui se îmbinau disperarea, teama, durerea şi deznădejdea.

Uşa de la intrarea principală fusese smulsă din balamale şi zăcea aruncată în hol, fumegând. O oglindă fusese spulberată, iar o vază de flori zăcea spartă în mii de cioburi pe podeaua acoperită de zăpadă.

Pe aceeaşi direcţie cu uşa şi cu spărtura din zidul casei, l-am zărit pe Arthur Brenner zăcând cu faţa în jos, pe primele trepte ale scărilor care duceau la etaj, ca şi cum ar fi încercat să se târască în sus. Era îmbrăcat într-un halat de casă gros, din lână, şi părea întreg. Zăcea nemişcat.

În mod miraculos, Arthur Brenner nu numai că era în viaţă, dar scăpase aproape nevătămat. Avea o vânătaie pe faţă şi îşi pierduse cunoştinţa în urma exploziei. Dar Arthur, întins cât era de lung şi de masiv pe trepte, a deschis ochii umbriţi de pleoape grele, ne-a privit, şi buzele i s-au mişcat încet, ca şi cum ar fi vrut să spună ceva.

– Au pus o mină-surpriză la uşă, a zis Peterson. Adu-i nişte coniac.

Se pare că băutura i-a dat puteri lui Brenner, pentru că a dat încet din cap, înghiţind în sec.

– Am auzit clopoţelul de la uşă, m-am dus să deschid şi-atunci s-a produs explozia. Când mi-am revenit voi eraţi aici.

– N-am cuvinte să-ţi spun ce tip norocos eşti, a zis Peterson.

– Ştiu, ştiu. Au vrut să mă omoare.

Aparent, şocul nu a avut efecte secundare. Peste câteva minute Arthur s-a ridicat în picioare, clătinându-şi capul leonin, şi ne-a condus în birou. În timp ce Brenner a coborât în atelierul lui de la subsol, ca să verifice colecţia de figurine din porţelan, Peterson a aruncat câţiva buşteni în şemineu şi a făcut un foc zdravăn. Brenner a revenit surâzător, purtând un leucoplast pe obrazul rănit. Nu se spărsese nici o statuetă.

După ce i-am povestit amănunţit ce se petrecuse după ce şi-a luat rămas-bun de la mine la telefon, sfătuindu-mă să-mi spun rugăciunea, Peterson s-a lăsat pe spate în fotoliul capitonat cu creton şi şi-a aprins, în sfârşit, un trabuc.

– Toate acestea ne conduc la o singură concluzie incredibilă. Aproape inimaginabilă. *Suntem sub asediu.* Acesta este un război, iar noi suntem izolaţi de lume din cauza condiţiilor meteorologice, la cheremul unor forţe necunoscute. L-am ucis pe unul dintre ei. Ei au ucis doi de-ai noştri şi au încercat să lichideze încă doi. Ne-au atacat chiar în căminul nostru, cu arme şi explozivi.

Ne-a privit stăruitor, iar eu am avut o acută senzaţie de irealitate, ca şi cum aş fi privit un film de acţiune, conştient fiind că pericolul există numai pe peliculă, nu şi în propria mea viaţă. Mă înşelam: acesta nu era un film.

– De ce? a întrebat Brenner cu glas stins.

– Vor să pună mâna pe casetă.

– Nu numai atât, am intervenit. Mă simţeam epuizat. Vor să lichideze pe oricine ar fi putut vedea conţinutul. Pe oricine *ar fi putut* vedea conţinutul.

– Sunt speriaţi, a spus Peterson.

– Ca şi mine, a şoptit Brenner.

Spre seară ne-am urcat cu toţii în Cadillac, ne-am strecurat prin culoarul îngust, săpat în zăpada care acoperea aleea, şi ne-am croit cu greu drum înapoi, spre oraş. Eram în război.

Când am ajuns, în sfârşit, la biroul lui Peterson, eram aşteptaţi în faţa tribunalului de primarul oraşului Cooper's Falls. Purta o salopetă de fâş purpurie cu înscrisul „Minnesota Vikings", iar în mâna stângă ţinea o cască de protecţie de aceeaşi culoare, cu cozoroc. Era limpede că ne aflam în faţa proprietarului vehiculului cu tălpici de sanie parcat în faţa intrării în clădire. Avea faţa palidă, era în vârstă de patruzeci şi patru de ani, deţinea o agenţie de asigurări şi se numea Richard Aho. Era de origine finlandeză.

– Peterson, a zis calm, după ce am intrat în anticameră, urmăriţi de privirea curioasă a lui Alice. În cameră persista o aromă îmbătătoare de cafea proaspătă. Radiatoarele sfârâiau. Era ora cinci. Peterson, ce se petrece în oraşul ăsta? Vin până la birou ca să-mi încerc maşinăria asta nouă, primită în dar de Crăciun de la Phyllis şi când colo, aud tot felul de aiureli.

– Ce aiureli, Richard? Peterson şi-a scos scurta şi a atârnat-o într-un cârlig. Alice, adu nişte sendvişuri asortate de la hotel. Şi Alice... eşti o scumpă! A intrat în biroul lui urmat de noi. Ce aiureli ai auzit, Richard?

– Oameni morţi! Aiureli din astea. Aho l-a privit insistent pe Peterson. Nici mai mult, nici mai puţin decât unul dintre Cooperi şi bibliotecara,

Paula... Smithies. Au murit? Asasinaţi? Şi-a desfăcut fermoarul scurtei căptuşite. Dumnezeule, ce căldură e aici!

– Da, au fost asasinaţi. Iar tipul ăsta de aici, a spus arătând spre mine, este un alt membru al familiei Cooper, John Cooper, pe care au încercat să-l lichideze de două ori, dar astă noapte el a reuşit să-l omoare pe unul dintre ai lor care îl atacase la conacul Cooperilor. Azi după-amiază au pus o bombă la uşa casei lui Arthur Brenner şi au distrus toată faţada.

Aho a ascultat relatarea cu o expresie de consternare tăcută. Cu toate că nu auzisem niciodată de el, Cooper's Falls era şi oraşul lui. Din când în când îmi arunca câte o privire. La sfârşit mi-a spus:

– Domnule Cooper, se pare că vă urmăreşte ghinionul.

Peterson a zâmbit. Ochii de culoarea antracitului ai lui Aho s-au înfipt într-ai mei.

Am căscat.

– Aşa se pare.

Am mâncat cu toţii sendvişuri şi am aflat între timp că legăturile telefonice cu exteriorul erau tăiate. Viscolul smulsese toate firele instalate de-a lungul râului St Croix, ducând la izolarea mai multor localităţi rurale din district. Am fi putut lua legătura prin radio cu Oraşele Gemene, dar acest război era deocamdată treaba noastră: nu transpirase nimic. Peterson susţinea că nu avea rost să înştiinţeze organele superioare din moment ce le-ar fi fost imposibil să ajungă până la noi. Toate şoselele erau blocate, toate aeroporturile închise. Teoretic, singurele vehicule care ar fi putut răzbate erau cele cu şenile, însă era extrem de frig, iar vizibilitatea egală cu zero. Oricât de greu ne-ar fi venit să credem, eram rupţi de lumea înconjurătoare. Aho a încuviinţat din cap.

De la Buenos Aires nu sosise nici un răspuns la investigaţiile lui Peterson.

Caseta metalică trona în mijlocul mesei de scris. Peterson a împuns-o cu degetul.

– Asta e problema. E încă în posesia noastră. Iar ei vor să pună mâna pe ea. Nouă nu ne foloseşte la nimic, pentru că nu ştim ce semnificaţie are.

– Sunt oare pregătiţi să ne lichideze pe toţi? a întrebat Aho, ţuguindu-şi buzele.

Peterson a clătinat din cap.

– Nu ştiu.

– Ei cred că l-au lichidat pe Arthur, am spus. Probabil că s-au gândit că a văzut conţinutul casetei şi a înţeles ce însemnătate are.

Brenner şi-a suflat nasul şi a început să tuşească. Guturaiul îl chinuia mai mult ca oricând. În clipa aceea îi dădeai anii pe care-i avea – şedea prăbuşit pe un scaun aşezat în colţul camerei, cu gâtul înfăşurat într-un fular. Peterson a scos o sticlă de coniac din birou şi i-a întins-o.

– Ei nu ştiu unde se găseşte caseta, a spus Peterson. Alice a mai adus un rând de sendvişuri şi cafea. De ce nu te duci acasă, Alice? E târziu.

– Mi-e frică să plec. E frig, pe străzi bântuie asasini, iar eu nu am curajul să ies. Stau aici până se termină viscolul.

Părea ferm hotărâtă.

– Închiriază o cameră la hotel în contul municipalităţii.

– O, mulţumesc, aşa voi face, dar totuşi mai aştept puţin aici. Poate că aveţi nevoie de mine.

S-a întors în anticameră. O auzeam vorbind cu celelalte femei care lucrau în clădire şi care se adunaseră în biroul ei.

– Cât eşti de amabil, a spus Brenner.

– Ei nu ştiu unde se află caseta, a continuat Peterson. Cred că ar fi mai bine să lăsăm caseta asta blestemată aici, s-o încuiem şi să mergem la hotel, cum spunea John Wayne, să ne încartiruim acolo.

Nu avea nimeni o idee mai bună. Aşa că ne-am îmbrăcat din nou, am încuiat clădirea şi am traversat strada la hotel, luptându-ne cu viscolul. Eu am luat o cameră cu două paturi, împreună cu Arthur. Am rămas cu toţii treji până la miezul nopţii, bând coniac. Conversaţia lâncezea. Eram istoviţi. La miezul nopţii, când abia îmi mai puteam ţine ochii deschişi, Peterson a propus să mergem la culcare.

Arthur a început să sforăie de îndată ce a pus capul pe pernă, iar aerul închis s-a umplut de mirosul grogului cu lămâie pe care îl băuse. Eu eram atât de frânt de oboseală, încât îmi era imposibil să gândesc. Asta mă mulţumea.

Nouăsprezece

Liniştea nopţii a fost spartă de o explozie asurzitoare, care m-a trezit imediat, lac de sudoare, în camera de hotel supraîncălzită. Brenner dormea dus în patul lui. M-a trecut un fior rece. Stomacul mi s-a strâns. O fracţiune de secundă m-am întrebat ce mă deşteptase; apoi am auzit a doua explozie şi mi-am dat seama că nu visasem. Explozia era reală şi am sărit din pat, aruncând aşternutul. M-am repezit la fereastră şi, în lumina gălbuie a becurilor, estompată de ninsoarea continuă, am văzut că tribunalul ardea. Am auzit scrâşnetul unor vehicule cu şenile, dar din camera mea nu puteam zări decât flăcările sinuoase din spatele ferestrelor clădirii de vizavi. A urmat o altă detunătură, care a zguduit geamul din faţa mea, iar silueta difuză a tribunalului a fost cuprinsă de alte flăcări.

Brenner s-a foit în pat. Am ieşit pe hol şi am început să bat în uşa lui Peterson. Mi-a strigat să intru. Şedea într-un fotoliu de lângă fereastră, privind fix afară. Peste umărul lui am văzut incendiul care lumina întunericul. Aho stătea în cadrul uşii de la baia îmbrăcată în faianţă albă şi luminată orbitor.

Peterson a rămas întors cu spatele la mine.

– Ei bine, Cooper, ce zici de asta? Tocmai mi-au aruncat în aer nenorocitul ăla de tribunal. A chicotit sumbru. Ce nemernici încăpăţânaţi. Trebuie să le recunosc această calitate. Ies pe străzi pe o vreme ucigătoare, la o temperatură de minus patruzeci de grade, gonesc pe maşinăriile lor cu tălpici de sanie şi se reped să pună mâna pe casetă. Şi pentru asta îmi aruncă în aer tribunalul.

Aho a strănutat şi a tras o înjurătură.

Nu ştiam ce să spun.

Am văzut flacăra unui chibrit, apoi am simţit aroma trabucului lui Peterson.

M-am uitat la ceas: era ora trei şi un sfert. Mă durea capul şi toate oasele. Am simţit un frison. Hotelul începea să se anime de larma oaspeţilor surprinşi de viscol în oraş şi care acum ieşeau pe culoare.

– Pentru Dumnezeu, nu mai sta pe hol, intră în cameră, a zis Peterson.

Brenner se sculase şi stătea în spatele meu, fornăind, încotoşmănat în paltonul gros. A intrat după mine în cameră, fără să spună un cuvânt.

Toţi patru priveam în tăcere focul, care se întetea în pofida viscolului. Flăcările îşi croiau drum nestingherite printre zidurile ştirbite ale clădirii. Unul dintre pereţi, fisurat de explozia din interior, s-a prăbuşit cu zgomot. Înăuntru părea să fie un furnal, jucând în nuanţe de roşu şi portocaliu, care împrăştia scântei în noapte.

– Sunt curios dacă au pus mâna pe casetă, a meditat Peterson. Am pus-o în seiful din birou. Mă întreb dacă au spart mai întâi seiful, au luat cutia şi apoi s-au gândit să arunce în aer clădirea, aşa, de dragul artei. Sau au aruncat-o doar în aer, gândindu-se că vor găsi cutia? Mă întreb...

– Nu-mi vine să cred! Cooper's Falls e pe cale de a fi distrus. Clădirea aceea avea o vechime de peste o sută de ani...

– Nu se mai poate face nimic, a spus Peterson. Nici măcar n-am putut să-i vedem. Se folosesc de ninsoare. Vin, îşi fac treaba, apoi dispar, iar zăpada le acoperă urmele. În orice caz, trebuie să fie mai mulţi, cel puţin încă doi, în afară de tipul pe care l-ai omorât dumneata, Cooper. A tras un fum din trabuc. Nu vorbea nimeni. Focul continua să se extindă. Nu cred că vom reuşi să punem mâna pe ei. Dau lovitura şi se fac nevăzuţi. Asta face parte din planul lor.

Aho a strănutat din nou.

Din depărtare s-a auzit o altă detunătură, ca o explozie.

– Ce-a fost asta? a întrebat Aho. Părea intimidat de toată situaţia. Aţi auzit?

– Aş zice că e biblioteca, a spus, ridicându-se şi întinzându-şi oasele. Pariez că a sărit în aer. Păcat de clădirea aceea fermecătoare. Indivizii nu vor să rişte nimic.

– Ce dracu' facem? a întrebat din nou Aho.

– Eu mă îmbrac şi mă duc să văd de aproape ce s-a întâmplat. Oraşul este luminat ca de sărbătoarea de 4 Iulie.

Arthur Brenner a luat hotărârea înţeleaptă de a se băga la loc în pat. Era foarte răcit şi îl durea tot corpul după ce fusese proiectat la podea de suflul exploziei care i-a devastat casa. Nu mai era tânăr ca odinioară.

– Nu poţi face nimic, John, mi-a zis, trăgându-şi păturile până sub bărbie. De ce nu te culci şi tu la loc?

– Nu ştiu. Vreau să văd tot ce se petrece, Arthur.

– Părerea mea e că lumea şi-a pierdut minţile. E o nebunie, lucrătura diavolului.

Nu era nimic extraordinar de văzut. Gerul şi vântul ne tăiau răsuflarea. Trei dintre zidurile tribunalului se prăbuşiseră, casa scărilor ardea ca o torţă, carosabilul dintre hotel şi tribunal era plin de resturi, iar funinginea şi cenuşa înnegriseră zăpada; în aer plutea un miros acru. Până şi viscolul era neputincios în faţa incendiului dezlănţuit. Totul arăta ca o scenă din cel de-al Doilea Război Mondial.

La capătul străzii se zărea o altă văpaie, care colora zăpada din jur în roz. Peterson avusese dreptate; am alergat, frecându-ne braţele ca să ne încălzim, şi ne-am pomenit în faţa priveliştii dezolante a micii clădiri în stil rococo, complet distrusă, cu ruinele arzând. Se pierduse totul, tot ceea ce lăsase Paula în urma ei – cărţi, colecţii de ziare – fusese mistuit de incendiu. Câteva cărţi rămase intacte zăceau aruncate în zăpadă. Fragmente de lemnărie fuseseră înfipte de suflul exploziei în crusta de gheaţă, asemenea unor pumnale.

Nici unul dintre noi nu scotea o vorbă.

Când s-a luminat de zi ninsoarea s-a oprit. Cerul era de un albastru metal, iar soarele strălucea orbitor. Zăpada aşternută strălucea ca o piatră şlefuită. Ne-am adunat cu toţii la hotel, pentru micul dejun. Sala de mese era plină-ochi: toată lumea părea să se îmbulzească, maşinile circulau încolo şi încoace pe străzi, iar cetăţenii oraşului Cooper's Falls stăteau consternaţi, privind cu o căutătură amară spre rămăşiţele fumegânde ale tribunalului, spre craterul negru format în locul în care fusese pivniţa bibliotecii şi spre mormanele de cărţi, care se reaprindeau pe neaşteptate, arzând mocnit.

Asistentul lui Peterson, care ni se alăturase la micul dejun, privea cu gura căscată cele petrecute în timp ce el zăcuse răpus de guturai în patul prietenei sale. Simţeam cu toţii că asediul luase sfârşit. Oricine ar fi fost în spatele acestor atacuri, deţinea acum caseta ori reuşise să o distrugă, iar noi nu aveam nici o posibilitate de a scormoni printre ruinele tribunalului. Pompierii voluntari, adunaţi în cursul dimineţii, făcuseră o tentativă în acest sens, însă apa din rezervorul principal al oraşului îngheţase în furtunuri, iar câteva dintre acestea se spărseseră ca nişte surcele, deoarece cauciucul îngheţase instantaneu. Primele raze ale soarelui dezvăluiau imaginea bizară a maşinilor învăluite în fuioarele de gaze de eşapament, cu motoarele lăsate să meargă

în gol: nu exista siguranţa că acestea vor putea fi repuse în funcţiune odată ce erau oprite.

Peterson s-a aruncat în acţiune cu sentimentul reconfortant al eficacităţii. După oprirea vântului şi a ninsorii, echipele de intervenţie au reuşit să repare liniile telefonice, şi Peterson a izbutit să ia imediat legătura cu oficiul FBI din Minneapolis, cu autorităţile de poliţie ale statului şi Dumnezeu mai ştie cu ce alte organizaţii juridice. Era pregătit pentru a face faţă afluxului de ziarişti şi echipe de televiziune care urmau să sosească în scurt timp, însă a făcut o mică repetiţie cu mine, cu Arthur Brenner şi cu Aho, punându-ne să dăm câte o declaraţie amănunţită.

A luat din nou legătura cu poliţia din Buenos Aires, pentru a verifica dacă se întreprinsese ceva în legătură cu mişcările lui Cyril în timpul sejurului său în oraş. L-a contactat pe doctorul Bradlee, în privinţa cadavrelor care se adunaseră. A dat ordin să se elibereze cele două cadavre, al lui Cyril şi al Paulei, în vederea înmormântării, s-a întâlnit cu mama Paulei, s-a consultat cu reprezentanţii poliţiei din Wisconsin pe tema atacului împotriva mea pe autostradă. S-a apucat să consemneze pe formulare oficiale rezultatele ororii şi ale carnajului din timpul celor două zile, cât ţinuse viscolul. Alice sărea practic de la maşina de scris la telefon, de aici la fişier, toate instalate la îndemână, într-un apartament din hotel.

Spre sfârşitul după-amiezii au început să sosească maşinile oficiale din Oraşele Gemene. Guvernatorul Minnesotei a sosit cu elicopterul, însoţit de un grup de adjuncţi. Reporterii au venit fie cu elicopterul, fie cu maşinile. Curând li s-a alăturat un car de reportaj al televiziunii. Acest val neaşteptat de oameni, care a umplut în câteva clipe lumea pustie, dezolantă şi îngheţată din ultimele zile, l-a măturat practic de lângă noi pe Peterson, dar înainte de a se dedica îndatoririlor sale oficiale, Peterson ne-a sechestrat, pe mine şi pe Arthur Brenner, în biroul acestuia din urmă, aflat în clădirea hotelului. După ce a plecat, ne-am aşezat în nişa ferestrei care dădea spre strada aglomerată, parcă decupată dintr-un tablou halucinant de Breughel; aceeaşi fereastră la care şezusem cu Paula, când venisem să-i cerem sfatul bătrânului avocat. Am fumat, am discutat, am băut sherry şi am comandat mâncare. Era un loc cald şi intim; aveam nevoie de timp pentru a mă reacomoda cu liniştea, cu destinderea de după război. Un lucru era limpede: atacul asupra oraşului Cooper's Falls luase sfârşit mulţumită faptului că reuşisem să restabilim contactul cu lumea de afară, că supravieţuisem viscolului şi ieşisem la lumina soarelui.

La scurt timp după cină a sosit doctorul Bradlee ca să bea o cafea şi să ne examineze. Ne-a informat acru că avem toate şansele să supravieţuim, însă, de îndată ce ni s-a adus cafeaua m-am pomenit căscând incontrolabil.

– Cel mai bine ar fi să te bagi în pat, a zis, sorbindu-şi cafeaua. Eşti epuizat din punct de vedere fizic. Ai trăit sub o presiune teribilă, atât emoţională, cât şi fizică. John, cam tot ce te poate repune pe picioare este odihna la pat.

Când m-am strecurat, în sfârşit, sub pături, am rămas nemişcat, cu ochii închişi, ascultând murmurul de voci ce răzbăteau din camera învecinată. Cei doi vechi prieteni sporovăiau în timp ce-şi sorbeau cafeaua, referindu-se, fără îndoială, la evenimentele incredibile petrecute în decursul ultimelor zile. Stăteam întins pe pat, dar somnul refuza să vină.

Ştiam că voi întreprinde ceva, că voi face ceva constructiv. Ajunsesem la concluzia că bărbatul slăbănog nu era singurul asasin, că, în fond, poate nici n-a ucis pe nimeni – din moment ce cu mine dăduse greş. Eram sigur că lucrurile erau mai complicate decât păruseră până atunci. Umbrele trecutului se întindeau spre mine, iar eu le primeam cu bucurie. Trecutul era marcat de tihnă şi de pericol, însă asta era tot. În timp ce mă cufundam în somn, înconjurat de murmurul de voci de alături, nu mai simţeam nici un fel de teamă în faţa trecutului.

Douăzeci

Pentru săparea gropilor s-au folosit perforatoare pneumatice. Din fericire, slujba a fost foarte scurtă; nimeni n-ar fi putut suporta mult timp gerul, cu toate că deasupra celor două morminte fuseseră montate corturi, iar serviciul de pompe funebre instalase câteva radiatoare electrice. Nu s-au adunat decât câteva persoane; cei mai mulţi dintre noi ne-am mutat de la o groapă, a lui Cyril, la alta, a Paulei. Soarele strălucea puternic, dar bătea un vânt tăios, care smulgea pânza corturilor. Maşinile, parcate în apropiere, fuseseră lăsate cu motoarele în funcţiune. Au fost înmormântaţi pe o colină înaltă, ce străjuia cascada. După o slujbă religioasă foarte scurtă, ţinută la biserică, am venit cu toţii la cimitir de unde am plecat înapoi în oraş, izgoniţi de frigul pătrunzător.

Clădirea tribunalului şi biblioteca fumegau încă. Observasem fuioarele cenuşii de fum încă din locul în care ne aflasem, în cimitir. Cineva spunea că rămăşiţele vor mai arde câteva zile bune. Mirosul înţepător se simţea în orice ungher al cimitirului.

Peterson m-a rugat să trec pe la biroul lui improvizat. Stătea cu privirea aţintită asupra celor două morminte. Avea obrajii înroşiţi de vânt şi purta ochelari de soare fumurii.

Mai târziu am coborât împreună cu el în restaurantul hotelului. A clătinat din cap, privind spre doi ziarişti, care ne urmăreau din capătul opus al holului. Când am observat că pornesc spre noi, am intrat în birou, ca să ne bem cafeaua.

– Ce planuri ai? m-a întrebat.

– Nu sunt mulţumit. Ştii la fel de bine, ca şi mine, că toată situaţia asta e ca şvaiţerul – o mulţime de găuri legate între ele prin nişte acte de violenţă. Trebuie să existe o explicaţie.

– Desigur, dar nu e treaba dumitale să o descoperi.

– Păi, asta e discutabil, nu crezi?

– Deci, cam la ce te gândeşti să faci?

– Vreau să plec la Buenos Aires.

– De ce? În ce scop? m-a întrebat, jucându-se cu lingura.

– Pentru că mi-a venit în minte o chestie foarte importantă. În legătură cu caseta aceea, cu documentele găsite de Paula, cu indivizii care au încercat să pună mâna pe ele.

– Ce anume? Spune-mi, ce ţi-a trecut prin minte?

– Nu-mi pot explica cum au reuşit tipii ăştia, asasinii ăştia...

– Continuă, Cooper, mă interesează foarte mult ceea ce spui.

– Mă întrebam cum au aflat despre existenţa cutiilor. Paula i-a spus lui Cyril şi atâta tot. Cyril nu mi-a pomenit nimic despre ele. Paula nu i-a spus nimănui nici un cuvânt până ce nu am ajuns acasă. Dar sunt din ce în ce mai convins că acele cutii sunt cheia... întregii situaţii. L-am privit iscoditor. A dat din cap gânditor, încruntându-şi sprâncenele. Au încercat să mă omoare, dar nu din cauza cutiilor. Nu ştiau decât că mă întorc acasă, iar singurul mod în care ar fi putut afla asta era să fi ştiut ce scria în telegramă. Şi dacă ştiau, asta înseamnă că îl urmăreau pe Cyril. Dar Cyril era în Buenos Aires. În Argentina, pentru numele lui Dumnezeu. Nu ştim ce căuta acolo, dar era acolo, iar ei ştiau asta; cunoşteau conţinutul telegramei. Cutiile au apărut abia mai târziu... dacă nu cumva i-au interceptat convorbirile telefonice. Cu siguranţă că telefonul Paulei nu era ţinut sub observaţie, ea nu era decât un spectator nevinovat. Deci, oricum aş suci-o, revin la şederea lui Cyril la Buenos Aires. Acolo a început totul, cel puţin pentru noi, ceilalţi. Vreau să aflu despre ce este vorba, Peterson. Nu văd altă modalitate de a afla. Plec în Argentina. Am de gând să aflu ce căuta Cyril acolo. Voi scormoni trecutul lui Cyril.

– Eşti tare nechibzuit.

– Dar am dreptate.

– Probabil că da, dar nu ar fi mai înţelept să laşi lucrurile aşa cum sunt?

– De ce?

– Aştia sunt nişte indivizi periculoşi. Au fost pe punctul de a distruge un oraş întreg, în inima celei mai puternice naţiuni din lume, au ucis şi au prădat şi... dumneata vrei să afli de ce. Şi-a clătinat capul. Ai mai mult curaj decât minte.

– Dar am dreptate.

– A, da, presupun că ai.

Ceştile de cafea se goliseră.

Din clipa în care îmi venise ideea de a pleca la Buenos Aires, nici nu mi-a trecut prin minte să mă răzgândesc. De ce nu? Eram în stare de şoc, desigur, şi mă apucasem din nou de băutură. Mi se părea că ultimul lucru pe care-l puteam face era să mă urc în Lincoln, să mă întorc la Cambridge şi să încerc să-mi reiau viaţa obişnuită. Romanul mai putea să aştepte, dar eram convins că nu-mi va fi uşor să-mi abat gândurile de la întâmplările prin care trecusem la Cooper's Falls. Nu voiam să-mi abandonez gândurile negre. Aveam de gând să plec la Buenos Aires şi să încerc, cu calm, să aflu ce făcuse fratele meu acolo. Asta era tot ce mă interesa. Eram măcinat de curiozitate.

Eram derutat de toate lucrurile inexplicabile care se petrecuseră. Făcusem ceva îngrozitor: omorâsem un om. Asta, împreună cu uciderea lui Cyril şi a Paulei, mă marcase puternic. Fusesem prins în vârtejul întâmplărilor şi descoperisem o faţetă a personalităţii mele despre a cărei existenţă nu ştiusem nimic până atunci; nu voiam să abandonez cursa înainte de sfârşit.

Eram urmărit de imaginea bărbatului oprit în mijlocul întinderii de zăpadă, de detunătura asurzitoare a puştii mele, de rana hidoasă, care se căsca în gâtlejul necunoscutului. Eu îl adusesem în starea aceea şi nu-mi puteam alunga din minte acest gând.

Peterson mi-a spus că nu-l putuseră identifica. Cadillacul negru se volatilizase. Nu s-a găsit absolut nimic: nici vehiculele cu şenile, nici o urmă a trecerii lor prin viscol, nimic... cu excepţia a trei cadavre, a unei case cu faţada distrusă de explozie, a tribunalului şi a bibliotecii arse până la temelii.

Bărbatul slăbănog, pe care-l omorâsem, era imposibil de identificat. *Din punct de vedere oficial, el nu există*, îmi spusese Peterson, *iar cea mai mare parte a feţei e împrăştiată peste tot, în zăpada de pe peluza casei dumitale*.

Voiam să aflu nişte răspunsuri şi pentru asta trebuia să plec la Buenos Aires. Poate că aveam să le descopăr acolo. Nu aveam alt punct de pornire.

Ultima seară la Cooper's Falls am petrecut-o împreună cu Arthur Brenner. Viscolul încetase, noaptea era senină şi geroasă. Erau minus patruzeci de grade, dar Lincolnul fusese pus la punct de Arnie Johnson şi torcea molcom. Tâmplarii reuşiseră să cârpească faţada casei lui Arthur. Zidul alb era brăzdat de limbi negre de fum. Arthur m-a întâmpinat în uşă, îmbrăcat într-o cămaşă groasă, cadrilată şi pantaloni de catifea reiată. Avea o faţă zâmbitoare şi calmă. M-a invitat să iau loc pe canapeaua confortabilă, în faţa unui foc vesel de buşteni de mesteacăn.

M-a servit generos cu cel mai bun sherry pe care-l avea. Adevărul e că era un sherry excepţional. Lucrase în atelier, la *Atacul lui Flowerdieu,* şi începuse să-mi explice cu însufleţire care sunt diferitele etape ale modelării porţelanului. Căldura din cameră m-a moleşit. Arthur a pregătit, cu mâinile lui, o friptură, cu garnitură de legume şi pâine de casă, stropită cu un vin excelent de Burgundia. Am mâncat fără să aducem vorba despre ororile petrecute în cursul săptămânii. Discutam cu precauţie, ca şi cum am fi interpretat o scenetă. Eram amândoi obosiţi. Dar în timp ce-l ascultam, mi s-a părut puţin mai detaşat, prea puţin afectat de tragediile petrecute. Era bătrân: moartea nu îl îngrozea atât de tare. Poate că, în ultimă instanţă, punea sub semnul întrebării chiar sensul vieţii.

Era târziu şi auzeam de afară cum vântul smulge scândurile cu care fusese cârpită faţada casei. Coniacul călduţ îmi limpezise capul.

I-am spus că intenţionez să plec la Buenos Aires, iar el m-a privit pieziş.

– N-ar trebui să te duci acolo. Faci o greşeală.

I-am spus că vreau să aflu ce înseamnă toate astea, de ce venise Cyril acasă pentru a fi ucis. I-am povestit ce-mi trecuse prin minte: probabil că îl urmăriseră pe Cyril, altfel nu ar fi aflat de existenţa cutiilor.

– Blestematele alea de cutii, a spus încruntat. Mai bine nu ar fi fost găsite niciodată, mai bine le-ar fi lăsat să se prăfuiască şi să putrezească... indiferent de ce o fi fost în ele!

A scăpărat un băţ de chibrit pe cărămida căminului, şi-a aprins un trabuc, apoi a aruncat chibritul în foc.

– Moarte! Cutiile acelea au adus moartea, John. Cred că îţi dai seama de asta. Moartea fratelui tău şi a Paulei. Nu te amesteca. Oamenii aceştia, asasinii, au plecat. Au pus mâna pe cutii. Nu-i mai sperie nimic, sunt mulţumiţi, au plecat. Las-o baltă, John. Lasă-l pe Peterson să-şi facă treaba, aşa cum crede el de cuviinţă, lasă FBI-ul să facă ce e de făcut. Dar tu... tu să nu te amesteci. E periculos.

A aruncat încă un buştean pe foc şi mi-a mai turnat coniac în pahar. Stăteam tăcuţi. Ceasul de pe şemineu a bătut de miezul nopţii. Arthur a început să vorbească despre bunicul meu, despre timpul petrecut împreună în Germania, prin anii '20–'30. Austin era un bărbat practic, a spus el, un pragmatic, dar nu avea stofă de politician, nu teoretiza. Voiam, dorisem să ştiu dintotdeauna, ce gândea bunicul cu adevărat despre nazişti. Cred că voiam să aud că în realitate îi dispreţuia, cu toate că ştiam că nu era un bărbat sentimental care să dispreţuiască ceva sau pe cineva. Bunicul nu întreba decât

atât: „Merită?" Dacă un lucru merita să fie făcut, bunicul era, pur şi simplu, fascinat. Era simplu, însă nu ştiusem niciodată ce gândea Arthur Brenner despre aceste lucruri. În timp ce ascultam vuietul vântului şi priveam umbrele proiectate pe pereţi de focul din cămin, l-am întrebat care era părerea lui.

– N-aş putea spune că m-am simţit atras de vreunul dintre ei, ca individ. Bunicul tău nici măcar nu se gândea la ei ca persoane. Pentru el nu erau decât nişte politicieni, la fel ca toţi ceilalţi, cu diferenţa că păreau mai eficienţi, mai încăpăţânaţi. Nu încape îndoială că, în felul lor, erau bărbaţi impresionanţi... Desigur, tatăl tău a fost nevoit să înghită multe. Asta a fost o tragedie. Cât mă priveşte pe mine... cât mă priveşte, simţeam o admiraţie pizmaşă faţă de ei. Desigur, nu o admiraţie morală, ci ceva diferit. M-am străduit să îi privesc oarecum detaşat, din perspectiva – din perspectiva istoriei, aşa cum au făcut câţiva oameni de excepţie...

A continuat să vorbească pe acelaşi ton câtva timp. Nu l-am mai auzit niciodată vorbind atât de chibzuit despre trecut. Cu ochii minţii îl vedeam ca pe un bărbat tânăr, masiv, cu trăsături aspre, îngustându-şi ochii în timp ce studia personaje de teapa lui Hitler sau a lui Göring, cântărindu-i din perspectiva istoriei şi notând apoi în carneţelul lui concluziile. Avantajul de a-i vedea nemijlocit, fără a fi orbit de anumite idei morale preconcepute, trebuie să le fi fost de mare folos Aliaţilor în timpul celui de-al Doilea Război Mondial. Mi-am amintit cum apărea din când în când la Cooper's Falls, cum venea de fiecare dată să-l viziteze pe bunicul: cum o dată ziarul *New York Times* publicase un articol despre el, în care se sublinia amiciţia bizară dintre acest ofiţer de informaţii cu o funcţie înaltă în guvern şi simpatizantul nazist numărul unu al naţiunii. Era o relaţie curioasă: cu siguranţă că îşi avea explicaţia în capacitatea lui Arthur de a nu amesteca judecăţile morale intime cu prietenia.

– După victorie toată lumea începe să fie obsedată de factorul moral, a zis Arthur, cu faţa întoarsă spre foc, jucându-se distrat cu paharul de coniac, iar după aceea încep să circule tot felul de tâmpenii. În orice caz, la nivelurile superioare ale responsabilităţii, războiul nu a fost considerat niciodată imoral – ci doar un act înţelept sau necugetat; depinde de succesul sau insuccesul acţiunilor întreprinse. Războiul lui Hitler nu a fost imoral, nici încercarea lui de a îngenunchea Europa – Dumnezeule, din punctul de vedere al realităţii politice sau economice este o idee absolut raţională. Cunoscând spiritul teuton, ideea stă în picioare şi din punct de vedere psihologic. Ideea superiorităţii raselor nu este inedită, John, a spus, privindu-mă în ochi. Adu-ţi aminte de istorie... s-a întors din nou cu faţa la focul din cămin. Hitler a fost

întruparea unei anumite voinţe naţionale, rezultată în urma Păcii de la Versailles. Principalul meu argument a fost absenţa vreunei probleme morale în ţelurile sale majore. Moralitatea apărea doar în cazul evreilor, a ţiganilor şi a celorlalte popoare pe care intenţiona să le extermine. La modul general, asta înseamnă popoarele cu o moralitate îndoielnică; însă aceasta a fost unica greşeală monumentală în ansamblul planului de o mie de ani pe care-l făurise. Cum s-a putut poticni în halul ăsta când avea lumea întreagă la picioare? Ţi se opreşte mintea în loc când te gândeşti mai bine la imensitatea acestei erori. E limpede că ar fi trebuit să-i includă pe evrei, cu averile lor colosale, cu inteligenţa şi perspicacitatea lor. Dacă ar fi absorbit evreii în Reich, Hitler ar fi realizat unificarea Europei şi ar fi creat cea mai puternică uniune economică şi politică a tuturor timpurilor.

Apoi, mai erau şi diversele aspecte mistice ale strădaniei lui, imaginea tânărului Siegfried dormind în aşteptarea clipei în care va suna deşteptarea. Desigur, aceste aspecte îl lăsau absolut rece pe bunicul tău. Arthur a zâmbit îngăduitor, clătinând din cap. Miturile, muzica, energia uriaşă investită în marile mitinguri populare... El nu era câtuşi de puţin impresionat, ba dimpotrivă, se simţea stânjenit de ceea ce i se părea un „spectacol vulgar".

Eu eram mai interesat de aceste aspecte. Pe mine mă impresiona modul de utilizare a energiei, felul în care naziştii ştiau să controleze spiritul de obedienţă. Exista un potenţial incredibil pentru ca planul lor să reuşească. John, fanatismul are ceva fascinant! E captivant să vezi oameni care sunt ferm convinşi că au dreptate şi sunt dispuşi să facă orice ca să o dovedească. Arthur şi-a suflat nasul înroşit de guturai. Bineînţeles că aici nu vezi aşa ceva. Oamenii nu sunt la fel de obedienţi.

– Dar, pentru numele lui Dumnezeu, Arthur! Erau nebuni!

– O, nu, John. Nu erau nebuni, mi-a spus calm şi surâzător. Erau puţin cam deplasaţi, aveau unele lipsuri, dar erau departe de a fi nebuni. Au fost bărbaţi puternici şi îndrăzneţi, diferiţi de restul, recunosc, dar nu mă îndoiesc că într-o altă epocă ar fi ajuns stăpânii lumii. Pe cinstea mea, John, nu erau tâlhari. Au înţeles multe adevăruri fundamentale – au înţeles că moartea, în definitiv, nu este mare lucru şi ştiau, *ştiau*, că există o variantă socială valabilă a teoriei darwiniste. Am stat mult timp în preajma lor, mi-am dedicat mulţi ani din viaţă ca să îi distrug, aşa că îi cunosc bine... şi foarte multe dintre ideile lor sunt extrem de greu de combătut.

Înainte de a pleca, Arthur a mai făcut o tentativă de a mă convinge să renunţ la plecarea la Buenos Aires. În zadar.

– E posibil ca indivizii aceia să ne ţină încă sub observaţie, a spus el nu prea convins.

– Pentru ce? Au obţinut cutiile. Iar pe ultima au distrus-o, dacă nu cumva au pus mâna şi pe ea.

– Poate că ai dreptate, John, poate că ai dreptate...

– Arthur, ai fost cel mai apropiat consilier al bunicului meu. Ştii ce a fost în cutiile acelea, care e motivul pentru care cineva doreşte să pună mâna pe ele?

– Nu. Dar tocmai acesta este misterul, nu? Însă, aşa cum spui, acum le-au obţinut.

În timp ce coboram aleea, m-am întors şi l-am văzut stând la fereastră, cu mâna ridicată în semn de bun-rămas. Era un om cu suflet cald. Speram să îl mai revăd.

Peterson m-a condus la aeroportul internaţional, aflat puţin mai la sud de Minneapolis. Mi-a dat o scrisoare către căpitanul de poliţie din Buenos Aires cu care era în legătură. Nu apăruse nimic nou, care ar fi putut urni investigaţia: nici o urmă a atacatorilor, mortul era tot neidentificat, nu se ştia nimic despre proveniența puştii pe care o avusese asupra lui. Nici în conac nu s-a descoperit nimic, iar asasinarea fratelui meu continua să plutească în ceaţă. De pe şoseaua ce şerpuia pe dealul de la marginea localităţii Cooper's Falls puteam vedea ruinele înnegrite ale tribunalului şi ale bibliotecii, profilate pe peisajul hibernal din spatele nostru.

Nu ne mai rămâneau multe de discutat: se spusese totul.

Ne-am oprit la bufet ca să bem câte o cafea; la câţiva paşi de noi avioanele se intersectau pe păienjenişul pistelor de rulare. Vremea se încălzise; capătul pistelor se pierdea în ceaţa densă, astfel încât aparatele gigantice păreau să se materializeze sub ochii noştri, din neant.

– Ştii ce era în caseta metalică?

– Nu.

– Deci, se pare că nu vom afla niciodată.

– Ba, cred că vom afla.

L-am privit uluit.

– Ce vrei să spui?

– Vreau să spun că în noaptea aceea am lăsat caseta la tribunal. Dar cutia era goală. Am pus documentele în buzunarul paltonului. Le voi duce chiar eu la Washington, pentru expertiza criptografică. FBI-ul a aranjat totul. Când

le-am pomenit de numele lui Austin Cooper, au devenit extrem de interesaţi. Nu l-au uitat.

– Caseta era goală...

– Caseta era goală, a repetat, zâmbindu-mi.

– Deci, amicii noştri nu au documentele. Ştiu că nu au ars în incendiu...

– Mă tem că ai dreptate, Cooper. Am găsit seiful printre ruine şi rămăşiţe carbonizate. Uşa fusese smulsă. Caseta dispăruse.

– Deci, ei ştiu...

– Ei ştiu.

M-a condus până la poarta de îmbarcare. Ne-am strâns mâinile, iar el mi-a zâmbit pe sub mustaţa „pe oală", precum cea a unui tâlhar. De îndată ce aeronava a început să ia altitudine, aeroportul a dispărut, înghiţit de ceaţă; nu vedeam decât hubloul aburit, pe care din când în când se prelingea câte un firişor de apă. Stewardesele au început să se agite cu servirea mesei.

„Pe curând", îmi spusese Peterson. Dar în mintea mea răsunau alte două cuvinte.

Partea a Doua

Buenos Aires

Priveam de la fereastra camerei mele din hotelul Plaza, situat pe bulevardul Florida, parcul luxuriant, cu arbori de jacaranda şi flori multicolore şi inspiram cu nesaţ briza dulce şi caldă. Era o după-amiază plăcută, iar eu admiram oraşul ce se întindea la picioarele mele, ca o imensă pătură verde.

În timp ce-l aşteptam pe omul lui Peterson, să se întoarcă la birou, continuam să mă frământ. Ei ştiau că documentele nu fuseseră în casetă; ştiau că au distrus jumătate din oraş, însă nu şi-au atins scopul.

„E posibil ca oamenii aceia să ne ţină încă sub observaţie", spusese Arthur.

Oricine ar fi „ei", nu doriseră să obţină cutiile pentru a afla ce se găseşte în ele. De asta eram convins: ştiau prea bine ce este acolo. Voiau să ne împiedice pe noi să aflăm.

Eram copleşit de impulsul nedefinit, crud, ce pusese stăpânire pe mine de când îl ucisesem pe bărbatul cel slab. După aceea totul venise atât de neaşteptat, de brutal, încât mă simţeam incapabil de reacţii normale. Îmi alesesem calea pe care o aveam de urmat în clipa în care hotărâsem să vin la Buenos Aires pentru a continua investigaţiile, în loc să mă întorc la Cambridge şi la romanul meu, abia început.

Deodată a sunat telefonul.

Deşi arăta ca un şef de raion, imperturbabil şi demn, dintr-un film din anii '30, Ramón Roca era căpitan în cadrul poliţiei din Buenos Aires. Biroul său se afla pe strada Moreno, însă a preferat să ne întâlnim seara, la ora nouă, în restaurantul hotelului Claridge, de pe strada Tucumán, unde m-a asigurat că vom putea savura o cină delicioasă, într-un cadru intim.

Când am ieşit din hotel, termometrul arăta treizeci şi unu de grade. Aerul era saturat de umiditate şi nu se simţea nici o boare; până la taxi eram deja

lac de sudoare. Oraşul fremăta: peste tot dădeai peste pâlcuri de oameni, bine îmbrăcaţi şi frumoşi, bucurându-se din plin de plăcerile vieţii de noapte a metropolei. Jardinierele debordau de flori, strălucind în toate culorile curcubeului. Străzile erau mărginite de arbori exotici, cu inflorescenţe galbene şi purpurii. Am plecat mai devreme, ca să am timp să dau o raită pe bulevardul 9 Iulie, renumit în toată lumea ca fiind singurul cu zece benzi de circulaţie.

Roca mă aştepta la o masă aşezată în penumbră. Când m-a văzut apropiindu-mă, s-a ridicat în picioare. Purta un costum închis la culoare, ochelari cu ramă aurie, iar când mi-a întins mâna cu degete fine, aproape că m-am temut să nu i-o zdrobesc într-a mea. Avea în jur de şaizeci de ani şi purta părul alb, frumos pieptănat pe spate, cu o chică discretă. Bea scotch şi vorbea cu voce stinsă, dar la obiect, ca unul care era obişnuit să i se dea ascultare.

– Domnule Cooper, îmi face mare plăcere să vă cunosc. Prietenul dumneavoastră, domnul Peterson, ne-a pus în faţa unei sarcini extrem de interesante, iar acum sunt încântat să pot corela această misiune cu o fiinţă în carne şi oase.

Mi-a zâmbit abia perceptibil pe sub mustaţa grizonantă şi şi-a aprins o ţigară, apoi a expirat fumul, ca şi cum s-ar fi temut să nu deranjeze cu asta pe cineva. Am chemat chelnerul şi am comandat ceva de băut.

El comandase deja o cină pentru două persoane: friptură à la Edward al VII-lea, care s-a dovedit a fi o combinaţie de *paté de foie gras*, şuncă şi friptură. În timp ce mâncam şi beam, a continuat să-mi vorbească, de parcă mi-ar fi ţinut o prelegere despre o faţă mai puţin cunoscută a exotismului argentinian.

– Fratele dumneavoastră a petrecut o săptămână întreagă la Buenos Aires, până pe data de 17 ianuarie, când a plecat la Los Angeles cu o cursă Pan American. Conform cererii domnului Peterson, am încercat să reconstituim cât mai fidel modul în care şi-a petrecut fratele dumneavoastră sejurul în oraşul nostru. Daţi-mi voie să vă exprim cele mai sincere condoleanţe, a adăugat, tamponându-şi gura fină cu şerveţelul de pânză.

A extras din servietă un plic cafeniu şi l-a aşezat pe masă, fără să-l deschidă.

– Domnule Cooper, tot ce am să vă spun este notat în dosarul din plic. Dar, dacă-mi permiteţi, vă voi face o mică sinteză.

A deschis plicul, aşa cum îşi deschide carneţelul un arbitru.

– Ştim când a sosit, ştim că venea de la Cairo, din Egipt, am aflat unde a locuit şi când a plecat spre Los Angeles. Am fost informaţi în legătură cu

întâlnirea lui cu un anume domn, pe nume Martin St. John. Au fost văzuţi luând cina împreună la clubul Jockey, cea mai exclusivistă instituţie de acest gen din oraş şi care, în mod paradoxal, îl număra printre membrii săi şi pe acest domn St. John. A sorbit din vin, apoi a continuat: Domnul St. John este una dintre figurile foarte bizare ale Buenos Airesului. Este un soi de miracol informaţional. Cunoaşte pe oricine are vreun cuvânt de spus în politică şi în organele puterii şi le consideră ca... un fel de jucărie a lui, am putea spune, a zis, ridicând din umeri şi arcuindu-şi sprâncenele. După naştere este englez, dar trăieşte de multă vreme la Buenos Aires, de aproape treizeci de ani, începând cu perioada dictaturii lui Perón. Nu ştim nici acum cu certitudine cu ce se ocupa înainte de a intra sub aripa protectoare a lui Perón. Susţine că a absolvit Cambridgeul. Se spune că înainte şi în timpul războiului ar fi fost văzut în India, Hong Kong şi Egipt. Trecutul domnului St. John este extrem de obscur. Când şi-a făcut apariţia la Buenos Aires, nu putea avea mai mult de douăzeci şi şase, douăzeci şi şapte de ani. N-am idee prin cine sau prin ce a ajuns în preajma lui Perón. I-am urmărit cu atenţie evoluţia, în special în perioada imediat următoare căderii regimului Perón, când s-a bucurat oarecum de mai puţină protecţie.

Şi-a terminat vinul şi şi-a încrucişat mâinile fine pe vestă.

– De ce aţi fost atât de interesat de persoana lui? am întrebat. E vreun criminal sau mai ştiu eu ce? Şi apoi, ce treabă avea Cyril cu acest individ?!

– St. John a avut ocazia de a cunoaşte regimul Perón din interior. Nu a fost un criminal. Din câte ştim noi, a fost expert în probleme de securitate, un fel de ofiţer de informaţii neoficial, însă indispensabil, dar cu un caracter suficient de cameleonic pentru a putea supravieţui nevătămat după căderea lui Perón. Bănuim că era mult prea necesar în altă parte, prea necesar pentru a fi trimis la o moarte lipsită de demnitate şi îngropat în vreun mormânt neidentificat – aşa cum s-a întâmplat destul de frecvent în vremurile acelea. Surâsul amar i-a dispărut subit de pe faţă şi şi-a plecat ochii din nou asupra hârtiilor din faţa lui. Ceea ce ştim cu siguranţă este că a fost o persoană importantă în schema organizatorică ce a permis imigrarea în Argentina a atâtor germani – nazişti, desigur, însă şi mulţi alţii – în ultimii ani ai celui de-al Doilea Război Mondial şi în perioada imediat următoare. Cu toate acestea, St. John mi-a lăsat întotdeauna impresia unui om politic, în ciuda admiraţiei deschise pe care o nutrea faţă de Mussolini şi de alte personalităţi cu convingeri politice asemănătoare. Privirea lui Roca a alunecat încă o dată peste cele scrise în dosar, apoi a aşezat pagina a doua deasupra primei. St. John

vedea în aceşti refugiaţi germani o sursă de venituri substanţiale... dar pentru cine? a întrebat retoric, desfăcând palmele. Fără îndoială, pentru St. John în primul rând, şi chiar pentru Perón – şi pot afirma că o parte din aceşti bani au intrat în vistieria naţională. În definitiv, vorbim de sume uriaşe de bani, iar Perón nu făcea parte din tagma persoanelor econoame. Avea nevoie de toate veniturile pe care putea pune mâna.

După ce au fost strânse tacâmurile şi vesela de la cină, ni s-au servit cafea şi coniac. Roca a aranjat să ni se aducă şi nişte trabucuri, pe care le-am aprins într-o atmosferă de tihnă binefăcătoare. Era trecut de ora unsprezece.

– Cum putem afla ce voia fratele meu Cyril de la St. John? am întrebat într-un târziu. Toate aceste întâmplări de demult...

– Presupun că veţi afla chiar dumneavoastră, punându-i această întrebare domnului St. John. În orice caz, mai avem de discutat şi alte aspecte, legate de vizita fratelui dumneavoastră la Buenos Aires; aspecte care îl apropie destul de mult de trecutul domnului St. John. Şi-a consultat notiţele şi a făcut un semn cu pixul pe marginea foii. Fratele dumneavoastră a părăsit Buenos Airesul după o săptămână de şedere. A fost destul de anevoios să reconstituim toate mişcările lui, însă am avut un noroc nesperat cu un şofer de taxi, care obişnuieşte să staţioneze în apropierea hotelului Claridge. Omul acesta l-a transportat de două ori pe fratele dumneavoastră pe distanţe mai lungi. A privit încurcat foile pe deasupra ramei ochelarilor. O dată la meciurile de polo din parcul Palermo, iar a doua oară la reşedinţa lui Alfried Kottmann.

– Kottmann – un neamţ.

– În afară de faptul că, pentru un om de vârsta lui, este un jucător de polo foarte iscusit, domnul Kottmann este şi unul dintre liderii comunităţii gemane din oraş. A sosit aici în ziua de Crăciun a anului 1943, respectiv în toiul verii, la noi, şi de atunci nu a mai plecat. Este colosal de bogat. Se pare că el a fost primul vânat mai gras al lui St. John. Perón nu venise încă la putere, dar era deja un om influent, iar St. John se afla în relaţii strânse cu el.

În iunie 1943 preşedintele Ramón Castillo a fost răsturnat de la putere de un grup de generali de armată. În anii '30 armata căzuse sub o puternică influenţă nazistă, pentru că şefii mişcării au încercat din răsputeri – din răsputeri, domnule Cooper – să facă din Argentina una dintre puterile Axei. Argentina urma să devină avanpostul Germaniei din continentul american, Începutul Noii Ordini în Lumea Nouă. Cu toate că planul a eşuat, naziştii au avut o influenţă considerabilă în rândurile armatei. Armata a devenit o

veritabilă instituţie teutonă – până şi uniformele, însemnele, modul de organizare, ca să nu mai vorbim de atitudinea militarilor.

Totuşi, după ce l-a dat jos pe Castillo, grupul generalilor s-a dezbinat. Rawson, primul preşedinte ales din rândurile armatei, nu a rezistat decât o zi. I-a urmat generalul Ramirez, care a stat la putere nouă luni. Aceasta a fost perioada în care St. John a făcut aranjamentele necesare pentru venirea lui Kottmann în ţară. În sfârşit, după Ramirez a urmat Farrell, care a rezistat până în 1946, când a apărut colonelul Juan Domingo Perón în persoană, secondat de soţia sa, actriţa de cinema Eva; împreună au condus ţara vreme de nouă ani. În toţi aceşti ani, Juan Perón şi Eva şi-au pus amprenta pe chipul acestei ţări, şi la bine, şi la rău şi de-abia acum reuşim să ieşim din umbra lor. A degustat câteva clipe coniacul, apoi a continuat: Desigur, Perón trăieşte exilat în Spania şi sunt mulţi cei care ar dori să-l aducă înapoi la putere. În toţi acei ani de dictatură, St. John s-a învârtit în cercurile superioare ale puterii. Şi, din moment ce Perón era un mare admirator al ideologiei fasciste, germanii – dintre care mulţi dispuneau de averi imense – erau bine-veniţi în Argentina. Perón a devenit el însuşi un om foarte bogat, St. John şi-a primit şi el partea, iar germanii au găsit o oază de linişte şi siguranţă într-o lume devastată de război, care, pe majoritatea dintre ei, nu îi privea deloc cu ochi buni.

În ceea ce îl priveşte pe Kottmann, a continuat, scuturând scrumul ţigării într-o scrumieră de sticlă, cât timp a trăit în Germania a fost unul dintre cei mai bogaţi industriaşi, iar când a sosit momentul, a spălat putina şi a continuat să trăiască discret, în ţara aceasta, mai mult de un sfert de secol. A dus o viaţă absolut impecabilă, domnule Cooper, nu a întreţinut nici un fel de legături dubioase cu naziştii... cel puţin, nu cu ştirea noastră.

Terminasem cina, paharele erau goale, iar trabucurile fumate până aproape de capăt. Roca a bătut încet cu palma în plic şi şi-a scos ochelarii cu rame aurite. I-a închis încet şi i-a pus într-un toc din piele neagră.

– Totul este aici, în dosar.

A surâs, a semnat cecul şi ne-am ridicat să plecăm. Era o noapte fierbinte care ne-a izbit de îndată ce am ieşit din sala cu aer condiţionat.

Din umbră a răsărit un omuleţ cu faţa foarte palidă, care ne-a deschis portiera unui Chevrolet negru. Ne-am aşezat amândoi pe bancheta din spate, iar omuleţul s-a instalat în spatele volanului.

– Nu aveţi motive să vă bateţi capul cu dedesubturile vieţii din Buenos Aires. Fiţi doar discret şi cât mai prudent, atunci totul va fi în regulă. Argentina este o enigmă, din punctul de vedere al moralităţii. Nu încercaţi să ne

judecaţi. Asta v-ar înnebuni. Rezolvaţi-vă treburile, satisfaceţi-vă curiozitatea şi profitaţi cât mai mult de vara de aici. Totul va fi bine.

Roca era un bărbat sofisticat, care îmi crease o impresie extrem de bună. Era o gazdă perfectă, dispus oricând să-ţi dea un sfat înţelept. În acelaşi timp, mă şi speria.

– Am aranjat o întâlnire pentru mâine cu domnul St. John. Veţi găsi detaliile în dosar. Dacă nu aveţi nimic împotrivă, aş dori să ne mai revedem înainte de plecarea dumneavoastră din Buenos Aires.

– Desigur. Cu cea mai mare plăcere.

Eram cât se poate de sincer. Am privit în urma Chevroletului până ce s-a pierdut în şuvoiul de maşini de pe bulevard.

Căldura nopţii mă făcea să transpir abundent.

– Mă numesc Sinjin, domnule Cooper. Râsul purta amprenta trabucurilor de bună calitate şi a băuturilor scumpe. Se pronunţă Sin-Jin. Americanii îmi spun întotdeauna Saint John – parcă aş fi un personaj biblic, nu credeţi? Iar asta e departe de realitate.

Era un bărbat corpolent, îmbrăcat într-un costum alb, şifonat şi murdar, iar la butonieră îşi prinsese o floare. Îşi balansa pe un genunchi pălăria de soare cu boruri mari, încinsă cu o panglică lucioasă. La colţurile ochilor avea un păienjeniş fin de riduri, ca mai toţi cei cărora le place să râdă mult, iar părul îi era mai alb decât costumul. Emana o neglijenţă aparte, care îl făcea să pară mai bătrân decât era în realitate; după părerea lui Roca nu putea avea nici şaizeci de ani.

– Sper că-ţi convine locul de întâlnire pe care l-am ales, amice. Când a reuşit Roca să dea de mine, stabilisem deja o şedinţă de consiliu aici la Operă, la care nu aveam cum să renunţ, mă înţelegi? Şi-apoi, trebuia neapărat să vizitez şi Opera. Şi-a plimbat privirea satisfăcută peste locurile goale din sală. E minunat, nu-i aşa?

– Da, e minunat, într-adevăr, am încuviinţat, urmărindu-i gestul larg. E magnific.

Mimica satisfăcută s-a şters, făcând loc preocupării.

– Roca mi-a povestit despre tragedia care v-a lovit familia. Cel mai neînsemnat lucru pe care-l puteam face era să-ţi acord câteva minute din timpul meu.

Privită din exterior, Opera Colón este o clădire elegantă şi graţioasă, construită în stil grecesc. În interior totul este îmbrăcat în pluş roşu. Din hol m-a condus direct în sala de spectacole, unde ne-am aşezat pe un rând de pe

la mijloc. Se părea că St. John era unul dintre directori sau, cel puţin, membru al consiliului de conducere; în orice caz, un factor de răspundere.

– Am fost absolut şocat de nenorocirea care s-a abătut asupra fratelui dumitale. Dar când a venit să mă vadă mi s-a părut că avea probleme. Prudenţa, nenorocita de prudenţă... din partea mea, desigur. A venit la mine cu o poveste bizară. Aş putea spune chiar uluitoare. Mi-a arătat o tăietură dintr-un ziar, o fotografie a unei femei tinere, izbitor de frumoasă, surprinsă alături de un bărbat mai în vârstă. Pupilele i se mişcau asemenea unui şoricel, însufleţindu-i faţa palidă. M-a întrebat dacă îi cunosc, dar nu îi văzusem în viaţa mea. Apoi, a dorit să-l cunoască pe Alfried Kottmann. L-am întrebat de ce şi de ce venise la mine, la care el mi-a răspuns evaziv, spunându-mi că e convins că ştiu foarte bine ce l-a determinat să mă caute.

Asta m-a cam pus pe gânduri. În fond, cine era el? Ce ştia despre mine şi Kottmann? Nu că ar fi vreun secret, nici vorbă! Dar pentru o clipă am crezut că e unul dintre băieţii înverşunaţi ai lui Simon Wiesenthal, care a mirosit urma vreunui Martin Bormann sau Eichmann. Ai rămâne uimit dacă ţi-aş spune cu câţi dintre ei am luat masa, în timp ce ei mă interogau ca pe un nenorocit de nazist. Dar mă străduiesc întotdeauna să-mi păstrez calmul, a continuat, încruntându-se. Ei nu îşi fac decât datoria şi de cele mai multe ori urmele duc la bătrânul Martin St. John din Buenos Aires. Eu le atrag întotdeauna atenţia că nu toţi nemţii sunt, în mod obligatoriu, criminali de război, apoi mai trăncănim puţin şi, în final, pleacă aşa cum au venit.

S-a instalat mai comod pe scaunul capitonat cu pluş roşu şi l-a lăsat să alunece în faţă pe rotilele minuscule. Şi-a încrucişat picioarele scurte şi grase, care abia îi susţineau burta impunătoare, şifonându-şi şi mai mult costumul.

– Apoi mi-a pomenit de bunicul lui, despre care auzisem, ca oricine de vârsta mea, şi mi-am zis că nu poate fi vreun căpcăun de israelit. Nu mi-a spus niciodată deschis de ce voia să se întâlnească cu Kottmann, a continuat, încruntându-şi sprâncenele stufoase, dar a părut surprins când i-am spus că asta nu era o problemă, că-l puteam suna pe Alfried pentru a stabili o întâlnire.

Prestaţia lui St. John era plină de energie, ca aceea a unui actor distribuit într-un rol principal. Se vedea că era în largul lui în sala decorată cu ornamente aurite.

– Ne-am întâlnit de mai multe ori. Fratele dumitale era un tip al naibii de insistent, a adăugat, surâzând. Mi-a pus o mulţime de întrebări despre acele vremuri, despre Perón şi Eva, iar eu am dedus din asta că voia să scrie o carte, poate despre bunicul lui sau despre mişcarea nazistă în emisfera

sudică. Voia să afle totul despre naziști. În orice caz, mă tem că l-am dezamăgit. În cele din urmă, a trebuit să se mulțumească cu faptul că i-am aranjat o întâlnire cu Alfried Kottmann.

Am pornit alături pe intervalul dintre rândurile de scaune, acoperite cu pluș roșu, și am ieșit în soare. M-a invitat la masă, iar eu am acceptat. Am mers fără grabă pe bulevardul aglomerat, sufocat de circulația ce se desfășura pe cele zece benzi de trafic și ne-am oprit în fața unui restaurant în aer liber. Am băut câte un gin cu suc proaspăt de lămâie, rece ca gheața. Căldura mă obosise. L-am îndemnat să continue.

– Cu plăcere, a zis, scoțându-și pălăria caraghioasă și lăsând briza să-i răscolească părul cărunt. Într-adevăr, am fost amestecat în aducerea anumitor cetățeni germani în Argentina. Nu e un secret pentru nimeni. Pe vremea aceea eram destul de apropiat de colonelul Perón, care era fascinat de stilul german și de nazism, în general. Nu are rost să pretindem că nu a fost așa. Dar în anii care au urmat s-au descoperit multe alte semnificații ale mișcării naziste – de exemplu, exterminarea evreilor, lagărele de concentrare, înrobirea forței de muncă și altele. Totuși, pentru Perón însemna altceva. El vedea în nazism eficiență, disciplină și, mai presus de toate, naționalism. Nazism, fascism, mă rog – însemna să te mândrești cu națiunea din care faci parte, să sacrifici totul pentru binele acesteia. Prin asta l-au impresionat germanii pe Perón, care a găsit chiar și un termen propriu – *justicialismo*.

A făcut semn să i se aducă încă o băutură. Eu mă gândeam la Brenner, care cu o seară în urmă îmi spusese niște lucruri asemănătoare.

– Lui Perón i se părea amuzantă ideea de a aduce câțiva nemți în Argentina, iar eu trebuia să fac pe intermediarul. Pe vremea aceea eram un tinerel plin de înflăcărare, a zis, zâmbind candid.

– Și Kottmann? Care a fost rolul lui Kottmann în toată treaba asta?

– Alfried a fost printre primii și unul dintre cei mai bogați. În anumite cercuri a lăsat de înțeles că în 1943 a ales fuga – de fapt, nu m-ar surprinde să fi fost folosit drept cal troian, pentru cei care i-au urmat, pentru a afla dacă planul are șanse de reușită și în ce colț al lumii s-ar putea ascunde. Mi-a aruncat un surâs cu subînțeles, ca și cum am fi fost amândoi oameni de lume care înțeleg bine asemenea lucruri. Și cât i-ar costa, bineînțeles. Datorită prizei nazismului în rândurile populației prin anii '30 și în ale armatei prin '40, Argentina apărea de la sine înțeles ca o primă posibilitate. Perón voia să încheie un târg și m-a desemnat pe mine ca intermediar al negocierilor, pentru că se părea că avea încredere în mine. Apoi Kottmann a fost expediat la

Buenos Aires şi cu asta basta! S-a considerat că experimentul a reuşit şi acesta a fost începutul unui mic trafic extrem de rentabil. Însă, aşa cum i-am spus fratelui dumitale, domnule Cooper, toate acestea s-au petrecut demult. A fost un joc jucat de nişte tineri cu mult timp în urmă.

Şi-a înmuiat buzele cărnoase în sucul de lămâie. Circulaţia frenetică de pe bulevard părea foarte îndepărtată.

– Dar Kottmann era apolitic?

– Oamenii de genul lui sunt, aproape întotdeauna, apolitici. Politicienii au mai degrabă nevoie de ei, nu invers, aşa că nu se fac nici un fel de presiuni pentru a-i convinge să se înscrie în vreun partid. Oamenii de teapa lui Kottmann au supravieţuit întotdeauna celor ca Hitler. Aceasta este o lege fundamentală a istoriei. Genul Kottmann e mai rezistent decât genul Hitler.

Soarele s-a ascuns după o perdea de nori. Se răcorise, chiar dacă umezeala persista încă. Chelnerul ne-a adus câteva sendvişuri. Floarea de la butoniera lui St. John flutura în adierea vântului.

– Cu Kottmann nu am discutat niciodată despre politică. Politica! A rostit cuvântul răspicat, cu un aer meditativ. Toate acele judecăţi morale false, învingătorii care au întotdeauna alături de ei Divinitatea şi Dreptatea, ca să nu mai vorbim de Putere, şi care se îmbulzesc să-i spânzure pe cei învinşi de primul felinar întâlnit în cale. Toate acestea sunt nişte rahaturi triviale în manipularea adevăratei puteri. Rahaturi, domnule Cooper!

Mi-a surâs, dar privirea ochilor căprui era glacială.

– Înainte de a lua calea exilului, şi Perón a fost victima unor astfel de judecăţi. Nişte aiureli! A făcut şi lucruri bune, şi lucruri rele, pentru că nu era nici el infailibil, dar judecăţile morale cu care a fost gratulat sunt false şi lipsite de conţinut.

Şi-a răsfrânt buza inferioară şi m-a privit cu aerul unui înţelept.

– Da, există astfel de lucruri. Moralitatea este un aspect palpabil al comportamentului... am spus.

M-a întrerupt cu un gest agasat al mâinii grăsuţe, şi-a scuturat capul şi mi-a spus numai atât:

– Învingători şi învinşi, domnule Cooper, nimic altceva. Eu nu cred în nimic altceva.

Degetele i s-au strâns crispate într-un pumn.

– Până la urmă, Perón, marele conducător, a căzut victimă unei aşa-zise revoluţii populare. Ţara s-a împărţit în două tabere, aproape egale, dar cei

mai numeroşi s-au întors împotriva lui. A fost cât pe ce... dar a fost suficient, a conchis, ridicându-şi ochii spre cer.

Terminasem prânzul frugal şi stăteam din nou pe trotuar. Martin St. John îmi strângea mâna cu degetele lui grăsulii. Pe costumul alb se lăfăiau câţiva stropi de suc de lămâie. Şi-a aranjat pălăria de paie pe cap.

– Ei bine, domnule Cooper, sper că v-am fost de folos. Fratele dumneavoastră nu a venit la ultima noastră întâlnire. A fost la Kottmann, dar nu s-a mai întors să-l vadă pe bătrânul Martin St. John. De fapt, am păstrat tăietura aceea de ziar. Un taxi a frânat lângă bordură. Voi aranja o întâlnire cu Kottmann şi vă sun la hotel. Parcă hotel Plaza, nu-i aşa?

– Da, Plaza. Aş dori să văd... tăietura aceea din ziar.

– Desigur, o veţi vedea... ţinem legătura, de acord?

Am dat din cap şi cu asta a plecat. Tuna din ce în ce mai puternic, iar norii căpătaseră o tentă purpurie. Eram foarte obosit. Am oprit şi eu un taxi. Ziua era pe terminate, iar eu mă simţeam de parcă aş fi petrecut-o în compania lui Sidney Greenstreet.

Am cumpărat un ziar local şi un exemplar din *New York Times*, apoi am traversat holul hotelului şi am intrat în barul luxos, amenajat în stil american, ca să beau ceva rece şi reconfortant.

Deschizând la pagina a doua a ziarului local, *Herald*, am fost surprins să descopăr un articol de câteva rânduri care informa cititorii despre „asediul unui orăşel din Minnesota". În ciuda stilului lapidar, faptele erau prezentate cu fidelitate – două asasinate, aruncarea în aer a clădirii tribunalului şi a bibliotecii, uciderea unuia dintre atacatori. Nu se făcea referire la numele meu sau al altcuiva dintre cei implicaţi, cu excepţia primarului Richard Aho, care se pare că dăduse un comunicat. Fără îndoială că ideea de asediu era plină de inedit în oricare colţ al planetei.

Curios, am parcurs cu multă atenţie paginile ziarului *Times,* şi-am dat peste ce căutam. Titlul suna astfel: MOARTEA ŞI DISTRUGEREA VIZITEAZĂ O MICĂ LOCALITATE DIN MINNESOTA. În articol scria că atacul, care nu avusese nici un motiv palpabil, avusese loc în timpul celui mai cumplit viscol al acestei ierni, când orăşelul fusese complet izolat. Se amintea numele lui Cyril, cu referinţele de rigoare la adresa bunicului nostru, făcute însă cu toată obiectivitatea. Se pomeneau numele lui Aho şi Peterson. Peterson se afla la Washington, D.C. şi nu i se putuse lua un interviu. Era limpede că Aho fusese instruit de către Peterson să-şi ţină gura; îi şi vedeam pe reporterii dezamăgiţi, dând târcoale locului acţiunii, dar fără succes.

Mi-am golit paharul şi am urcat în camera mea. Am deschis ferestrele, m-am dezbrăcat şi m-am cufundat în cada umplută cu apă călduţă. Am încercat să potrivesc cele aflate de la Roca şi St. John cu ceea ce ştiam despre Cyril şi cu ceea ce se petrecuse la Cooper's Falls. Roca îşi juca corect cărţile, supravieţuise mai multor regimuri şi ţinea prelegeri despre discreţie unor tineri americani excesiv de curioşi. Cu toate acestea, mă îndrumase către St. John...

Iar St. John fusese dispus să continue istorisirea. Dar de ce n-ar fi fost? Toate acestea se petrecuseră cu mulţi ani în urmă. Vorbeau de mişcarea nazistă ca despre o statuetă turnată în bronz şi aşezată sub o cupolă de sticlă. Şi totuşi, aceasta era singura legătură pe care o puteam face între Cyril, Buenos Aires şi Cooper's Falls. M-am dezmeticit la ţârâitul telefonului şi am sărit din cadă cu apa şiroind pe mine. Era opt şi jumătate. Dincolo de vocea lui St. John, am recunoscut acordurile unui cvartet de Beethoven. St. John mi-a comunicat că Kottmann era dispus să mă primească dimineaţa, la micul dejun. Dacă nu aveam nimic împotrivă, va trimite o maşină la hotel în jurul orei şase.

– Nu am nimic împotrivă, am spus, admirând între timp panorama oraşului Buenos Aires la ivirea nopţii. E în ordine.

Declicul care a marcat sfârşitul convorbirii a fost urmat aproape imediat de un altul, ca un fel de ecou electronic. St. John închisese.

Limuzina marca Mercedes, de culoare verde, lungă cât o zi de post, era stropită de picături de ploaie. De îndată ce am ieşit din hotel, am simţit pe obraz răcoarea aerului împrospătat de furtuna din ajun. Arborii exotici păreau ieşiţi de sub penelul unui pictor înzestrat cu har.

În timp ce rulam pe străzile spălate de ploaie, cufundate la ora aceea matinală în linişte, mă întrebam dacă redacţia ziarului *New York Times* trimisese vreun reporter să dea piept cu nămeţii pentru a-i lua un interviu lui Peterson; nu ştiam dacă se întorsese de la Washington sau dacă specialiştii în criptografie izbutiseră să descifreze ceva din conţinutul casetei metalice. Toate acestea păreau atât de îndepărtate; era ca şi cum viaţa mea se frânsese în două, jumătate la Buenos Aires, jumătate acasă.

La ieşirea din oraş am cotit spre nord, în direcţia El Tigre. Primele raze timide ale soarelui se filtrau dindărătul norilor îngrămădiţi deasupra Atlanticului de Sud, puţin în dreapta mea. Acolo, undeva, dincolo de Rio de la Plata, se afla Montevideo. Soarele dispărea din când în când, ecranat de nori, în timp ce ploaia răpăia pe parbriz.

Am ajuns la reşedinţă pe la şapte şi jumătate. După ce am părăsit şoseaua, ne-am înscris pe un drumeag ce urca o pantă abruptă, flancată de vegetaţie bogată. Brusc, în faţa noastră a apărut o poartă masivă din fier cu câte o gheretă de portar aşezată de o parte şi de alta. La apariţia limuzinei dintr-una din gherete s-a ivit un bărbat care i-a făcut un semn amical cu mâna şoferului.

Aleea îngustă, presărată cu pietriş fin, şerpuia printr-o explozie cromatică de flori. De îndată ce am coborât, îndreptându-mă spre veranda clădirii, limuzina s-a retras silenţioasă. Holul imens era vegheat de câteva picturi gigantice, înfăţişând cai şi castele din regiunea Rhinului, în rame bogat ornamentate, de culoare închisă. Mobilierul era în stil european, numai mătase şi antichităţi.

– Vă rog să mă urmaţi. Majordomul era mult mai în vârstă decât părea la prima vedere. Mergea cu spatele drept, dar vocea uscată şi spartă îi trăda anii. Herr Kottmann vă va primi pe peluza din spate. Dacă sunteţi atât de amabil să mă urmaţi...

Am trecut printr-o uşă dublă, cu geamuri de sus până jos, şi am ieşit pe o verandă, iar de acolo, pe o altă cărare acoperită cu acelaşi pietriş fin, cenuşiu şi mărginită de o mulţime de flori multicolore. Cinci sau şase persoane, îmbrăcate în halate, şedeau la o masă din fier forjat, vopsită în alb, lângă o piscină. O servitoare îmbrăcată într-o uniformă neagră, aşa cum se purta cu vreo douăzeci de ani în urmă, servea micul dejun. Ceaţa începea să se ridice. Când am trecut pe lângă micul grup, nu a ridicat nimeni privirea. Cei de la masă – o femeie mai în vârstă, un bărbat şi o femeie care nu păreau să aibă încă treizeci de ani, câţiva copii – vorbeau încet. Din când în când se auzea clinchetul tacâmurilor pe vesela de porţelan fin.

Majordomul m-a condus sub un copac cu coroana bogată. A scos un ştergar din buzunar şi a şters stropii de ploaie de pe măsuţa şi scaunele din fier forjat.

– Dacă sunteţi amabil să aşteptaţi puţin, Herr Kottmann v-a sosi în câteva clipe. Mi-a tras un scaun, iar după ce m-am aşezat, l-am auzit pocnind abia perceptibil din călcâie. Vi se va servi îndată cafeaua.

S-a îndepărtat cu trupul uşor înclinat spre dreapta, dar cu spatele ţeapăn, cramponându-se de iluzia tinereţii de mult apuse. Aş fi fost curios să ştiu de cât timp se afla în serviciul lui Herr Kottmann.

De partea cealaltă a pajiştii întinse, cu iarba de culoarea smaraldului, grasă şi încă umedă după ploaia din ajun, am zărit silueta unui bărbat călare pe un cal alb. Deşi era destul de departe, mi-am dat seama că aveam în faţă un călăreţ iscusit. S-a aplecat puţin în şa pentru a lovi mingea. Cu o mişcare

lină s-a săltat de pe cal şi a răsucit crosa într-un arc de cerc graţios. Câteva clipe mai târziu am auzit pocnetul crosei pe minge. L-am auzit pornind la trap în direcţia în care zburase mingea. Pe măsură ce se apropia, vedeam bucăţile de pământ umed, smulse de copitele calului şi auzeam sforăitul poneiului îndemnat să accelereze.

În sfârşit, bărbatul a strunit calul cam la douăzeci de metri faţă de locul în care mă aflam şi i-a mângâiat grumazul, vorbindu-i în şoaptă. După aceea a descălecat, şi-a scos cascheta şi a pus-o sub braţ. A întins frâiele unui rândaş, apoi a pornit spre mine cu paşi hotărâţi.

– Domnule Cooper, a spus, întinzându-mi mâna. Sunt Alfried Kottmann.

Buzele subţiri i s-au arcuit într-un zâmbet amabil, dezvăluind o dantură impecabilă. Şi-a netezit părul negru pe spate. Pielea feţei era întinsă şi bronzată, iradiind sănătate. S-a întors, lăsându-mă să-i admir profilul acvilin, cu câte o cută adâncă la colţurile gurii.

– Iată şi cafeaua.

Femeia în uniforma demodată, cu părul strâns într-un coc sever, s-a oprit lângă noi, purtând o tavă pe care trona un serviciu de cafea din argint.

– O să torn eu cafeaua, Hilda. Mulţumesc.

Mi-a turnat puţină frişcă în ceaşcă şi a adăugat o linguriţă de zahăr. Cafeaua era tare şi amară.

– Aţi călătorit bine?

– Da, a fost superb.

– Sunt adeptul întâlnirilor matinale, pentru că mă scol foarte devreme. De cele mai multe ori îmi petrec dimineţile călărind, bucurându-mă de peisajul acesta mirific, de florile mele, apoi îmi beau cafeaua, fac un duş şi sunt gata să încep o nouă zi. S-a lăsat pe spate în scaun, şi-a încrucişat picioarele şi şi-a aşezat farfurioara cu ceaşca de cafea pe genunchi. Purta o pereche de pantaloni bufanţi, din catifea, cizme de călărie maro, un tricou roşu, iar în jurul gâtului îşi aruncase un prosop. Cizmele erau încreţite din cauza vechimii şi aveau culoarea alterată de excesul de cremă de ghete. Acum erau stropite de noroi amestecat cu fire de iarbă. Nu-i lipseau decât monoclul şi cicatricele. Am fost foarte mâhnit când am aflat de moartea prematură a fratelui dumneavoastră. Cu puţin timp în urmă a fost aici, iar acum, e mort.

– A fost asasinat.

Vântul făcea să foşnească coroanele copacilor din jur, aducând până la noi vocile celor de lângă piscină; unul dintre copii a intrat în apă, apoi s-a auzit un plescăit şi râsetele fericite ale celorlalţi copii. Trecuseră câteva zile de

când nu mă mai gândisem la moartea lui Cyril, iar acum, fără vreun motiv anume, am resimţit-o ca pe o lovitură puternică în piept. Murise.

– Domnule Cooper, fratele dumneavoastră m-a vizitat aici... Viaţa mea e neschimbată; călăresc şi acum în fiecare dimineaţă, îmi beau cafeaua... dar fratele dumneavoastră a murit. A clătinat din cap cu un aer grav. În floarea vârstei! Nu ştiu ce ne aşteaptă mâine, a zis, privindu-şi mâna. Eu îmi îngrijesc sănătatea, stau în aer liber cât mai mult cu putinţă. Şi totuşi, am pete maronii pe mână. Am împlinit şaizeci şi opt de ani şi nu are rost să mă amăgesc că sunt nemuritor.

– Arătaţi mai tânăr.

– Mulţumită tinerei mele soţii. A zâmbit scurt, făcând un semn cu mâna în direcţia grupului din apropiere. Îmi închipuisem că erau soţia, copiii şi nepoţii lui, dar mă înşelasem. În orice caz, domnule Cooper, înţeleg că sunteţi curios să aflaţi ce a făcut fratele dumneavoastră aici, în Buenos Aires. Domnul St. John a aranjat o întâlnire între noi doi. La început mi s-a părut că nu aş avea vreun motiv ca să-l primesc, dar apoi am devenit curios. Nu sunt ceea ce s-ar numi o persoană publică. Duc o viaţă liniştită, mă întâlnesc cu prieteni vechi. Dar am decis că pot face o excepţie pentru a discuta cu fratele dumneavoastră. Poate pentru că domnul St. John îmi spusese cine era de fapt Cyril Cooper – nepotul lui Austin Cooper. Evident că ştiam despre amiciţia dintre Austin Cooper şi Herr Hitler şi ceilalţi din anturajul lui. Nemţii din Germania nu l-au considerat pe Austin Cooper un trădător american, din contră, au văzut în el doar un prieten al Germaniei, un bărbat vizionar, care şi-a dat seama că făurirea unei Germanii puternice, moderne, constituie cheia forţei întregii Europe. Mulţi dintre germanii cu concepţii sofisticate îl considerau pe bunicul dumneavoastră un bastion în calea ruşilor... înţelegeţi, cu totul altfel decât în cel de-al Doilea Război Mondial.

– Ce dorea fratele meu de la dumneavoastră?

– Deci, ne-am întâlnit, a continuat el imperturbabil. Nu a fost foarte simplu să aflu de ce îmi solicitase o întrevedere. Am avut impresia că nu era prea sincer cu mine. Spunea că e ziarist, că-l interesa comunitatea germană din Buenos Aires, felul în care ne-am adunat cu toţii aici, cum am reuşit să scăpăm de stigmatul nazist... A sorbit din cafea şi a curăţat un bulgăre de pământ de pe cizmă. M-a privit drept în ochi, dar părea că nici nu mă vede. Am simţit că este de datoria mea să-l informez că nu există nici un fel de stigmat nazist de care ar fi trebuit să ne descotorosim, că Germania şi Argentina s-au aflat în relaţii strânse timp de mulţi ani şi că, dacă exista cu adevărat un

stigmat ce trebuia eradicat, acela era cel de care se făcuseră vinovaţi sud-americanii, persecutându-i cu cruzime pe germani în anii '30-'40. Domnule Cooper, aşa era în anii aceia. Este un fapt neplăcut care a fost trecut cu vederea de ţara dumneavoastră. Toţi germanii erau consideraţi agenţi ai lui Hitler, indiferent de crezul lor – era suficient să fii german. Ştiţi, Hitler considera că eşti german pur, nazist, chiar dacă nu erai decât pe sfert neamţ; că eşti apt de a pune mâna pe armă în apărarea cauzei naziste... oriunde în lume. În 1942 spunea că în Argentina trăiesc trei sute de mii de germani care cred în ţelurile naziste, şi lumea l-a crezut. Spunea că în Argentina există un cadru propice organizării unui întreg stat nazist chiar în inima Americii de Sud; vestea s-a răspândit şi a apărut frecvent în presă. *La Prensa*, ziarul local din Buenos Aires, a înghiţit nada şi a publicat câte ceva despre aşa-zisele aeroporturi secrete din Anzi, despre staţiile radio de mare putere ascunse în junglă. Despre naziştii ascunşi în cele mai înalte sfere ale puterii. La Montevideo, dacă erai german, te puteai considera norocos că nu ai fost aruncat în temniţă, doar aşa, din principiu.

În realitate, a spus, rupând capătul unui croasant şi înmuindu-l în cafea, era vorba doar de o bandă de idioţi, de foşti soldaţi din SS sau Gestapo, care îşi pierdeau timpul prin cârciumi, ţipând în gura mare că sunt agenţi germani şi discutând absurdităţi, cel mai adesea despre cucerirea canalului Panama de forţele ascunse în nişte baze militare secrete din Columbia şi atacarea Statelor Unite. A surâs oarecum trist şi a înghiţit bucăţica de corn. Vă puteţi imagina acest lucru? Neisprăviţii aceia, care abia se mai puteau ţine pe picioare, reprezentau ameninţarea nazistă la adresa Americii de Sud, a încheiat, clătinând din cap dezaprobator.

– Atunci de ce aţi venit aici? Dacă este o ţară atât de neospitalieră precum spuneţi?

Începeam să mă simt în largul meu. Ştiam că minte sau, cel puţin, retuşează adevărul, pentru a apărea într-o lumină mai favorabilă.

– Hm, domnule Cooper, eu am exagerat puţin pericolul şi, în orice caz, până în ziua de Crăciun a anului 1943 situaţia se calmase considerabil. Argentina era încă o ţară neutră, dar, la trei săptămâni după aceea, Statele Unite au somat-o să renunţe la neutralitate şi să se alăture Aliaţilor... Opoziţia a fost extrem de slabă. Argentina s-a conformat, iar lumea a înţeles că ameninţarea nazistă, dacă o fi existat vreuna, fusese înlăturată.

Când m-am hotărât să părăsesc Germania, eram convins că am pierdut războiul. Şi ştiam destulă istorie ca să-mi dau seama că existau şanse să fiu

etichetat drept criminal de război în perioada tulbure imediat următoare instaurării păcii. Nu doream să împart soarta criminalilor de război. Am avut o dată o conversaţie destul de ambiguă cu Krupp, iar el a reacţionat extrem de arogant. Oricine ar fi învingătorul, a spus, va avea nevoie de mine – dar nu în închisoare. Ei bine, istoria i-a dat răspunsul. Vântul a răscolit frunzişul copacilor, lăsând razele soarelui să se filtreze printre crengi. A avut, mai mult sau mai puţin, dreptate. A gustat din cafea, ţinând-o puţin în gură, înainte de a o înghiţi. Râsetele copiilor ajungeau până la noi. Aşa că am început să cântăresc modalităţile de a fugi cu cât mai mulţi bani la mine. Vă asigur că a fost partea cea mai dificilă. Dar până la urmă am reuşit să adun câte ceva şi am făcut nişte investigaţii discrete. Mă gândeam din ce în ce mai serios la colonelul Perón, pe care îl cunoscusem cu câţiva ani în urmă, pe când era ataşat militar la Roma.

A scos din buzunar o pereche de ochelari fumurii, i-a aşezat pe nas şi a privit în direcţia piscinei. Unul dintre copii a început să plângă. Femeia mai în vârstă s-a străduit să-l consoleze.

– Mama soţiei mele, mi-a explicat Kottmann. Paradoxal, e mai tânără decât mine, dar îmi este soacră. Asta-i viaţa! Plină de ciudăţenii, a adăugat, fără a mi se adresa în mod special. A rupt o altă bucată de corn şi a început să o mestece, gânditor. Perón... Da, i-am spus fratelui dumneavoastră ceva ce bănuiam că-l va interesa. Şi poate că şi pe dumneavoastră, dacă nu vă plictisesc toate poveştile acestea vechi. I-am cunoscut pe tatăl şi pe bunicul dumneavoastră. Curios, atunci când ne-am întâlnit era şi Perón de faţă. A tăcut, urmărindu-mi reacţia. Asta vă surprinde, domnule Cooper?

– Vreţi să spuneţi că tatăl şi bunicul meu vă *cunoşteau* efectiv pe colonelul Perón şi pe dumneavoastră? Am simţit cum mă albesc şi am luat o gură de cafea, ca să-i distrag atenţia. M-am străduit apoi să zâmbesc. Ce mică-i lumea!

– Să ne cunoască... nu, e prea mult spus. Nu ştiu dacă îl *cunoşteau* pe Perón, dar pe mine nu mă *ştiau*. Ne-am întâlnit doar la o petrecere, iar Frau Göring m-a prezentat în acelaşi timp lui Perón, bunicului şi tatălui dumneavoastră...

– Tatăl meu a fost ucis în bătălia pentru cucerirea Marii Britanii. Era pilot în aviaţia militară engleză. Nu suntem cu toţii naziştii în familie.

A surâs, clătinând încetişor din cap. Îmi priveam imaginea minusculă şi oarecum distorsionată din lentilele fumurii ale ochelarilor lui.

– Ştiu totul despre tatăl dumneavoastră, domnule Cooper. Sunt convins că a fost un bărbat extraordinar de viteaz. În orice caz, eu eram interesat să-l cunosc personal pe bunicul dumneavoastră despre a cărui faimă auzisem şi

care, trebuie să vă spun sincer, mi s-a părut cam auster. Göring se amuza teribil şi-l bătea din când în când amical pe spate, dar am avut impresia că bunicul dumneavoastră nu-l găsea la fel de distractiv. Pe buzele subţiri îi juca o părere de zâmbet. Mi s-a părut că are mai multă vână de iuncăr decât cei care frecventau în mod obişnuit acele petreceri.

Însă Perón m-a intrigat cu adevărat. Părea un tip inteligent, vioi. Pe vremea aceea trebuie să fi avut în jur de patruzeci de ani şi m-a impresionat oarecum ca fiind... un om viclean, înţelegeţi? Aşa că în 1943 mi-am adus aminte de Perón. Simţeam că este o persoană accesibilă, înţelegătoare şi inteligentă. La puţin timp după aceea l-am cunoscut pe Martin St. John, care desfide orice clasificare, iar el a făcut aranjamentele necesare pentru plecarea mea. Am plătit şi... iată-mă aici, a încheiat, oftând.

– Înţeleg că nu aţi fost un partizan al nazismului?

– Vai de mine, nu! a exclamat, părând pentru o fracţiune de secundă surprins. Desigur, apreciam într-o oarecare măsură ţelurile lor, iar la început mi s-au părut chiar nişte bărbaţi extrem de competenţi. În definitiv, afacerile mergeau, firma tatălui meu – şi a mea, prin descendenţă – prospera văzând cu ochii. Dar, vedeţi dumneavoastră, războiul nu s-a limitat doar la simple manevre de război. Judecând la rece, nu mi s-a mai părut o idee atât de bună, iar liderii noştri şi-au pierdut credibilitatea în ochii mei. Rostea fiecare cuvânt cu o anumită ironie. Dintr-odată mi s-au părut nişte tipi insipizi şi mi-am dat seama că vor pierde războiul – ei bine, asta m-a dezgustat. Apoi am început să primesc veşti din surse sigure, privind lagărele de exterminare – atât de perverse, de puerile, de ineficace. Era timpul să o iau din loc.

Un băieţel a venit alergând peste pajişte. Era ud, iar în mână ţinea un prosop.

– Vă rog să mă scuzaţi, a zis cu mimica gravă a copiilor de şase ani. Tată, când pot călări? Mi-ai promis, tată! Mama a spus să-ţi cer voie.

Kottmann l-a bătut afectuos pe braţ.

– În curând, Hans, în curând. Mai plonjează o dată în apă şi după aceea.

Kottmann s-a ridicat în picioare, îndreptându-şi trupul suplu, dar bine legat.

– Familia are nevoie de mine. M-a invitat să pornesc pe potecă, în faţa lui. Îi auzeam cizmele scârţâind în spatele meu. Ce-ar mai fi...? A, da. Fratele dumneavoastră avea nişte noţiuni foarte confuze despre nazişti. Le atribuia calităţi exagerate şi avea impresia că după fiecare copac se ascunde câte unul. Mi-a vorbit foarte frumos despre legenda tânărului Siegfried care aşteaptă să se trezească din nou la viaţă. Grozav de wagnerian! Spunea

că Argentina i se pare locul cel mai potrivit pentru naşterea celui de-al Patrulea Reich.

A ridicat mâinile în aer şi a dat din umeri. N-am ştiut ce să-i răspund.

Am traversat veranda şi am intrat în hol. Muzica se filtra din nişte boxe mascate. Era pentru a doua oară în patruzeci şi opt de ore că auzeam acordurile unui cvartet de Beethoven. Am recunoscut linia melodică: era vorba de aceeaşi piesă muzicală.

– Există vreo şansă ca Perón să revină la putere?

Alfried Kottmann m-a privit cu răbdare.

– Domnule Cooper, Juan Perón are şaptezeci şi şase de ani. Trăieşte în Spania cu cea de a treia soţie, o femeie tânără, şi dispune de vreo jumătate de miliard de dolari. Pentru ce Dumnezeu să se mai întoarcă în Argentina?

Ne oprisem în faţa clădirii impunătoare. Mercedesul verde-închis mă aştepta. Cerul se înnorase din nou şi mirosea a ploaie.

– Îmi pare rău că nu v-am putut fi de mai mult folos. Dar la atât s-a limitat întâlnirea mea cu fratele dumneavoastră.

Portiera era deschisă; şoferul mă aştepta.

– Încă ceva. V-a arătat cumva fratele meu o tăietură de ziar?

Expresia feţei lui Kottamnn s-a schimbat brusc; era ca şi cum şi-ar fi pus o mască peste figura prietenoasă de până atunci.

– Da.

– Şi aţi recunoscut persoanele?

– Nu, nu le-am recunoscut. Trebuie să plec. La revedere, domnule Cooper.

M-am aşezat pe bancheta din spate, ascultând ecoul paşilor lui pe dalele de piatră. Tot drumul până la Buenos Aires a plouat cu găleata.

Când am coborât din Mercedes, am simţit aerul fierbinte şi umed, greu de respirat. Am intrat în bar, am băut un gin cu tonic şi m-am felicitat în gând pentru rezistenţa de care dădeam dovadă faţă de alcool. Am ieşit din nou pe stradă. O pâclă deasă se lăsase asupra oraşului, dar piaţa San Martin era plină de lume. Oamenii se mişcau încet şi până şi porumbeii păreau moleşiţi şi lipsiţi de vlagă. M-am aşezat pe o bancă şi m-am întors cu faţa spre bulevardul Florida, împânzit de ambele părţi de magazine. După-amiaza circulaţia maşinilor era interzisă, astfel încât carosabilul era înţesat de pietoni.

Mi-am slăbit nodul de la cravată şi am încercat să-mi adun gândurile.

Presupunând că nu apăruse o nouă modă a cvartetelor de Beethoven, am ajuns la concluzia că Martin St. John nu numai că mă minţise spunând că se întâlnise cu Kottmann după întâlnirea cu mine, ci fusese chiar împreună cu

el atunci când îmi telefonase. Mi-am adus aminte de cel de-al doilea declic pe care l-am auzit după ce mi-a închis telefonul. Kottmann? Şi dacă a fost el, de ce? Care a fost motivul pentru care a minţit? Poate ca să înlăture bănuiala unei legături între ei.

Şi de ce fusese Kottmann atât de vizibil iritat când l-am întrebat de tăietura din ziar?

Tot nu aflasem ce-l determinase pe Cyril să vină la Buenos Aires.

Începuse din nou să tune. O fetiţă a încercat să lovească un porumbel cu vârful pantofului, dar a dat greş. Asfaltul era ud şi ploua molcom. Se întunecase brusc. Când am intrat în hotel de pe strada învăluită într-o pâclă roşiatică, am fost orbit de luminile puternice din hol.

Stăteam la fereastra camerei mele, privind ploaia, ascultând şuierul vântului şi meditând. Cyril dorise să afle cât mai multe despre germanii din Argentina, în special despre Kottmann. Ce mai era? Dacă nu era vorba despre nazişti, atunci ce urmărise? Am cântărit toate alternativele posibile. Toată lumea vorbea cu indulgenţă despre nazişti. St. John îi spusese „poveste veche". Ca şi Brenner. Nu era altceva decât o prostioară romantică, rodul unei imaginaţii prea bogate, o obsesie faţă de bunicul mort de mult; naziştii aparţineau istoriei, iar pericolul reprezentat de ei părea desuet în condiţiile existenţei ameninţătoare a armelor nucleare, precum ceva venit dintr-alt secol.

Nu-mi puteam scoate din minte tăietura din ziar a lui Cyril. Trebuia neapărat să o văd. St. John va trebui să mi-o arate.

Ţârâitul telefonului mi-a întrerupt şirul gândurilor. Era iarăşi Ramón Roca. I-am mulţumit pentru că îmi aranjase întâlnirea cu St. John şi i-am zis că l-am vizitat pe Kottmann.

– Deci, v-a fost de folos întâlnirea cu Kottmann?

– Tare aş vrea să ştiu şi eu. Dar nu ştiu.

– Am descoperit un fir. Vorbea pe un ton reţinut, aproape în şoaptă. Fratele dumneavoastră a mai dat un telefon în Buenos Aires. S-a întâlnit cu doctorul Hans Dolldorf, un profesor de economie care în prezent este pensionar şi locuieşte aici, în oraş. Mi-a dictat adresa. Poate că veţi dori să-l contactaţi. Rămâne la latitudinea dumneavoastră.

Am notat numărul de telefon şi i-am mulţumit pentru amabilitate.

Blocul de locuinţe era foarte înalt, foarte nou şi foarte luxos. Am parcurs lista locatarilor. Dolldorf locuia la etajul al nouăsprezecelea. Am sunat, dar nu mi-a răspuns nimeni. Am întrebat portarul dacă nu cumva îl văzuse

ieşind pe domnul Dolldorf. M-a fixat cu un zâmbet de superioritate şi mi-a răspuns că da, într-un fel, îl văzuse ieşind. Vorbea cu un puternic accent european care ascundea parcă o injurie exersată îndelung.

– Într-un fel? am repetat. Ce vreţi să spuneţi?

– Exact ceea ce aţi auzit.

Şi-a făcut de lucru la panoul compartimentat unde păstra cheile.

– Uite ce e, nesimţitule, i-am zis pe un ton egal, în timp ce două femei mai în vârstă se apropiau de noi, explică-te! Altfel, o să ai de-a face cu mine. A dat să deschidă uşa, iar eu m-am apropiat şi mai mult de el. Femeile au ieşit din bloc. L-am înghesuit într-un colţ al holului. Vorbeşte! În clipa asta!

S-a uitat la mine, ca şi cum n-aş fi fost în toate minţile. L-am privit fără să clipesc.

– A ieşit cu picioarele înainte. Întins pe o targă şi acoperit cu un cearceaf.

– Când asta?

– Alaltăieri.

– Deschide uşa asta blestemată, i-am ordonat.

A deschis-o şi mi-a ţinut-o până am ieşit.

Avea ochii imenşi şi negri, umbriţi de sprâncene dese, părul bogat, revărsat în bucle pe umeri, şi îşi muşca neîncetat buzele. Pe unul dintre dinţii foarte albi avea o urmă de ruj. Purta o rochie neagră, fără mâneci. Fereastra din spatele ei avea draperiile trase. Mi-a ascultat răbdătoare explicaţia incoerentă. Eram fascinat de ochii ei. Pe unul din obraji am observat o dâră umedă.

– Acum vreo două săptămâni fratele meu, Cyril Cooper, din Statele Unite, l-a vizitat pe tatăl dumneavoastră. Aş vrea să ştiu de ce, atâta tot. Acum am aflat vestea morţii sale. Primiţi, vă rog, sincerele mele condoleanţe. Şi fratele meu a murit...

S-a întors şi s-a îndepărtat de mine. Era o femeie înaltă şi bine legată. Se numea Maria Dolldorf. S-a oprit în dreptul ferestrei. Pereţii încăperii erau acoperiţi cu rafturi pline cu cărţi. Peste tot stăteau aruncate reviste şi ziare.

– Chiar acum am sosit de la înmormântarea tatălui meu, a exclamat pe un ton sever. Nu aşteptam vizitatori.

– Îmi cer scuze, dar nu aveam de unde să ştiu.

– Nu face nimic. Sunt foarte afectată de ceea ce s-a petrecut. A fost o lovitură cumplit de dureroasă. A încercat să zâmbească şi s-a înfiorat. Aţi bătut cale lungă ca să puneţi câteva întrebări. Îmi permiteţi să vă întreb de ce sunt aşa de importante pentru dumneavoastră, domnule Cooper?

– Mă scuzaţi, dar nu vă văd. E foarte întuneric aici.

– Îmi pare rău, dar pe mine mă liniştește. Lumina mă deranjează la ochi. Vă rog, luaţi loc. Ne-am aşezat pe două scaune împletite din trestie, cu ornamente cromate, care păreau foarte scumpe. De ce? a repetat întrebarea.

– Fratele meu a fost asasinat, iar eu cred că ceea ce i s-a întâmplat are legătură cu motivul venirii lui la Buenos Aires. Nu ştiu cine l-a ucis. Mă simţeam puţin ridicol. Toată povestea luase proporţii nebănuite. Şedea cu mâinile în poală; îi vedeam degetele bronzate, cu unghii frumos îngrijite şi nelăcuite. Aşa că încerc să aflu ce a făcut aici înainte de a se întoarce acasă şi de a fi omorât. Înţelegeţi?

– Într-adevăr, fratele dumneavoastră a fost aici. A stat de vorbă cu tatăl meu. Mi-a povestit tata. Tata era teribil de necăjit. Teribil!

– De ce?

– Avea sănătatea şubredă, începuse să-şi piardă vederea. Era nervos, parcă se temea de... orice. Seara, după serviciu, obişnuiam să trec pe la el, ca să cinăm împreună sau să ieşim la aer, să privim apusul soarelui. Stăteam de vorbă sau îi citeam. În seara aceea, după vizita fratelui dumneavoastră, l-am găsit foarte agitat, nedormit, cu mâinile tremurânde. Băuse coniac toată ziua şi bolborosea ceva despre un american care venise să-l vadă... În timp ce vorbea, femeia îşi răsucea nervoasă inelele de pe degete. L-am întrebat de ce era atât de tulburat, iar el mi-a răspuns că americanul acela îi pusese o mulţime de întrebări referitoare la trecut... la Perón, nazişti şi Alfried Kottmann.

A închis ochii, rostind ultimele cuvinte cu vădită dificultate.

– De ce l-ar fi tulburat aceste întrebări?

– Pe vremuri, tata a fost consilierul lui Perón, unul dintre puţinii intelectuali în care acesta avea încredere. Tata a fost economist, de origine germană, şi Perón îi asculta cu multă atenţie sfaturile. Perón habar n-avea de politica economică, dar, cel puţin, tata îi putea spune ce nu merge bine şi din ce cauză. Au fost foarte apropiaţi. Unii... A făcut o pauză şi s-a întors spre mine, privindu-mă în ochi. Unii spuneau că tata se culca cu Eva Perón pentru că Perón... nu-i mai putea face faţă. Nu ştiu dacă aşa au stat lucrurile sau nu, oricum nu mai are importanţă. Dar tata îi cunoştea bine pe oamenii aceia şi când s-a pomenit cu americanul acela necunoscut care a început să răscolească trecutul... tata s-a speriat. După ce Perón a fost răsturnat de la putere, tatei nu i-a fost uşor. Au fost câteva persoane care au intervenit ca să nu fie primit la universitate, deşi merita din plin o catedră. Alfried Kottmann i-a întins o mână de ajutor. Dar, cu timpul, tata a devenit mai posac, mai bolnăvicios. A fost un om trist...

Lacrimi mari au început să i se rostogolească pe obraji. S-a scuzat şi a ieşit din cameră. Am auzit apa curgând, o uşă închizându-se, apoi bolborositul apei trase la toaletă. Când s-a întors, m-a găsit în picioare, lângă fereastra cu draperia trasă puţin deoparte. Soarele îşi făcuse din nou apariţia.

– Dacă doriţi să mai stăm de vorbă, ar fi mai bine să plecăm de aici. Apartamentul este impregnat de mirosul lui. Nu mă pot gândi la nimic altceva. A privit biroul acoperit de teancuri de hârtii. Încă nu mă simt în stare să fac ordine aici. Haideţi să ieşim în parc.

Femeia conducea un Mercedes 280SE de culoare albastru-deschis, decapotabil. Se pare că, în ciuda tuturor umilinţelor la care a fost supus Herr profesor Dolldorf, nu se putea spune că a trăit în sărăcie. A deschis radioul şi a demarat, strecurându-se cu abilitate printre maşinile care înţesau bulevardul.

Parcul Palermo se întindea ca un uriaş covor verde, sclipind umed în bătaia razelor de soare, până departe, unde începeau zgârie-norii cenuşii, din beton şi sticlă ai Buenos Airesului. Ştia drumul cu ochii închişi; îl condusese de nenumărate ori pe tatăl ei acolo. Ne-am aşezat la o masă cu câte un gin cu tonic în faţă, privind mişcările jucătorilor de golf. Mingile zburau în aer, în arcuri de cerc graţioase, apoi se rostogoleau pe pajişte. Ambianţa îmi amintea de un country-club, deşi ne aflam în inima metropolei uriaşe. Şi totuşi, zona era retrasă, liniştită. Într-un târziu femeia a rupt tăcerea.

– Tatăl meu a fost asasinat.

– Poftim?

– Spuneaţi că fratele dumneavoastră a fost asasinat de un necunoscut. Continua să privească jucătorii de golf, rostind vorbele cu voce egală, lipsită de inflexiuni. Ca şi tatăl meu. Acum trei zile... sau poate patru?... Cineva a pătruns în apartamentul lui, l-a luat îmbrăcat numai în halat, l-a dus la scara de serviciu, i-a zdrobit capul, apoi l-a azvârlit jos, pe scări, până la etajul inferior. A fost descoperit de un om de serviciu; era aproape sufocat de propria lui vomă şi avea mâinile legate la spate, cu cordonul halatului. Nu şi-a mai recăpătat cunoştinţa. A murit la spital. A scos o ţigară dintr-un pachet negru cu auriu şi a aprins-o. Cineva a fost capabil să-i facă aşa ceva unui bătrân aproape orb şi neputincios. Şi teribil de trist.

Din direcţia pajiştii au izbucnit urale zgomotoase. Cineva marcase un punct dintr-o poziţie dificilă. Maria a luat o felie de lămâie şi a început să o sugă.

– Cu inspectorul Roca, vă rog.

În receptor s-au auzit câteva declicuri, apoi o pauză şi, în sfârşit, o voce caldă.

– Sunt John Cooper.

– A, domnul Cooper...

– Domnule Roca, m-am întâlnit cu fiica lui Hans Dolldorf. Pe profesor nu am avut ocazia să-l cunosc, pentru că cineva la scos cu forţa din apartament în urmă cu câteva zile, l-a bătut crunt şi l-a aruncat pe scări. A murit fără să-şi fi recăpătat cunoştinţa. Astăzi l-au înmormântat.

A urmat o tăcere prelungită, după care am auzit din nou vocea:

– Înţeleg.

– Bănuiesc că-mi veţi spune că habar n-aţi avut de toate acestea. Întâmplător, m-aţi trimis să stau de vorbă cu un cadavru. Am dreptate?

Mă simţeam ca în noaptea în care îl omorâsem pe bărbatul cel slab; simţeam că-mi pierd răbdarea. Laţul se strângea din ce în ce mai tare.

– Vă rog, domnule Cooper! Sunteţi supărat. Vă asigur că nu am ştiut nimic despre nenorocirea care s-a abătut asupra profesorului Dolldorf. Mă voi interesa... sunteţi liber diseară?

– Da, desigur. Sunt liber.

– La Plaza există o grădină amenajată pe acoperiş. Ne întâlnim acolo peste două ore. La nouă.

Soarele nu apusese încă, dar umbrele se alungiseră, brăzdând peluza bine îngrijită. Vedeam în depărtare simbolul de pe acoperişul clădirii firmei Mercedes Benz şi silueta aurie, strălucitoare, a clădirii ce adăpostea filiala companiei Fiat. Oraşul fremăta la picioarele noastre.

– M-am interesat de cazul profesorului Dolldorf, mi-a raportat Roca. Domnule Cooper, lucrurile s-au petrecut aşa cum mi-aţi spus. A fost bătut până şi-a pierdut cunoştinţa de către una sau mai multe persoane necunoscute. Se pare că nu există nici un indiciu, nici un fir, nici un martor. Cel sau cei care au făcut-o au venit, şi-au făcut treaba şi apoi s-au făcut nevăzuţi. Nu s-a descoperit încă mobilul... vreau să spun, un mobil anume. Avea duşmani. Pe timpul lui Perón a fost unul dintre personajele-cheie, omul din umbră. Judecând după viaţa pe care a dus-o, se pare că s-a ales cu nişte bani frumoşi. Sau că era plătit cu regularitate de cineva. A scos o ţigară dintr-un portţigaret din piele neagră. A aprins-o fără grabă şi a suflat fumul. Putem verifica toate acestea.

– Sunteţi interesat?

– Desigur, foarte interesat deoarece... cum să mă exprim?... se pare că moartea v-a urmat la Buenos Aires.

– A fost ucis înainte de sosirea mea.

– Da. Însă a fost vizitat de fratele dumneavoastră. Cineva l-a lichidat înainte ca dumneavoastră să aveţi prilejul să-l contactaţi.

– Deci, spuneţi că există o legătură?

– Cu siguranţă că sunt foarte tentat să o spun, domnule Cooper.

Ne plimbam încet prin grădină. I-am povestit cât de tare îl afectase pe Dolldorf vizita fratelui meu. A ridicat mirat din sprâncene, apoi a spus:

– Am făcut nişte investigaţii. Alfried Kottmann şi Martin St. John au participat la înmormântare. V-a spus Kottmann ceva în legătură cu asta?

– Nu. Mi-a spus că intenţionează să călărească împreună cu fiul lui.

– Înţeleg. Domnule Cooper, trebuie să vă atrag atenţia că situaţia e extrem de delicată. A făcut un gest evaziv cu mâna. În mod normal, nu ne amestecăm în treburile acestor persoane – mă refer la familia Kottmann, la prietenii lor. Oameni ca Dolldorf. Încercăm să-i lăsăm în pace. Aproape că aparţin de-acum istoriei şi, dacă mai fac unele lucruri care ţin de un destin cu rădăcinile în trecut, noi preferăm să închidem ochii. Tot ce fac, fac în cercul lor restrâns. Înţelegeţi?

– Nu, nu înţeleg. Asasinarea profesorului Dolldorf nu este o adendă la o filă de istorie. Evenimentul s-a petrecut acum şi a fost un asasinat.

– Încercaţi să-mi înţelegeţi punctul de vedere. Puteţi să-l acceptaţi sau nu, însă vă sugerez să respectaţi convenţiile ţării mele.

Părea netulburat; dincolo de ochii lipsiţi de expresie, Roca medita, cântărind faptele.

– Ce vreţi să spuneţi? Vorbiţi cifrat.

– Domnule Cooper, spun că trecutul aruncă umbre lungi, iar noi trebuie să fim extrem de precauţi. Nu ne putem permite să fim imprudenţi sau indiscreţi. Avem de-a face cu nişte oameni foarte capricioşi.

A aruncat ţigara fumată pe iarbă. Rafalele de vânt smulgeau foaia de cort care acoperea mica grădină.

– Spuneţi-mi un lucru.

– Dacă îmi stă în putinţă...

– Ce legătură are Perón cu toate astea? În definitiv, el nu se mai află în ţară. A părăsit-o de multă vreme.

– Dar nu a fost dat uitării.

– N-are nici un sens. E incredibil. Totul pare să conducă înapoi la nazişti şi la Perón. Dumnezeule, suntem în 1972 şi nu-nţeleg cum de putem sta şi discuta cu toată seriozitatea despre nazişti şi despre Juan Perón.

– Sunt de acord cu dumneavoastră, a spus Roca, zâmbind aproape imperceptibil pe sub mustaţa grizonantă. E o situaţie bizară.

– Bine, am spus, oftând. Vor să-l aducă înapoi pe Perón?

– Cine anume?

– Indiferent cine.

– Haida de, domnule Cooper... Haida de! Surâsul i s-a şters ca şi razele soarelui coborât la linia orizontului.

Eram în pat, pe jumătate adormit, când am primit un telefon de la Maria Dolldorf. Mi-am privit ceasul. Arăta aproape miezul nopţii.

– Ne-am putea întâlni? În noaptea asta?

Vorbea abia trăgându-şi respiraţia.

– Păi, eu...

– Am găsit ceva, a continuat agitată. În seara asta m-am uitat prin hârtiile tatei şi am dat peste ceva. E în legătură cu fratele dumneavoastră. Nu ştiu ce înseamnă, dar mă sperie.

Vocea îi era răguşită. Mi-am amintit de gura ei plină şi de ochii minunaţi. Apoi mi-am adus aminte că şi Paula Smithies găsise ceva printre alte hârtii cu mult timp în urmă. Şi plătise cu viaţa.

– Bine. Ne putem întâlni.

– Atunci ascultaţi-mă bine. Cunoaşteţi librăria Mitchell?

– Nu.

– Urcaţi-vă într-un taxi. Spuneţi-i şoferului că vreţi să mergeţi la librăria Mitchell. Adresa este bulevardul Cangallo, numărul 570. E uşor de găsit. E cea mai mare librărie, care vinde cărţi în limba engleză, din America de Sud. Aşteptaţi-mă în faţa magazinului. Vin să vă iau cu maşina. Grăbiţi-vă, a mai spus şi a lăsat receptorul.

Când am ajuns, Mercedesul decapotabil mă aştepta deja. Am urcat fără o vorbă. A demarat şi a pornit printr-un păienjeniş de străzi, virând de mai multe ori.

– Unde mergem?

– La locuinţa mea.

Coborâse capota şi-şi prinsese părul cu o bentiţă, ca să nu fie ciufulit de vânt. M-am întors ca să văd clădirile. Mi-am adus aminte că îşi înmormântase tatăl cu numai câteva ore în urmă. Purta încă rochia neagră fără mâneci.

A oprit Mercedesul pe o alee. A apăsat pe o telecomandă şi uşa garajului a glisat fără zgomot. Maşina a intrat silenţioasă, apoi uşa s-a închis în urma

noastră. Maria Dolldorf locuia în apartamentul de deasupra garajului. Am urcat scările în urma ei. Începuse să bată vântul, dar era încă destul de cald.

Femeia a deschis larg fereastra şi a tras perdeaua care a început să fluture în adierea brizei. Pe o măsuţă ardea o veioză care împrăştia o lumină difuză. Mi-a spus să iau loc, pentru că are să-mi arate ceva. Am auzit-o punând gheaţă în pahare. S-a întors cu două ginuri şi s-a aşezat lângă mine. A pus pe măsuţă o carte cu coperţi negre.

– Jurnalul tatălui meu. L-am găsit în seara asta, în apartamentul lui. Poate că vi se pare morbid, dar am început să-l răsfoiesc şi să citesc câte un fragment la întâmplare. Nu am găsit nimic interesant, până ce am ajuns aproape de sfârşit. Ziua în care a primit vizita fratelui dumneavoastră...

Pusese o fâşie de hârtie la pagina respectivă. A strecurat degetul între foi şi a deschis jurnalul, apoi mi-a arătat pagina. Am sorbit din pahar şi m-am uitat în jurnal.

– Nu ştiu germana.

Femeia şi-a strâns buzele, apoi şi le-a umezit cu limba şi a început să traducă.

„Sunt bătrân şi neputincios, şi foarte obosit, însă nu am parte de linişte. Durerile de inimă mi s-au accentuat azi în urma sosirii unui vizitator. De când a plecat mă simt rău. Nu îl mai văzusem până acum. Şi, desigur, nu i-am distins decât foarte vag trăsăturile. Un tânăr american care spunea că e nepotul lui Austin Cooper. Puteam să-l cred? De unde era să ştiu? Mi-a pus o mulţime de întrebări despre trecut, despre zilele de mult apuse. Nici măcar nu suport să mă gândesc la ele. Dar s-a întâmplat atât de curând după întâlnirea de săptămâna trecută cu Siegfried. Mă obsedează P., dar nu am scăpare. Iar acum Siegfried îmi spune că a sosit clipa declanşării Operaţiunii Cataclism. Cataclism! I-am spus că trebuie să fie o greşeală. Le-am spus că sunt bătrân şi bolnav, dar în zadar. Siegfried mi-a spus că acum nu mai există cale de întoarcere. I-am spus că o putem opri. Mai bine nu-i spuneam nimic. Mi-a zis că Barbarossa îi comunicase că a sosit momentul. Nu ştiu de ce... s-ar putea să fie..."

– Staţi puţin, am spus.

– Asta-i tot, nu mai scrie nimic. M-a privit întrebător. Se termină în mijlocul unei propoziţii.

– Ce dracu' înseamnă toate astea? Simţeam din nou cum mă cuprinde nerăbdarea. Cine sunt oamenii ăştia despre care scrie? Numele acestea?

Era chiar atât de limpede precum părea? Dar cine era Siegfried? Şi Barbarossa?

A dat din cap în semn de negaţie.

– Nu ştiu. Nu l-am auzit niciodată pomenind de ele, nici măcar un cuvânt. A repetat numele menţionate în jurnal: Siegfried. Barbarossa. P.

– Trebuie să fie codificate. Doar dacă nu cumva bătea câmpii fără noimă. Vi se pare că...

– Nu, a spus apăsat. Nu era genul de om care bătea câmpii. Era foarte vioi şi ager. Avea sănătatea şubredă, dar mintea îi rămăsese limpede, ca în tinereţe.

– Atunci, mă tem că a folosit nume codificate. Dumnezeule!

– Pe mine mă înspăimântă. Fratele dumneavoastră, jurnalul, întâlnirea, moartea lor... iar acum aţi apărut şi dumneavoastră. Şi-a aprins o ţigară. Nu e greu de imaginat ce va urma, nu-i aşa? Şi-a cuprins genunchii goi cu mâinile tremurânde.

– Nu, nu prea. Mai greu e să aflăm...

Am început să mă plimb prin cameră. Nu se auzea decât vântul. Ceasul arăta ora unu.

– Îmi permiteţi să iau jurnalul cu mine?

– De ce?

– Vreau să-l arăt unui prieten, un căpitan de poliţie de aici, din Buenos Aires. Nu se ştie niciodată, poate că pentru el înseamnă ceva. În fond, el se ocupă de investigarea asasinării tatălui dumneavoastră. E treaba lui, Maria.

– Poliţia! A râs amar. Puţin îi pasă poliţiei de tata. Zic mersi că au mai scăpat de un neamţ bătrân, acolit de-al lui Perón. Nu vor mişca un deget. Îşi vor zice că n-au decât să-i lase pe nenorociţii ăştia bătrâni să se omoare între ei. Se tem să-şi bage nasul în treburi de genul ăsta. Credeţi-mă pe cuvânt, domnule Cooper.

– Daţi-mi voie să-l iau cu mine.

– Bine. Ce mai contează?! A ridicat din umeri. Părea să-şi fi uitat teama. Trăsăturile căzute ale feţei îi trădau oboseala. Ce mai contează? a repetat îngândurată.

Dimineaţa l-am sunat pe Roca şi i-am povestit despre jurnalul profesorului Dolldorf. Mi-a promis calm că va trimite pe cineva să-l ia de la ofiţerul de pază al hotelului Plaza. Nu părea foarte uimit, ci doar curios.

L-am căutat pe Martin St. John la numărul pe care mi-l dăduse. Mi-a propus să trec peste o oră pe la biroul lui. L-am întrebat dacă luase cu el tăietura din ziar pe care o lăsase fratele meu. Mi-a spus că da.

Biroul lui St. John ar fi putut arăta şi mai rău. Ar fi putut fi învăluit de flăcări. Aşa însă, l-am găsit duhnind a fum de ţigară, băutură, transpiraţie şi hârtie mucegăită. Un ventilator oscilant, demodat, cu paletele îmbrăcate într-o apărătoare de sârmă răscolea fumul şi teancurile de hârtii, ca un uragan leneş. St. John stătea la masa de scris. Purta acelaşi costum de un alb îndoielnic, cu o floare galbenă ofilită prinsă la butonieră. Am recunoscut petele de deunăzi. Probabil că era aceeaşi floare nenorocită. Pălăria de paie se odihnea pe un fişier de lemn. S-a ridicat greoi, şi-a scos ochelarii aşezaţi pe vârful nasului scurt şi rotund şi mi-a arătat un scaun îmbrăcat în piele crăpată din loc în loc.

– Scuzaţi deranjul, domnule Cooper. Sunt un tip foarte dezordonat – cum e biroul, aşa-i şi tărtăcuţa asta bătrână, dar ştiu întotdeauna unde îmi pun lucrurile. Luaţi loc, luaţi loc.

– Sper că nu vă deranjez.

Am luat un teanc de plicuri de pe braţul fotoliului şi l-am aşezat pe podeaua acoperită cu un covor uzat de vreme. Nu era o cameră spaţioasă. Clădirea în sine avea un aer ponosit care contrasta izbitor cu zgârie-norii noi ai Buenos Airesului. St. John nu era ceea ce se cheamă un tip în pas cu moda. Ventilatorul împingea aerul fierbinte de colo colo. St. John şi-a dat părul lung, alb peste cap.

– Cât a avut de suferit Kottmann în ţara aceasta? am întrebat. Mă refer la faptul că e german.

– A, vă gândiţi la faptul că a fost persecutat? A chicotit şi şi-a şters broboanele de sudoare de pe frunte. Oamenii de genul lui Kottmann sunt întotdeauna lăsaţi în pace. Era puţin probabil ca germanii bogaţi, sosiţi în Argentina prin mica noastră reţea, să păţească ceva. Cine ar fi îndrăznit să-i persecute? Poate că plebea i-ar fi şicanat puţin, dar în ce măsură ar fi fost afectat un om ca Kottmann? În definitiv, întreaga clasă din care face parte el este împotriva maselor, a oricărui tip de democraţie. Iar plebea nu află niciodată cine sunt ei cu adevărat. Sunt intangibili, domnule Cooper. Aşa a fost şi aşa va fi întotdeauna.

În încăperea micuţă era îngrozitor de cald. Singura fereastră existentă părea să fie înţepenită de trecerea anilor. St. John şi-a şters faţa cu o batistă mare, de un roşu spălăcit, apoi a înghesuit-o înapoi în buzunar. Un ceas deşteptător vechi ticăia pe o etajeră.

– Această intangibilitate ar fi valabilă şi în cazul unui... să spunem profesor german? Al unui dascăl?

– Greu de spus, nu credeţi? Şi-a îngustat ochii şi a început să examineze preocupat un creion auriu pe care-l ţinea între degetele grăsuţe. Bănuiesc că depinde în primul rând de profesor.

– Ipotetic vorbind, originea germană l-ar putea costa pe cineva slujba de la universitate, cariera?

– Bătrâne, orice este posibil. Absolut posibil. Asta-i filozofia bătrânului St. John.

A oftat şi a început să urmărească cu privirea zborul unei muşte prin biroul strâmt.

– Domnule Cooper, ai devenit prudent. Îmi aminteşti de fratele dumitale. A zâmbit, aproape binevoitor. Îmi citise gândurile. Nu l-am cunoscut bine pe profesorul Dolldorf. Însă îl ştiam de mulţi ani, aşa încât atunci când am aflat vestea morţii lui... nu mi-am putut înfrâna pornirea de a-i aduce un ultim omagiu. Asta a fost tot. S-a ridicat pufnind pe nas, şi-a dat la o parte părul răvăşit de pe frunte şi s-a dus la o etajeră. Şi-acum, tăietura aceea din ziar... A scotocit prin câteva dosare şi foi volante, făcându-le să foşnească, cu degetele transpirate. Ah, unde, unde... ştiu că trebuie să fie pe aici... pe undeva...

Am început să strănut din cauza prafului stârnit. Cămaşa mi se lipise de spate din cauza transpiraţiei.

– Iat-o! a exclamat, întorcându-se la masa de scris şi ştergându-şi din nou fruntea cu batista roşie. Între degete ţinea o tăietură din ziar. S-a aşezat şi a rămas cu privirea pironită asupra ei. Habar n-am de ce mi-a arătat fotografia asta, habar n-am... Fotografia domnului şi doamnei Gunter Brendel, apărută în octombrie anul trecut într-un ziar din Glasgow. Nici mai mult, nici mai puţin decât în Glasgow. Nu a suflat o vorbă despre cum a intrat în posesia fotografiei; mi-a spus numai că trebuie să-l găsească pe Alfried Kottmann. Spunea... o clipă... spunea că totul a început cu această fotografie... ce-o fi înţeles prin „totul"...

A clătinat din cap şi mi-a întins peticul de hârtie.

O secundă mai târziu viaţa mea şi-a schimbat cursul.

Priveam fotografia, iar mâinile îmi tremurau, făcând hârtia să foşnească. Poza înfăţişa un bărbat şi o femeie, aparent mult mai tânără decât însoţitorul ei. Era o fotografie mare; femeia zâmbea cuiva care nu se vedea în cadru. Bărbatul avea o înfăţişare plăcută şi-şi ţinea capul uşor aplecat, surâzând, ca şi cum ar fi ascultat vorbele unei persoane invizibile.

– Doreşti puţină apă, bătrâne? Nu arăţi deloc bine.

– Sunt bine.

– După plecarea fratelui dumitale mi-am permis să-i arăt fotografia lui Herr Kottmann. Alfried mi-a spus că n-a văzut-o în viaţa lui pe femeie, dar cunoaşte familia Brendel de mulţi ani. Mi-a spus că Gunter trebuie să aibă acum în jur de cincizeci de ani. Tatăl lui Gunter a fost judecat drept criminal de război şi a murit în închisoare. Gunter, un tip extrem de ferm, a adunat cioburile şi a refăcut averea familiei, lansându-se în afaceri. Dar toate acestea aparţin trecutului, nu-i aşa? E mai înţelept să nu răscolim lucrurile. Poate că ar fi mai bine să lăsăm trecutul în pace, să se îngroape singur în uitare.

– Dar este oare vorba despre trecut? am întrebat cu voce nesigură.

– Aha, aici e-aici. Trecutul poate fi îngropat vreodată?

Punctele care alcătuiau fotografia din ziar păreau să se separe, să se întrepătrundă, să se mişte şi să prindă viaţă. Am studiat fotografia toată după-amiaza.

Prima reacţie a fost aceea că am în faţa mea o fotografie a mamei mele încremenită în timp, aşa cum fusese imortalizată în tabloul pictat de tata. Era adevărat: femeia din fotografie semăna izbitor cu mama, însă avea şi unele trăsături diferite. Colţurile gurii mari erau lăsate în jos, cu toate că zâmbea; buza superioară era chiar mai subţire decât a mamei, pe când cea inferioară era atât de groasă, încât părea exagerată. Părul părea mai roşcat şi mai lung, sprâncenele mai puţin arcuite. Fruntea avea aceeaşi netezime. Imaginea părea atât de familiară, ca şi cum aş fi aşteptat toată viaţa ca să o văd.

Era sora mea mai mică, Lee.

Aflasem ce îl determinase pe fratele meu Cyril să pornească în lunga călătorie la capătul căreia îl aşteptau nemeţii din Cooper's Falls şi moartea din dormitorul bunicului.

Şi el privise aceeaşi tăietură din ziar. Ştiam că poza tremurase la fel în mâinile lui nesigure. Văzuse chipul lui Lee şi pornise în căutarea ei. Ştiam că trebuie neapărat să o găsesc.

Ştiam începutul şi sfârşitul. Dar ce se petrecuse între timp?

Buenos Aires. Dar era vorba de mai mult de atât. Exista lista pe care mi-o citise Paula. Glasgow... şi mai ştiam ce descoperise Cyril în ziarul acela din Glasgow. De la Glasgow plecase la München. În inima Germaniei, în sânul Bavariei. Deşi era cald, am simţit un frison, gândindu-mă la Lee.

Telefonul a început să sune. Am ridicat receptorul.

– Mi-e frică.

Era Maria Dolldorf. Când m-am întors la hotel, mă aştepta un mesaj. Eram rugat să o sun pe domnişoara Dolldorf. Era încă la birou. Vocea blândă, tristă, tremura.

– Mi-e frică. Se petrece ceva. Nu ştiu ce, dar ceva nu e în ordine...

– Ce vrei să spui?

– Azi am primit un telefon la birou. Era o voce de bărbat pe care nu am recunoscut-o. Mi-a spus că sunt urmărită, că nu sunt niciodată singură. Zicea că trebuie să fiu foarte atentă cu cine mă întâlnesc, ce vorbesc şi m-a întrebat dacă înţeleg la ce se referă.

– Şi ai înţeles?

– Nu. Spunea că prietenii vechi sunt cei mai buni, că trebuie să fiu foarte atentă când îmi fac prieteni noi. Se referea la tine, John. Sunt sigură că se referea la tine. Practic, eşti singura persoană cu care m-am întâlnit în afara orelor de serviciu – şi asta, după mulţi ani. Iar ei ştiau asta. A tăcut şi şi-a dres glasul. Era nervoasă şi îi tremura vocea. Nu reuşea să se stăpânească. John?

– Poftim?

– Şi pe tine te urmăresc. M-am gândit toată după-amiaza la asta. Aşa au ajuns până la mine... până nu m-am întâlnit cu tine eram un nimeni. Nu aveau nici un motiv să mă ţină sub observaţie.

– A existat un motiv pentru asasinarea tatălui tău.

– Fratele tău...

– În ce limbă ţi-a vorbit? am întrerupt-o, bănuind ce avea să-mi răspundă.

– În germană.

– Ascultă, ţi-e frică să te întâlneşti cu mine?

– Nu ştiu... nu mai înţeleg nimic.

– Atunci vino până aici. Bem ceva şi lămurim lucrurile.

După ce am băut câte două pahare şi am luat o cină uşoară, am rememorat din nou faptele legate de asasinarea tatălui ei, de jurnal şi de avertismentul pe care-l primise. Şi-a ţuguiat buzele şi şi-a plecat ochii imenşi. Era stânjenită: putea să-şi permită să mă roage să o conduc acasă? Am înţeles. Dacă cineva ar fi însoţit-o pe Paula Smithies înapoi, la bibliotecă, poate că ar mai fi fost în viaţă.

Senzaţiile ne-au copleşit deodată, ţintuite la nivelul solului de aerul fierbinte, saturat de apă: sirenele maşinilor de pompieri, mirosul de ars, priveliştea fumului gros care vălurea deasupra coroanei copacilor.

– Dumnezeule, a şoptit Maria, şi Mercedesul a ţâşnit înainte. Strada era blocată de două maşini de pompieri care se străduiau să pătrundă pe aleea îngustă ce ducea la locuinţa ei. A tras maşina pe dreapta şi am sărit afară. Ea venea în fugă în urma mea. Din casele învecinate ieşiseră mai mulţi locatari, care priveau adunaţi într-un grup compact. Flăcările depăşeau înălţimea pomilor din jur, învăluind împrejurimile într-un halou portocaliu strălucitor.

Pe la jumătatea aleii, Maria a fost oprită de un pompier. Vorbea cu un bărbat vârstnic, îmbrăcat în cămaşă.

– Am observat prea târziu incendiul, spunea acesta în engleză. Am chemat pompierii, dar a fost tardiv.

Locuinţa era un adevărat infern. Fierbinţeala ieşea în valuri şi curând aerul s-a umplut de cenuşă şi scântei.

– Sunt proprietarul apartamentului în care stătea Maria, mi-a spus bărbatul, observându-mă. A făcut un semn cu capul în direcţia propriei sale locuinţe.

Pompierii se suiseră pe acoperiş, încercând să stingă focarul. Maria mi s-a agăţat de braţ.

– Cărţile mele. Ard toate cărţile mele.

Stătea încremenită, privind incendiul, în timp ce lacrimi mari îi udau obrajii, mânjindu-i cu rimel. Nu i s-ar fi întâmplat o asemenea nenorocire, dacă nu i-aş fi ieşit în cale. Eu eram singurul vinovat, ca şi cum aş fi aprins cu mâna mea chibritul criminal.

Umbre stranii dansau pe zidurile casei. Simţeam mirosul florilor arzând în faţa ferestrei Mariei, vedeam tulpinile chircindu-se, înnegrindu-se şi prefăcându-se în scrum.

– Aţi auzit sau aţi văzut pe cineva dând târcoale locuinţei?

Bărbatul s-a holbat la mine.

– Nu.

Incendiul refuza să cedeze în faţa tulumbelor de apă; tot ce se putea face era să se prevină extinderea focului la casele învecinate. Umbrele copacilor şi a tufişurilor se proiectau pe peluză, în timp ce flăcările lingeau marginile ferestrelor. Nările mi-au fost izbite de un miros vag de benzină. Era incredibil de limpede. Era limpede, pentru că voiau să-i dea de înţeles Mariei şi, prin ea, mie că puteau face orice doreau cu noi. Încendiul era un spectacol menit să ne avertizeze pe amândoi.

La întoarcerea la hotel m-am aşezat la volanul Mercedesului, conducând după instrucţiunile date de Maria, care se cuibărise pe locul de lângă

mine. Când am intrat în cameră, tremura încă. Am convins-o să se întindă pe pat şi am acoperit-o cu o pătură roz.

Era aproape două noaptea. Fusese ameninţată, locuinţa îi fusese distrusă de incendiu, tatăl asasinat. Acum de-abia îşi mai putea ţine ochii deschişi. Părul i se revărsase pe pernă. Şi-a umezit buzele uscate. I-am adus un pahar cu apă de la gheaţă.

– John, mâine va trebui să-mi cumpăr nişte haine...

Am luat un prosop umed şi i-am şters urmele lacrimilor uscate de pe obraji. Respira profund, regulat.

M-am aşezat din nou. Am încercat să aţipesc, dar fără succes. Am rămas cu privirea aţintită asupra tăieturii din ziar. Putea fi adevărat? mă întrebam. Era posibil ca micuţa Lee să fi rămas în viaţă, prin cine ştie ce miracol? Ori imaginaţia începuse să mi-o ia razna? În definitiv, nu era decât o fotografie imperfectă, reprodusă într-un ziar. În lume există nenumăraţi oameni care se aseamănă aproape de perfecţiune. Cum de puteam fi atât de sigur? Încrederea a început să mi se clatine. Aveam o durere cumplită de cap, care pornea de la ceafă spre ochi, pulsând neîndurătoare.

Dar şi Cyril văzuse fotografia. Şi o purtase asupra lui, ducând-o dintr-un oraş în altul până ce a ajuns la Buenos Aires şi a arătat-o lui Martin St. John şi lui Alfried Kottmann. Am despăturit din nou peticul de hârtie şi l-am aşezat pe masa de scris. Cyril ţinuse în mână aceeaşi reproducere...

Cu siguranţă că a recunoscut-o în ea pe Lee, aşa cum am făcut-o eu:

> În imaginea de mai sus îi puteţi vedea pe Gunter Brendel şi soţia la o recepţie dată cu ocazia încheierii unor noi contracte de colaborare între firma domnului Brendel şi o companie de export din Glasgow. Contractele au fost încheiate cu prilejul Târgului Comercial din Glasgow, aflat în curs de desfăşurare. Amănunte în articolul alăturat.

Până la proba contrarie eram convins că femeia din fotografie era Lee. Toate trăsăturile feţei mă conduceau la această concluzie. Am căscat obosit; orele trecuseră pe nesimţite şi începea să se lumineze. Maria dormea nemişcată. M-am întins pe pat, alături de ea şi am închis ochii. Nu aveam nici o îndoială. Trebuia să fie Lee. S-ar explica atâtea enigme.

Dimineaţa, Maria s-a urcat în maşină şi a pornit la drum, încercând să adune cioburile vieţii ei sfărâmate.

Roca era la birou şi m-a rugat să trec pe le el.

Era o încăpere funcţională, situată într-o clădire de pe strada Moreno. Pereţii erau vopsiţi în verde-deschis, iar mobilierul avea o linie modernă, dar simplă. Cu costumul lui elegant, bleumarin-închis, făcea notă discordantă cu ambianţa mohorâtă. Pe unul dintre pereţi atârna o fotografie oficială a preşedintelui. Roca mi-a strâns mâna, a zâmbit, apoi s-a aşezat într-un fotoliu masiv de piele cu spătar înalt, idee care bănuiam că îi aparţinuse. Pe masa de lucru supradimensionată nu se afla nimic, cu excepţia unui telefon negru şi a jurnalului profesorului Dolldorf.

– Domnule Cooper, avem de discutat mai multe probleme. Propun să intrăm direct în subiect.

Ochii i s-au îngustat şi şi-a trecut vârful degetului peste mustaţa subţire. Părea încordat, atent, precaut – ca să folosesc expresia lui St. John. Mă gândeam că începe să se teamă de mine. Nu ştia sigur ce mă adusese în Argentina, dar cu siguranţă că nu-i plăcea câtuşi de puţin. I-am povestit despre telefonul de ameninţare pe care-l primise Maria, menţionând că necunoscutul îi vorbise în germană. M-a ascultat, apoi a scos o agendă şi a notat ceva cu un stilou Shaeffer vechi. Când i-am spus de incendiu, a ridicat brusc ochii şi şi-a încruntat sprâncenele. Capul îi semăna cu o arahidă uriaşă odihnindu-se pe umerii teşiţi.

– Locuinţa domnişoarei Dolldorf a fost efectiv distrusă de incendiu?

– Da.

– Iar dumneavoastră aţi simţit miros de benzină?

– Da. Nu am nici o îndoială. Era miros de benzină.

S-a lăsat pe spătarul fotoliului şi m-a privit fix.

– Interesant, a murmurat, însă greu de crezut. De fapt, înclin să vă dau dreptate – incendiul a fost provocat pentru a o speria pe domnişoara Dolldorf şi, probabil, pe dumneavoastră. Dar, totuşi, mi se pare o mişcare teribil de riscantă.

– Se pare că sunt nişte indivizi extrem de siguri pe ei. L-au ucis pe fratele meu, pe o fată nevinovată pe care o cunoştea, au incendiat jumătate din orăşel, au încercat să mă omoare pe mine, au asasinat un profesor la Buenos Aires, au incendiat locuinţa fiicei acestuia, au ameninţat-o să rupă relaţiile cu mine... de, mie mi se par extrem de siguri pe ei.

– O, mi se pare că faceţi cam multe conexiuni, domnule Cooper.

– Vreţi să spuneţi că nu credeţi că toate acestea sunt în legătură cu fratele meu, cu familia noastră? Priviţi.

I-am întins fotografia din ziar.

– Femeia aceasta este copia fidelă a mamei mele la vârsta aceasta. Dar fotografia a apărut într-un ziar din Glasgow toamna trecută, iar fratele meu a adus-o cu el la Buenos Aires. Le-a arătat-o domnilor Kottmann şi St. John. După câte mi-a spus St. John, Kottmann îl cunoştea pe bărbat, însă pe mine m-a minţit, spunându-mi că nu a văzut în viaţa lui persoanele din imagine. De ce a purtat-o asupra lui fratele meu? M-am oprit ca să inspir adânc. Pentru că sunt convins că femeia este sora mea, Lee.

Roca a tresărit din nou şi m-a privit cu coada ochiului.

– Sora dumneavoastră?

– S-a presupus că a murit în timpul bombardamentului Londrei, împreună cu mama, acum treizeci de ani. Mi-am scos pipa din buzunar, în timp ce el privea când spre mine, când fotografia de pe birou. Ei bine, eu cred că, de fapt, ea nu a murit, am adăugat, umplându-mi pipa şi aprinzând-o. Am stins chibritul şi l-am aruncat în scrumieră. Cred că a supravieţuit şi că este soţia lui Gunter Brendel. Iar Kottman i-a spus lui St. John că l-a cunoscut pe Brendel în Germania. Însă fratelui meu i-a spus că nu l-a văzut în viaţa lui, ca şi mie, de altfel.

– Mda... nu ştiu ce să spun...

Am tras un fum, savurând expresia confuză de pe faţa lui Roca.

– Aceasta este singura legătură dintre fratele meu şi Buenos Aires. A venit aici, aducând fotografia cu el. Era convins că o înfăţişa pe Lee. Fotografia l-a condus cumva la St. John şi Kottmann. Întrebarea este cum. Roca tăcea. Am impresia că trebuie să le puneţi nişte întrebări directe lui Kottmann şi St. John. De când sunt aici, am auzit o mulţime de minciuni de la ei. Nu minciuni monumentale, doar mărunte... dar, fără îndoială, minciuni.

– Sunteţi sigur?

– Cum v-am spus. Poate că dumneavoastră vă vor spune adevărul.

– Domnule Cooper, va fi foarte dificil.

– De ce?

A tras sertarul biroului şi a scos un dosar pe care l-a aşezat cu grijă în faţa lui. L-a deschis ceremonios şi a netezit coperta. A extras două coli dactilografiate şi le-a aşezat, meticulos, una lângă alta.

– Investigaţiile dumneavoastră din Buenos Aires m-au pus pe gânduri – englezii ar spune că aţi slobozit o pisică în porumbar. A zâmbit aproape perceptibil. Aşa că m-am uitat puţin prin materialele pe care le avem noi despre domnul St. John şi Herr Kottmann. În afară de asta, am dat dispoziţie să fie

supravegheaţi discret şi de la distanţă. Nu am avut un motiv anume – pur şi simplu, mi-aţi băgat nişte idei în cap. Din fericire, poziţia pe care o ocup mă absolvă de obligaţia de a da explicaţii cuiva. A surâs din nou. Ieri am citit jurnalul profesorului Dolldorf, a continuat, atingând caietul cu vârful degetului. Am acordat atenţie deosebită fragmentului pe care l-aţi menţionat în bilet. În mod paradoxal, nu am găsit nicăieri în jurnal alte referiri asemănătoare – de fapt, este un document foarte prozaic din partea unui om atât de inteligent. Deprimant. Pătruns de obsesia bolilor şi a durerii fizice. Şi, deodată, după apariţia inopinată a fratelui dumneavoastră, scrie singurele fraze cu adevărat interesante, ca să nu spun enigmatice... iar nouă nu ne rămâne decât să le decodificăm. A scos o ţigară din portţigaret şi a aprins-o. Tot ce făcea omul acesta părea un adevărat ritual. Deci, am procedat după cum v-am spus. I-am ţinut sub observaţie pe Kottmann şi St. John. Aveam în faţă jurnalul cu cele câteva referiri ciudate – P – Perón? – Siegfried şi Barbarossa – care aşteptau să fie descifrate. Să fie oare nişte bolboroseli isterice? Nu ştiu, domnule Cooper, vă spun cu toată sinceritatea că nu ştiu... dar mă îndoiesc că ar fi doar atât.

Până la urmă m-am gândit că n-ar strica să aflu cu ce se ocupă exact Kottmann şi St. John şi unde se duc. Mă gândeam la înmormântarea lui Dolldorf. Mi-i imaginam la cimitir, aducând un ultim omagiu defunctului. Şi am început să fiu foarte interesat. Meseria mea îmi cere să fiu interesat, a adăugat, ridicând din umeri.

– Continuaţi, l-am îndemnat nerăbdător. De ce ar fi atât de dificil să-i interogaţi?

– Pentru că au dispărut.

– Au dispărut?!

– Exact. Au dispărut. A făcut o pauză în timp ce eu îl priveam năuc. *Dispărut*. Vă amintiţi că în bileţelul pe care mi l-aţi trimis împreună cu jurnalul îmi cereaţi să verific dacă există vreo menţiune oficială privind călătoriile în străinătate ale lui Alfried Kottmann. Am verificat, domnule Cooper.

– Şi?

– Alfried Kottmann s-a întors la Buenos Aires exact cu o lună înainte ca fratele dumneavoastră să poposească la hotelul Claridge. Kottmann se întorcea din Egipt. Mai precis, de la Cairo. A făcut un semn în dreptul unui fragment dactilografiat de pe coala din faţa lui. Domnule Cooper, fratele dumneavoastră a sosit la Buenos Aires venind tot de la Cairo. Se pare că lucrurile se complică, nu-i aşa? Ce coincidenţe bizare! Pe scurt, mi-am zis că mi-ar fi de folos să am o mică discuţie cu Herr Kottmann. Dar nu l-am mai găsit.

– Unde au plecat?

Stăteam în biroul micuţ, antiseptic, ordonat şi totuşi în mintea mea era un haos de nedescris. Aveam impresia că de cum făceam un pas, dădeam peste ceva nou şi dezagreabil.

– Au plecat astăzi, în zori, de pe un mic aeroport particular aflat la nord de oraş. S-au îmbarcat în avionul personal a lui Herr Kottmann, pilotat de Helmut Kruger, un pilot profesionist care a mai fost angajat de câteva ori de Kottmann, pentru scurte călătorii în ţară. Au anunţat ca punct de destinaţie Patagonia... aţi fost în Patagonia, domnule Cooper?

– Pentru numele lui Dumnezeu, bineînţeles că nu.

– E la capătul lumii. Un ţinut mohorât, pustiu, dezolant, la capătul continentului sud-american. Ah... nu merge nimeni în Patagonia ca să se distreze. A oftat şi şi-a stins ţigara în scrumieră. Şi totuşi, este a şasea vizită pe care Herr Kottman o face în Patagonia în ultimele şase luni.

– Cu siguranţă că puteţi lua legătura cu el când ajunge acolo. Sau îl contactaţi după ce se întoarce.

– Eu nu aş fi atât de sigur. Şi-a ţuguiat buzele şi a început să bată darabana cu degetele pe dosar. Daţi-mi voie să vă explic. El, St. John şi pilotul au pornit spre Patagonia. Dar... nu au ajuns nici până acum acolo. Avionul nu a aterizat nici în Patagonia, nici în alt loc de pe traseu. Nu am putut să-i contactăm prin radio. Nu au fost observaţi de nici un avion care a zburat pe acelaşi traseu. Şi-a ţuguiat din nou buzele, ca şi cum ar fi intenţionat să-mi trimită bezele. S-au volatilizat. Am dat deja ordin să fie căutaţi de echipe de intervenţie terestre şi aeropurtate. Nu ştiu de ce, dar am senzaţia clară că nu-i vom găsi.

Mi-a surâs cu un aer grav.

Glasgow

Ultima parte a zborului până la Glasgow s-a desfăşurat în beznă şi ploaie. Am încercat să notez într-un carneţel evenimentele petrecute după plecarea mea din Boston, dar mi-am dat seama că materialul era prea stufos. Eram incapabil să-l organizez. Nu aveam calităţile lui Roca.

Când m-am despărţit de el în biroul lui de pe strada Moreno, mi s-a părut derutat, dar în nici un caz tulburat. Aborda noile dificultăţi cu discreţie şi detaşare. Eram convins că până la lăsarea serii totul avea să fie ordonat în câte un plic maroniu.

Mi-a spus că îi va asigura Mariei Dolldorf protecţie până la sfârşitul acestei „perioade de instabilitate", cum s-a exprimat el. De asemenea, a dat dispoziţie să se facă o verificare amănunţită a situaţiei financiare a profesorului Dolldorf, precum şi a eventualelor relaţii pe care le-ar fi putut avea cu Kottmann sau cu alţi „foşti" din perioada peronistă.

Însă ceea ce-l fascina cel mai mult pe Roca era jurnalul descoperit de Maria printre hârtiile tatălui ei. M-a informat că va face investigaţii privind enigmaticele personaje Barbarossa şi Siegfried; va pune sub observaţie cercurile de peronişti care încearcă periodic să-l readucă la putere pe dictatorul debarcat.

Deci, am renunţat să notez ceva în carnet.

De fapt, nu mă interesa cu adevărat decât surioara mea, Lee. Trebuia să o găsesc. Într-un fel copilăros şi inocent, eram convins că, odată ce o găseam, totul avea să se limpezească încet-încet. Voi înţelege totul... după ce o voi găsi pe Lee.

Am simţit o mână pe braţ.

Era vecinul meu de loc, un omuleţ scund şi gras, cu faţa congestionată, îmbrăcat într-un costum din tweed. Avea o guriţă caraghioasă, rotundă, ca şi cum cineva i-ar fi strâns-o cu un şnur.

– Priviţi, se vede Glasgowul! a exclamat afectat. În sfârşit, am ajuns.

A arătat în jos, prin hubloul biciuit de ploaie. Boeingul 707 a început să coboare; sub noi, oraşul se întindea somnoros şi mohorât. Gura á la Clara Bow s-a întredeschis într-un zâmbet timid.

– Ar fi fost păcat să pierdeţi această panoramă, a spus, întorcându-şi privirea fâstâcit.

– Mulţumesc, i-am spus, înăbuşindu-mi un căscat.

– Veniţi de departe?

– Destul de departe. De la Buenos Aires.

– O! e un drum foarte lung. A făcut un gest efeminat cu mânuţele-i trandafirii şi înguste. Şi eu care ziceam că vin foarte de departe... de la Roma via Madrid. Dar dumneavoastră m-aţi întrecut cu Argentina. O, bineînţeles, a exclamat, surâzând.

Am dat din cap. Speram că nu intenţionează să mă agaţe. A tras o servietă din piele de porc de sub fotoliu şi şi-a aşezat-o pe genunchi, peste centura de siguranţă. Mi-am pus şi eu centura, iar el mi-a întins o mână moale:

– MacDonald.

– A, da, am articulat nesigur. Cooper.

– Îmi pare bine, domnule Cooper. Întotdeauna îmi place să fac cunoştinţă cu oamenii cu care călătoresc – îmi dau seama că e o superstiţie, dar mă gândesc mereu că aş putea muri, că avionul s-ar putea prăbuşi... mi se pare o idee bună să ştii cu cine ai putea să mori, nu credeţi? Mi-a zâmbit senin şi şi-a retras mânuţa. Vi se pare prea morbid? Presupun că da. Mă rog, fie... aşa gândesc eu.

A scos o batistă şi şi-a tamponat fruntea năduşită.

Avionul a continuat să coboare printre stropii de ploaie. Eram conştient de uruitul motoarelor, de vibraţia fuzelajului.

– Rămâneţi mult timp la Glasgow?

– Nu ştiu. Cred că nu.

– Glasgow nu e un oraş prea vesel. E cumplit de industrializat, nu seamănă de loc cu Edinburghul. Presupun că aţi venit cu afaceri.

– Nu, nu cu afaceri.

– Ei bine, dacă aţi venit în vacanţă v-aţi păcălit. Glasgowul vă va dezamăgi, domnule Cooper. Edinburghul, ei da... acela e un adevărat loc turistic.

Avionul zbura acum mult mai jos, alunecând peste întinderea neagră, luminată doar de luminile de aterizare.

– Am venit pentru o problemă personală, domnule MacDonald, am spus plictisit. Nu în vacanţă, nici în concediu.

Ochii mă usturau din cauza aerului uscat din avion.

– Eu lucrez la o companie de asigurări. Afaceri, afaceri şi iarăşi afaceri.

A ridicat din umerii înguşti şi şi-a trecut nervos palma peste craniul în formă de ou. Ochii îi clipeau în spatele lentilelor din plastic, ca şi cum s-ar fi aşteptat dintr-o clipă în alta să primească o lovitură. Pe frunte îi apăruseră broboane de sudoare. Brusc, mi-am dat seama de ce intrase în vorbă cu mine. Îi era frică. Probabil că decolarea îl afectase la fel de tare. Acum îşi încleşta mânuţele trandafirii pe braţele fotoliului, aşteptând impactul roţilor cu pista de aterizare. Apoi a urmat o bufnitură, o smucitură uşoară şi avionul a început să ruleze pe teren solid. MacDonald şi-a descleştat mâinile cu degetele albite, şi-a şters din nou fruntea şi culoarea a început să-i revină în obraji.

L-am revăzut când mi-am recuperat bagajele. Mi-a zâmbit amical, ca un agent de asigurări înnăscut, şi şi-a croit drum spre locul în care stăteam.

– Unde veţi locui? m-a întrebat cu un aer mulţumit, uitând de teama de moarte care-l terorizase cu câteva minute în urmă.

Spre surprinderea mea, a trebuit să recunosc că mă amuza compania acestui omuleţ nevinovat, după toţi indivizii cu care mi se intersectaseră drumurile.

I-am spus numele hotelului, iar el a dat din cap aprobator.

– Cel mai bun. Ne-am luat bagajele de pe bandă şi am pornit spre ieşire. Trebuie neapărat să bem un păhărel împreună, mi-a spus înainte de a urca în taxi. Vă pot recomanda cu mâna pe inimă o cârciumioară unde o să vă simţiţi cu siguranţă bine.

Mi-a făcut un semn cu mâna, şi taxiul a demarat, lăsându-mi în minte imaginea buzelor ţuguiate.

Rafalele de vânt biciuiau ploaia rece şi pătrunzătoare de februarie. Pista de aterizare era învăluită într-o ceaţă deasă. Mi-am aruncat geanta de voiaj într-un taxi şi am pornit în direcţia oraşului. Ud, tremurând din tot trupul, mă gândeam cu jind la căldura din Buenos Aires.

A doua zi de dimineaţă am ieşit din hotelul Lorne pe strada învăluită într-o pâclă cenuşie, mohorâtă. Mă simţeam odihnit, fără astâmpăr, gata să înfrunt orice. Şocul provocat de vederea fotografiei lui Lee începuse să cedeze, iar acum mă simţeam pregătit să încep cu adevărat căutarea ei.

Am luat un taxi până la biroul lui Cyril. Ceaţa devenea din ce în ce mai densă, impregnând totul cu un miros umed, care însă nu-mi displăcea.

Birourile se aflau la primul etaj al unei clădiri respectabile, liniştite, cu aspect prosper, de pe strada West Regent. All Britain Distributing, Ltd. oferea lumii de afară o imagine foarte reţinută, cu uşi negre lăcuite şi accesorii de alamă bine lustruite. Sala de primire era micuţă, strălucind de curăţenie, cu pardoseala acoperită de covoare groase, prezidată de o femeie între două vârste, îmbrăcată într-un taior din stofă moale. Auzeam şuieratul unui radiator mascat, dar în încăpere era răcoare. I-am spus cine sunt, ea a clipit, apoi s-a făcut nevăzută dincolo de o uşă masivă care s-a închis fără zgomot. După câteva clipe femeia a revenit şi m-a anunţat că domnul Dumfries este gata să mă primească, dacă voi fi atât de amabil să o urmez.

Jack Dumfries era un bărbat înalt şi slab, îmbrăcat într-un costum cu vestă, din stofă bleumarin, cămaşă albă şi cravată cu dungi fine. Asta era uniforma de birou a englezilor. Pe degetul cel mic lucea un inel cu sigiliu. Era un om fără vârstă, cu faţa proaspătă, dar uşor adus de spate, de treizeci şi ceva de ani. Sau poate patruzeci şi ceva...

Ne-am strâns mâinile, iar el a turnat ceai pentru amândoi dintr-un ceainic delicat, cu o scenă pastorală pictată pe o parte. În cămin ardea un foc chinuit, făcând buştenii umezi să trosnească şi să fâşâie din când în când. Era un birou extrem de elegant, tipic pentru grija pe care o purta Cyril ambianţei.

Dumfries s-a postat lângă şemineu şi a început să mestece zahărul în cana cu ceai, zâmbind protocolar. Speram din toată inima că nu e vreun nesuferit.

– Domnule Dumfries, ce poziţie ocupaţi în cadrul companiei?

M-am aşezat într-un fotoliu de piele bordo şi l-am privit grav. Focul începuse să mă încălzească, aşa că m-am tras mai aproape de el.

– Sunt director general, mi-a răspuns, sorbind ceaiul cu gura lui largă şi privindu-mă pe deasupra ochelarilor cu rame aurite, cu nişte ochi albaştri spălăciţi. De două ori pe lună trimit câte un raport scris domnului Cyril Cooper, la filiala din Londra. În ceea ce priveşte biroul din Glasgow, am puteri depline.

– Vă rog, luaţi loc, domnule Dumfries.

S-a aşezat cu grijă într-un alt fotoliu de piele, făcând ceaşca de porţelan să vibreze pe farfurioară. Ploaia, purtată de rafalele de vânt, răpăia pe tocul ferestrei.

– Domnule Dumfries, fratele meu, Cyril, a murit.

– O, nu...

Părea foarte mâhnit, dar eram sigur că în spatele ochilor spălăciţi rotiţele se învârteau rapid, cântărind oportunităţile.

– A murit subit, în casa părintească din Cooper's Falls, Minnesota. Mi-am scos pipa şi am început să o umplu cu tutun. Acum toate acţiunile lui de la All Britain Distributing Ltd. îmi revin mie. Nu prea ştiu despre ce este vorba, însă avocaţii mei au început să se ocupe de aspectele legale. În viitorul foarte apropiat voi avea nevoie de ultimele liste de inventariere şi revizii contabile.

Mi-am aprins pipa şi l-am privit pe furiş, însă nu mi s-a părut stânjenit.

– Desigur, domnule Cooper, oricând doriţi. Sunt convins că veţi găsi totul în perfectă ordine.

S-a aplecat, sprijinindu-şi coatele pe genunchi, ca şi cum s-ar fi pregătit pentru ce e mai rău din partea noii conduceri.

– Domnule Dumfries, am toată încrederea în dumneavoastră. Fratele meu a fost un excelent cunoscător de oameni şi dacă v-a ales să conduceţi afacerile aici, în Glasgow, fiţi sigur că eu nu voi schimba nimic. Puteţi fi liniştit.

Am tras din pipă, apoi am luat o înghiţitură de ceai.

Dumfries a oftat şi s-a făcut mic în costumul scump.

– E o adevărată lovitură, domnule Cooper, a spus puţin mai liniştit. Cum a murit fratele dumneavoastră? Toamna trecută, când l-am văzut ultima oară, mi s-a părut sănătos tun. Noi, cei de aici, îl vedeam foarte rar. A fost un patron discret. Nu ştiam niciodată unde se află. Pentru el nu eram decât una dintre investiţii.

– Domnule Dumfries, a fost victima unei ticăloşii – a fost otrăvit. Cineva l-a asasinat.

Faţa lui Dumfries s-a golit de sânge. Dimineaţa lua o întorsătură neplăcută. S-a ridicat şi a rămas cu privirea aţintită spre strada învăluită în ceaţă.

– Incredibil! Nu ştiu ce să spun... S-a întors şi m-a privit iscoditor. Deci, se ştie cine a făcut-o?

– Nu, din păcate, nu. Totul e foarte misterios, sinistru. Trebuie să vă spun că de două ori s-a atentat şi la viaţa mea... şi au murit alţi câţiva oameni.

I-am relatat pe scurt cele întâmplate. A băut repede două cești de ceai şi şi-a aprins o ţigară. Masca rezervată pe care o afişase la început se fărâmiţase zdravăn. Îmi plăcea Jack Dumfries. După ce am terminat, m-a privit fix şi mi-a spus:

– Doamne Dumnezeule... dacă va continua aşa, înseamnă că în curând bătrânul nostru Glasgow se va transforma într-un oraş al crimei. Adică, din moment ce vă aflaţi aici...

– Dacă va continua... Aş vrea să vă pun câteva întrebări şi cred că nu are rost să mai tergiversez. În primul rând, aş dori să vă arăt ceva. Am scos din buzunar un plic cu antetul hotelului Lorne şi i l-am întins. Când l-a deschis şi a dat cu ochii de fotografie, a scos a exclamaţie de uimire. Aţi mai văzut-o?

– Sigur că am văzut-o. Eu am aranjat să se ia fotografia asta. Şi-a frecat bărbia gânditor. Totuşi, nu înţeleg ce aţi văzut voi doi în ea... ştiţi, fotografia aceasta a apărut în *Glasgow Herald* toamna trecută, în ziua sosirii fratelui dumneavoastră. A adus-o cu el în birou. Nu l-am mai văzut niciodată atât de tulburat.

Târgul din Glasgow era la vremea aceea în plină desfăşurare şi Dumfries fusese extrem de mândru de sine, pentru că aranjase să i se ia un interviu şi o fotografie domnului Gunter Brendel, cu ocazia încheierii unui contract de colaborare între All Britain Distributing Ltd. şi firma de import din München a lui Herr Brendel. All Britain se străduia de câtăva vreme să pătrundă pe piaţa germană cu o nouă marcă de whisky scoţian, numit Thistle & Heather. Pentru a sărbători evenimentul, apelase la ziaristul Alistair Campbell, pe care-l cunoştea de mai mulţi ani şi pe care l-a rugat să prezinte încheierea contractului ca pe un exemplu al extinderii relaţiilor comerciale cu Germania şi, implicit, ca pe o reclamă mascată pentru marca de whisky Thistle & Heather. Totul mersese ca pe roate. Au aranjat împreună să facă fotografia pentru a atrage atenţia asupra articolului, iar Dumfries s-a angajat în schimb să-i dea lui Campbell atâta whisky cât era în stare să bea – un dar deloc neglijabil, ţinând cont de capacitatea de îngurgitare a ziaristului.

În dimineaţa aceea Cyril a ajuns la birourile companiei All Britain într-o stare de extremă surescitare. După ce au rămas singuri în birou, Dumfries şi Cyril s-au aşezat în faţa şemineului şi Cyril a început să-l descoase în legătură cu fotografia, cu articolul şi cu toate evenimentele care au condus în final la încheierea acordului cu firma lui Brendel.

A fost extrem de insistent, şi-a amintit Dumfries. Voia să ştie în special cum demarase afacerea, dacă veniseră ei la noi sau noi îi contactasem pe ei. Desigur, eu am fost cel care am contactat firma lui Brendel, pentru că aflasem că firma lui participa la târg.

– Aţi fost în Germania ca să încheiaţi contractul?

– Nu, a venit Herr Brendel din München. Voia să ştie dacă suntem o firmă serioasă, înţelegeţi?

– Ştia că fratele meu este proprietarul companiei?

– Ei, vedeţi. Acesta este un alt aspect care l-a fascinat pe fratele dumneavoastră – după ce s-a convins că eu iniţiasem negocierile şi nu invers, s-a cramponat de acest amănunt. Ar fi putut şti Brendel că el era patronul companiei? Am scăpat vreun cuvânt despre asta? Ar fi putut afla din altă sursă cunoscută mie?

Dumfries şi-a aprins o altă ţigară şi a aruncat o privire în ceainicul gol. A ieşit din birou şi a cerut să ni se mai aducă ceai, care a apărut aproape instantaneu.

– Ei bine, nu-i puteam spune decât ceea ce ştiam, aşa că l-am informat pe fratele dumneavoastră că nu am pomenit niciodată numele Cooper... de fapt, de ce aş fi făcut-o? Sunt directorul general al companiei. Nu cred că Brendel ar fi fost interesat de un patron cvasiinvizibil.

– Deci, din punctul acesta de vedere l-aţi lămurit pe Cyril.

Focul îmi ardea gleznele. M-am ridicat şi m-am apropiat de fereastră. Un orologiu a bătut ora unsprezece. Ceaţa era mai densă ca niciodată.

– Bine, atunci ce-mi puteţi spune despre soţia lui Brendel? Frau Brendel? Aţi cunoscut-o personal?

Abia mai respiram, dar nu mă puteam stăpâni.

Dumfries şi-a clătinat capul ca un om vrăjit de o reprezentaţie de magie.

– Exact acelaşi lucru m-a întrebat şi fratele dumneavoastră. A fost mai categoric, dar... da! Răspunsul meu este „da". Am cunoscut-o. A doua oară când au venit la Glasgow, la târg, am luat masa cu domnul şi doamna Brendel – doar noi trei. Asta a fost cu trei zile înainte de sosirea fratelui dumneavoastră. Citind curiozitatea pe faţa mea, a adăugat: Am fost la Guy's, un restaurant foarte şic, de fapt, cel mai bun din oraş. Brendel m-a invitat şi a insistat să bem aldămaşul, ca să spun aşa. A fost o seară de neuitat. Valuri de şampanie... şi slavă Domnului, nici un strop de whisky Thistle & Heather, a conchis făcând o mutră acră.

– Bine, l-am întrerupt. Povestiţi-mi despre Frau Brendel. Tot ce vă amintiţi despre ea.

– Ah, frau Brendel. Lise... prenumele este Lise.

Am tresărit, frapat de asemănarea cu numele lui Lee.

– Domnule Cooper, vă asigur că nu uiţi uşor o femeie ca ea, dar... nu am cuvinte să v-o descriu. Extraordinar de frumoasă, însă... foarte distantă. Prietenoasă şi totuşi... poate că pare bizar să fac o astfel de afirmaţie după o singură întâlnire... mi s-a părut o femeie destul de tristă. Înţelegeţi ce vreau să spun? a întrebat, privindu-mă în ochi. Nu foarte, foarte tristă, dar nici fericită.

Zâmbea şi participa la discuţia soţului cu noul partener de afaceri, dar când credea că nu e observată, când trăsăturile i se relaxau, avea o expresie mâhnită.

– Mâhnită?

– E cu mult mai tânără decât soţul ei, se poartă foarte atent cu el, de fapt, mai mult ca o fiică faţă de părinte. S-a lăsat pe spate în fotoliu şi şi-a încrucişat picioarele lungi şi subţiri, apoi a suflat un rotocol de fum care a rămas câteva clipe suspendat în aer înainte de a se destrăma. E cam jenant să spun asta, dar...

– Ce anume?

– Herr Brendel este un bărbat foarte elegant, îi plac bijuteriile, hainele impecabil croite, vorbeşte cu glas scăzut, aproape în şoaptă – foarte efeminat – n-aş vrea să spun mai multe.

– E homosexual?

– Nu, e mult spus, a zis Dumfries, dregându-şi glasul. Dar diferenţa e aproape insesizabilă, dacă înţelegeţi ce vreau să spun. E frumos, bine conservat, ca o femeie de o anumită vârstă. Are genul de chip bronzat artificial, masat şi dat cu cremă... imaculat, ca şi cum şi-ar fi pensat sprâncenele. Dumfries a râs nervos. Vreau doar să spun că asta ar explica aerul de solitudine, de gravitate al doamnei Brendel, cuta dintre sprâncene care îi apare ori de câte ori se relaxează. E ca şi cum ar fi imunizată la râs, la veselie normală, la glume. Ştiţi, nu are un simţ al umorului foarte dezvoltat...

– I-aţi spus fratelui meu toate acestea?

– Da. A fost foarte insistent şi a vrut să ştie unde îl poate găsi pe Brendel.

– Şi... unde-l pot găsi pe Brendel?

– Nu vă pot spune decât ce i-am spus şi lui. Doar că sediul firmei se află la München. Ştiu că are filiale şi la Londra. Când a sosit fratele dumneavoastră la Glasgow, Brendel plecase deja.

– V-a spus cumva Cyril ce intenţiona să facă în legătură cu Brendel? V-a destăinuit de ce-l interesa atât de mult fotografia aceea?

– Nu, şi nici nu am încercat să aflu. Dar să ştiţi că am remarcat interesul lui deosebit. După aceea am stat şi m-am gândit mai bine şi mi-am zis că poate îl interesa femeia, poate că era o fostă iubită? Cineva cunoscut, care însemna foarte mult pentru el. Cam acelaşi lucru l-aş deduce şi din întrebările dumneavoastră, a adăugat, zâmbind nevinovat. Dar acum nu mai ştiu. Zâmbetul s-a şters. Moartea lui. Sau a celorlalte persoane care au fost ucise. Există o legătură între toate acestea? Există o legătură cu fotografia aceasta?

A ridicat din nou fotografia, căutând parcă semnificaţii ascunse.

– Domnule Dumfries, cred că ar fi în avantajul dumneavoastră să nu ştiţi mai multe.

– Apropo de firmă, aveţi de gând să faceţi vreo schimbare?

– Absolut nici una, domnule Dumfries. Procedaţi ca şi până acum.

– Mda... hm... aveţi grijă de dumneavoastră, a zis, pipăindu-şi stânjenit nodul cravatei.

– Ştiţi cumva ce a făcut Cyril după ce a plecat de la dumneavoastră?

– Nu, n-am mai auzit nimic de el, ceea ce nu era ceva ieşit din comun. Rapoartele mele au fost înregistrate, însă nu am mai primit nici o veste de la el personal. Mi-am imaginat că e prins de alte probleme mai importante.

– Într-adevăr, aşa a fost.

Redacţia ziarului *Glasgow Herald* era scăldată în lumină artificială şi duhnea a transpiraţie şi cerneală tipografică. Se auzea un zgomot neîncetat de maşini de scris, teleimprimatoare şi maşini de tipărit, ascunse undeva în măruntaiele clădirii. Podelele murdare, birourile vechi şi descleiate îmi creau senzaţia că am nimerit în plină reprezentaţie a piesei *Pagina întâi*.

Alistair Campbell şedea tolănit într-un scaun rotativ din lemn şi se zgâia la o maşină de scris neagră. O dâră de fum se înălţa din pipa agăţată de colţul gurii. Purta un costum din stofă groasă de sub care se ivea un pulover împletit din lână. Capul mic îi era aureolat de un păr roşu, sârmos, faţa îi bătea în stacojiu, iar sub bărbie se ghicea nodul unei cravate maro; una peste alta, lăsa impresia că fusese ţinut prea mult în ceaţă şi ploaie şi prinsese rugină.

În aer plutea un iz de whisky şi tutun de proastă calitate; se părea că domnul Campbell profita din plin de cota parte ce-i revenea din reclama făcută noii mărci de whisky Thistle & Heather.

– Domnul Campbell?

– Da, eu sunt, a zis, înăbuşindu-şi un acces de tuse. Dar cine întreabă?

Mi-a aruncat o privire chiorâşă pe sub sprâncenele stufoase, roşcate ca şi părul. Pupilele căprui, ca nişte alune, scânteiau dincolo de rotocoalele de fum.

M-am prezentat şi l-am întrebat dacă a fost vizitat de fratele meu.

– Cyril Cooper? Da, într-adevăr, domnul Cyril Cooper a trecut pe la mine; spunea că vine din partea lui Jack Dumfries. Şi bănuiesc că tot el v-a trimis şi pe dumneavoastră.

– Da. Aş dori să vă pun câteva întrebări.

– În legătură cu exportul de whisky în Germania...

A clătinat încet din capul mic, şi-a scos pipa din colţul gurii şi şi-a dezvelit dinţii îngălbeniţi de tutun.

– Aveţi o memorie bună, domnule Campbell.

– Aşa este, amice. Am o memorie bună, dar oricare altul în locul meu şi-ar aduce aminte. Aşa ceva nu se uită cu una, cu două.

A clătinat din nou din cap şi s-a ridicat în picioare, îndreptându-şi statura nu mai înaltă de un metru şi şaizeci şi cinci. Şi-a trecut palma peste fruntea pistruiată, apoi mi-a întins mâna. I-am strâns-o şi am intrat direct în subiect.

– Am putea sta de vorbă?

– A, desigur. Dar nu aici, a zis, rotindu-şi privirea prin încăpere. Ştiu un băruleţ retras şi intim, unde nu ne poate auzi nimeni. Aici nu poţi şti niciodată cine trage cu urechea, a adăugat, făcând un gest dispreţuitor.

Mi-a indicat un bar al cărui nume mi s-a părut vag cunoscut şi mi-a explicat unde se află.

Mă fixa din nou cu ochii aceia de viezure.

– Aveţi grijă, aveţi mare grijă! Luaţi un taxi până la hotel şi nu ieşiţi până nu e timpul. Mi-a făcut cu ochiul ca o mărgea şi mi-a aruncat o căutătură şireată. Paza bună trece primejdia rea, nu-i aşa?

Vorbele melodramatice ale lui Campbell mi-au ridicat un nod în gât.

Pentru numele lui Dumnezeu, de ce să am grijă? Suna ca şi cum ar fi ştiut de întorsătura violentă pe care o luase viaţa mea în ultimul timp. Şi totuşi, era clar că nu aflase de moartea lui Cyril sau de tot ceea ce se petrecuse.

La ora convenită m-am înfiinţat la taverna propusă de Campbell şi m-am aşezat la barul cu tejgheaua bine lustruită. El nu sosise încă, aşa că mi-am scos pipa şi chibriturile, continuând să ţin sub observaţie uşa de la intrare. Campbell a apărut peste câteva clipe, îmbrăcat în cel mai caraghios impermeabil pe care l-am văzut vreodată. S-a oprit în cadrul uşii, încercând să mă descopere prin fumul gros din bar. După ce m-a recunoscut, şi-a făcut loc cu coatele prin mulţime, s-a aşezat la tejghea lângă mine şi a comandat două halbe de bere. A scuturat scrumul din pipă, a sorbit încruntat din bere şi a început să vorbească.

– Ştiu şi eu... ceea ce vreau să vă spun...

– Acelaşi lucru i l-aţi spus şi fratelui meu?

– Da. Apropo, de ce nu-l întrebaţi pe el în persoană? a întrebat, privindu-mă iscoditor.

– Pentru că a murit. A fost asasinat.

S-a albit dintr-odată, iar obrajii trandafirii au căpătat o nuanţă cenuşie. Şi-a umezit buzele crăpate cu limba.

I-am povestit pe scurt ce se întâmplase, iar el m-a ascultat abătut, ca şi cum ar fi fost cuprins de o durere cumplită de cap. I-am explicat cum i-am aflat numele şi de ce l-am căutat. După ce şi-a venit în fire, şi-a aprins pipa.

– Băiete, ai intrat într-un joc periculos. Nu ai idee... M-a privit drept în ochi peste halbele pline şi a făcut un gest evaziv spre uşa care se deschisese pentru o clipă. Afară, ceaţa densă reuşise să ascundă pentru o vreme murdăria caracteristică oraşului Glasgow. E periculos acolo, afară.

Se pare că era obsedat de acest subiect. Şi-a încruntat sprâncenele stufoase, apoi a tras gânditor din pipă. Cârciuma duhnea a tutun şi lână umedă.

– Fratele dumitale dorea să afle ce ştiu despre Brendel şi Frau Brendel, şi-a început el istorisirea... şi ştiu destul de multe. Lucruri aflate întâmplător sau puse cap la cap de mine... lucruri pe nu le-am dezvăluit nimănui, în afară de fratele dumitale. În primul rând, pentru că erau deducţiile mele. Lucruri de coşmar, băiete. Cine m-ar fi crezut? a întrebat, fulgerându-mă cu privirea.

A examinat cu un aer preocupat cenuşa din pipă, apoi şi-a şters buzele cu mâneca impermeabilului. A început să vorbească încet, privind drept înainte, peste umărul barmanului, în oglinda murdară.

– Aşa... ascultă-mă cu atenţie. Achită-ţi camera de la hotel şi lasă-ţi bagajele la gară. Cumpără-ţi ceva de mâncare şi mănâncă pe săturate. Apoi vino la mine şi o să-ţi spun totul, de la cap la coadă.

Mi-a mâzgălit adresa pe un petic de hârtie pătată de grăsime; locuia într-un cartier pe nume Gorbals. Mi-a spus că locuitorii din Glasgow se lăudau cu un fel de mândrie perversă că aceasta era cea mai sordidă mahala din întreaga Europă.

– La zece fix, mi-a spus, îndreptându-şi fularul şi scuturându-şi pipa.

Şi-a înfundat pălăria soioasă pe urechi, a înghesuit ziarul împăturit în buzunarul pardesiului şi a dispărut prin mulţimea care comenta ultimul meci de fotbal. Am privit lung în urma siluetei mici, ude şi dezolante.

Mi-am terminat berea, gândindu-mă la cele spuse de Campbell. „Lucruri de coşmar", aşa zisese. Am înghiţit licoarea amară şi mi-am făcut loc printre nişte indivizi vânjoşi care blocau drumul spre uşă. O mână m-a prins de braţ şi m-am auzit strigat pe nume.

– Ia te uită, domnule Cooper...

Era MacDonald, omuleţul speriat pe care-l cunoscusem în avion cu o seară în urmă. Faţa congestionată i s-a luminat de un zâmbet á la Clara Bow. Ochii îi lăcrimau, şi a ridicat pumnul să-i şteargă, asemenea unui copil.

– MacDonald! am exclamat, strângându-i mâna.

– Văd că mi-aţi ascultat sfatul, mi-a spus cu o figură radioasă.

– Poftim?

Vorbea prea încet. Întreaga lui fiinţă sugera moliciune, cu excepţia hainelor din stofă aspră.

– Cârciuma asta, mi-a repetat la ureche. V-am recomandat-o şi iată-vă aici, chiar în prima seară după sosirea dumneavoastră la Glasgow. Beţi o halbă cu mine înainte de a pleca, nu-i aşa? Doar n-o să mă lăsaţi să beau de unul singur.

Amândoi eram transpiraţi. Oglinda din spatele barului era aburită. Capul lui MacDonald strălucea umed. Am băut câte o bere la bar. Mă străduiam să urmăresc ce spune: se pare că vorbea despre asigurări, despre afacerile pe care le încheiase în timpul zilei.

– Şi cum vă simţiţi aici? m-a întrebat, slăbindu-şi nodul cravatei.

– Bine, foarte bine.

A ridicat halba de bere.

– Atunci, vă urez şedere plăcută, a spus, zâmbind. Cum aţi găsit cârciuma, pentru numele lui Dumnezeu? E departe de centru.

– M-a adus un prieten.

– Omuleţul acela roşcat? Ca o maimuţă?

– Chiar el.

– A, în cazul acesta... a făcut foarte bine că v-a adus aici. Îmi place ambianţa localului.

A continuat să sporovăiască, în timp ce ne beam al doilea rând de halbe.

Într-un târziu MacDonald mi-a urat noapte bună, exprimându-şi speranţa că ne vom revedea curând şi vom bea o bere în trei.

Ploaia care se transformase treptat în ninsoare îngreuna circulaţia şi din cauza aceasta am întârziat la întâlnirea cu Alistair Campbell.

Şoferul de taxi a pufnit neîncrezător.

– Gorbals, a repetat în timp ce pornea maşina.

Pe drum am fost prinşi de câteva ambuteiaje mai mici, provocate de mâzga ce făcea maşinile să patineze. Taximetristul privea fără să scoată o vorbă, cu o figură mohorâtă, specific scoţiană, maşinile care luau nişte traiectorii cu totul neaşteptate, izbindu-se de bordură.

Întunericul devenea din ce în ce mai impenetrabil. Clădirile mohorâte se ghiceau cu greu dincolo de perdeaua densă de ninsoare.

– Am o întâlnire... am încercat să-l mobilizez pe şofer.

Mă durea gâtul din cauza schimbării bruşte de climă, mi-era frig şi mă simţeam ostenit. În gură îmi persista gustul amărui al berii.

– Da, înţeleg că aveţi o întâlnire, dar cred că aţi văzut şi cum se circulă, nu?

M-am prăbuşit înapoi pe spătar şi am tăcut.

Blocul nu se deosebea cu nimic de celelalte. După ce taxiul s-a îndepărtat, am rămas pe trotuar, simţindu-mă îngrozitor de singur. Era întuneric. În lumina felinarului de la colţul blocului vedeam zăpada cernându-se ca o ploaie de paiete. Nu era un loc primitor. Zgomotul paşilor se pierdea în zăpada pufoasă. Se făcuse mai frig.

Am intrat în gangul care mirosea a urină, gunoi şi sărăcie. Apa şiroia pe pereţi. În curtea din spate tremurau umbre stranii, nedefinite. Am urcat cele două trepte de la intrare şi am deschis uşa care a scârţâit sinistru în balamalele strâmbate şi mâncate de rugină. M-am oprit în holul luminat slab de un bec atârnat de capătul unui fir electric ros din loc în loc. Curentul de aer stârnit de trecerea mea a clătinat uşor becul golaş. Umbra mi se profila sinistru pe perete. Campbell îmi spusese că apartamentul lui se află sus, în fundul culoarului.

Îmbrăcămintea jilavă mi se lipea de corp şi simţeam un ghimpe în inimă. Ochii îmi ardeau în orbite.

M-am strecurat pe holul slab luminat până la scara care ducea la etaj. Cine putea locui în asemenea loc? Am auzit frânturi de conversaţie, suprapuse claxonului unei maşini, apoi mieunatul unei pisici pornite la vânătoare prin zăpadă. Am urcat scările care scârţâiau din toate încheieturile. Se simţea un miros pătrunzător de mâncare gătită şi bere proastă.

Când am ajuns la capătul scărilor, uşa din fundul coridorului întunecat s-a deschis brusc şi în cadrul ei a apărut silueta îndesată a lui Alistair Campbell cu un braţ ridicat în semn de salut. l-am făcut semn cu mâna şi am pornit spre el.

Pe neaşteptate a început să alunece în jos, ţinându-se de perete ca un alpinist pe versantul muntelui. M-am oprit, iar el s-a opintit, încercând să facă câţiva paşi. Când a intrat în conul de lumină al becului, am văzut că mâna îi era mânjită de sânge, lăsând o urmă roşiatică pe perete, ca un melc rănit care se târăşte spre ascunzătoare.

Mi s-a tăiat respiraţia. Muşchii picioarelor mi s-au contractat. Liniştea a fost sfâşiată de respiraţia lui horcăită. Pieptul impermeabilului era năclăit de sânge. Ochii lipsiţi de strălucire priveau undeva în gol, prin mine.

– Pete, a îngăimat cu un efort supraomenesc. Caută pete...

Din penumbra care învăluia scara de serviciu s-a ivit o siluetă care a ridicat braţul; imediat am auzit două şuierături. Alistair Campbell s-a cutremurat

ca scuturat de spasme, a întins şovăitor mâna însângerată către mine şi mi-a strâns în pumn cordonul impermeabilului. Spatele pardesiului îi era sfâşiat de două gloanţe. Am auzit din nou sunetul şuierător şi tencuiala zidului din spatele meu a zburat în mii de fragmente minuscule, umplându-mi ochii de praf...

Am coborât câteva trepte cu spatele, m-am dezechilibrat, iar trupul lui Alistair Campbell, cu mâna încleştată de cordonul impermeabilului meu, s-a prăbuşit peste mine. Mirosul de sânge proaspăt m-a învăluit ca un cearşaf într-o morgă. Şuieratul s-a repetat şi un curent de aer fierbinte mi-a trecut peste mână. Am căzut, rostogolindu-mă pe treptele ce se pierdeau în beznă.

L-am auzit pe bărbatul de la etaj luptându-se să treacă peste corpul lui Alistair Campbell care zăcea de-a curmezişul culoarului îngust. În timp ce încercam să mă ridic în picioare, am auzit o uşă deschizându-se la câţiva paşi de mine. În cadrul ei a apărut un bărbat îmbrăcat într-un maiou murdar care mi-a strigat să o şterg cât mai repede; am străbătut în fugă holul, am ieşit pe uşa joasă în gang şi m-am repezit spre curtea din spate.

Îi auzeam paşii bubuitori coborând scara, apoi alergând pe culoar. Venea după mine; îl ciuruise pe Campbell şi trăsese câteva focuri grăbite asupra mea. Inima îmi bătea nebuneşte, mă dureau coastele şi simţeam cum îmi creşte adrenalina în sânge.

În umbrele care învăluiau curtea am desluşit un automobil hodorogit, un camion ruginit cu remorcă, nişte cauciucuri aruncate unul peste altul, pubele de gunoi; m-am aruncat între ele şi am simţit cum un capăt de sârmă îmi zgârie obrazul. Zăpada se transformase din nou în ploaie şi stropii îmi udau faţa înfierbântată. Încercam să nu fac nici un zgomot. Era a treia oară.

În timp ce mă furişam pe lângă camion, l-am auzit alergând spre ieşire. La un moment dat s-a oprit nehotărât. Am îngenuncheat şi i-am văzut vag picioarele pe sub caroserie. După câteva clipe s-a întors şi a pornit în direcţia străzii. Am rămas chircit, aşteptând. Nu s-a întors. Într-un târziu am pornit înapoi, printre cauciucuri şi pubele, căutând o altă ieşire. Am deschis o uşă metalică şi m-am pomenit într-un coridor prost luminat, cu pardoseala acoperită de băltoace de apă murdară. La capătul opus o uşă din lemn s-a izbit de perete; în lumina felinarului am zărit sclipirea stropilor de ploaie. Mirosea a ulei de maşină şi benzină.

M-am strecurat prin uşa deschisă şi m-am pomenit din nou în lumea reală: asfaltul strălucea umed, iar puţin mai încolo, la colţul străzii, câţiva băieţandri gălăgioşi înjurau birjăreşte. Am pornit în direcţia opusă; faţa mă ardea şi mă durea, în urechi îmi răsunau şuieratul gloanţelor şi bolboroseala

lipsită de sens a muribundului – pete, pete, în timp ce se prăbuşea, mânjind peretele, impermeabilul meu şi pe mine cu sânge. Mi-am dus mâna peste faţa udă de ploaie şi am pipăit marginile zgârieturii de pe obraz. Rădăcina părului îmi era năclăită de ceva lipicios. Mi-am tras şapca de stofă pe frunte şi mi-am scuturat impermeabilul de urmele de tencuială.

Am fost nevoit să întreb de două ori pe unde trebuie să o iau. Mi-a luat mult timp până am ajuns la gară. Am încercat fără succes să opresc două taxiuri şi mi-am continuat drumul făcând o mulţime de ocoluri pentru a scăpa de eventualii urmăritori. Se pare că renunţaseră să pornească pe urmele mele. Rataseră pentru a treia oară.

Mi-am luat bagajul şi m-am uitat la ceas. Arăta unsprezece şi un sfert. Cu genunchii tremurând, am intrat la toaletă. Praful de tencuială îmi ardea îngrozitor ochii şi începuse din nou să mă doară capul. M-am privit în oglinda de deasupra chiuvetei: faţa suptă, descompusă, galbenă ca ceara, părea desprinsă dintr-un film de groază. Mi-am dezlipit şapca de pe cap şi am constatat că unul dintre gloanţele pe care le auzisem şuierându-mi pe lângă urechi mă atinsese efectiv. Dumnezeule! Crusta subţire de sânge închegat se lipise de căptuşeala de mătase şi acum începuse din nou să sângereze. Am început să tamponez rana cu hârtie înmuiată în apă, rugându-mă să nu vină cineva peste mine.

Dintr-odată mi s-a făcut rău şi m-am aplecat să vomit în closet. M-am prăbuşit în genunchi şi mi-am pierdut cunoştinţa.

Când am deschis din nou ochii eram tot singur. M-am aşezat pe capacul closetului şi am rămas un timp cu capul între genunchi, până ce m-am simţit suficient de bine ca să-mi termin toaleta feţei. Mă simţeam caraghios tot tamponându-mi şi uscându-mi rana; în final, am luat un şomoiog de hârtie igienică, l-am apăsat pe rană şi mi-am îndesat bine şapca pe cap. Sângele îmi pulsa atât de tare, încât nu mai auzeam nimic altceva. Nu-mi doream decât să mă urc în tren şi să mă prăbuşesc în compartimentul meu. Eram conştient că va trebui să meditez serios la cele petrecute, plângându-l pe Alistair Campbell, aşa cum îi plânsesem pe ceilalţi. Însă în momentul acela eram prea obosit şi chinuit de dureri.

Pe peron nu erau decât câteva persoane. Era frig şi aerul rece mă înfiora în mod plăcut, alinându-mi durerea. M-am sprijinit de un stâlp. Câţiva paşi mai încolo aştepta o familie între două vârste. Purtau paltoane din stofă groasă, iar femeia ţinea de mână o fetiţă cu păr auriu. Faţa micuţei era luminată de zâmbetul poznaş şi mândru al copiilor cărora li s-a permis să rămână în preajma

adulţilor cu mult peste ora lor obişnuită de culcare. La un moment dat fetiţa şi-a eliberat mânuţa din cea a mamei şi a început să se plimbe în jurul părinţilor, descriind cercuri din ce în ce mai ample, până ce s-a apropiat suficient de mult pentru a-i vedea ochii de culoarea albăstrelelor. Mi-a surâs şi eu i-am zâmbit la rândul meu. Purta o hăinuţă din stofă scumpă, cu guleraş de catifea.

S-a apropiat mai mult, puţin temătoare, şi m-a privit serioasă, aşa cum numai copiii pot să o facă, în timp ce surâsul i se stingea încet de pe buze. Am încercat din nou să-mi înfrâng durerea şi slăbiciunea şi i-am zâmbit pentru a doua oară. Îmi amintea de fotografiile surorii mele mai mici, Lee, luate cu mulţi ani în urmă.

Într-un târziu, jenat de privirea ei iscoditoare, m-am înclinat să o salut. În clipa aceea fetiţa a început să scoată ţipete ascuţite, tânguindu-se de parcă aş fi atacat-o. Am simţit că mi se înmoaie genunchii şi îmi pierd echilibrul şi m-am agăţat disperat de stâlp. Eram consternat: de ce ţipa? Gura larg deschisă, ca un abis gata să mă înghită, îmi amintea de rana de pe fruntea lui Alistair Campbell.

Părinţii s-au întors brusc, cu ochii larg deschişi, iar tatăl s-a repezit spre copil, luându-l de mână şi şoptindu-i cuvinte liniştitoare. Femeia s-a apropiat cu o expresie plină de reproş întipărită pe faţă. Deodată a încremenit locului, şi-a acoperit gura cu mâna înmănuşată şi a exclamat:

– O, Doamne! Henry, uită-te la faţa lui, e plină de sânge...

Mi-am trecut mâna peste faţă şi am simţit-o lipicioasă. Stomacul mi s-a strâns dureros când mi-am văzut degetele mânjite de sânge. Am încercat să mă ţin de stâlp, însă totul în jur părea să se deformeze, iar vocile îmi parveneau din depărtare, ca prin vis. Fetiţa încetase să ţipe. Cu privirea împăienjenită continuam să privesc ploaia ce spăla şinele de cale ferată şi care, încet-încet, se transforma în ninsoare.

O voce obosită mi-a şoptit în ureche:

– Dumnezeule, Cooper, uită-te la tine cum arăţi...

Vocea îmi era cunoscută, însă când am întors capul nu am putut zări decât o pată de lumină pe care se profila o siluetă întunecată, apoi trăsăturile vagi ale unui chip, însă era prea târziu. Priveam sfârşit rafalele de zăpadă, auzeam zgomotul estompat al trenurilor în depărtare şi simţeam că mă prăbuşesc, dar, pur şi simplu, nu-mi păsa...

Londra

Vocea pe care am auzit-o când mi-am revenit era aceeaşi cu cea pe care o auzisem când am leşinat, dar am avut nevoie de câteva clipe ca să-mi concentrez privirea.

– Cooper, spunea glasul. Am simţit cum cineva mă scutură de umăr. Cooper, mă auzi?

Era Olaf Peterson.

După ce leşinasem la gară în braţele lui Peterson, oscilasem între momente de luciditate şi pierderea cunoştinţei. Mă dusese la un punct de prim ajutor al poliţiei ca să fiu pansat, iar de acolo la o clinică particulară ca să mă odihnesc puţin. Când l-am revăzut era ora trei după-amiază şi arăta de parcă i-ar fi prins bine un bărbierit. L-am întrebat ce dracu' caută la Glasgow. A zâmbit cu bine cunoscuta-i infatuare şi mi-a răspuns că aveam suficient timp la dispoziţie ca să vorbim mai târziu despre asta.

Aveam bilete la vagonul de dormit, pentru trenul de Londra. Întârziasem cu o zi de cum plănuisem. Aveam timp să vorbim pe drum. Până una alta, şi-a făcut apariţia un bărbat scund, cu o claie de păr grizonant şi ochelari cu rame aurite. Era medicul care urma să-mi examineze capul.

De cum a început să-l pipăie, am tresărit de durere.

– Sunteţi foarte norocos, a spus chiar lângă urechea mea. Zgârietură. Nu e nevoie de pansament. Lăsaţi-o la aer. Nu se compară cu ce văd de obicei. Şi-a întors privirea spre Peterson. Ar trebui să-i vedeţi pe băieţii care vin la mine să-i cârpesc după câte o încăierare între microbişti. M-a privit din nou, ca şi cum i-aş fi produs o cumplită dezamăgire.

Pe înserate ne-am dus la sediul poliţiei unde am dat explicaţii privind relaţia mea cu Alistair Campbell. Pe unul dintre birouri zăcea aruncat un

exemplar al ziarului local în care se vedea poza lui Campbell, luată cu câţiva ani buni în urmă, însoţită de articolul despre asasinat, iar alături fotografia bărbatului care ieşise pe hol şi-mi spusese să dispar.

Am repetat de câteva ori ce s-a întâmplat. Detectivul se numea MacGregor, arăta ca un negustor ambulant şi vorbea ca un patron de pompe funebre. După ce a priceput, în sfârşit, ce i-am spus, şi-a scuturat capul încruntat. Nu pricepea ce legătură avea Gunter Brendel cu toată povestea aceasta; era limpede că nu voia să răscolească toate aspectele ascunse ale cazului, cel puţin până nu va clarifica faptele în sine.

După ce mi-a mulţumit pentru amabilitate, am fost condus într-o anticameră şi rugat să aştept puţin. După câtva timp a apărut Peterson care mi-a comunicat că suntem liberi să plecăm la Londra. Se pare că Peterson era în stare să facă minuni atunci când avea de-a face cu colegi de breaslă.

M-a privit ca pe un obiect pe care nu era hotărât dacă să-l păstreze sau să-l arunce. Nu a zis decât:

– Ce sendvişuri dezgustătoare!

Trenul de noapte, care urma să parcurgă cei peste şase sute de kilometri ce despart oraşul Glasgow de Londra, era extraordinar de luxos. De îndată ce ne-am instalat în compartiment, am început să mă simt aproape ca în zilele mele bune. Nu încape îndoială că încasasem mai multe lovituri în cap decât puteam duce, dar pilulele îmi erau de mare ajutor. Ca şi Peterson: era ironic, cum îl ştiam, însă era plăcut să nu fiu singur. Mă simţeam ca şi cum corpul lui îndesat mă putea apăra de orice pericol, ca un ecran protector.

Peterson a scos o sticlă de scotch, a scotocit după gheaţă şi pahare, apoi a aprins un trabuc. M-a privit prin rotocoalele de fum cu un zâmbet şters, înţelegător.

– Aşa, acum spune-mi ce cauţi aici? l-am întrebat.

– Recepţionerul de la hotel mi-a spus că ai cumpărat un bilet la trenul de noapte spre Londra. M-am dus la gară şi te-am găsit plin de sânge, băgând în sperieţi un biet copil. Spre marele meu regret, am constatat că oriunde pui piciorul eşti implicat în câte o crimă şi, bineînţeles, ai mare nevoie de cineva – oricine – care să te împiedice să te faci de râs.

Vocea i s-a stins, şi-a clătinat capul negricios. Îşi aruncase pălăria ecosez, cu o pană ţipătoare prinsă în panglică, peste pardesiul din caşmir gri-perle.

– Dar, de fapt, de ce ai venit la Glasgow?

– Pentru că se petrece ceva foarte bizar, pentru că sunt curios, pentru că simt o ciudată nevoie de a-ţi apăra viaţa. Pentru că nu ar fi trebuit niciodată

să te las să pleci la Buenos Aires. Pentru că voiam să scap puţin de nevastă-mea.

Cooper, îţi aminteşti de cutiile acelea – de cutiile acelea goale? Am dus conţinutul la Washington, la centrul criptografic al guvernului. Dar înainte de asta m-am oprit la un xerox şi am copiat totul, pagină cu pagină. Odată ce aveam propria mea copie, puteam da liniştit materialul pe mâna birocraţilor.

La Washington am avut parte de tracasarea clasică. Am fost interogat de FBI şi CIA din cauza carierei bunicului tău. M-am întâlnit cu nişte tipi despre care mi s-a spus că sunt de la Pentagon – nici mai mult, nici mai puţin. Iar criptografii nu au reuşit să descopere nimic. Mi-au spus că au nevoie de mai mult timp, că e un caz „nasol". Chiar aşa au spus, Cooper, „nasol". Dumnezeule, mi se pare că înnebunesc.

Peterson a tras o duşcă zdravănă de scotch şi şi-a ridicat picioarele pe banchetă, apoi şi-a înghesuit o pernă sub cap. Trenul gonea, legănându-ne plăcut.

– M-au descusut trei zile în legătură cu cele întâmplate la Cooper's Falls. M-au ascuns de reporteri, pentru că evenimentele de acolo au ţinut pagina întâi în toate ziarele, a fost o bombă, o ştire întoarsă pe toate părţile de televiziune şi radio. Mă rog, după ce au terminat cu mine, m-am dus din nou la criptografi, dar tot n-au ştiut ce să-mi spună. Dădeau din colţ în colţ, bolborosind şi dând din cap neputincioşi.

Când am văzut că nu ajung la nici un rezultat cu ei, am luat avionul până la New York să-mi vizitez un vechi prieten, pe nume Ernest Harnetz de la Universitatea Columbia. E profesor de fizică, dar pe vremea când mă ocupam de cazuri speciale îi ziceam „omul-surpriză"; e un tip care poate descifra un cod cu uşurinţa cu care ai rezolva un careu de cuvinte încrucişate. I-am pus în braţe materialul, am băut ceva împreună şi în timpul acesta el s-a uitat prin hârtii, apoi a început să turuie ca o moară neferecată.

În trei ore a reuşit să dezlege cifrul de la un capăt la celălalt. „Cei de la Washington te fraieresc", a zis. Nu vor să afli despre ce e vorba, de aceea te poartă cu vorba. Şi a început să-mi povestească ce era în cutiile acelea.

Am luat o înghiţitură de scotch.

– Şi...

– Cooper, o să ţi se pară incredibil...

– Sunt convins.

– Planuri, planuri naziste de ocupare, cucerire a unor ţări, oraşe mari şi corporaţii uriaşe din toată lumea – după câştigarea războiului. S-a oprit, mestecând capătul trabucului. Sau după pierderea războiului, în oricare

eventualitate – victorie sau înfrângere. Aveau date concrete, pagini întregi cu planuri. Pentru RCA şi General Motors, pentru alte companii producătoare de diferite bunuri de larg consum, pentru centrale energetice, rafinării şi altele de genul acesta, pentru agenţii guvernamentale, oraşe – Chicago, New York, Miami, Detroit, Los Angeles... Împărţiseră Statele Unite în şase secţiuni delimitate cu precizie.

– Indiferent de deznodământul războiului... am murmurat. Adică cum?

– În cazul în care pierdeau războiul din Europa, planul urma să fie decalat puţin – cu o generaţie sau două. Se pare că au avut în vedere această eventualitate, pentru că exista un al doilea plan cu măsuri exacte de cucerire a tuturor naţiunilor, oraşelor, agenţiilor şi corporaţiilor într-un ritm mai lent şi din interior. Aveau deja oameni infiltraţi în toate aceste organizaţii. Dispuneau de o reţea uriaşă de oameni faţă de care organizaţia Quisling din Norvegia pare un fleac. Harnetz spunea că puteai citi printre rânduri că această organizaţie din Norvegia a fost de fapt un prototip, un test efectuat la... cum să spun... un nivel nesemnificativ.

Şi nu era vorba doar de Statele Unite, Cooper. Plănuiseră totul, de A la Z – Africa, America de Sud, Rusia, Mexic, Canada, Anglia, dracu-lacu, tot-tot. Toate acestea erau rezumate în câteva pagini. Planul de cucerire a Statelor Unite era cel mai amănunţit. Au întocmit un plan riguros, cu date exacte, cu ordinea de desfăşurare a acţiunilor, care demonstrează că nu voiau să lase nimic la voia întâmplării.

În 1976 preşedintele Statelor Unite urma să fie un nazist nebănuit de nimeni. Pentru că nu-i va păsa nimănui. Până la jumătatea anilor '80 Europa urma să fie nazificată în totalitate. Se pare că, după aprecierea lor, Statele Unite urmau să fie prada cea mai uşoară. Până în anul 2000 tot globul pământesc trebuia să fie aservit naziştilor.

Am stat de vorbă toată noaptea. Harnetz mi-a spus că până atunci probabil că nu se vor mai numi naziști, însă victoria lor trebuia să fie victoria unei filozofii, triumful voinţei lor nestrămutate, justificarea a tot ce s-a întâmplat până atunci. Ultimul document codificat, o cărţulie neagră nu prea groasă, se referea la perioada de după anul 2000, la reînvierea lui Hitler, asemenea unui al doilea Iisus... tatăl nostru, al tuturor.

În compartiment s-a lăsat o liniște profundă. Dincolo de fereastră se zăreau contururile întunecate ale peisajului rural care se unduia molcom în balansul trenului pe şine. De sub meşa lui Peterson se prelingeau broboane de sudoare. Părea ciudat de relaxat, cu obrajii aţintiţi în întunericul de afară.

– Pare rodul unei imaginaţii de copil, am spus într-un târziu.

– Bineînţeles. Dar nu ai văzut documentele, sigiliile cu vulturi şi svastici, pergamentele îngălbenite de timp, semnăturile – iscălitura cu cerneală aşternută chiar de mâna lui Hitler. Crede-mă, Cooper, simţi pe ele mirosul vechi lăsat de trecerea anilor şi ţi se face părul măciucă. Nu este deloc închipuirea unui copil, iar tipii care au întocmit planurile nu au fost nişte actori de vodevil îmbrăcaţi în uniforme caraghioase. Şi-a întors privirile spre mine şi vocea i s-a însufleţit. E un plan cu bătaie lungă, întocmit cu toată seriozitatea. Indivizii aceştia au fost oameni în carne şi oase, figuri istorice care nu au jucat teatru. Îşi aveau oamenii lor – dar asta este singura parte despre care Harnetz spune că nu poate fi decodificată cu nici un chip. Numele codificate ale oamenilor implicaţi. Au ales simboluri care nu pot fi dezlegate decât cu ajutorul unei chei – Grevistul egal cutărică, Sprinterul egal altcineva, Sturzul este alt tip, Vulturul, Siegfried, Ciocârlia, Pantera, Rechinul, Barbarossa, Sfinxul, zeci şi zeci de nume codificate... nici nu le mai ţin minte pe toate.

Harnetz era de părere că planul trebuia să fie practic infailibil. Pe măsură ce deţinătorii iniţiali ai numelor codificate îmbătrâneau şi mureau, numele lor urmau să fie atribuite altor persoane, din noua generaţie.

– Cine era omul lor din America? Nu ţi-ai dat seama pe cine aveau infiltrat în cercurile înalte ale puterii în timpul războiului?

Avusese dreptate; simţeam efectiv că mi se face părul măciucă.

– Numele codificat al americanului era Siegfried.

– Aşteptând să fie trezit din nou la viaţă...

– Era bunicul tău, Cooper. Sunt convins că era Austin Cooper.

Compartimentul s-a cufundat într-o linişte apăsătoare. Ploaia răpăia pe geam, luminile dispăreau şi apăreau în goana trenului.

– Cred că şi-au dat seama şi cei din Washington, am rupt eu tăcerea.

– Presupun că da. Dar întrebarea e – avem de-a face cu o reminiscenţă a istoriei de care s-a ales praful? Ori e vorba de ceva încă viu? Nu ştiu. Însă au murit câţiva oameni, pentru că cineva a luat conţinutul acelor cutii blestemate foarte în serios. E imposibil să faci abstracţie de asta, nu crezi?

Suntem singuri, Cooper, mi-a spus aproape şoptit. Tu ai declanşat toată treaba asta sau, mai bine zis, fratele tău, iar acum tare mă tem că nu mai putem da înapoi. Suntem singuri, iar eu sunt băgat până peste cap în afacerea asta. Şi oricine vine în contact cu noi este automat implicat. Alistair Campbell a fost implicat doar câteva ore – iar acum e mort. Ceea ce nu-mi pot explica

este cum de mai eşti în viaţă. Cu siguranţă că, dacă ar fi vrut cu adevărat, te-ar fi putut lichida foarte uşor.

– Aşa este, m-am gândit şi eu la asta.

Şi-a aprins un alt trabuc şi a pornit ventilatorul.

– Şi-acum, spune-mi ce-ai făcut. De la cap la coadă.

M-am conformat. Peterson aflase de la Roca despre plecarea mea la Glasgow, aşa că i-am povestit tot ce s-a întâmplat, începând cu sosirea mea la Buenos Aires.

Roca. St. John. Kottmann. Maria Dolldorf. Jurnalul profesorului Dolldorf. Tăietura din ziar. Surioara mea, Lee. Brendel. Incendierea apartamentului Mariei Dolldorf. Dispariţia lui St. John şi a lui Kottmann în drum spre Patagonia. Minciunile şi jumătăţile de adevăr. Umbra permanentă a lui Perón. Numele codificate – Siegfried şi Barbarossa.

– Sora ta, Cooper? Sora ta moartă? Şi-a manifestat neîncrederea în maniera teatrală obişnuită. Sora ta?

– Asta explică interesul lui Cyril. Cu asta a început totul. Dacă nu ar fi văzut tăietura aceea din ziar, Cyril ar mai fi şi acum în viaţă. Sunt convins că a încercat doar să afle dacă femeia aceea, Frau Brendel, e sora noastră. Nu ştiu cum, dar firele l-au condus înapoi la casa părintească din Cooper's Falls unde şi-a găsit moartea.

Eram prins de entuziasmul provocat de apariţia lui Lee. Ce era mai important, ceea ce aflase Peterson sau ce descoperisem eu întâmplător? Prostiile acelea vechi despre nazişti sau Lee? Însă erau indivizibile, una te conducea obligatoriu la cealaltă. Iar oamenii care încercau să dezlege misterul plăteau cu viaţa.

– Oriunde te-ai întoarce dai de nazişti, a mormăit Peterson cu o mutră acră. Un cuib de vipere. Dumnezeule! Credeam că s-a sfârşit războiul. Iisuse... cu cine te-ai întâlnit... A clătinat din cap, repetând numele germane din Buenos Aires: Kottmann, Dolldorf, Brendel. Şi un tâlhar englez, St. John, a conchis, strâmbându-se. Ceea ce mă sperie este că totul are o logică dubioasă. Tare aş vrea să-mi dau seama cum stau lucrurile cu adevărat.

În sfârşit, ne-am culcat şi am stins lumina.

– Nu avansăm deloc cu investigarea crimelor, a zis Peterson. Iar Arthur Brenner a făcut comoţie cerebrală.

– Cum?

M-am crispat brusc. Pe Arthur nu mi-l puteam închipui decât viu şi nevătămat.

– S-a întâmplat în restaurantul hotelului. Bradlee mi-a povestit că s-a prăbuşit, pur şi simplu, peste masă. S-a întâmplat când eram la New York. Înainte de a veni la Glasgow m-am întors pentru o zi la Cooper'Falls şi atunci am aflat că Arthur e în comă. Spunea că s-ar putea să fie din cauza tensiunii provocate de atacul îndreptat împotriva lui ori din pricina frigului şi zăpezii. Bradlee spunea că arată foarte rău...

Vocea lui Peterson s-a frânt.

– Înţeleg, am spus şi am simţit cum ochii mi se umplu de lacrimi.

– Ce ţi-a spus Campbell pe hol, înainte de a muri? Ceva în legătură cu nişte picături?

– Nu. Spunea că trebuie să caut petele. Nu avea nici un sens. Pătase tot peretele cu propriul sânge.

Taxiul negru, sclipind din cauza ploii, ne-a lăsat la colţul străzii Oxford cu North Audley. În caroseria neagră, metalizată, se oglindea un autobuz londonez roşu. Mi-am ridicat gulerul paltonului, încercând să mă feresc de vântul tăios şi de ploaie. Peterson a plătit cursa, şi-a suflat nasul şi şi-a înfăşurat mai bine fularul în jurul gâtului. Ploaia şiroia pe haina lui din piele neagră şi stropii se agăţau de epoleţi.

Sub plafonul cenuşiu de nori, Mayfair nu semăna deloc cu ceea ce trebuia să fie. Piaţa Grosvenor părea un furnicar de umbrele negre, clătinându-se deasupra umerilor încovoiaţi; clădirea modernă, sfidătoare a ambasadei americane, concepută de Eero Saarinen, priveghea mohorâtă liniştea patriarhală a vechilor clădiri istorice din jur. Frunzele moarte, învolburate de vânt pe trotuar, mi se lipeau de pantofi. Statuia lui Franklin Delano Roosevelt, înălţată în mijlocul pieţei, înfrunta cu bărbăţie ploaia.

Locuinţa fratelui meu, Cyril, se afla pe strada Curzon, nu departe de piaţa Berkeley. Am urcat cele câteva trepte care duceau din stradă la uşa lăcuită de la intrare, am pătruns într-un vestibul slab luminat şi mi-am văzut chipul oglindit în plăcuţa de alamă pe care stătea gravat un singur nume: Cooper. Peterson stătea în spatele meu; pe neaşteptate, a început să-şi scuture haina de ploaie, direct pe covor, ca un câine ud. Holul silenţios, mochetat, cu pereţii acoperiţi cu tapet, mirosea slab a ceară; lumina slabă se reflecta în fiecare suprafaţă de lemn bine lustruită. Peterson a examinat yala montată la nivelul ochilor, şi-a încleştat dinţii ameninţător, în maniera lui Emiliano Zapata, apoi a deschis uşa cu o simplă carte de credit abil introdusă între uşă şi toc.

Vestibulul emana acel aer stătut, caracteristic încăperilor nelocuite, chiar şi celor aerisite şi aspirate în mod regulat. Lipseau cu desăvârşire mirosul de mâncare şi băutură, de fum şi aşternut folosit, de ploaie, geamuri deschise şi parfum. În schimb, persista o senzaţie acută de absenţă, poate chiar de pierdere iremediabilă. O oglindă în ramă aurie incrustată cu măiestrie, un suport din alamă cu câteva umbrele abandonate, firicele de praf plutind în conul cenuşiu, desenat de lumina ce se filtra timidă printre draperiile aproape trase.

Apartamentul silenţios, cufundat în penumbră, aştepta întoarcerea lui Cyril. Până şi Peterson părea copleşit de solemnitatea locului, de conştiinţa faptului că Cyril nu va mai reveni niciodată în această casă. După un timp a apăsat pe un mâner ascuns în umbră şi a tras draperiile. Ploaia şiroia pe ferestrele dincolo de care se vedea strada. A împins în sus tocul mobil al unui geam şi zgomotul ploii a umplut camera.

Am cercetat ca nişte detectivi toate încăperile – dormitorul auster, cu câteva costume de rezervă atârnate stingher în dulap, livingul luxos, în care coexista mobilierul stil Queen Anne cu postere avangardiste, înrămate în cadre fine de oţel, şi un birou directorial imens, sculptat, sufrageria dominată de mobilier modern, numai sticlă şi tuburi de oţel, o bucătărie dotată cu tot echipamentul modern, încorporat în mobilier, cu pereţii tapetaţi cu oale, cratiţe şi ustensile de bucătărie dintre cele mai diverse.

– Ce facem acum?

În tăcerea profundă vocea mea suna piţigăiată, precum cea a unui băieţel. Vântul făcea draperiile să foşnească şi ploaia răpăia pe pervaz.

– Ne ocupăm de birou, a spus Peterson, dându-i ocol. Are două rânduri de sertare, unul de fiecare parte. Ca şi cum ar fi fost folosit de două persoane, a murmurat. A tras un sertar care a alunecat uşor în afară. Le-am verificat metodic pe toate; erau folosite, însă nici unul nu era încuiat. Am putea trece la treabă, dacă nu ai nimic împotrivă.

– Ce căutăm?

Mi-a aruncat o privire acră.

– Nu ştiu. Doar ne uităm. Adulmecăm. Lasă-te condus de instinct. Pentru numele lui Dumnezeu, poartă-te ca un detectiv. Tu ai declanşat toată povestea asta...

– Bine, bine, nu-mi da dureri de cap.

După ce am petrecut o oră sortând hârtiile, Peterson s-a îndreptat din şale şi mi-a fluturat în faţă un petic de hârtie.

– Tăietura din ziar. Iarăşi Frau Brendel.

Era aceeaşi tăietură din ziar pe care o purtam cu mine. Am simţit că mi se strânge inima şi am dat din cap.

– Se pare că era la fel de convins ca şi tine, a murmurat Peterson. A privit gânditor fotografia. Seamănă cu sora ta?

– Nu, seamănă foarte bine cu mama. Sau cam aşa ar trebui să arate sora noastră acum...

– Dacă ar fi în viaţă.

– E clar că trăieşte. E posibil să fi reacţionat cum am reacţionat, pentru că ştiam că fratele meu purtase fotografia cu el. Dar Cyril... a văzut-o doar în ziar. Pentru el asta a fost suficient.

Sertarele din partea mea s-au dovedit neinteresante. M-am prăbuşit în fotoliu şi l-am privit pe Peterson. Îşi încruntase sprâncenele şi bolborosea pe sub mustaţă. A desfăcut mâinile cu palmele deschise şi a ridicat din umeri: nimic.

M-am scotocit în buzunar după pipă, am scuturat scrumul într-o scrumieră masivă din sticlă... atunci am observat un plic adresat *Domnului Cyril Cooper*. L-am privit indiferent. Deodată privirea mi-a fost atrasă de adresa expeditorului:

Ivor Steynes, Bart.
Cat Island
Cornwall

Mi-am ridicat privirea spre Peterson.

– Pete... Am găsit petele. Campbell vorbea despre un bărbat pe nume Ivor Steynes[1].

Peterson m-a privit neîncrezător.

Scrisoarea scrisă pe hârtie pergamentată conţinea doar câteva rânduri.

Dragă domnule Cooper,

Vă aştept cu nerăbdare aici, pe Cat Island, aşa cum am stabilit prin telefon.

Salutări cordiale,
Ivor Steynes

Scrisoarea era datată toamna trecută, evident după ce fratele meu îl vizitase pe Alistair Campbell şi aflase de la micuţul scoţian viclean ceea ce acesta încercase cu atâta disperare să-mi comunice înainte de a muri.

[1] Steynes – staines, cuvinte omofone (stains = pete; Steynes = nume propriu) (n. trad.).

– Trebuie să luăm legătura cu el, a spus Peterson.

Am ridicat receptorul telefonului de pe birou şi după circa o oră de parlamentări cu telefonista am reuşit să aflu cum pot lua legătura cu insula Cat, sarcină de altfel deloc simplă. Am fost informat că există o singură linie telefonică şi că trebuia să aştept până se elibera.

Mi-am aprins pipa şi ne-am pus pe aşteptat în camera cuprinsă încet-încet de umbra amurgului. Gândurile mi se învălmăşeau în minte. Renunţasem să mai fac note, pentru că, pur şi simplu, nu mai puteam ţine pasul cu evenimentele. Erau atâtea nume, atâtea ameninţări şi pericole, atâta moarte. Când analizam lucid situaţia, îmi puneam întrebarea dacă voi ieşi viu din toată încurcătura asta. Când eram obosit, aşa cum eram acum, nu mai eram deloc sigur că îmi pasă.

Când a sunat telefonul, am sărit amândoi. Legătura era foarte proastă. După o serie de păcănituri şi ţiuituri am auzit o voce slabă.

– Aş dori să vorbesc cu sir Ivor Steynes, am strigat. Mă numesc John Cooper.

După câteva minute de aşteptare am auzit în receptor o voce metalică.

– Domnule Cooper, sunt Ivor Steynes. Cu ce vă pot fi de folos?

– Sunt fratele lui Cyril Cooper...

– Aha, înţeleg... şi nepotul lui Austin Cooper. Unde sunteţi?

Vocea subţire avea o tonalitate aproape veselă.

– Sunt la Londra. Dacă este posibil, aş dori să ne vedem.

– Da... Dar ce mai face fratele dumneavoastră?

– A murit. Tocmai de asta mă aflu aici.

S-a lăsat o tăcere apăsătoare.

– Vreţi să repetaţi, vă rog...?

– Fratele meu Cyril a murit. De asta aş vrea să ne întâlnim.

Peterson privea absent ploaia care răpăia pe pervaz. Trabucul agăţat de colţul gurii se stinsese.

– Mda... A murit de moarte bună?

– Nu.

– Regret foarte mult. Aţi putea veni pe insula Cat?

– Da, putem, dacă îmi spuneţi cum se ajunge...

– Putem?

– Sunt cu un prieten.

Vocea de la celălalt capăt al firului a devenit mai puţin prietenoasă.

– Veniţi până la Land's End, în Cornwall. Insula Cat este în largul coastei. Mâine după-amiază să fiţi la Land's End. Omul meu vă aşteaptă la ora şase cu barca. Se numeşte Dawson, iar ambarcaţiunea, *Lear*. Vă va aduce pe insulă şi atunci vom sta de vorbă. E limpede?

– Categoric.

– Atunci, pe curând, mi-a zis şi a pus receptorul în furcă.

Continua să plouă torenţial şi se înserase. Norii se îngrămădeau peste piaţa Berkeley ca într-o pictură în acuarelă. Am traversat piaţa, am luat-o pe strada Mount spre Park Lane şi ne-am oprit, uzi până la piele, privind explozia de verdeaţă din Hyde Park. Peterson a tras adânc aer în piept. Printre şiroaiele de ploaie străfulgera din când în când câte un far de maşină.

Am intrat în Grosvenor House, străjuită de impunătoare coloane în stil grecesc şi am obţinut o cameră cu vedere spre stradă şi parc, la un preţ extrem de piperat. Peterson privea ploaia.

– Insula Cat... cred că acolo plouă tot timpul cu găleata.

A doua zi dis-de-dimineaţă, după un mic dejun copios, compus din ouă, scrumbii afumate şi brioşe, ne-am înarmat cu un termos cu cafea şi am închiriat un Audi. Peterson s-a instalat la volan şi am pornit spre insula Cat, consultând disperaţi harta rutieră şi încercând să ne adaptăm modului de conducere englezesc.

Omul de la agenţia de închiriere ne spusese că ţinutul Cornwall pare aproape o ţară străină. Am cotit spre stânga la Morwenstow, pe drumul ce urmează linia coastei. Sharpnose Point, Marham Church, Dizzard Point Cambeak, Fire Beacon Point, Tintagel Castle...

În direcţia noastră ploaia şi ceaţa care plutea deasupra mării se împleteau într-un singur gol cenuşiu, ştergând hotarul dintre cer şi apă. Din loc în loc, prin perdeaua destrămată de ceaţă, zăream valurile înspumate izbindu-se cu furie de ţărm. Stâncile de granit se înălţau deasupra lor ca un zgârie-nori uriaş, lung de câteva sute de kilometri.

La Tintagel Castle am coborât ca să ne mai dezmorţim picioarele. Locul naşterii regelui Arthur stătea singur şi părăsit de turiştii speriaţi de vremea potrivnică. Turnurile şi zidurile se înălţau ca nişte soldaţi acoperiţi de muşchi, veghind la liniştea ţinutului. La poalele castelului, Atlanticul muşca cu furie din uscat. În ceaţa care acoperea totul, zidurile îmbrăcate în iarbă păreau să prindă viaţă.

Peterson stătea cu mâinile lipite de urechi; ploaia îi picura de pe nas. Mi-a făcut semn. Vuietul valurilor i-ar fi acoperit cu siguranţă vocea. Ne-am întors la maşină. Era abia ora trei, dar începea deja să se întunece. Ne aflam la şaizeci de kilometri de Land's End, Dawson şi primitoarea ambarcaţiune *Lear*.

Denumirile localităţilor se târau umede, mohorâte pe lângă noi. Începuse să mă doară spatele după atâtea ore de călătorie în maşină. Doyden Castle, Pentire Point, Wadebridge, Trevase Head...

Când am trecut în goană pe lângă Newquay, am zărit hotelurile sumbre ce străjuiau plaja udă şi cenuşie. Îl schimbasem pe Peterson la volan. Conduceam în tăcere, privindu-l din când în când cum doarme lângă mine. Pe coastă vântul se înteţise. Stropii de ploaie loveau parbrizul ca nişte pietricele, explodând apoi în zeci de particule minuscule, aproape invizibile. Radioul pârâia fără încetare.

Străzile înguste ale oraşului St. Ives erau aproape pustii. Un bărbat cu beretă pe cap, îmbrăcat într-un pulover gros, se oprise la un colţ pentru a se uşura în canal. Clătinându-se, a privit drept în lumina farurilor, apoi şi-a continuat îndeletnicirea.

Jos, în direcţia localităţii Land's End, cufundată aproape în întuneric, nu se zăreau decât culmile de granit, impunătoare şi mohorâte, ca un pumn ameninţător ridicat spre mare. Gurnard's Head, Pendeen Watch, Cape Cornwall, St. Just... Maşina gonea pe şoseaua ce şerpuia între micile localităţi anonime şi coasta dantelată de nenumărate golfuleţe străjuite de stânci ascuţite, erodate de apa mării.

Land's End. Dacă ai ghinionul să te lase frânele, de aici te prăbuşeşti direct în marea care vuieşte la poalele stâncii. Anglia se termina la Land's End.

Peterson s-a trezit şi a clipit somnoros.

– Iisuse! a mormăit şi a căscat. Capătul lumii.

În faţa noastră se vedea un hotel solitar, cocoţat pe buza stâncoasă, ca un paria exclus pentru veşnicie din rândul semenilor săi. Vântul şuiera sfâşietor. Pescăruşii se avântau în aer şi plonjau în valuri asemenea unor năluci înghiţite de ceaţă.

În cămin ardea focul. O femeie ne-a adus coniac, cafele şi prăjituri. Coniacul îmi ardea gâtul, alunecând ca un şuvoi de lavă fierbinte spre stomac.

– Nu ştiu ce să spun, Cooper, zău nu ştiu... s-a încruntat Peterson. Cred că am temperatură. Cine o fi nebunul care vrea să ne ducă cu barca pe o vreme ca asta? Trebuie să ajungem într-un loc fantasmagoric pe nume insula Cat. Imposibil să găsim ceva acolo, imposibil.

Tânăra a revenit ca să mai arunce un buştean pe foc.

– Ce furtună! a exclamat simplu. Rămâneţi aici peste noapte?

– Nu. Trebuie să ajungem acolo, i-am răspuns, arătând spre coastă.

– La Scillies? a întrebat mirată. Nu prea e o vreme potrivită, nu credeţi?

– Nu la Scillies. Într-un loc pe nume insula Cat. Aţi auzit de el?

– Înseamnă că vine domnul Dawson să vă ia? Am dat din cap afirmativ. Tata spune că e un marinar foarte iscusit. Şi *Lear* este rezistentă. A surâs din nou. Vara vin câteodată aici să cineze. Domnului Dawson îi place să privească fetele care vin aici să facă surfing pe plajele de la Newquay şi St Ives.

Peterson încerca în zadar să-şi înăbuşe un căscat.

– Dar lui Steynes nu-i plac fetele?

– Doamne Dumnezeule, nici vorbă. Sunt convinsă că nu ar avea ce să facă cu fetele.

– Şi de ce, mă rog?

– O să vedeţi dumneavoastră. A aţâţat focul cu vătraiul, apoi, a ridicat tava. Vă doresc călătorie plăcută.

A zâmbit protocolar şi a plecat.

Ne-am adăpostit într-un şopron de la capătul cheiului alunecos din cauza ploii amestecate cu ulei. Mi-am frecat ochii, iar Peterson a tras o înjurătură. Prin ceaţă şi ploaie am zărit o luminiţă, ca o lună minusculă şi îngheţată, apoi am auzit huruitul constant al unui motor, estompat din când în când de vuietul valurilor. Ambarcaţiunea *Lear* a acostat lin. Un bărbat solid, foarte agil, a amarat vasul cu un colac de funie groasă, aruncat în jurul unui pilon. Lampa agăţată deasupra capetelor noastre, într-un cârlig, a început să se balanseze, scârţâind. După câteva clipe, bărbatul a sărit pe ponton şi a alergat frânt de mijloc, ca să se apere de ploaie, până la şopronul în care ne adăpostisem.

– Cooper? a strigat, încercând să acopere vuietul infernal.

Am încuviinţat din cap.

– Şi domnul Peterson.

Îşi trăsese gulerul puloverului negru până sub bărbie, iar pălăria de ploaie îi acoperea fruntea până la sprâncene. Necunoscutul emana un miros de ulei amestecat cu cel de apă de mare.

– Urcaţi la bord, ne-a spus amabil, şi aveţi grijă să nu cădeţi în mare.

Ne-a întins mâna ca să ne ajute să urcăm scara alunecoasă. Frânghia s-a întins; *Lear*, care avea o lungime de aproximativ zece metri şi o cabină destul de mare, s-a cutremurat. Peterson a urcat în urma mea. Când am ajuns pe

punte, Dawson a început pregătirile de plecare, iar noi ne-am grăbit să intrăm în cabină.

Dawson ni s-a alăturat peste câteva clipe. Şi-a dezbrăcat impermeabilul negru, şi-a scos pălăria şi le-a atârnat de un cârlig. Încăperea strălucea de curăţenie, deşi fusese construită cu destulă vreme în urmă, alămurile şi mobilierul din lemn sclipeau. Hublourile erau scăldate de ploaie.

– Urâtă vreme, a remarcat Peterson.

– Noi suntem obişnuiţi cu ea.

Dawson avea gura strâmbă, nasul turtit, sprâncenele negre zburlite ca nişte arici.

– Luaţi o gură de coniac, o să vă facă bine.

A turnat dintr-o sticlă în ceştile de cafea. A tras o manetă şi motoarele au pornit, trepidând undeva, sub noi.

– Totuşi, pentru mine este o noapte mizerabilă, a bombănit Peterson.

– Într-adevăr, marea e cam agitată, dar *Lear* trece printre valuri ca prin brânză. Ţineţi-vă bine... o scot în larg...

Valurile se năpusteau peste punte, lingând cu crestele înspumate geamul cabinei. Peterson s-a făcut mic pe o banchetă, strângând ceaşca între degete. Devenea din ce în ce mai palid.

– În cât timp ajungem acolo?

Dawson stătea cu privirea aţintită înainte.

– Mai mult sau mai puţin de o oră. Să ştiţi că nu e departe, dar vom naviga încet din cauza valurilor.

Am sorbit puţin coniac.

– Sunteţi de mult în slujba lui sir Ivor?

– Să mă gândesc. L-am cunoscut pe colonel în '42. Se întorsese din Africa şi fusese numit şeful statului-major, iar eu l-am însoţit în câteva misiuni speciale. Mi-a aruncat o privire peste marginea ceştii, apoi a golit-o dintr-o înghiţitură. Soarta a făcut în aşa fel că de atunci nu ne-am mai despărţit. După un timp, a zis: Nu vă speriaţi... *Lear* este rezistentă la furtună. Ca piraţii de pe vremuri. Pe-aici au existat mai mulţi piraţi decât oriunde altundeva în lume.

– Sunteţi pirat? s-a interesat Peterson.

– Nu, nu sunt pirat.

– Slavă Domnului, a respirat uşurat Peterson.

– Însă pe vremuri am străbătut cu *Lear* Canalul în lung şi în lat, vânând submarinele inamice. A fost o distracţie pe cinste.

– Şi aţi găsit vreunul?

– A, da. Am găsit două. Fuseseră avariate de nu ştiu ce şi nu mai puteau intra în imersiune. Le-am găsit plutind în ceaţă.

– Şi ce aţi făcut? a întrebat Peterson brusc interesat.

– Păi, colonelului i se cam urcase sângele la cap, a răspuns Dawson, umplând din nou ceştile cu coniac. Am încărcat tunul. Am deschis focul, fără salvă de avertisment, şi i-am făcut praf. Am scufundat ambele submarine.

– Dumnezeule mare! a exclamat Peterson.

– Era plină apa de nemţotei care ţipau şi dădeau din mâini... o adevărată privelişte!

– Deci, i-aţi luat prizonieri?

– Prizonieri? Dawson a zâmbit viclean, dar la colţurile gurii i-au apărut două cute adânci. Nu.

– Păi, atunci ce-aţi făcut? Doar nu i-aţi lăsat să se înece.

– A, nu... nu i-am lăsat să se înece. Colonelul mi-a ordonat să trec peste ei. Iar el s-a folosit de o mitralieră. Îşi întorsese din nou privirile înainte, privind undeva, în ceaţă. Nu, nu s-a înecat nimeni. Pentru asta pun mâna în foc.

Când am simţit, în sfârşit, cum vasul alunecă lângă ponton eram sfârşiţi, picioarele ne tremurau şi aveam rău de mare. Pontonul era o construcţie veche, din scânduri crăpate, putrezite de umezeală. După ce Dawson a adăpostit vasul sub un acoperiş, am coborât şi am pornit în urma lui, peste fâşia de pământ acoperit cu pietriş mărunt, până la ceea ce am aflat că se numea Beach Road. În mijlocul drumului aştepta un Rolls-Royce strălucitor, datând probabil dinainte de cel de-al Doilea Război Mondial. Ne-am înghesuit pe bancheta din spate, clănţănind din dinţi de frig.

– Pe insula Cat există numai două maşini, ne-a explicat Dawson în timp ce se instala în spatele volanului. Eu le conduc pe amândouă, aşa că îmi pot permite să parchez unde doresc. A pornit motorul şi maşina a început să ruleze încet, străpungând ceaţa cu farurile. Potrivit datelor istorice, acest drum a fost construit în 1760. După ce s-a retras aici, colonelul l-a pavat din nou. A făcut un semn cu mâna în direcţia unor siluete abia vizibile. Acolo sunt şoproane, grajduri, terenuri de tenis... toate încuiate... dar le-au cam năpădit buruienile. Nu au mai fost folosite de pe vremea când toată familia venea să-şi petreacă vacanţa pe insulă. Acum nu a mai rămas decât colonelul.

Peterson a înjurat pe sub mustaţă şi şi-a aţintit privirea undeva, în beznă.

– Iisuse, a exclamat brusc. Asta ce mai e?

Farurile luminaseră o formă ciudată, unghiulară, înfiptă în pământ, la marginea drumului, ca un pumnal gigantic. Dawson a oprit maşina. În fasciculul de lumină vedeam ploaia cernându-se necontenit.

– E un bombardier german. S-a prăbuşit în timpul bombardamentului. A fost lovit şi a luat foc. Nu a fost nici un supravieţuitor. Colonelului îi place, spune că ar trebui să-l considerăm drept o sculptură în aer liber. Aşa că aici a rămas. Colonelul are câteva ciudăţenii, a adăugat, stingând farurile. Îi plac lucrurile care îi aduc aminte de război. Şi-a lăsat rămăşiţele propriului avion pe partea cealaltă a insulei, aproape de stânci. A fost o adevărată aventură. A fost lovit chiar deasupra Canalului. Abia a reuşit să aducă avionul până aici... dacă ar fi zburat puţin mai jos, s-ar fi izbit de stânci. Dar a reuşit să treacă milimetric deasupra lor, a aterizat şi şi-a pierdut cunoştinţa. Messerschmittul care îl urmărea zbura prea jos, din cauza ceţii nu a observat stâncile şi s-a izbit de ele. A chicotit încetişor. Şi acela a rămas tot acolo, înfipt în pământ ca un cui ruginit. Cam multe avioane prăbuşite pentru o insulă cu lungimea de numai un kilometru şi lăţimea de nouă sute de metri. Dar nu e o insulă oarecare – are o grămadă de ciudăţenii.

– Colonelul pare să fie un om ciudat, am spus.

– E cam excentric. Dar aşa sunt mai toţi englezii, nu? Dumneavoastră, americanii, faceţi tot timpul bancuri pe seama excentricităţii englezilor. A râs amuzat, apoi a adăugat: Ei bine, colonelul este un excentric în adevăratul sens al cuvântului.

Din ceaţă a răsărit un zid masiv de piatră.

– Acesta este zidul exterior al castelului, ne-a explicat Dawson, apoi ne-a părăsit pentru câteva clipe.

– Cooper, Cooper, s-a lamentat Peterson. Pentru numele lui Dumnezeu, în ce ne-ai mai băgat acum? E o nebunie.

– Vorbeşti aşa din cauza vremii.

– E clar că acest colonel e nebun de legat. Şi-a împânzit insula cu epave de avioane. Dawson trebuie să fie gardianul lui. Vorbeşte pe un ton îngăduitor. Aşa vorbesc cei care îngrijesc nebunii.

Dawson a revenit la volan şi a dus maşina dincolo de poarta tăiată în zidul gros de un metru şi ceva.

– Conacul este cam la două sute de metri de aici, pe colină. L-am mai cârpit pe ici, pe colo, dar tot o ruină rămâne. Are peste o mie de ani. Dawson îşi luase în serios rolul de ghid turistic. Avem aici şi o colibă datând din Epoca de Piatră. Vă daţi seama? Şi un cimitir din perioada romană.

Rollsul a frânat în faţa unei clădiri pătrate, cu trei etaje. Era perfect simetrică: fiecare fereastră, fiecare coloană îşi avea corespondentul. Dinăuntru se filtra o lumină difuză, gălbuie, care m-a dus cu gândul la focurile de tabără înjghebate de soldaţii romani pentru a se încălzi în nopţi ca acestea.

Dawson ne-a luat bagajele şi le-a depus într-o nişă care se deschidea din holul principal. Lumina gălbuie pe care o văzusem provenea de la câteva sfeşnice montate pe perete, bogat ornamentate, care fuseseră adaptate la iluminatul electric. Capătul holului se pierdea într-o beznă de nepătruns care părea să înghită pereţii lambrisaţi. Am fost conduşi într-o bibliotecă aflată la parter. Zidurile erau extraordinar de groase: rândurile de cărţi se ridicau în faţa noastră ca versantul unei culmi stâncoase. Peterson s-a dus imediat la şemineul în care dansau flăcări flămânde, mistuind buşteni groşi şi înnegriţi de vreme. De afară răzbătea tânguiala vântului venit dinspre Atlantic care mătura platoul; ploaia şfichiuia neostenită geamurile.

– Mă duc să-l anunţ pe colonel, a zis Dawson. Vă rog să vă faceţi comozi. Dacă doriţi, găsiţi aici coniac, whisky, sifon...

Peterson şi-a turnat coniac într-un pahar mare, care avea incrustat pe o parte un blazon, şi s-a întors grăbit lângă foc.

– E frig, a mormăit. Al dracului de umed...

Pe o măsuţă se aflau aliniate o mulţime de fotografii înrămate, ordonate tematic – de la poze de familie făcute cu ocazia unor picnicuri sau la partide de tenis şi până la poze de grup în care piloţii apăreau alături de un avion Spitfire, pe cine ştie ce aerodrom de mult uitat din Anglia. O elice, provenind probabil de la un astfel de aparat, era proptită într-un colţ. Pe perete am remarcat un desen în alb-negru, foarte vechi, acoperit cu o plăcuţă de sticlă. Desenul înfăţişa un cal trăgând un cadavru cu o figură lipsită de expresie; un al doilea personaj părea să danseze lângă cadavru, dar şi acesta avea o faţă curios de impasibilă. Dedesubt, cu o caligrafie impecabilă, scria:

Unul dintre strămoşii familiei Steynes, care şi-a închipuit că ar putea deveni un rege mai bun decât alţii, a murit în iunie 1242, fiind târât mai întâi de la Westminster la Turn, iar de aici la spânzurătoare. După ce şi-a dat sufletul chinuit, a fost agăţat într-un cârlig, iar după ce corpul a înţepenit în ghearele morţii a fost coborât, i s-au scos măruntaiele care au fost arse pe loc, iar trupul i-a fost sfâşiat în patru. Bucăţile au fost trimise în cele patru oraşe principale din regat pentru a înspăimânta pe toţi privitorii.

Peterson citea textul peste umărul meu. După ce a terminat, s-a uitat la mine.

– Crezi că a folosit la ceva?

Dawson se oprise în uşă. Când a vorbit, Peterson a tresărit.

– Colonelul Steynes.

Prin uşa larg deschisă a intrat un bărbat aşezat într-un scaun cu rotile. Avea o gură cu buze subţiri, arcuite, şi sprâncene decolorate, ridicate deasupra ochilor gri-albaştri. Din mijlocul feţei înguste ţâşnea un nas coroiat, à la Sherlock Holmes; părul blond, înspicat cu fire albe, cădea moale peste fruntea înaltă. Vocea, nealterată de legătura telefonică proastă, păstra totuşi o tonalitate metalică, dură şi rece, ca şi curentul care mătura dalele de piatră ale podelei. Genunchii îi erau acoperiţi cu o pătură electrică, groasă.

– Bună seara, domnilor. Bună seara şi bine aţi venit pe insula noastră neprietenoasă. Dumneata, a spus, îndreptându-se spre mine cu mâna întinsă, trebuie să fii domnul Cooper. Semeni cu fratele dumitale, în special ochii. Permite-mi să-ţi spun cât de mult regret ceea ce i s-a întâmplat... Iar dumneata, a continuat, întorcându-se către Peterson, eşti prietenul domnului Cooper?

Peterson s-a prezentat, apoi colonelul Steynes ne-a invitat să luăm loc în fotoliile adânci de piele din faţa şemineului. I-a dat ordin lui Dawson să aducă whisky, apă, coniac şi pahare şi să pregătească ceva de mâncare. Ne-am instalat mai confortabil în fotolii. Mi-am aprins pipa şi am turnat într-un pahar puţin whisky cu sifon.

Cât timp am aşteptat întoarcerea lui Dawson, Steynes s-a arătat un observator inteligent, cu limba ascuţită, al situaţiei politice actuale şi a conducerii Marii Britanii. În viziunea lui, liderii erau personalităţi destul de decente, dar dădeau dovadă de o slăbiciune „jalnică". Vorbea surâzător, gesticulând cu mâinile şi braţele. Deasupra buzelor încadrate de cute adânci purta o mustăcioară frumos tunsă, iar obrajii aspri trădau expunerea la vânturile năprasnice ale Atlanticului.

Dawson a reapărut cu o tavă încărcată cu friptură rece de vacă, sendvişuri, o roată de caşcaval Stilton, muştar, tarte cu fructe şi un ibric cu cafea aburindă. Colonelul Steynes ne-a invitat să ne umplem farfuriile, apoi l-a expediat pe Dawson să ne pregătească odăile. Şi-a potrivit o ţigară Dunhill într-un ţigaret negru şi a început să ne povestească.

– Imediat după ce s-a întâlnit cu Alistair Campbell la Glasgow, Cyril Cooper a venit la mine. Îl cunosc pe Alistair Campbell dinainte de-al Doilea Război Mondial, de pe vremea când lucram la Cairo. Fratele dumitale mi-a

arătat o tăietură din ziar care îi înfăţişa pe Gunter Brendel şi, probabil, pe adorabila lui soţie, Lise, Frau Brendel. Întâmplător, am un dosar voluminos despre Herr Brendel, iar Campbell ştia asta, însă voi întra mai târziu în amănunte.

Cyril mi-a explicat cine este, respectiv nepotul lui Austin Cooper, ceea ce mi s-a părut mai interesant decât îşi putea imagina. Fratele dumitale ştia doar că eu îi pot oferi informaţii despre Herr Brendel. Şi mi-a spus că, de fapt, nu îl interesează atât bărbatul, cât tânăra femeie, Lise Brendel. Steynes m-a privit cu ochii spălăciţi prin fumul de ţigară. A avansat o ipoteză uluitoare. Bănuia că Lise Brendel este sora lui, considerată decedată de mult timp. Evident că l-am întrebat ce l-a determinat să ajungă la o astfel de concluzie, iar el mi-a răspuns sfios că femeia arată exact aşa cum îşi imagina că ar arăta sora lui. Însă a fost foarte, foarte insistent.

În orice caz, mai mult ca sigur că nu l-aş fi ascultat dacă nu mi-ar fi stârnit interesul un singur fapt – tânărul era nepotul lui Austin Cooper... iar acel Herr Brendel, domnilor, a fost şi este nazist. Vorbea pe acelaşi ton metalic, însă ultimul cuvânt mi-a răsunat în minte ca un ecou. Steynes s-a aplecat şi a sorbit din paharul cu whisky. Peterson s-a uitat fix la mine, apoi a continuat să mestece friptura de vită excelent preparată. Această legătură – Austin Cooper şi Herr Brendel, doi nazişti – m-a dat gata, a continuat Steynes, surâzând. Această „coincidenţă", dacă a fost într-adevăr o coincidenţă. Eu am învăţat să nu mai cred în coincidenţe. Am constatat de foarte multe ori că sub ceea ce oamenii de rând numesc coincidenţă se ascunde un plan foarte riguros. Având în vedere cine a fost bunicul fratelui dumitale şi cine este Herr Brendel, ceea ce mi-a povestit Cyril intra în propria mea sferă de interese – dar despre asta vom vorbi mai târziu. Sub suprafaţa netulburată a unui ocean de coincidenţe am început să desluşesc o schemă, ca un banc de rechini înfometaţi.

Domnule Peterson, sunteţi amabil să aţâţaţi puţin focul? a zis oftând. Ştiu că am picioarele paralizate, dar jur că simt curentul pe jos – ca un soldat bătrân care simte schimbarea vremii în piciorul lui de lemn.

Din buşteni a ţâşnit un vârtej de scântei, absorbit de vânt prin coş. Peterson a rămas cu privirea aţintită asupra focului, mângâindu-şi mustaţa neagră. Steynes a potrivit o altă ţigară în ţigaret şi a aprins-o, scăpărând un băţ de chibrit pe unghie.

– Se pare că neîncrederea mea în coincidenţe este justificată. Spui că fratele dumitale a murit. Oare a murit din cauză că Austin Cooper şi Gunter Brendel, doi nazişti, încearcă să comunice peste timp? Pare posibil, nu credeţi? S-a oprit şi m-a privit cu ochii aceia goi. Povesteşte-mi despre

fratele dumitale, domnule Cooper. Spune-mi de ce ai venit pe urmele lui până aici.

Am încercat să-mi rezum cât mai exact faptele, ceea ce mi-a luat destul timp.

– Iar acum trei zile Alistair Campbell a fost împuşcat mortal de un individ care a încercat să mă omoare şi pe mine. Am reuşit să scap, dar abia când am ajuns la Londra, în apartamentul fratelui meu, şi am văzut scrisoarea dumneavoastră pe birou, mi-am dat seama că înţelesesem greşit ceea ce mi-a spus Campbell înainte să moară, pe holul acela slab luminat. Domnule Steynes, ne aflăm aici pentru că aşa a vrut Campbell, pentru că fratele meu a fost aici şi pentru că... noi mergem pe acelaşi fir pe care a mers şi el.

Faţa aspră a lui Steynes s-a albit şi gura i s-a crispat. A băut o înghiţitură de whisky şi a zis încet:

– Deci, Campbell e mort... A fost un tip tare ciudat... Şi este ultima victimă a unui război care ţine de multă vreme. Desigur, l-au omorât din cauza dumitale şi a fratelui dumitale. Vă asigur că va fi răzbunat.

Peterson mi-a căutat privirea şi a articulat fără glas cuvântul „răzbunat", ridicând din sprâncene. Peterson nu era impresionat. Eu simţeam că mă trece o sudoare rece.

Ochii decoloraţi, umbriţi de gene blonde, ai colonelului Steynes au sclipit ca nişte flăcări de gheaţă încătuşate în trupul schilodit. Lucirea lor mă speria pentru că, în definitiv, Peterson putea avea dreptate: era posibil ca Steynes să fie nebun. Vocea metalică şi-a continuat istorisirea.

– Acum spune şi dumneata... dacă pun toate acestea cap la cap – că fratele dumitale a fost asasinat în condiţii misterioase, că nişte indivizi ciudaţi, însetaţi de sânge, au căutat anumite documente înfricoşătoare, preferând să folosească violenţa, că aceste documente bizare sunt de fapt planuri naziste de cucerire a lumii – de-acum fleacuri istorice, că un oraş a fost terorizat într-o manieră demnă de strămoşul meu Bevil Steynes sau Bevil cel Roşu, cum i se spunea de către amici, că un profesor nevinovat a fost ucis la Buenos Aires după ce s-a întâlnit cu fratele dumitale...

S-a oprit ca să respire. Afară vântul se înteţise şi casa scârţâia din toate încheieturile.

– Spui că atât Martin St. John, cât şi Alfried Kottmann, pe care îi cunosc foarte bine, dar vă voi povesti la momentul potrivit, deci că St. John şi Kottmann s-au întâlnit cu fratele dumitale şi cu dumneata, iar după aceea au dispărut de pe faţa pământului. Spui că amicul meu Campbell a fost împuşcat mortal într-o mahala din Glasgow, ca să nu te poată trimite la mine... A oftat

şi s-a lăsat pe spate în scaunul rulant, ca un rege în tronul din crom şi oţel. Dă-mi voie să-ţi spun că reţinerea mea iniţială faţă de termenul „coincidenţă" a fost justificată; avem de-a face cu o schemă foarte riguroasă. Şi mai permite-mi să adaug că, în toată povestea aceasta, singura coincidenţă a fost faptul că fratele dumitale a văzut întâmplător fotografia aceea publicată în ziarul *Glasgow Herald*. Din clipa aceea cred că Cyril Cooper a fost un condamnat, pentru că ceva din firea lui l-a determinat să pornească în căutarea surorii lui. Odată ce a pornit pe urmele ei, nu avea nici o şansă să scape cu viaţă.

– Dar de ce? De ce a trebuit să fie astfel?

– Pentru că fratele dumitale s-a apropiat prea mult de ei, de Brendel, de Kottmann, de St. John şi de ceilalţi...

– Cine sunt aceşti oameni?

A zâmbit aproape imperceptibil, şi-a turnat un whisky cu sifon şi şi-a umezit buzele subţiri şi uscate.

– E normal să te frământe această întrebare. Dă-mi voie să-ţi spun că, dacă aş crede că te pot salva... aş refuza, pur şi simplu, să-ţi povestesc ce ştiu. Dar, de-acum, numai Dumnezeu îţi mai poate salva viaţa.

Ţinând cont de asta şi de situaţia în care te afli îţi voi spune mai multe decât fratelui dumitale. Datorez asta memoriei sale şi dumitale. Îţi voi spune cine şi ce sunt, cum am devenit omul care sunt acum...

Dar s-a făcut foarte târziu, aşa că vom începe istorisirea mâine dimineaţă. Ne-a zâmbit şi şi-a întors scaunul, făcându-ne semn să-l urmăm. Sper că v-am trezit interesul.

În holul de la intrare şi-a condus scaunul până la scara largă. Jos îl aştepta un scaun montat pe o şină paralelă cu balustrada. S-a ridicat greoi din scaunul cu rotile şi s-a aşezat în lift. Peterson şi cu mine stăteam şi-l priveam. Faţa i s-a contractat de efort, durere şi încăpăţânare.

– Aşa, a exclamat după ce s-a instalat comod. Dawson vă va conduce în camerele dumneavoastră. Domnilor, puteţi dormi liniştiţi. Cât timp vă aflaţi aici, pe insulă, sunteţi în perfectă siguranţă. Noapte bună, a încheiat în timp ce scaunul a început să alunece, pierzându-se din vedere în întunericul ce învăluia capătul scărilor.

Deasupra Atlanticului, pe bolta umedă şi cenuşie, zburau pescăruşi şi păsări acvatice. Fereastra camerei era scăldată de rafalele de ploaie; ne aflam în vârful farului ridicat pe o stâncă mică, învecinată cu şoseaua pietruită, veche de secole. Platoul din faţa noastră era dominat de silueta fantomatică a

castelului învăluit în ceaţă. Încăperea era impregnată de miros de ferigă umedă, muşchi şi apă sărată. Peterson stătea morocănos, preocupat, privind linia estompată a orizontului ce despărţea cerul de apele învolburate, cu valuri uriaşe ce măturau ţărmul.

Dawson ne-a turnat cafea dintr-un termos vechi. Peterson a sorbit zgomotos. Era înfofolit în haina lui neagră de piele, iar în jurul gâtului îşi înfăşurase un fular alb. Eu mă străduiam să-mi aprind pipa, am renunţat, mi-am ars gura cu cafeaua prea fierbinte. Colonelul Steynes, înfăşurat într-o pelerină ecosez, şedea în fotoliul rotativ din faţa mecanismului de reglare a luminilor.

Aşteptând ca Steynes să-şi înceapă istorisirea, priveam stâncile de granit, încercând să descopăr nişte puncte de reper. Insula Cat semăna cu capul unui ciocan gigantic ivit din adâncul oceanului. Coliba construită în Epoca de Piatră, ascunsă într-un ungher mai ferit de vânturi şi intemperii, se păstrase uimitor de bine în mijlocul vegetaţiei sălbatice care împânzea acea parte a insulei. Zidurile erau acoperite de muşchi. Mai jos, lângă Beach Road, se zărea o carieră părăsită, săpată în granit, ca locul unei explozii dintr-un vechi război. Deasupra ei vedeam terenurile de tenis înecate în bălării şi fuzelajul ruginit al avionului german. Pe drumul de la conac la far, Dawson făcuse un ocol, oprise maşina pe vârful stâncii şi ne arătase, cu un zâmbet satisfăcut, avionul ME 109 înfipt ca un pumnal în piatră – avionul care îl urmărise pe colonel cu peste treizeci de ani în urmă până la insula învăluită în ceaţă. Corpul metalic era şi el năpădit de muşchi.

În timpul micului dejun copios, colonelul ne povestise despre cariera lui, acompaniat de strănuturile lui Peterson. Era pe jumătate neamţ, lucrase ca agent special şi curier la Cairo, apoi, după izbucnirea războiului, a participat la luptele de apărare a Marii Britanii, pilotând avioane Spitfire şi modelele mai vechi şi depăşite, marca Hurricane. Cu prilejul ultimului său zbor, când izbutise să scape de urmărirea Messerschmitturilor germane, se aflase tot într-un Hurricane.

Când s-a prăbuşit, a suferit mai multe fracturi de coloană, şi-a rupt picioarele şi a suferit arsuri foarte grave. A zăcut în comă câteva săptămâni, timp în care s-au făcut eforturi disperate pentru a-i salva viaţa care se stingea rapid în trupul inert. Cu timpul şi-a revenit. După un an s-a retras pe insulă, paralizat de la mijloc în jos, slab ca un copil şi aproape chel, asemenea unui bebeluş îmbătrânit înainte de vreme. Dawson l-a însoţit, a rămas alături de el şi l-a readus la viaţă.

Tot la micul dejun, colonelul Steynes ne-a povestit despre asasinarea surorilor sale vitrege din Germania de către naziştí; s-a petrecut în 1945, când

trupele ruseşti se apropiau de Berlin. El a aflat vestea morţii lor stupide la scurt timp după încetarea ostilităţilor. Ulterior, când starea sănătăţii i-a permis-o, a fost invitat să se alăture unui grup de oficialităţi britanice care a plecat în Germania pentru a investiga circumstanţele comiterii unor crime de război ieşite din comun. Printre acestea se număra şi uciderea surorilor lui, dar, cu toate că au existat martori supravieţuitori care au identificat ucigaşii, aceştia nu au fost prinşi niciodată. După un timp s-a întors înapoi pe insula Cat, singur. Întreaga sa familie, ramura germană, ca şi cea britanică, a fost ştearsă de pe faţa pământului de război. De nemţi. De naziști.

– O coincidenţă extraordinară, a zis, împingând cu furculiţa omleta şi pâinea prăjită din farfurie, însă nu am reuşit să descopăr toate iţele ascunse.

Acum, în încăperea mică din far, încălzită de un radiator încins, şi-a continuat povestea.

– Deci, am fost martor la convulsiile prin care a trecut lumea după terminarea războiului. Am văzut Germania care se zvârcolea în chinuri, umilită de înfrângere, duşmănoasă şi patetică şi pizmuitoare, mai schilodită decât mine însumi. Eu mă consider mai mult sau mai puţin neajutorat din punct de vedere fizic, dar, după un anumit timp petrecut în Germania, mi-am dat seama că între slăbiciunea mea şi a lor exista o diferenţă de ordin moral. Aşa am început să nutresc un dezgust peste limita normalului faţă de germani. Îmi dădeam seama că reacţia mea era sămânţa unei maladii iraţionale, o ură obsedantă faţă de întregul popor german.

Ştiam că atitudinea mea suferea o dedublare – parte din mine îşi dădea seama că nutresc gânduri nesănătoase, cealaltă completa cu o bucurie răutăcioasă acest nou mijloc de defulare, de eliberare a urii, a furiei, a sentimentului de frustrare care-mi rodea sufletul. Până la urmă, a învins raţiunea şi am abandonat această modalitate de a-mi descărca ura şi m-am reîntors pe insulă, la solitudine şi la spaţiul şi timpul favorabile meditaţiei libere.

Continuarea unui asemenea joc ar fi dus cu siguranţă la nebunie. Obsesia nutrită faţă de o naţiune întreagă ar fi exacerbat sentimentul de frustrare, pentru că nu aş fi fost în stare să pedepsesc cum se cuvine un popor atât de numeros. Aşa că, încet-încet, am început să mă autoeduc, să mă gândesc la nemţi ca la fiinţe umane individuale care au avut partea lor de suferinţă. Până la urmă, am izbutit să înăbuş acest sentiment de ură faţă de grup.

În loc să îmi extind obsesia, nebunia asupra mai multor milioane de nemţi, am preferat să mă concentrez asupra unui număr rezonabil de indivizi...

Dawson ne-a umplut din nou ceştile cu cafea. Peterson se plimba fără astâmpăr prin încăperea circulară.

– Domnule colonel, a zis, în sfârşit, cu o undă de nerăbdare în glas, ieri-seară aţi declarat că veţi răzbuna moartea lui Alistair Campbell. Iar acum ne vorbiţi despre obsesia, despre nebunia dumneavoastră, cum o numiţi. Tonul l-a făcut pe Dawson să se oprească brusc. Colonelul i-a surâs lui Peterson. De unde dracu' ştim noi că nu sunteţi cu adevărat nebun? Vreau să spun, iată-mă aici, cocoţat în vârful unui far de pe cea mai neprimitoare coastă din lume, stând de vorbă cu un bărbat pe care nici măcar nu îl cunosc şi care se închipuie un înger răzbunător. Sunt răcit cobză, stau până în gât în cazuri nerezolvate de crimă şi oriunde mă întorc se găseşte cineva să-mi arunce în cale un blestemat de nazist. Problemele dumneavoastră psihologice mă interesează prea puţin şi doar în măsura în care au legătură cu povestea tristă a lui Cyril Cooper. Haideţi să terminăm cu tâmpeniile, cum spunem noi, americanii.

Colonelul Steynes l-a ascultat răbdător, sorbindu-şi cafeaua. După ce Peterson şi-a încheiat tirada, Steynes a zis:

– Mai aveţi de spus ceva, domnule Peterson?

– Deocamdată nu.

– Foarte bine. Dawson, spune-i domnului Peterson să-şi închidă gura şi să mă asculte până la sfârşit. Spune-i că, dacă nu-şi ţine pliscul, îl arunci din vârful farului.

Dawson a început să râdă.

Peterson a dat ochii peste cap.

– Doamne Dumnezeule...

S-a întors să privească oceanul. Pe faţă i se citeau furie şi neajutorare.

– Domnule Peterson, a spus colonelul un pic mai prietenos, curând totul vă va fi limpede. Povestea mea este de aşa natură, încât trebuie să cunoaşteţi antecedentele – altfel vă va fi foarte greu să înţelegeţi ce rol am eu în toată chestiunea.

Ploaia de afară a început să răpăie ritmic pe acoperiş şi pe geamuri. Ceaţa care se rostogolea dinspre mare devenea tot mai deasă.

Istorisirea lui Ivor Steynes ne-a pus la grea încercare credulitatea şi inteligenţa.

Odată întors în Anglia, pe insula lui liniştită, Steynes s-a străduit din răsputeri să-şi înfrângă mania. A început să studieze cu multă seriozitate cultura germană, istoria şi literatura, muzica şi umorul nemţesc. De asemenea, s-a folosit de legăturile lui multiple cu armata, la Whitehall şi chiar la Downing

Street. Folosindu-se de anumite căi absconse, a avut acces la dosare ultrasecrete, graţie descendenţei sale şi eroismului de care a dat dovadă. Astfel, la studiul extensiv al trecutului germanilor a adăugat un fond de informaţii fără precedent referitor la prezent, la ceea ce se petrecea în Germania de după război.

Cu cât afla mai multe, cu atât era mai capabil să întocmească un plan eficient pentru a-şi satisface setea de răzbunare.

Germania era plină de criminali de război care reuşiseră să scape de închisoare. De fapt, lumea a devenit rapid un loc de refugiu pentru aceşti şobolani care se strecurau printre scursorile umane, călcând peste trupuri nevinovate, ducând cu ei sume fabuloase, sustrase din trezoreriile europene. Nu-i oprea nimeni, nu încerca nimeni să îi aducă în faţa unui complet de judecată. În orice caz, sir Ivor Steynes a decis să facă el asta.

A început cu multe precauţii. Dată fiind condiţia lui fizică, îi era greu să se deplaseze, dar îl avea alături pe Dawson. Şi apoi, avea prieteni, foarte mulţi prieteni. Avea sursele lui chiar şi în Germania, în persoana unor apropiaţi ai lui Himmler, a unor înalţi demnitari ai SS-ului, a funcţionarilor care ştiau întâmplător unde au fost îngropate cadavrele; avea pe cineva care reuşise să fotografieze pe microfilm dosarele întocmite de partid despre Reinhard Gehlen. Deseori informaţiile primite de Steynes se suprapuneau. Şi-a procurat una dintre Cărţile Maro est-germane, pe vremea când erau cele mai bine păzite documente din lume.

Pentru a-şi verifica sursele de informaţii, a ales cazul doctorului Rademacher, unul dintre cei implicaţi în exterminarea evreilor. Departe de a fi judecat, doctorul Rademacher a fost chiar ascuns şi protejat după un plan minuţios întocmit de Ministerul de Externe. Au fost falsificate documente şi dosare pentru a-l salva de judecată. Dacă s-ar fi descoperit cine era în realitate doctorul Rademacher, atunci diplomaţii din Germania de după război ar fi fost condamnaţi cu zecile – nu numai din cauza protecţiei acordate lui Rademacher, ci şi pentru propriile lor acţiuni criminale din timpul războiului. Steynes ştia toate acestea şi ţinea sub strictă observaţie maşinaţiunile făcute în scopul protejării lui Rademacher.

Până la urmă, doctorul a fost condamnat pentru una dintre vinile mai mici – exterminarea a o mie cinci sute de evrei din Belgrad. A fost judecat şi condamnat la trei ani şi opt luni închisoare. Steynes s-a simţit foarte tentat să întreprindă el însuşi câte ceva, dar trebuia să respecte cu stricteţe planul; a hotărât să urmărească doar evoluţia cazului Rademacher, ca să verifice calitatea informaţiilor pe care le primise de la surse.

Aşa cum fusese prevenit, justiţia i-a redat libertatea lui Rademacher. Între timp a intrat în funcţiune una dintre filierele care asigura fuga criminalilor de război şi curând Rademacher s-a alăturat celor care îşi căutau scăparea în Argentina. De îndată ce s-a aflat în siguranţă, la Buenos Aires, publicaţia nazistă *Onoarea germană* a salutat entuziasmată venirea sa, considerând fuga drept „o salvare extraordinară din ghearele şacalilor evrei". A fost un caz izolat, însă Steynes ştia dinainte ce se va întâmpla. Reţeaua lui de informatori funcţionase perfect.

Steynes ne-a povestit despre alte câteva cazuri pe care le-a urmărit cu mai puţin interes decât cazul Rademacher. Condiţiile urmau întotdeauna acelaşi plan riguros; dosarele deveneau din ce în ce mai voluminoase. Deţinea dovada copleşitoare a controlului exercitat de nazişti, pe timp de pace, în Germania Occidentală. Pe 23 octombrie 1952, în Bundestag, cancelarul Adenauer a recunoscut oficial că două treimi din înalţii diplomaţi sunt foşti nazişti. Nu se putea crea un Minister de Externe eficient, argumentase el, fără ajutorul unor specialişti de calibrul acestora. Iar lumea a înghiţit găluşca. Dar nu şi Ivor Steynes, omul schilodit pe viaţă, retras în singurătate pe insula lui pustie. El şi-a dat seama ce se întâmpla în realitate: asista la naşterea celui de-al Patrulea Reich.

Satisfăcut de succesul repurtat în cazul doctorului Rademacher, Steynes s-a pregătit pentru pasul următor. De data aceasta, alegerea lui s-a oprit asupra lui Oskar Eugen Lober, alias Hans Kruger.

Născut în Regensburg, Bavaria, Lober a devenit din tinereţe membru al partidului nazist, a urcat consecvent treptele ierarhiei militare, iar în timpul războiului a devenit colonel. S-a specializat în politica internă a partidului, dând dovadă de o adevărată măiestrie machiavelică. S-a aliat cu Himmler şi i-a devenit acestuia ajutor, confident şi susţinător. Himmler l-a însărcinat de câteva ori cu misiuni diplomatice în Italia, Spania şi Suedia.

După război a reuşit să se strecoare printre reţelele Aliaţilor; se mândrea că fusese suficient să-şi lipească o mustaţă falsă. Lober se alesese cu o colecţie de obiecte de artă, jefuite din locuinţele evreieşti, şi citise o mulţime de cărţi de istoria artei. Făcuse cunoştinţă cu câţiva critici de artă şi sfârşise prin a deveni el însuşi un cunoscător destul de bun. În aceeaşi perioadă a început să-şi clădească o identitate falsă, sub numele de Hans Kruger.

Spre sfârşitul anului 1952 informatorii lui Ivor Steynes l-au înştiinţat că Hans Kruger, locatarul unei vile modeste de pe malul lacului Lugano, în Elveţia, proprietarul unei galerii de artă moderne, ar putea fi în realitate altcineva.

Au demarat cercetările, paralel cu urmărirea fiecărei mişcări făcute de Kruger. Acesta se deplasa frecvent la Madrid, Cairo şi Viena. Corespondenţa lui purta ştampilele acestor oraşe, precum şi a multor altora: Buenos Aires, Rio de Janeiro, Mexico City.

Investigaţiile discrete întreprinse ulterior au dezvăluit faptul că Kruger se afla în contact permanent cu ceea ce era cunoscut în anumite cercuri drept cartierul general al mişcării naziste internaţionale din Madrid. Steynes ştia că Madridul este centrul european al mişcării renăscute, că beciurile sale sunt ticsite cu bani sustraşi din Gemania cu mult timp înainte de încheierea războiului. Retraşi la Madrid, naziştii coordonau activitatea, reuşind să fondeze câte un departament special pentru Africa, Pan-Europa şi America Latină, ca şi o organizaţie propagandistică numită Internaţionala Naţionaliştilor, care avea ramificaţii aproape în toate ţările din emisfera vestică. Într-un raport secret, întocmit de Marea Britanie în 1952, se arăta că graniţele IN se întindeau de la Malmo şi Helsinki până la Tanger, Cairo, Buenos Aires şi Dallas. Fondurile provenind din Madrid erau investite cu multă grijă pretutindeni în lume – iar Hans Kruger era mesagerul, curierul, funcţionarul care bătea tot globul pământesc, colindând dintr-un muzeu în altul, ocupându-se de tablourile maeştrilor celebri şi de bunăstarea noilor nazişti.

Oskar Eugen Lober, alias Kruger, era doar unul dintre mulţi alţii. Majoritatea se ocupau cu tranzacţii de import-export; mulţi fuseseră angajaţi de producătorii de automobile din Germania care căutau noi pieţe de desfacere în lume. Sub paravanul unor firme cu statut legal, mişcarea nazistă manipula sume de bani uriaşe, transferându-le dintr-o zonă în alta, alimentând noul partid, înfiinţând filiale oriunde găsea un climat favorabil.

Teancul de dosare de pe insulă creştea.

Doctorul Johann von Leers. Instigator antisemit.

Colonelul SS Otto Skorzeny. Skorzeny-Cicatrice, înalt de aproape doi metri.

Eroul distins de către Luftwaffe, Hans Ulrich Rudel.

Colonelul SS Oskar Eugen Lober. Amator de artă.

În ianuarie 1953 Lober/Kruger a făcut parte din delegaţia foştilor ofiţeri SS şi conducători ai Legiunii Condor care s-a deplasat la Cairo pentru a-l întâlni pe Haj Amin el Husseini, fostul mare muftiu al Ierusalimului şi vechiul aliat şi prieten intim al lui Hitler.

În ultima seară a conferinţei, care a durat o săptămână întreagă, Kruger s-a retras împreună cu alţi trei conspiratori într-o casă particulară dintr-o

suburbie luxoasă a oraşului Cairo. Cu o seară înainte de întoarcerea lor în Spania, au fost vizitaţi de doi domni tăcuţi care au scos la iveală câte o armă Bren şi i-au executat fără prea multe comentarii. După aceea au ars casa din temelii, iar crima nu a fost rezolvată niciodată.

Sir Ivor Steynes adusese în faţa propriului său tribunal, oarecum primitiv, primii vinovaţi.

După acest prim proces, Steynes a început să accelereze ritmul. S-a întors împreună cu Dawson în Germania pentru a observa naziştii care începuseră să se facă din nou auziţi, şi încă destul de insistent. Oficialităţile au închis ochii la apariţia organizaţiei ilegale NSDAP (Partidul Naţional Socialist al Muncitorilor din Germania) care în 1951 număra deja peste un sfert de milion de membri. În aceeaşi perioadă, în Saxonia Inferioară, un alt partid neonazist – Partidul Reichului Socialist – înregistra trei sute şaizeci şi şapte de mii de voturi, mai mult de 10% din populaţie. Iar Steynes se afla acolo, secondat de Dawson, ascultându-le cuvântările, urmărind mitingurile.

Era o privelişte familiară, urmând aceeaşi linie dreaptă nazistă, adorată de popor. Războiul fusese pierdut din cauza trădării. Nu au existat atrocităţi. Camerele de gazare de la Dachau au fost construite şi burduşite cu victime din rândul Aliaţilor după terminarea războiului. Contele Wolf von Westarp, fost jurnalist şi ofiţer SS, condamna vehement pacea nedreaptă, agitându-şi ameninţător unicul braţ. General-maiorul Otto Ernst Remer profera injurii la adresa englezilor şi americanilor, iar unul dintre liderii PRS, doctorul Franz Richter, membru al Bundestagului, s-a dovedit a fi bătrânul Fritz Roessler, ofiţer superior nazist din timpurile bune de odinioară.

Scoaterea în afara legii a PRS le-a dat apă la moară naziştilor: au promis că se vor infiltra prin uşa din spate în toate instituţiile existente. „Nu veţi şti cine suntem, dar foarte curând vom controla economia, guvernul, armata." Ei o numeau „revoluţia rece, o revoluţie dirijată de la vârf". Ivor Steynes asculta, iar dosarele creşteau.

Grupul de Acţiune Adolf Hitler.

Partidul Deutsche Reichs.

Wilhelm Meinberg.

Gustav Schroer.

Adolf von Thadden.

Herbert Freiberger.

Realitatea era că în Germania postbelică forţele SS reveniseră efectiv la putere. Fie că-i numeai ODESSA ori Frăţia Bormann ori *Die Spinne*, cum

le spunea Steynes, erau rămăşiţele SS-ului, supuse iarăşi unui număr restrâns de stăpâni.

Ani de zile, Steynes s-a dedicat cu încăpăţânare şi discreţie ţelului propus: executarea naziştilor rămaşi în viaţă. Ne-a explicat că uciderea oamenilor este o treabă simplă, dacă dispui de instrumentele adecvate. Ideea era fie să nu ai absolut nici un motiv plauzibil – fie un motiv atât de evident, încât tu, asasinul, să nu ieşi în evidenţă din rândul celorlalţi. Multă lume dorea moartea victimelor lui Steynes. Câte victime? Doar un mic procentaj din naziştii rămaşi în viaţă. Steynes îşi subestima cu modestie eforturile. Nu era decât un început, în medie cam zece pe an, puţin peste două sute de victime.

Peterson era hipnotizat de istorisire. Nu se auzeau decât ţipetele pescăruşilor, vântul, valurile, răpăitul ploii, vocea metalică a colonelului.

Apoi a sosit fratele meu Cyril, trimis de Alistair Campbell care i-a furnizat deseori informaţii colonelului Steynes. Colonelului nu-i plăcea ideea de a răspunde întrebărilor unui străin. Cyril se interesase de Gunter Brendel şi soţia acestuia. De ce îl solicitase Campbell pe Steynes? Nu se ştie; a fost îmboldit de ceva ce emana din nerăbdarea lui Cyril.

Şi ceva fără precedent îl determinase pe Steynes să-i dezvăluie lui Cyril dosarul lui Brendel. Poate că cedase auzind bănuiala lui Cyril că soţia lui Brendel ar fi sora lui. Şi poate că motivul l-a constituit caracterul lui Herr Brendel, al cărui dosar era voluminos, şi care urma foarte curând să-şi ia pedeapsa.

Povestea lui Gunter Brendel era arhetipală, frizând perfecţiunea.

Povestea vieţii lui Gunter Brendel m-a dus inevitabil cu gândul la jocul acela de copii când priveşti prin capătul opus al unui telescop; îl vedeam parcă aievea, o siluetă graţioasă, traversând în fugă rămăşiţele însângerate ale istoriei, gonind pe lângă grămezi fumegânde de corpuri umane, ferindu-şi privirea, strângându-şi nasul cu degetele, alergând spre următoarea oază de verdeaţă doar pentru a o lăsa şi pe aceasta în ruine fumegânde. Un adevărat exponent al afirmării naţional socialismului care, deşi s-a ferit să-şi murdărească vreodată mâinile, avea cizmele pline de glod.

Dosarul lui Ivor Steynes începea cu anul 1938 când Brendel, pe atunci în vârstă de şaptesprezece ani, s-a afirmat pentru întâia oară în rândurile organizaţiei de tineret Hitler Jugend. În timpul războiului a trecut dintr-un post în altul, făcându-se remarcat de fiecare dată. Iniţial a fost detaşat pe lângă mai multe posturi de comandă, lucrând sub conducerea lui Kesserling, Keitel şi Göring,

apoi la Cancelaria Reichului, ca om de legătură cu SS. Existau fotografii în care apărea, spilcuit şi arătos, alături de Himmler, Göring şi Skorzeny.

Existau şi scrisori din partea celor care îl cunoscuseră, atestând înclinaţiile homosexuale ale lui Brendel şi modul în care se folosise de ele pentru a urca rapid treptele ierarhiei politico-militare. Era limpede că Brendel făcea parte din rândurile celor care aparţin atât ierarhiei naziste, cât şi castei militarilor de carieră. Prin înclinaţie era atras de prima, în timp ce prin naştere făcea parte din cealaltă. Se pare că fusese acceptat de amândouă.

Steynes izbutise să intre cumva în posesia câtorva scrisori adresate de Martin Bormann lui Brendel; erau epistole amicale, surprinzător de calde, ţinând cont de faima de care se bucura Bormann, precum şi scrisori oficiale de laudă.

În ultimele săptămâni ale războiului, când Reichul era distrus metodic de către armata rusească, Brendel a fost trimis în munţii bavarezi, pentru a da o mână de ajutor la organizarea ultimei redute, *Festung Europa*, de pe care Vârcolacii urmau să azvârle în teroarea cea mai neagră forţele de ocupaţie.

După un singur atac nereuşit al Vârcolacilor, în cursul căruia a fost ucis un primar de ţară, iar corpul dezmembrat i-a fost abandonat în uşa locuinţei sale, în semn de avertisment pentru cei care pactizau cu învingătorii, Brendel a dispărut fără urmă, iar informatorii lui Steynes nu au mai putut afla nimic despre el. A reapărut la sfârşitul anilor '40 şi a preluat conducerea afacerilor companiei moştenite de la tatăl său, ca şi cum nu s-ar fi făcut vinovat de nimic. Potrivit variantei oficiale, lipsise fiind internat într-un spital particular, pentru recuperare în urma „rănilor grave căpătate în luptele pentru apărarea patriei".

În anii care au urmat, până la sfârşitul anilor '50, s-a mulţumit să rămână un om de afaceri respectabil, fără o pată pe conştiinţă, ferindu-se să se amestece cât de puţin în politică. Însă Steynes îl văzuse pe Herr Brendel în provincie, ascuns în umbra unei estrade pentru fanfară ori retras într-un colţ ferit, în timp ce mitingurile anilor '50 dovedeau renaşterea vechiului spirit nazist.

Grosstreffen. Întâlnirile de la sfârşit de săptămână purtau numele de *Grosstreffen.* Soldaţii bătrâni şi tinerii lor admiratori se adunau în oraşele de provincie pentru a cânta cântece vechi şi a asculta discursuri prăfuite. O unitate Panzer ici, o formaţiune SS colo, Afrika Korps în alt loc. Steynes l-a surprins pe Brendel şi l-a fotografiat pe ascuns, în costumul lui din stofă groasă, sprijinit de un Mercedes vechi, cu soarele strălucitor al Bavariei oglindindu-i-se în ochi; imaginea fusese luată în timpul mitingului organizat la Karlsruhe în

septembrie 1958 de către Afrika Korps. Avea treizeci şi şapte de ani. Era bogat, sănătos şi singur, trecând aparent neobservat.

La un miting al forţelor paramilitare, la Würzburg, Steynes văzuse cu ochii lui cinci mii dintre foştii „Diavoli Verzi" ieşindu-şi efectiv din minţi la apariţia feldmareşalului Kesselring, pe care l-au ridicat pe umeri, purtându-l astfel printre rândurile de oameni. Iar Dawson izbutise să-l surprindă pe peliculă pe Gunter Brendel în timp ce se strecura luni, dis-de-dimineaţă, după terminarea mitingului, pe bancheta din spate a limuzinei feldmareşalului.

Dosarul era foarte voluminos. Brendel a fost văzut la întâlnirile organizaţiilor „Gross Deutschland", „Viking", „Das Reich" şi ale diviziilor „Cap de mort". Nu de reporteri, nici de public, ci de Steynes şi Dawson. O altă fotografie: Brendel cu ochelari negri pe nas, îmbrăcat într-un impermeabil, cu umbrela deschisă deasupra capului, întorcând spatele aparatului de fotografiat şi lăsând să se vadă în planul al doilea o pancartă bătută în cuie pe frontispiciul unei clădiri; pe ea scria cu litere uriaşe LAH-*Liebstandarte Adolf Hitler*.

Regimentul de gardă a cărui misiune sfântă era aceea de a apăra viaţa lui Adolf Hitler. *Treuegefolgschaft* – discipolii devotaţi. S-au întâlnit la Verdun pentru a depăna amintiri, pentru a se reîntâlni cu camarazi cărora le-au pierdut urma, pentru a declara încă o dată că „sunt gata să-şi facă datoria faţă de Patria-mamă".

Brendel fusese surprins acolo, stând în ploaie, cu faţa întoarsă spre tânăra care îl însoţea. Femeia era blondă, cu ochii depărtaţi şi foarte limpezi, cu un zâmbet pasionat pe faţa ridicată către proaspătul ei soţ. Am examinat cu multă atenţie chipul proaspăt şi tânăr, căutând un indiciu. Era cu siguranţă Lee. Ea trebuia să fie. Muriseră oameni, pentru că femeia aceea era Lee.

Deodată, în timp ce ascultam rafalele de ploaie ce măturau farul, aşa cum se abătuseră şi asupra umbrelei negre a lui Gunter Brendel, nu mai eram chiar atât de sigur. Era o fată blondă, foarte drăguţă. Dar era oare Lee? Dawson ne-a pus în cafele câte puţin coniac. Peterson a început să tuşească; nu se prefăcea – era vrăjit de povestirea lui Steynes. Acestea nu erau fanteziile unui nebun – erau documente autentice, materiale despre Martin Bormann şi Gunter Brendel, despre foştii şi actualii nazişti. Iar Steynes nu terminase încă. Avea mâna albă şi rece. Ţineam strâns ceştile între palme, încercând să ne încălzim. Steynes a deschis o altă mapă groasă şi a aşezat-o pe genunchii acoperiţi cu un pled.

Ne-a explicat că există şapte organizaţii care se ocupă de scoaterea ilegală din Germania a căpeteniilor naziste. Una era ODESSA, vechiul grup

SS, iar alta *Die Spinne*. Aceasta din urmă – Păianjenul – era infinit mai eficientă, însă lucra în colaborare cu ODESSA şi HIAG, o altă organizaţie SS, al cărei nume era compus din iniţialele cuvintelor germane traduse prin „asistenţă mutuală".

Fuseseră deschise pentru naziştii două căi principale de fugă. Una prin Fortăreaţa Alpină, ce dispunea de avioane americane şi urma un traseu ce trecea prin Elveţia şi Spania, spre Africa şi Egipt. Cealaltă purta denumirea Proiectul Nordic şi intra în sarcina organizaţiei *Die Spinne*, aflată mai aproape de Suedia. Aceasta era ruta pe care acţionau submarinele şi era destinată salvării celor mai proeminenţi nazişti. Pe această cale reuşise *Die Spinne* să-l trimită pe Martin Bormann în America de Sud. Gunter Brendel participase la organizarea şi coordonarea reţelei *Die Spinne* din interiorul Germaniei. Tot organizaţia *Die Spinne* îl scosese pe Eichmann din ţară, expediindu-l în Argentina... şi, înainte de terminarea războiului, pe Alfried Kottmann...

Aveam aproape senzaţia fizică a unor clopote care îmi bat în cap. Nume, persoane, căi ce până atunci păreau să se lege doar de investigaţiile şi moartea lui Cyril se strângeau asemenea unui laţ. Dar ce era ferecat în interior?

– Înseamnă că Brendel conducea organizaţia *Die Spinne*? a întrebat Peterson, punctându-şi intervenţia cu un strănut.

Şi-a suflat zgomotos nasul într-o batistă murdară şi, spre mirarea mea, şi-a cerut apoi scuze.

– Nu, nu era el şeful. Am putea spune că era vicepreşedintele însărcinat cu organizarea transportului. Ducea persoanele respective până la punctul de îmbarcare, apoi se întorcea după altele.

Cel care purta întreaga răspundere în cadrul organizaţiei nu era nici măcar german. Pe atunci era foarte tânăr, un aventurier care nici măcar nu făcea parte dintre nazişti. Presupun că era apolitic, ca mai toţi de felul lui. Mi s-a spus că era un tehnician foarte priceput şi deştept. N-o să vă vină să credeţi, dar era englez. Pe de altă parte, noi suntem renumiţi pentru calmul şi răbdarea noastră...

– Cum se numea?

– Martin St. John, a intervenit Peterson.

Steynes a întors mirat capul.

– Nu pierzi timpul de pomană.

L-a privit în ochi pe Peterson; în colţul gurii cu buze uscate îi juca un zâmbet sumbru.

– St. John? am repetat.

– O părere... a spus Peterson, întinzând o mână după ceaşca de cafea cu coniac, în timp ce cu cealaltă se scotocea în buzunar, în căutarea batistei. În definitiv, cine a mai rămas în jocul ăsta de puzzle? Toate personajele se încăpăţânează să apară din nou, periodic – dacă ai dat peste cineva o dată, poţi fi sigur că o să-l revezi. Deci, St. John, cel care l-a scos pe Kottmann înainte ca acoperişul să se prăbuşească peste toţi.

– Într-adevăr, foarte perspicace, a zis Steynes înainte ca o nouă rafală de vânt să-i acopere vocea. Ceaţa se întetea deasupra oceanului. Aţi ghicit, Martin St. John era capul organizaţiei *Die Spinne*. Păianjenul. Iar dumneata, a continuat, întorcându-se spre mine, l-ai făcut să-ţi plătească un prânz la Buenos Aires. *Die Spinne*... şi-a suflat în pumn cu un aer meditativ. Omul care l-a scos pe Bormann din Germania...

I-a făcut semn lui Dawson. Era timpul să părăsim farul.

Am ieşit în urma lui Dawson şi a poverii sale, coborând scările în spirală.

Când ne-am adunat la cină, focul ardea vesel în căminul din sufragerie. Peterson începea să-şi piardă vocea, iar nasul îi era înfundat. Creionul nazal aproape că nu i se mai desprindea de nări.

– Nu plec niciodată fără unul din ăsta, a croncănit el. Dar am uitat să-mi aduc şerveţele de hârtie.

Nu a mai suflat nici o vorbă despre sănătatea mintală a gazdei noastre.

Dawson prăjise o halcă de carne de oaie, după care am băut un vin alb tare şi am ronţăit pâine uscată făcută în casă, cu coaja groasă şi bine rumenită.

Steynes ne-a explicat cum a reuşit *Die Spinne* să treacă clienţii de partea cealaltă a Atlanticului.

– Asta-i partea cea mai complicată, a zis, radiind de plăcerea descoperirii. Nu sunt mulţi cei care ştiu – o, au fost câteva teoretizări timide ici-colo, dar cei avizaţi au ştiut întotdeauna să curme zvonurile. Repet, n-o să vă explic de ce vă spun toate acestea – de fapt, nu ştiu nici eu însumi. A golit paharul şi a rămas cu privirea aţintită asupra particulelor sedimentate pe fundul acestuia. Însă m-am gândit toată noaptea şi iată...

Dawson ne-a umplut din nou paharele.

– Nu e uşor să desparţi ceea ce este mit de realitate în privinţa organizaţiei *Die Spinne*. Şeful mai mult sau mai puţin cunoscut era generalul Paul Hausser, secondat de Hasso von Manteuffel. Foarte puţini ştiau că munca era făcută de fapt de tânărul St. John. Aceeaşi confuzie învăluie şi mijloacele prin care organizaţia îşi înfăptuieşte minunile. Şi cu câtă eficienţă. Există unii care susţin că toate acestea există doar în teorie. Alţii cred că filiera

suedeză a fost utilizată cu un anume grad de eficienţă. Iar alţii se încăpăţânează să susţină că principala cale de evadare era prin Spania, cu ajutorul avioanelor americane capturate.

Adevărul este pe undeva pe la mijloc. Toate aceste păreri sunt mărunţişuri. Realitatea este oarecum mai greu de înţeles. I-a făcut semn lui Dawson. Ceva dulce, Dawson? Avem ceva ca desert? O tartă? Domnilor, doriţi o tartă?

– O tartă cu prune şi frişcă, a sugerat Dawson.

Peterson a dat ochii peste cap şi s-a uitat la mine; gripa îl adusese la capătul răbdării. Eu eram extenuat. Mă dureau umerii, iar vinul mă ameţise uşor. Regretam că fusesem atras în toată această poveste. Îmi venea greu să asimilez tot ce aflasem, cu toate că îmi dădeam seama că viaţa mea atârna de firul subţire de păianjen al organizaţiei *Die Spinne*, gata oricând să se rupă.

Căldura focului îmi asudase fruntea. Am început să mă tamponez cu batista. Dawson a aşezat o tartă enormă pe farfuria din faţa mea. Omul părea proaspăt, neobosit, vesel. M-a bătut uşurel pe spate.

– Ţine-te bine, yankeule.

Steynes a gustat tarta, a surâs, a şters puţină frişcă prelinsă pe bărbie şi a sorbit zgomotos, mulţumit, din cafea; era încântat de sine.

– Unele dintre activităţile submarinelor din nord sunt bine cunoscute. În definitiv, spre sfârşitul războiului se aflau pe mare în jur de patru sute. Sau gata să pornească pe mare. Iar amiralul Dönitz le ordonase comandanţilor de submarine să continue lupta şi să nu capituleze niciodată. V-ar surprinde să aflaţi câţi dintre aceştia îi împărtăşeau credinţa şi dorinţa. Nu au renunţat nici chiar atunci când războiul a luat sfârşit. În fond, oceanul e întins şi le aparţine tot atât cât şi altora.

Submarinul U-977, comandat de Heinz Schaeffer, a supravieţuit luptelor din Norvegia şi Scoţia şi a pornit spre Australia. Era un vas dotat cu echipamente speciale, care nu era nevoit să se ridice periodic la suprafaţă pentru încărcarea bateriilor, ca şi pentru eliminarea gazelor şi împrospătarea aerului. Drumul a durat paisprezece săptămâni, dar, în final, a ajuns în Argentina. Şi a fost doar un vas din multe altele. Însă, vedeţi dumneavoastră, noi am ştiut întotdeauna cam ce învârte. Şi, în cele din urmă, am pus mâna pe el. De fapt, l-am prins când s-a ridicat la suprafaţă, la Hertfordshire, dar problema este că a reuşit să ajungă până în Argentina.

U-530, comandat de Oho Wermuth, se afla în largul coastei, la Long Island, când s-a sfârşit războiul – da, domnilor, la Long Island. După două săptămâni a ajuns şi el în Argentina.

Altele – U-239, U-547, U-34, U-957 şi U-1000 – nu au fost găsite niciodată. Din anumite date reiese că s-au refugiat în Japonia, în nordul Massachusettsului, în Africa. Am primit anumite informaţii referitoare la pasagerii pe care i-au debarcat în diverse locuri. Dar multe aspecte rămân învăluite în mister până în ziua de astăzi.

Dar, cu toate că erau foarte bine echipate, aceste submarine rămâneau totuşi vase obişnuite. Bormann nu a fugit cu un astfel de submarin. *Die Spinne* folosea cu totul altceva, un model de submarin a cărui existenţă nici nu a fost recunoscută vreodată în mod oficial. Daţi-mi voie să vă povestesc despre aceste ambarcaţiuni extraordinare.

În primul rând, erau uriaşe, cu o autonomie de navigaţie incredibilă. Se puteau deplasa oriunde doreau.

Cincizeci de mii patru sute de kilometri la o viteză de zece noduri... *cincizeci de mii patru sute de kilometri.* Ne-a privit surâzând figurile mirate. Asta e cale lungă. A molfăit încă o bucăţică de tartă, ştergând frişca şi firimiturile adunate în colţul gurii. Fiecare avea o capacitate de transport de trei sute de tone. Şi se bănuieşte că au existat o sută de astfel de submarine.

– Se bănuieşte? a hârâit Peterson de la capătul opus al mesei.

– *Oficial*, aceste submarine nici nu au fost construite vreodată. Stalin era convins de contrariul. Noi – englezii şi americanii – i-am spus că fuseseră proiectate să intre în producţia de serie, că existau doar pe hârtie, că raidurile aeriene îndreptate împotriva uzinelor constructoare făcuseră practic imposibilă montarea lor. În afară de acele planuri, nu au existat nici un fel de documente care să ateste existenţa lor – nici un indiciu că ar fi fost fabricate ori că s-a dat ordin pentru încetarea producţiei. I-am spus lui Stalin că nu există un ordin de oprire a producţiei, deoarece uzinele au fost distruse, deci un astfel de ordin ar fi fost de prisos. Stalin nu ne-a crezut. Avea dreptate.

Steynes s-a oprit pentru a savura efectul cuvintelor sale. Peterson a clătinat din cap. Dawson ne-a oferit trabucuri şi Steynes a luat unul, i-a retezat capătul, l-a încălzit, apoi l-a aprins cu mişcări lente, ca într-un ritual.

– Vă daţi seama ce înseamnă existenţa acestor ambarcaţiuni? Nici mai mult, nici mai puţin decât supravieţuirea nazismului – nu a vreunei mişcări ideologice neonaziste. Era o continuare în linie directă. Nu numai în persoana lui Bormann şi a celorlalţi, ci prin supravieţuirea documentelor, fie că le spunem „documentele Bormann", fie că folosim o denumire mai puţin dramatică.

Supravieţuirea acestor baze de date vitale pentru crearea celui de-al Patrulea Reich îi înfricoşa pe rusnaci care aveau serioase motive ideologice ca

să se teamă. În definitiv, nazismul şi comunismul reprezintă două căi diametral opuse de ordonare a lucrurilor, diferite de motivele care i-au determinat pe alţii să intre în război.

Printre alţii erau şi destui americani şi englezi foarte receptivi şi înverşunaţi care doreau acest testament... ceva în genul Manuscriselor de la marea Moartă, dacă nu mai mult.

Acum ştiţi ce se afla în lăzile acelea nepreţuite pe care le-a găsit nefericita voastră bibliotecară.

A doua zi dimineaţă, când ne-am instalat în maşină la Land's End, Peterson avea puţină febră. L-am lăsat să doarmă în timp ce conduceam cu viteză mică prin ploaie şi ceaţă. Nu mă grăbeam şi voiam să reflectez, să încerc să rememorez muntele de informaţii pe care ni-l furnizase colonelul Steynes. Mă simţeam încă marcat de atmosfera de pe insulă, dar era vital să desluşesc sensul celor aflate. Steynes îşi continuase istorisirea până spre orele dimineţii, iar eu îmi luasem notiţe pe un carnet oferit de Dawson. L-am pescuit din buzunarul cămăşii şi l-am aşezat pe volan.

După câte spunea Steynes, se pare că în interiorul celui de-al Patrulea Reich, cum era numit în „anumite cercuri", se purta o luptă acerbă pentru acapararea puterii. De o parte, se afla „vechea gardă", formată din oameni care supravieţuiseră celui de-al Doilea Război Mondial, care poate că i-au cunoscut pe Hitler şi pe alţii din vârful piramidei. În acest grup putea fi inclus Martin Bormann, despre care Steynes bănuia că se află încă în viaţă, pe undeva în America de Sud, cu toate că nu mai fusese văzut de aproape trei ani. Alfried Kottmann, profesorul Dolldorf, bunicul meu făceau parte dintre cei vechi, erau rotiţele vechii maşinării.

Steynes ne destăinuise că existau figuri noi, mai tinere, însă se abţinuse să ne vorbească despre ele. Peterson era de părere că Steynes nu deţinea date despre aceştia, că informaţiile lui se limitau la vechii combatanţi, rămaşi de pe timpul lui Hitler.

Între cele două grupuri se interpuneau anumite personaje-cheie, care aveau rolul de a asigura legătura dintre facţiuni. Ambele grupuri erau finanţate din tezaurul nazist care sporea continuu. Aceste personaje, spunea Steynes, erau Martin St. John şi Gunter Brendel, din fire concilianţi şi adepţi ai compromisului.

Activitatea de după război a lui Brendel nu se limitase la apariţii sporadice şi discrete la mitingurile de partid organizate în provincie. În afară de

preocuparea faţă de mărirea averii familiei şi extinderea companiei sale de import-export, o acoperire comodă pentru orice fel de tranzacţie, Brendel se implicase profund în activitatea organizaţiilor dedicate reînvierii SS-ului, printre care HIAG şi *Sicherheitsdienst* (SD). Acestea, împreună cu alte grupuri afiliate lor, se ocupau în plus cu falsificarea bancnotelor străine şi a paşapoartelor, cu controlul fabricilor şi al cadrelor de conducere din ramurile-cheie ale industriei, cu patronarea unor cluburi şi bordeluri folosite ca paravan şi mijloc de şantaj etc. Braţele şi picioarele Păianjenului se întindeau peste tot; nu exista scăpare din faţa lor.

Influenţa lui Brendel se extinsese, de asemenea, şi asupra organismelor juridice şi legale din Germania Occidentală; ambele erau ticsite de vechi nazişti, de cei recunoscători Păianjenului pentru că îi ajutase să-şi acopere urmele. Steynes era de părere că nimeni nu era mai răspunzător pentru nazificarea noii Germanii decât Gunter Brendel.

Peterson îl întrebase că, dacă aşa stăteau lucrurile, de ce nu îşi trimisese unul dintre îngerii păzitori să-l lichideze pe Brendel? Steynes îşi ţuguiase buzele albe şi reci şi începuse să scormonească în restul de tartă din farfurie. După un timp ne-a spus că singurul motiv pentru care Brendel se află în viaţă este acela că aparţine mai mult lumii postbelice decât războiului în sine. Pe vechii nazişti îi aştepta răzbunarea. Brendel se afla la mijloc, iar Steynes avea alte treburi de isprăvit.

– Ceea ce mă scoate cu adevărat din sărite, a croncănit Peterson în timp ce înfuleca friptura de vită comandată în seara aceea la serviciul în cameră de la Grosvenor, este că tot nu ştim cine sunt asasinii. E bine şi frumos să zici că sunt naziştii şi cu asta, basta – dar lumea de afară nu se mulţumeşte cu atât. Lumea sănătoasă la cap, de acolo, a hârâit, arătând spre strada spălată de ploaie. Pentru cei de afară naziştii sunt un pic demodaţi, ţin mai degrabă de exotismul anilor '30-'40. Dumnezeule! Ne-ar băga în cămăşi de forţă. Şi-a înfipt un creion mentolat în nară şi a inhalat până ce faţa i-a căpătat culoarea cravatei purpurii şi ochii i s-au încrucişat. Nazişti, a repetat. Camera mirosea a Vicks şi Benzedrină şi a spray de gât englezesc. Şi atunci cine naiba au fost slăbănogul şi ajutorul lui dolofan? Slăbănogul l-a ucis pe Cyril? Îţi dai seama că e posibil ca fiecare victimă să fi fost ucisă de altcineva? Îţi dai seama? Trezeşte-te, Cooper...

– Sunt treaz. Îmi odihnesc ochii.

Îl auzeam mâncând. Îi era foarte greu să respire şi să mănânce în acelaşi timp, atât era de înfundat.

– Tare aş vrea să am o părere mai bună despre Steynes. Acum îmi zic că e sănătos mintal, apoi încep să-mi amintesc de el şi ajung la concluzia că e ţicnit. Înseamnă că suntem şi noi ţicniţi, pentru că am petrecut atâta timp ascultând ce spune. A împins la o parte măsuţa rulantă. Adică, poţi crede chiar tot ce spune? Trebuie să-l verifice cineva. Am un vechi amic la Scotland Yard. O să fac nişte investigaţii. Şi-a suflat nasul şi a strănutat zgomotos, trezindu-mă imediat din reverie. Cât timp voi fi acolo, voi lua legătura cu Roca şi am să-l întreb dacă i-a descoperit pe tâlharii ăia doi, Kottmann şi St. John. Şi o să sun şi la Cooper's Falls şi la FBI. A căscat. O să se întrebe de unde sun. Asta, dacă nu cumva ne urmăresc.

Şi Biroul Federal, a mormăit preocupat, întinzând mâna după o trufă de ciocolată. A ridicat privirea, curios. Uite ce e, Cooper. Dacă sunt interesaţi – şi în tevatura asta au fost distruse documente federale, chiar dacă crimele în sine nu i-au atras – atunci e posibil să ne urmărească. Asta-i viaţa. Problema e că nu ştii sigur de ce decât când e deja prea târziu. Uneori vor şi ei să tragă spuza pe turta lor. FBI sau CIA sau vreunul de la Serviciul Special – toţi dispun de toată autoritatea şi puterea de care au nevoie să ducă la bun sfârşit ceea ce şi-au propus. A înghiţit trufa şi a lins resturile lipite de mustaţă. Asta-i viaţa.

I-am spus că voiam să verific adresele pe care mi le dăduse Steynes – cea a biroului lui Brendel şi cea a apartamentului din Belgravia, unde locuia Brendel cu soţia.

– Acum e „soţia" lui Brendel, vasăzică? Ochii lui Peterson au sticlit pe deasupra şerveţelului cu care tocmai îşi ştergea gura. Începi să te îndoieşti?

– Nu ştiu.

– Poate că seamănă doar cu mama ta.

A doua zi dimineaţă am străbătut holul cu coloane greceşti şi am ieşit pe trotuarul umed. Park Lane era scăldat de o burniţă sâcâitoare, care se cernea din cerul cenuşiu, asemenea ţesăturii costumului cu dungi fine pe care îl îmbrăcase Peterson pentru micul dejun. Nu l-am văzut niciodată îmbrăcat atât de sobru; intenţiona să treacă pe la Scotland Yard şi cred că voia să facă impresie. Cu fiecare costum pe care-l îmbrăca părea puţin altfel. Aveam impresia că, deşi abia sesizabil, i se schimba şi caracterul. În dimineaţa aceasta nu am auzit nici văicăreli preţioase, nici fornăieli. Chiar dacă se simţea rău, se mişca cu vioiciune şi părea foarte oficial şi puţin înfricoşător. „O să mă lămuresc eu ce-i cu nebunia asta", mi-a spus înainte de a ne despărţi. Am cam stat pe tuşă şi asta nu pot să suport.

Cu umbrela deasupra capului am intrat în liniştea umedă din Hyde Park. Mergeam încet, ezitând, pentru că aveam o misiune atât de descurajatoare – automat, cu cât mă apropiam mai mult de Lee, cu atât doream mai mult să aştept, să mă mai gândesc. Am trecut prin parc, îndreptându-mă spre Kensington Gardens. Am dat peste aleea Serpentine şi am luat-o spre stânga, urmându-i traseul sinuos până la capăt, am traversat Rotten Row şi m-am oprit pe Knightsbridge, privind prin perdeaua de ploaie Hyde Park Corner şi o parte din piaţa Wilton. Nu aveam de ales, trebuia să merg înainte.

Casa se afla în piaţa Belgravia. Era o clădire din cărămidă, cu ferestre vopsite în alb şi un inel de alamă strălucitor montat pe uşa de la intrare. În general, avea un aspect elegant, dar rezervat. M-am pus pe aşteptat şi după o jumătate de oră i-am văzut ieşind. Fără să vreau, mi-am ţinut respiraţia.

Frau Brendel a ieşit prima: înaltă, cu părul de culoarea mierii, îmbrăcată într-o jachetă din piele până la talie, pantaloni bufanţi din acelaşi material şi pantofi cu tocuri joase, groase, de cinci centimetri. S-a oprit la capătul scării înguste, cu mâinile înfundate în buzunare, umerii strânşi în faţă, privirea ascunsă în dosul ochelarilor negri. În spatele ei a apărut Brendel, înalt, bine legat, îmbrăcat în palton lung, pe talie, cu guler de catifea şi pălărie pe cap. În mâini avea mănuşi gri. S-a întors, a ridicat o geantă de voiaj din piele cu o dungă albastru-verzuie, i-a spus femeii ceva, apoi a coborât în urma ei, până la un Mercedes negru, oprit lângă bordură. Am fost frapat de ciudăţenia perechii: păreau mai degrabă tată şi fiică. De la distanţa aceea femeia nu părea să aibă mai mult de douăzeci de ani. Mă simţeam straniu; mă aşteptasem la cineva mai în vârstă, nu la genul acesta de manechin coborât din jurnalul *Vogue*.

Au urcat repede în Mercedes, Brendel a pornit maşina şi a trecut chiar pe sub nasul meu, dispărând în direcţia Knightsbridge.

M-am întors prin Hyde Park, simţindu-mă slăbit şi obosit, cu toate că era încă devreme. Nu mă gândeam nici la cel de-al Patrulea Reich, nici la Ivor Steynes sau la Lee, sau la toţi cei care muriseră. Mă simţeam, pur şi simplu, obosit, ud până la piele şi gol pe dinăuntru.

La Grosvenor am urcat în Audi şi am umblat prin Londra până am găsit biroul lui Brendel la adresa indicată de Steynes. Am parcat într-un loc liber, în apropiere de intrare, şi am aşteptat.

După vreo zece minute am zărit, în oglinda retrovizoare, Mercedesul negru care a trecut lin pe lângă mine şi s-a oprit într-un loc cu parcarea interzisă, chiar în faţa biroului. Femeia a deschis portiera, şi-a întors o clipă faţa spre mine, şi-a netezit părul pe spate şi a intrat în clădire în urma bărbatului.

S-au întors după o oră. El a scos geanta mică de voiaj din maşină şi au pornit împreună pe stradă, cu paşi grăbiţi şi hotărâţi.

Am coborât repede din maşină şi i-am urmat. Ploaia se transformase într-o burniţă fină. Vântul încetase să mai bată, iar aerul era proaspăt. Brendel s-a oprit la un colţ de stradă şi i-a cumpărat un buchet de flori de primăvară. Şi-au continuat drumul, alături, cu buchetul multicolor legănându-se între ei, în clinchetul ritmic al vârfului umbrelei lui pe asfalt.

Au intrat într-un restaurant, Eduardo's, iar eu m-am oprit o clipă nehotărât, apoi am grăbit paşii după cei doi.

În ciuda numelui, restaurantul nu avea nici în clin, nici în mânecă cu specificul italian. În realitate era o cârciumioară veche, înţesată cu mobilier de mahon lustruit, mirosind a ceară cu aromă de lămâie şi cu rânduri întregi de oglinzi victoriene gravate; într-un colţ aştepta un teanc de exemplare proaspete din *Financial Times*. Încăperea era plină de bărbaţi cu cămăşi albe, cu guler scrobit şi cravate cu noduri mici şi caraghioase. Femei erau puţine, aşa că am reuşit să o depistez imediat, aşezată în faţa unei ferestre, pregătindu-se să-şi aprindă ţigara de la bricheta întinsă de Brendel.

M-am aşezat la o masă mai retrasă, lângă perete, de unde îi puteam vedea bine. Am deschis ziarul, am comandat o porţie de cotlet şi bere neagră şi am început să-i supraveghez prin mulţimea de salariaţi care înfulecau de zor din farfurii.

Nu puteam face altceva decât să-i observ. Brendel impresiona prin eleganţă. Buchetul de flori zăcea aruncat pe masă. Ea vorbea, sorbea câte o înghiţitură de vin, mânca dumicate mici, îşi tăia metodic friptura de vacă, înfigea furculiţa în salată. Gândurile mi se învălmăşeau în minte; uneori mă simţeam cuprins de un sentiment de rudenie cu femeia aceasta la care mă gândisem atât de mult, iar în clipa următoare deveneam rece, distant şi indiferent. Nu semăna deloc cu ceea ce-mi imaginasem eu – dar, pe de altă parte, sentimentele îmi erau tulburate de emoţie şi poate că nici nu existaseră vreodată cu adevărat. Realitatea era că această femeie nu părea marcată de soartă, nu era o fiinţă distantă, tristă, ştearsă, o eroină romantică, dacă asta era ceea ce-mi imaginasem. Era o femeie în carne şi oase; poate că asta mă speria puţin. Când o priveam dejunând cu soţul ei, gândurile care mă frământaseră, transformarea lui Lee în obiectul unei urmăriri şi în cheia mai multor crime, mi se păreau puţin absurde. Şi totuşi, morţii rămâneau morţi, iar lumea pe care o descoperisem împreună cu Peterson era în aparenţă perfect reală.

Ea a aprins o ţigară şi s-a sprijinit de spătar. Ochii ei scrutau încăperea şi deodată m-am simţit îngrozit la gândul de a-i întâlni privirea.

M-am ridicat repede de la masă, am aruncat câteva bancnote lângă farfurie şi am ieşit grăbit, oprindu-mă la o tutungerie de vizavi. Mi s-a părut riscant să fiu în aceeaşi încăpere cu ea şi am intrat în panică.

Peste câteva minute au ieşit din restaurant şi au rămas pe trotuar, discutând.

Brendel i-a întins soţiei lui sacoşa din piele. Ea l-a strâns de braţ, apoi au pornit în direcţii opuse. Emoţionat, am aşteptat până s-a depărtat puţin, apoi am traversat strada. Era înaltă. Îi puteam zări cu uşurinţă părul fluturând prin mulţimea ce împânzea strada la ora prânzului.

A intrat mai întâi la Kutchinsky, bijutierul de pe strada New Bond, de unde a ieşit ducând în mână un pachetel minuscul pe care l-a strecurat în buzunarul jachetei. Apoi s-a dus la Jaeger, în strada Regent. Am intrat după ea în magazin. După câteva momente m-am speriat că am pierdut-o printre zecile de lâneturi. Temându-mă că m-a observat şi m-a păcălit, am dat colţul şi m-am pomenit nas în nas cu ea.

Privirea mascată de ochelarii mari m-a fulgerat o clipă, apoi a trecut mai departe, ignorându-mă. Mi-am plecat ochii, îngăimând câteva cuvinte de scuză şi forţându-mă să-mi păstrez anonimatul. M-am dat câţiva paşi în spate, jenat. Din fericire, nici că-i păsa de tontul stângaci care dăduse peste ea.

Când a trecut pe lângă mine, a lăsat în urmă o boare discretă, cu parfum de flori de grădină, aşa cum nu mai simţisem vreodată. Nu s-a oprit, s-a mulţumit să dea doar uşor din cap. M-am prefăcut că nu bag de seamă.

Pe stradă am mai zăbovit puţin, aşteptând ca oricare alt bărbat anonim îmbrăcat în impermeabil. Următoarea ei oprire a fost la magazinul Christian Dior pe strada Conduit.

În câteva minute a terminat şi cu Dior şi a pornit înapoi pe strada Regent, a traversat Picadilly Circus, a trecut prin piaţa Trafalgar, pe lângă Columna lui Nelson, spre Strand. Când mă simţeam deja la capătul puterilor s-a oprit, în sfârşit, în faţa unei clădiri dărăpănate de pe o stradă lăturalnică ce ducea de la Strand înapoi spre piaţa Leicester şi Covent Garden. S-a uitat la ceas, a inspirat adânc şi s-a făcut nevăzută prin uşa strâmtă.

Treptele vechi din lemn scârţâiau sub paşii mei. La mijloc erau roase şi şlefuite de paşii celor care urcaseră de-a lungul anilor. Aveam impresia că nu o să ajung niciodată la capătul scării ce urca două etaje, străjuită de pereţi murdari şi scorojiţi, impregnaţi de mirosul transpiraţiei. La capătul scărilor am dat de o uşă dată de perete prin care se zărea o odaie cenuşie, neluminată.

Am tras puţin uşa şi am citit ce scria pe ea: ŞCOALA DE DANS MACOMBER. În timp ce citeam, am auzit primele acorduri de pian.

Mergând după sunet, am găsit o altă uşă pe care se afla inscripţia BALCON, incrustată cu litere aurii. Balconul era adânc, retras în penumbră, iar fotoliile, în număr de patru, neocupate. Dedesubt clasa îşi începuse ora.

De-a lungul peretelui, cu mâinile încleştate de bară, stăteau aliniate douăzeci sau treizeci de fetiţe în jur de zece ani care făceau exerciţii pentru picioare. La pian stătea o femeie cu păr grizonant şi ochelari fixaţi pe un lănţişor. Frau Brendel s-a plimbat încet pe lângă fetiţe, oprindu-se să discute cu fiecare dintre ele, indicând, demonstrând, sfătuind. Îşi strânsese părul într-un coc mic şi era îmbrăcată cu maiou negru şi colanţi de culoare roz. Era prea înaltă pentru o balerină, însă trupul îi arăta mai plin decât mă aşteptasem. Avea picioare musculoase, fese tari şi puternice, pieptul plat, băieţesc. Se mişca încet, graţios, controlat, cu braţele plutind în aer. Muzica s-a oprit, iar ea a început să vorbească fetiţelor în franceză.

Era foarte drăguţă cu fetele. Când au luat o pauză, s-au adunat toate ciorchine în jurul ei şi aproape că am uitat cine era şi de ce mă aflam acolo. Spre sfârşitul orei mi s-au alăturat trei femei, mămici venite să-şi admire odraslele.

Când s-a terminat ora, am ieşit şi am coborât scara dărăpănată. M-am oprit pe trotuarul de vizavi. Spre Tamisa cerul căpătase o nuanţă portocaliu-cenuşie şi începea să se însereze. Fetiţele au ieşit alergând pe stradă, şi-au întâlnit mamele şi guvernantele şi s-au răspândit spre Strand. Ştiam că trebuie să iasă şi ea, aşa că am stat mai departe la pândă, aşa cum făcusem toată ziua, simţindu-mă din ce în ce mai mult asemenea unui copil care îşi adulmecă prada. Când a apărut, am pornit imediat în urma ei. Nu-şi desfăcuse cocul, iar în mâini ţinea geanta de voiaj cu echipamentul de balet.

S-a întors în piaţa Trafalgar, a cotit la stânga şi s-a îndreptat spre Charing Cross şi port. După un timp şi-a încetinit paşii, a rămas câteva clipe privind apele Tamisei şi clădirea Royal Festival Hall, care se profila pe malul opus, apoi a pornit alene de-a lungul fluviului. Paşii îi erau vegheaţi de copacii desfrunziţi, asemenea unor sperietori. În faţa noastră – mă aflam la numai cincisprezece metri în spatele ei – podul Westminster se contura maiestuos prin pâcla portocalie a după-amiezii, susţinând parcă norii grei. Imediat în spatele lui se vedea Parlamentul oglindindu-se în apele mohorâte ale Tamisei...

În timp ce o urmăream pe Lee privind râul, ridicând ochii visătoare de la oglinda apei spre pod şi mai departe, spre clădirile joase şi greoaie care adăposteau Parlamentul, mi-am amintit cu câtă veneraţie priveam în copilărie

tablourile lui Turner înfăţişând cerul acoperit de nori atârnând deasupra apelor închise la culoare, amestecate cu mâl, ale Tamisei; aceleaşi tablouri cu studiul cărora îşi făcuseră ucenicia Pissarro, Manet şi Monet. Privind-o pe Lee şi privind bolta cerului care îşi schimba încet culoarea, părând că izbucneşte în flăcări sub norii grei de ploaie, mi-am amintit că acesta era un câmp de luptă, un câmp de luptă unde îşi pierduse viaţa tatăl meu – în clipa aceea eram convins că şi al ei – apărând Marea Britanie de atacurile nemţilor...

Era singură şi îngândurată. M-am prăbuşit pe o bancă şi am scuturat scrumul din pipă. Eram istovit şi mă durea capul din cauza strădaniilor repetate de a-i urmări toate mişcările. Simţeam faţă de ea o mare duioşie, poate datorită simplului fapt că îmi petrecusem o zi întreagă cu ea, fără să mi-o scot din minte. Mă simţeam aproape de ea. Eram atras de fiinţa ei, de viaţa pe care o ducea, de atitudinea pe care o demonstra în timpul orelor de balet, de felul ei de a merge, de stilul şi de preocupările pe care le intuisem. Eram obosit şi-mi uitasem reţinerile, şi îl invidiam pe Brendel pentru că era atât de aproape de ea... Eram convins că era sora mea Lee.

Când a ajuns lângă podul Westminster s-a oprit şi a privit ceva scris cu creta pe piciorul podului. După ce s-a depărtat şi am ajuns în locul acela, am privit înscrisul. Incredibil, dar cuvintele erau scrise în germană, un citat din nu mai ştiu cine, singurele cuvinte pe care le puteam traduce fără ajutorul dicţionarului: *Nu am înţeles, dar am trăit.*

După un timp, care mi s-a părut că a durat câteva ore, alergam grăbit prin parcul St.James, pe aleea Birdcage, spre palatul Buckingham. Frunze moarte pluteau în băltoacele vălurite de stropii deşi de ploaie. Străzile păreau mai aglomerate şi totul era inundat de lumina lămpilor.

Obosit şi transpirat, am ajuns, în sfârşit, în piaţa Belgravia şi am privit cum una după alta ferestrele de la primul şi al doilea etaj prind viaţă. Mi-am imaginat-o dezbrăcându-se în dormitor, intrând sub duşul fierbinte, lăsând apa să curgă în râuleţe pe trupul viguros şi suplu. M-am adăpostit într-un gang.

După câteva minute am observat un bărbat într-un impermeabil negru care venea dinspre strada Pont. S-a oprit o clipă lângă felinarul din faţa mea, a traversat grăbit strada şi a intrat fără ezitare în locuinţa soţilor Brendel. Se mişcase repede, însă reuşisem să-i desluşesc trăsăturile: păr lung, blond, un profil puternic, nas lung, buze pline, bine conturate, gură largă, trăsături aspre, dar plăcute, vârstă incertă. O faţă de puşti răsfăţat, un clişeu, prea drăguţ pentru a fi luat în serios, prototipul unui manechin masculin care te duce cu gândul la homosexualii frumos cosmetizaţi.

Am pornit pe strada pustie, ud şi extenuat, abia târându-mi picioarele. Nu gândeam; înregistram mecanic priveliştea oferită de parcul Green, ce părea să se afunde în ceaţa ivită direct din pământ. Pe o bancă şedea un individ zgribulit, cu umbrela în mână, ca o masă amorfă de argilă.

– O, ia te uită! Cooper... domnule Cooper, stai puţin...

M-am întors uimit. Masa diformă a prins viaţă, s-a ridicat de pe bancă şi a pornit spre mine. Încet-încet am deslușit silueta scurtă şi îndesată, îmbrăcată într-un impermeabil, cu pălăria pleoştită pe cap, care-mi repeta numele gâfâind.

– MacDonald, am exclamat. Dumneata eşti, MacDonald? L-am privit clipind pe sub marginea umbrelei negre. Ce mică-i lumea!

– Sigur că eu sunt, MacDonald, a spus, bătându-mă pe braţ şi trăgându-mă precipitat la adăpostul umbrelei sale. Ce mică-i lumea! a strigat, îngustându-şi privirea zâmbitoare.

– Tot cu contractele de asigurări sociale?

Mă simţeam inexplicabil de fericit să dau peste o figură cunoscută după o zi petrecută în izolare, trăgând cu ochiul la viaţa intimă a altcuiva.

– Mă străduiesc, bătrâne, mă străduiesc. Mai fac o vizită pe la bogătaşii ăştia îmbuibaţi, mai adulmec – în branşa noastră se numeşte „prospectare" – nu se ştie niciodată ce se iveşte. Mă-nvârt puţin prin Belgravia, Mayfair, pe la proprietarii barosani. A dracului vreme, poţi să mori oricând de gripă, asta-i sigur. Ah – slavă Domnului că am şi eu ceva pus deoparte, o să părăsesc cu sufletul împăcat lumea asta agitată...

Şi-a ridicat privirea către mine, zâmbind jovial în faţa sorţii inevitabile. Fie că era în avion, strângând cu încheieturile albite braţul fotoliului, fie că era în ploaie, MacDonald părea întotdeauna obsedat de moarte. Mă rog, asta era treaba lui.

– De ani de zile îmi place să mă opresc pentru câteva clipe în parcul Green, a continuat, mergând lângă mine. Dar a fost o zi îngrozitoare, nu-i aşa? Până acum câteva minute era un apus de soare superb, iar acum... priveşte şi dumneata! Îngrozitoare.

A întins mâna cu palma deschisă, ca pentru a-mi demonstra efectele ploii.

M-a întrebat unde am tras şi i-am răspuns. A dat din cap aprobator şi a desfăcut o bomboană de tuse cu aromă inconfundabilă de zmeură. Mi-a spus că întârziase probabil deja la o întâlnire cu un client potenţial şi că trebuia să se grăbească. Am dat din cap.

– Dar o să te caut, bătrâne. Mergem să bem un păhărel împreună. Cunosc toate localurile bune...

A pornit grăbit pe alee, târându-şi impermeabilul prea lung pentru silueta lui bondoacă. Ceaţa l-a şters din peisaj ca pe o formulă greşită de pe tablă. Era singurul agent de asigurări pe care l-am văzut vreodată fără servietă.

– Nimic nu se compară cu o havană adevărată, a mormăit răguşit Peterson, suflând spre mine un nor de fum albăstrui. Englezii civilizaţi şi-au dat seama de asta. Probabil că acesta este principalul motiv pentru care nu au rupt încă relaţiile cu Castro – nu are rost să-ţi tai rezervele de havane din cauza unor prostii politice. Chestie de simţ al proporţiei...

Părea dispus să continue rapsodierea, însă am căscat fără să mă pot controla şi cuvintele i s-au oprit în gât. Tuşea încă, dar lăuda cu multă convingere valoarea medicinală a trabucurilor cubaneze foarte scumpe.

A aşteptat până am terminat de căscat, concentrându-se asupra scrumului din vârful trabucului.

– Bine, bine, a pufnit. Hai să trecem la ale noastre. În primul rând, credibilitatea colonelului Steynes. Cred că-mi face plăcere să-ţi spun că este inatacabil – desigur, am fost foarte circumspect, nu am vrut să-l divulg pe el şi nici ceea ce face, dar Bertie Redmond, amicul meu de la Yard, m-a privit al naibii de ciudat când l-am întrebat – şi după aceea mi-a spus că Steynes se bucură de cel mai înalt respect pe strada Downing, printre alte laude mai puţin impunătoare, şi că pot avea încredere în el. La început am avut impresia că amândoi ne ascundem după degete, că ocoleam cu mare grijă persoana colonelului, dar Bertie mi-a spus că fascinaţia lui Steynes faţă de nazişti este bine cunoscută atât de cei de la Scotland Yard, cât şi de Ministerul de Externe şi că, de fapt, a fost solicitat de câteva ori să umple nişte goluri informaţionale, conducându-i astfel pe cei din guvern la persoanele pe care voiau... ăăă... să le chestioneze.

Bertie mi-a făcut o scurtă prezentare a activităţii cercurilor naziste din Marea Britanie de la terminarea războiului încoace. Exemple concrete, dar lipsite de importanţă. Bertie spune că sunt pe cale de dispariţie – au mai rămas nişte bătrâni combatanţi, câţiva fanatici, dar nu se poate vorbi de discipoli serioşi. Nu ştiu dacă mi-a ascuns ceva, însă părea destul de sincer. Mi-a arătat un dosar subţirel cu pozele simpatizanţilor naziştii cunoscuţi, care se mai află încă în viaţă. Bineînţeles, pentru mine n-au avut nici o semnificaţie. În orice caz, am încercat să memorez cât mai bine feţele. S-a întrerupt să

strănute. Ar fi bine să arunci şi tu o privire – doar i-ai văzut pe cei doi tipi care au încercat să te omoare în Illinois.

– L-am văzut pe cel slab. Celălalt... nu ştiu. Nu cred că l-aş recunoaşte.

– Bine, bine, a exclamat nerăbdător. Măcar aruncă o privire.

Am acceptat, dând din cap.

Peterson mi-a spus apoi că sunase la Buenos Aires. Roca i-a comunicat că nu au avansat deloc: avionul care i-a transportat pe Kottmann şi St. John spre nord a dispărut fără urmă. Dar unul dintre amicii lui Roca din Santiago, Chile, i-a spus că a văzut un bărbat cu semnalmentele lui St. John în compania unui general chilian. Urmează ca Roca să verifice pista aceasta.

A vorbit şi cu doctorul Bradlee, la Cooper's Falls, care i-a spus că Arthur Brenner este încă inconştient, dar se întremează pe zi ce trece, semnele vitale sunt bune şi va ieşi încet din comă.

– Bradlee spunea că odihna îl va ajuta să treacă hopul, a conchis Peterson cu voce scăzută, examinând scrumul trabucului. Brenner e un om remarcabil care a trecut prin multe până la vârsta asta. De când îl cunosc mi-l imaginez ca pe o stâncă neclintită – ceea ce i-au făcut nemernicii ăştia mă înfurie la fel de tare ca porcăria asta.

Am sunat la FBI şi la băieţii din Minneapolis, dar nimeni nu ştie ce naiba se petrece. Confuzia asta nu mi-a picat bine – ei nu *ştiu* nimic. Iar Washingtonul îi lasă pe oamenii ăştia să bată coclaurile pe acolo. Unul dintre ei m-a întrebat dacă a mai încercat cineva să te neutralizeze – nu, pe cuvânt, aşa a spus. Neutralizeze... Voia să ştie dacă am aflat cine vrea să te omoare. A oftat şi a inchis ochii, ferindu-i de fum. Şi-acum, Cooper, spune-mi ce-ai făcut azi.

I-am relatat totul de-a fir a păr, încet, pentru că eram frânt de oboseală, iar el m-a ascultat cu capul dat pe spate şi ochii închişi.

I-am povestit lui Peterson despre MacDonald.

– E unul şi acelaşi cu tipul care a stat lângă tine în avionul de Glasgow? Peterson ţinea încă ochii închişi, dar vocea căpătase o tonalitate aspră, destul de înfricoşătoare, iar mâna cu trabucul s-a oprit la jumătatea drumului spre scrumieră. Acelaşi bărbat?

– Da, un tip scund – vinde asigurări şi îi este frică de avioane.

– Acelaşi bărbat cu care te-ai întâlnit întâmplător într-o cârciumă din Glasgow?

– Da.

– Iar acum te-ai întâlnit cu el ca din senin, în plină ceaţă londoneză...

– E mică lumea...

– Cooper, nu-i chiar atât de mică.

– Ce vrei să spui? În minte începea să mi se aprindă încet un beculeţ. Nu poate fi altceva decât pură coincidenţă.

– Când te sună MacDonald... şi să dea Dumnezeu să te sune... stabileşte o întâlnire într-un bar. Vreau să-l văd şi eu pe acest domn MacDonald. A aspirat profund din creionul mentolat. Pentru că domnul MacDonald nu este deloc o coincidenţă.

Soarele de dimineaţă atârna jos ca un uriaş disc metalic strălucind prin pâclă, iar apa de ploaie băltea pe trotuarele aproape pustii. Era devreme, dar isprăvisem deja micul dejun şi sorbeam ultimele picături de cafea din cafetiera de argint. Ne certam şi tensiunea îmi apăsa omoplaţii şi-mi provoca înţepături în ceafă. Peterson voia să mă duc cu el la New Scotland Yard, să mă întâlnesc cu Bertie şi să arunc o privire asupra dosarului cu fotografii ale simpatizanţilor nazişti. Eu voiam să continui supravegherea lui Lee.

– Tare aş vrea să vezi o dată lucrurile aşa cum sunt, a spus Peterson cu ochii pe jumătate închişi şi impenetrabili. Fratele tău nu a fost omorât pentru că a găsit-o pe sora voastră – dacă este sora voastră, dacă... Cooper, ăsta nu-i un motiv să asasinezi pe cineva. Dacă era vorba doar de sora voastră dispărută de mult, i s-ar fi spus să se ducă dracului, să o lase în pace... dar, pentru Dumnezeu, nu l-ar fi ucis. Oamenii nu ucid oameni aşa, de amorul artei. Înţelegi? Până acum m-ai urmărit?

Am dat din cap încruntat.

– Dacă nu a murit doar pentru că a găsit-o pe sora voastră, înseamnă că a murit din alt motiv, pentru că, în timp ce o căuta pe ea, a dat din greşeală peste altceva legat de Lee. Se pare că acum ştim care era acest ceva – supravieţuitorii nazişti sau noii nazişti, sau foştii noi nazişti, sau ce dracu' or mai fi. Fii atent, nu e vorba doar despre o operă bufă, nu e o glumă, e vorba despre crimă şi de Dumnezeu ştie ce altceva.

Deci, îl avem pe Cyril şi o femeie care poate că este sora voastră şi un grup de foşti nazişti. Dar mai avem şi o reţea – Buenos Aires, Londra şi München. Fratele tău a fost în toate aceste oraşe. Se pare că în fiecare dintre ele există nazişti. Apoi avem şi un înger răzbunător retras pe insula Cat, iar fratele tău a fost şi la el.

Fir-ar să fie, hai să privim o clipă adevărul în faţă. Din toate acestea se poate trage o singură concluzie logică – naziştii ăştia, deşi pare ridicol să vorbim despre ei la treizeci de ani de la anihilarea lor, deci naziştii ăştia

ucid oameni... ucid pe oricine se apropie prea mult de ei, pe oricine care prezintă o ameninţare. La dracu', la ce altceva ne-am putea gândi? Una e să tragi concluzii pripite şi alta să te depărtezi constant de concluzia logică, aşa cum am făcut noi. Cooper, acum mi-e teamă...

Astă-noapte n-am putut să dorm. Eu dorm *întotdeauna*, întotdeauna. Dar ieri-noapte şi astă-noapte n-am putut închide un ochi. Aţipesc şi mă trezesc lac de sudoare şi speriat. Mi-e frică de situaţia asta şi de oamenii ăştia – mi-e teamă pentru că nu întreprind nimic, pentru că ei ne urmăresc cum alergăm din loc în loc, aşteptând să vadă ce facem, dacă vom renunţa în sfârşit şi vom pleca acasă.

Mai mult decât atât, nu ştiu dacă, întorcându-ne acasă, vom fi în siguranţă. Şi vorbesc la plural, pentru că acum sunt şi eu implicat tot atât de mult ca şi tine. Ne-am băgat nasul în gaura lor de şobolan, iar ei nu ştiu exact ce am aflat şi de aceea sunt neliniştiţi. Cooper, ştii ce cred eu? Cred că înainte să ne omoare le-ar plăcea să afle cât de multe ştim. Asta-i părerea mea. Ei nu ştiu ce le-am spus altora. A sorbit zgomotos din cafea. Dumnezeule, a murmurat, ador cafeaua rece. O ador, o ador... Plăcerile mărunte ale veţii pe care intenţionez să le păstrez.

Naziştii încearcă să te ucidă şi ratează. Poate că nici nu vor să te omoare – nu ştiu. Poate că vor doar să te pună pe fugă. Dar mă îndoiesc. N-aş prea crede că vor să te lase să trăieşti în continuare ştiind ceea ce ştii.

– Dar ce ştiu? Vorbeşti serios?

– N-are importanţă. Poate că nici nu eşti conştient de ceea ce ştii. Rămânând în viaţă, reprezinţi un risc teribil, inutil. Îţi vine să crezi că ai un protector – pur şi simplu, pentru că trăieşti încă. Dumnezeule, e posibil.

S-a ridicat şi a început să se plimbe prin cameră făcând micile lui mişcări izometrice. S-a oprit în faţa biroului şi şi-a petrecut o cravată dungată pe sub gulerul cămăşii albe. Ambele fuseseră cumpărate cu o zi în urmă; el găsea întotdeauna timp pentru toate, iar eu sfârşeam înfierbântat şi transpirat.

– Asta să fie tot... ceea ce vedem noi la suprafaţă... asta să fie chiar tot?

Nu ştiam ce să-i răspund.

– Gândeşte-te o clipă. Şi-a tras fermoarul pantalonilor şi şi-a netezit cravata peste cămaşă, apoi a luat vesta cu dungi subţiri. Până nu ai pornit spre casa părintească, nu te-a deranjat nimeni. Nu l-au ucis pe Cyril până nu a ajuns acasă. Au ucis-o pe Paula. Care după ce s-a întors acasă nu a mai plecat nicăieri. Nu ştiu ce să spun... dar acolo există ceva. Poate că e în legătură cu cutiile acelea. Le-au furat şi, ca să o recupereze pe ultima, aproape au

aruncat în aer tot oraşul. Mi se pare un motiv al dracului de întemeiat pentru o crimă, dacă pot numi motiv la ce mă gândesc... Şi-a îmbrăcat vesta, a încheiat-o şi a întins mâna după veston. Aşa că rămân documentele acelea pe care le-a descifrat amicul meu de la Columbia, planul vechi de cucerire din interior a Statelor Unite imediat după victoria nemţilor în război, toată treaba aceea legată de Austin Cooper.

Nu i-am acordat prea mare atenţie. Ah, am crezut că ei au întocmit planul şi aşa mai departe, dar mi se părea o chestie copilărească – hai să ne jucăm de-a naziştii, tâmpenii de genul acesta.

Dar... Cooper, ascultă-mă puţin, fir-ar să fie... dacă ei chiar au crezut în toate acestea, dacă era un plan pe termen lung? Iisuse, dar dacă Steynes nu-i omoară doar aşa, ca să se distreze? Dacă încearcă să *oprească* ceva? Şi dacă Cyril era pe cale să dea ceva în vileag? Şi Dolldorf? Şi dacă în *clipa asta* se petrece ceva, ceva *real*? Pe scurt, vreau să-ţi spun că ar trebui să-ţi mişti fundul până la Scotland Yard, să te uiţi la pozele alea blestemate şi să te prinzi în joc. Şi renunţă să-ţi mai pierzi timpul visând la femeia în chestiune.

M-am dus cu Peterson la Yard, i-am strâns mâna lui Bertie, îngustă şi rece, şi am răsfoit dosarul nazist. Nimic. Nici urmă de slăbănog sau de ajutorul grăsan. Dar m-am străduit. Peterson mă trezise la realitate.

Ne-am urcat într-un taxi şi am pornit spre strada unde se afla biroul lui Brendel şi unde lăsasem maşina închiriată. După ce îl îndatorasem pe Peterson prin faptul că îl însoţisem la Redmond, îmi puteam permite să-mi spun punctul de vedere. După ce ne-am instalat pe bancheta din spate, mi-am pledat cauza.

– Crezi că exagerez în privinţa acestei femei – Lee, am spus, încercând să-mi înfrânez emoţia pe care o simţeam când vorbeam despre ea. Eu cred că Lee este punctul de pornire, de unde putem începe să descâlcim treburile. Cred că Cyril a gândit la fel – în definitiv, este de-a noastră, chiar dacă nu o ştie. Şi Cyril s-a apropiat tot mai mult de ea. Nu ştim însă cât de aproape a ajuns. Poate că a şi vorbit cu ea...

– Şi poate că din cauza asta a fost lichidat, a spus sec, Peterson.

– Păi, oricum, ştiu de noi. Nu ne putem înrăutăţi mai mult situaţia.

A dat din cap mormăind. Pe cap, purta un melon. Nou-nouţ. Dacă îl omorau, aveau satisfacţia de a omorî un bărbat bine îmbrăcat.

– Nu uita de telefoanele primite de Paula, am spus. München. Cyril a sunat-o de la München. Brendel şi Lee locuiesc la München – asta-i singura legătură dintre Cyril şi München.

În timp ce plăteam taxiul, Peterson continua să dea din cap. Am pornit cu paşi grăbiţi spre maşină şi i-am arătat din mers clădirea în care se afla biroul lui Brendel, dar părea că nu mă aude.

– Bine, bine, a spus pe neaşteptate după ce m-am instalat la volan. Hai să vedem femeia aceea. Vreau să o văd.

Mi-am ridicat privirea, am încercat să mă concentrez şi deodată i-am văzut.

Ea purta un costum-pantalon verde-închis, cu o bentiţă asortată prinsă în păr, iar el era îmbrăcat într-o haină sport de aceeaşi culoare, pantaloni negri, pulover negru pe gât. Se îndreptau spre un Jaguar XKE tot verde, cu ţeava de eşapament în formă de orgă, aşa cum aveau noile modele V-12. Era bărbatul din seara precedentă, tipul de manechin arătos în trenci negru. Râdeau împreună şi semănau cu o pereche de îndrăgostiţi dintr-o reclamă TV. Erau tineri, bogaţi, frumoşi şi erau fericiţi pentru că miroseau frumos şi dacă tu n-ai duhni atât de tare ai fi exact ca ei.

– De acord, a exclamat Peterson pe un ton foarte oficial, hai să-i urmărim. Poate că sunt pe cale să arunce în aer Turnul Londrei, să marcheze o victorie pentru cel de-al Patrulea Reich.

A pufnit în râs, dar nu glumea. Faţa îi era încordată, preocupată de situaţie. Am observat încă de dimineaţă schimbarea: era în ofensivă şi nu puteam decât să mă feresc de suflul exploziei. Înainte de a băga cheia în contact, m-am uitat la el şi m-am simţit mai înfricoşat de Peterson decât de toţi ceilalţi.

S-au plimbat prin galeria pictorilor impresionişti francezi de la Galeriile Tate, au trecut apoi pe la Colecţia Wallace din piaţa Manchester şi au zăbovit transfiguraţi în faţa picturilor lui Canaletto, apoi au ieşit în stradă. El îşi petrecuse braţul peste umărul ei. Ea nu râdea, nici măcar nu zâmbea prea des, dar uneori îşi ridica faţa pentru un sărut; el îi atingea nonşalant buzele cu buzele lui şi atunci faţa femeii se destindea într-un zâmbet, braţul cuprindea mijlocul bărbatului şi porneau mai departe.

În strada Burlington au vizitat o galerie mică şi au inspectat, cu un aer sumbru, o expoziţie cu nudurile viscerale şi posomorâte ale lui Francis Bacon. Ea îi vorbea bărbatului, arătând spre câte una dintre picturi în timp ce el nota ceva pe un carneţel. Au plecat discutând animat, foarte serioşi. Iubitori de artă.

– Dar şi amanţi, a zis Peterson. Pur şi simplu, amanţi. Herr Brendel se întoarce la München ca să aibă grijă de prăvălie sau de Reich, în timp ce nevastă-sa se tăvăleşte cu armăsarul ăsta arătos. Vechea poveste. Doar dacă...

a făcut o pauză ca să-şi aprindă trabucul. Şedeam într-un mic restaurant unde intraseră să ia prânzul ca doi îndrăgostiţi, ţinându-se de mână deasupra mesei. Doar dacă tipul ăsta nu e cumva un poponar. Ceea ce este foarte posibil după cum arată. Există femei care se plimbă cu homosexuali iubitori de artă, fără ca asta să-i deranjeze pe soţii lor ocupaţi cu afacerile. Îşi imaginează că e mai sănătos aşa decât să-şi ştie nevasta bătând străzile de una singură.

– E posibil, m-am arătat de acord. Dar s-ar putea să fie şi invers. Soţul homosexual îi oferă soţiei puţină libertate – şi asta este o poveste veche.

– Dacă este într-adevăr sora ta, nu-şi arată vârsta.

– În zilele noastre nu mai este o raritate.

– Mda, cred că ai dreptate.

S-au întors în piaţa Belgravia după-amiază târziu, iar noi ne-am retras la hotel. Când Peterson a împins uşa, am auzit ţârâitul telefonului.

M-am dus să ridic receptorul.

– A, vedeţi, nu v-am uitat. Am promis că vă sun şi iată că m-am ţinut de cuvânt.

Cuvintele au fost urmate de o cascadă de chicote.

Peterson mă privea fix, rostind fără glas, nerăbdător, cuvântul „cine"?

– MacDonald! am exclamat în receptor. Ce amabil din partea dumitale că m-ai sunat.

A continuat să sporovăiască amabil, dar nu am înţeles mare lucru, pentru că Peterson începuse – hai să nu zic un dans – dar o plimbare agitată, punctată din când în când cu lovituri de pumn în palmă, asociate cu şoapte înfierbântate: „Afurisitul! Afurisitul! Lasă-l pe seama mea pe bătrânul MacDonald!" După câteva clipe a dispărut în baie, dar s-a întors pentru o secundă, scoţând capul prin uşa întredeschisă.

– Stabileşte o întâlnire. Vreau să-l cunosc. Chiar în seara asta.

Deşi nu era o cârciumă mizeră în adevăratul sens al cuvântului, îi lipsea cea mai vagă urmă de stil sau personalitate, putând fi uşor confundată cu bufetul din clădirea alăturată. Se afla în apropierea docurilor şi aerul era impregnat de mirosul apei, al ceţii, al ploii şi al barjelor murdare, ancorate nu departe. Prin fumul gros l-am zărit pe MacDonald sprijinit de tejgheaua barului, în vecinătatea câtorva zdrahoni cu mutre suspecte.

Mi-a făcut un semn jovial cu mâna şi pe faţa roşie i-a înflorit un zâmbet puţin forţat. A ridicat în direcţia noastră o halbă cu bere neagră urât mirositoare.

După câteva clipe de acomodare am început chiar să agreez amalgamul de mirosuri din încăpere.

Am făcut prezentările, iar Peterson i-a strâns mâna cu atâta căldură prefăcută, încât nu m-ar fi mirat dacă vreun străin s-ar fi oprit să se holbeze la el. În orice caz, MacDonald nu a remarcat nimic. Peterson se clătina, din când în când își pierdea echilibrul, lovindu-se de el, bătea în tejghea, comandând de băut, azvârlea cu bancnote ca un chefliu țicnit. Peterson vorbea fără încetare: Cum i s-a părut lui MacDonald Argentina? A, nu ați fost în Argentina? Păi, probabil că e vorba de Cooper, știu că cineva a fost în Argentina. Perora ca un beţiv, însă își juca rolul destul de prost. Totuși, ținând seama de zarva și zăpușeala din cârciumă, MacDonald trebuie să-l fi considerat drept un american puțin ameţit, dar sociabil și prietenos.

– Hai să mai bem una, zicea Peterson întruna, umplând halba noului său amic.

Din când în când surprindeam privirea lui MacDonald. Îmi făcea cu ochiul, forțându-se disperat să zâmbească, dar în secunda următoare Peterson tăbăra din nou pe el, punându-i întrebări despre asigurări în general, despre zona în care lucrează, dacă a fost în Germania și cum arată Germania?

– Cred că arată ca oricare altă țară, a zis MacDonald. Și-a trecut o batistă murdară, care fusese albă, peste fața rotofeie strălucind de transpirație. Bineînțeles că se spun o grămadă de prostii despre nemți, dar eu cred că sunt ca toți ceilalți.

– Ai întâlnit vreodată un nazist? a întrebat Peterson curios. Ce dracu', Cooper și cu mine plecăm peste două zile în Germania și aș fi curios... N-am apucat războiul acela, eram prea tânăr, dar am fost fascinat întotdeauna de perioada aceea. Și-acum aud că în Germania mai există încă naziști...

– Păi, eu călătoresc atât de rar acolo, a zis MacDonald și fața a început să-i pălească. Și-a lins buzele uscate. Dar cred că toată vorbăria asta despre naziști este o tâmpenie. Acum câțiva ani a existat un partid neonazist, nu mai știu cum se numea. Asta i-a speriat pe oameni. Și-a șters din nou fața. Era alb ca varul. Peterson i-a întins o halbă în față. Însă, însă... MacDonald și-a pierdut pentru o clipă șirul gândurilor, apoi a făcut o sforțare. Buza de jos îi tremura și nu arăta deloc bine. Însă la alegerile trecute nu au obținut decât 0,6% din voturi...

– Extraordinar, vă amintiți de asta, a spus Peterson admirativ. Și-a șters fața cu palma. De sub meșă i se prelingeau broboane de sudoare, iar mustața i se pleoștise. Era iarăși banditul pe care-l știam. Remarcabil! MacDonald, te interesează politica? Sau istoria?

Faţa lui MacDonald căpătase de-acum o tentă cenuşie şi nu mai reuşeam să-i surprind privirea. Ochii îi ieşiseră din orbite ca la peşti.

– MacDonald, i-am spus, trăgându-l de mânecă. Nu arăţi prea bine. Ţi-e rău?

– Bătrâne, nu mă simt prea în formă, a îngânat.

– Mai bea o bere, a spus Peterson aproape ţipându-i în ureche. N-ai mâncat. O porţie zdravănă de curry o să te pună imediat pe picioare. L-a bătut pe spate şi i-a strigat barmanului că ne mai trebuie câteva halbe. Haide, Mac... bea-o până la fund, berea asta-i bună la stomac...

MacDonald a întins o mână tremurândă către halba oferită de Peterson. A deschis gura, dar avea gâtlejul uscat ca să articuleze cuvintele. Şi-a desfăcut fularul albastru de la gât, şi-a dezbrăcat paltonul. Era previzibil.

– Scuzaţi-mă, a îngânat şi a pornit prin mulţime cu paşi nesiguri, aruncând în urmă o singură privire tristă.

– Dumnezeule, ce dur ai fost cu el. Arăta cu adevărat îngrozitor – de fapt, ce ai vrut să demonstrezi cu recitalul tău?

Eram iritat. Nu-l văzusem până atunci purtându-se ca un maniac, dar încă de la hotel, de când mă sunase MacDonald, se montase singur.

– Ei poftim, a zis Peterson laconic, punând pe tejghea un portofel dolofan din piele. Nu am încredere şi nici nu-mi place MacDonald al tău. Aşa că i-am pus un praf puturos în berea asta scârboasă, un praf împuţit care îţi usucă gura şi ochii, şi încheieturile, ca şi cum ar fi calcifiate – întotdeauna îţi lasă doar atâta putere cât să te târăşti până la budă să-ţi verşi şi maţele. După aceea rămâi ca o cârpă. Solicită cam mult ceasornicul ăsta din piept şi, în general, te lasă *hors de combat*...

– Cum? Nu te orbeşte şi nu te lasă impotent? am întrebat, privindu-l pieziş.

– Nu, Cooper. Asta şi altele mai rele ţi se întâmplă dacă te masturbezi. A deschis portofelul lui MacDonald şi a lăsat o mână de cărţi de vizită să alunece în palma lui grea, cu smocuri de păr negru pe încheieturile degetelor. MacDonald! a exclamat cu dispreţ. Iisuse! Îl cheamă de fapt Milo Keepnews, locuieşte la Madrid şi... ha, ha, ha, lucrează la o firmă numită Mendoza Imports. Pariez că Mendoza Imports...

– Keepnews... Milo Keepnews...

Peterson a scotocit cu degetul printre alte cărţi de vizită şi petice de hârtie.

– Întrebarea este pentru cine dracu' lucrează? Pentru noi, adică CIA, sau pentru ei – gaşca lui Brendel. Aş zice că acestea sunt primele alternative, a spus, ridicându-şi privirea. Astea sunt firme barosane, a continuat, privindu-mi

mutra stupefiată, şi îţi spun pe şleau că misiunea bătrânului Milo Keepnews este aceea de a te urmări şi de a te ucide... fie de a te urmări şi a veghea să nu fii ucis. Oricum ar fi, este periculos, pentru că nu te poate proteja, atrage duşmani, iar tipilor duri ca mine le place să strivească asemenea viermi.

Şi-a dus halba la gură şi a golit-o.

L-am privit interzis, pentru că habar nu aveam ce se petrece.

– CIA? am reuşit să articulez.

– Îşi bagă nasul în toate oalele. Când se reîntâlnesc luni dimineaţa, se uită unul la altul şi spun: „Fir-ar să fie, cineva acolo afară face ceva rău". Încep să adulmece şi observă că ici s-a comis o crimă, colo, în Minnesota, puţin a lipsit ca un orăşel să fie ras de pe faţa pământului, iar într-un zgârie-nori din Buenos Aires a fost omorât un profesor nazist bătrân. „Ei, asta nu e bine!" îşi spun ei şi o iau din loc. Deci, e posibil ca bătrânul Milo să fie unul dintre ei. Oricum, e clar că aparţine unei organizaţii. Priveşte toate aceste cărţi de credit: Eurail, companii aeriene, petrol. Singurul lucru pe care nu-l ştim este căreia îi aparţine. Dar ştiu sigur că este înarmat, aşa că ar fi bine să ne ducem să vedem ce face.

Peterson a pornit înainte, despicând cu spatele lui lat mulţimea de oameni. Uşa toaletei era spartă şi atârna într-o singură balama. Keepnews îşi adusese aminte să zăvorască uşa. Ne-am lipit urechea de uşa subţire şi l-am auzit vomitând, apoi gemând şi mişcându-se chinuit.

– MacDonald, bătrâne! a strigat Peterson. Eşti acolo?

Nici un răspuns.

Peterson a privit mânerul care clănţănea de câte ori se mişca uşa. L-a răsucit, dar uşa nu a cedat. Atunci a apucat sfera metalică, şi-a încleştat fălcile şi cu o mişcare scurtă a smuls-o cu totul din lemn.

– Sunt puternic, ce zici? a întrebat cu un zâmbet răutăcios. Haide MacDonald, pezevenchiule, ce faci acolo?

A împins uşa şi primul lucru pe care l-am văzut în lumina chioară a fost ţeava unui revolver îndreptat spre pieptul meu.

Keepnews şedea pe pardoseala acoperită cu un strat de jeg acumulat de pe vremea când Shakespeare era flăcău. Era chircit între toaleta murdară şi perete, cu braţul sprijinit de vasul mânjit cu urină şi fecale. Un picior stătea întins în faţă, iar celălalt era îndoit sub şezut. Pieptul hainei era acoperit de vomă – mâncare şi spumă de la berea neagră. Faţa bucălată avea o paloare oribilă, bătând spre verzui, iar capul i se înfundase în cutele fularului. Am rămas pe loc. Peterson a închis uşa şi mi-a ordonat să mă sprijin de ea.

– Milo, aveai de gând să mă împuşti, nu-i aşa? Hai, apasă pe trăgaci. Peterson a făcut un pas înainte, iar arma a încercat să nu-l piardă din obiectiv, însă mâna tremurândă a ţintit undeva, spre un punct de pe perete. Milo, ar trebui să-ţi fie ruşine. Vorbesc serios.

Pradă unui exces de zel, Peterson a zburat cu un şut pistolul din mâna lui Milo. Tocul pantofului a ţintuit palma fără vlagă de scaunul de toaletă. Milo a scos un ţipăt gutural şi din gură i s-a prelins un şuvoi de vomă care s-a oprit pe fularul mototolit. Priveliştea şi duhoarea mi-au întors stomacul pe dos; nu eram convins că-mi voi putea reţine greaţa.

– Pentru cine lucrezi, Milo? a întrebat Peterson pe un ton degajat.

S-a aplecat şi, foarte calm, l-a ridicat şi l-a pus pe picioare pe grăsan care căuta cu disperare să-şi menţină echilibrul. Peterson l-a sprijinit de perete, în timp ce capul rotund se bălăbănea jalnic dintr-o parte în alta. Era ceva... M-am apropiat, acoperindu-mi nasul cu palma. Ceva...

Peterson i-a desfăcut brusc paltonul, făcând să zboare nasturii. A scotocit într-unul din buzunarele interioare, apoi în celălalt şi în final a extras un paşaport cu coperţi uzate.

– Ia te uită, Milo. Drăcuşorule, ai fost totuşi la Buenos Aires. Capul lui Milo s-a aplecat mai mult. Fără avertisment, Peterson l-a izbit de perete şi oglinda mică a sărit din cui şi s-a făcut ţăndări în vasul de toaletă. Trezeşte-te, Milo.

Şi-a trecut repede mâna peste faţa angelică şi când şi-a retras-o nasul căpătase o înfăţişare stranie, iar un firicel de sânge se prelingea peste buza inferioară, adunându-se în colţurile gurii.

– Pentru cine lucrezi, Milo? Lucrezi pentru Brendel?

O nouă străfulgerare a mâinii şi buza s-a desfăcut, lăsând să se vadă dantura însângerată. M-am întors cu faţa spre colţ şi am vomitat, încercând să-mi feresc hainele.

– Sau lucrezi pentru Agenţie? a întrebat Peterson.

După un timp a exclamat:

– Fir-ar să fie, şi l-am auzit pe Milo prelingându-se în josul peretelui.

M-am întors şi am recunoscut imediat faţa rotundă, cufundată în fularul albastru, părul lipit de cap ca un coif.

– Pe ăsta îl cunosc.

– Ce?

Peterson încerca să-şi cureţe mâinile de sânge, înjurând, pentru că nu avea nimic de şters la îndemână.

– Am zis că îl cunosc pe omul ăsta, am repetat.

Mă simţeam aproape la fel de şocat ca atunci când o recunoscusem pe Lee în tăietura din ziar.

– Şi ce-i cu asta?

– Este tipul de pe autostradă. Era împreună cu slăbănogul, atunci când au încercat să mă omoare.

Peterson s-a uitat întâi la mine, apoi la bărbatul prăbuşit pe pardoseală.

– În noaptea aceea purta un palton bleumarin şi-mi aduc aminte că îşi ridicase gulerul până la bărbie – şi acum, priveşte-l, fularul, felul în care încadrează ceea ce-a mai rămas din faţă. E acelaşi tip.

– Dumnezeule, se pare că era convins că n-o să-l recunoşti.

– Ei bine, el e.

Keepnews a gemut şi mâinile i-au fluturat în poală pentru o fracţiune de secundă, asemenea aripilor unei păsări prea grele. Peterson l-a privit cu luare-aminte.

– E terminat, Cooper. Am văzut cazuri din astea. Du-te la bar şi adu-mi o halbă de bere.

Fără să ştiu de ce, am ieşit, am luat halba şi m-am întors în toaletă. Peterson stătea sprijinit de perete, cercetând portofelul şi paşaportul.

– Buenos Aires. A fost acolo când l-au ucis pe Dolldorf. Glasgow. Era acolo când a fost omorât Campbell şi când cineva a încercat să te omoare şi pe tine. Statele Unite. A fost acolo când a păţit-o fratele tău. În ultima vreme s-a mişcat rapid. Periculos om. Mă întreb de unde e în realitate? Poate că din Londra. Oare cum era în copilărie?

– Nu mi s-a părut atât de dur. În avion era mort de frică.

Dar îl însoţise pe bărbatul cel slăbănog. Nu mă mai îndoiam de asta.

Peterson a frecat între degete un praf, apoi i-a dat drumul în halba cu bere. După ce a terminat, a aşezat halba pe chiuvetă, făcând să scrâşnească cioburile de oglindă. Mi-a întins un petic de hârtie împăturit.

– Priveşte!

Am despăturit bucata de ziar unsuroasă.

Era fotografia lui Lee publicată în ziarul din Glasgow. Se pare că o avea toată lumea. Iar acest lucru îl încrimina pe Milo Keepnews mai mult decât orice.

– O avea în portofel.

Peterson s-a aplecat asupra trupului inert, chircit, atât de neajutorat şi inofensiv. Una dintre lovituri zdrobise ochelarii rotunzi ai lui Keepnews şi

înfipsese un fragment de metal în nasul rotund, adus acum în stare semigelatinoasă. Nu mai văzusem niciodată un om adus în asemenea hal.

Instantaneu mi-am adus aminte ce-i făcusem eu slăbănogului în noaptea aceea viforoasă.

– Haide, Milo, băiatule, a spus Peterson, ducând halba la buzele inerte. Şi-a petrecut braţul pe după capul lui Keepnews şi l-a aplecat în faţă. Dă-o pe gât.

A înclinat halba, iar berea s-a prelins pe bărbia pătată de vomă. Automat, Milo a sorbit din bere, emiţând nişte sunete şuierătoare.

Când halba s-a golit, Milo s-a lăsat moale pe perete, gemând uşor cu ochii închişi. Era o duhoare înfiorătoare. Am ieşit pe holul cu pereţii scorojiţi, luminat anemic. Uşa din spate era crăpată puţin. Când m-am uitat din nou înăuntru, ca să văd de ce întârzie Peterson, l-am zărit ştergându-şi urmele de vomă de pe haină, acolo unde se atinsese de Keepnews. După ce a terminat, a împăturit batista umedă şi a pus-o la loc în buzunar. S-a examinat într-un ciob mai mare de oglindă. Şi-a pipăit meşa, aranjând o şuviţă rebelă, şi s-a dat în spate ca să se vadă în întregime. Unul din braţele lui Milo alunecase de pe vasul de toaletă, iar mâna îi atârna inertă, ca o picătură gigantică, în apa murdară. Avea ochii deschişi. Privea fără să clipească în podea şi avea maxilarul căzut.

– Adio, Milo, a zis Peterson şi a stins unicul bec din încăpere.

Afară se lăsase o ceaţă umedă, densă. Mergeam năuc în urma lui Peterson, neştiind prea bine ce să spun. Pornisem în direcţia opusă docurilor.

– E mort.

– O, da. De asta sunt sigur.

Peterson mergea cu mâinile înfundate în buzunare, pufăind calm din trabuc.

– Ai pus ceva în bere.

– Îhâm, a mormăit dând din cap.

– Dumnezeule!

Am simţit din nou că mi se face rău. Peterson şi-a dat seama imediat şi m-a tras într-o cafenea scăldată în lumină, unde a comandat două cafele. Sorbeam din cafea şi ascultam încordat pentru că vorbea foarte încet.

– John, Milo Keepnews era duşmanul nostru. Nu ţineam minte să-mi fi spus vreodată pe numele mic. Sunt convins că a ucis mai multe persoane – probabil inclusiv pe fratele tău şi pe Paula. L-a ucis pe profesorul Dolldorf, a incendiat locuinţa Mariei Dolldorf şi l-a omorât pe Alistair Campbell. A încercat cel puţin de două ori să te ucidă şi pe tine, dar fără succes. A tăcut şi

şi-a turnat frişcă în cafea. Nu era un tip nevinovat. Încerca să te atragă în cursă. Te urmărea – te-a urmărit când alergai după nevasta lui Brendel şi probabil că ne-a urmărit şi azi. Purta armă şi am găsit amortizorul în buzunarul hainei, şi sunt aproape convins că ne-ar fi ucis pe amândoi în seara asta. Aşa că, te rog, încearcă să iei lucrurile aşa cum sunt. Evident, unui om obişnuit nu i se întâmplă una ca asta. Dar tu nu mai eşti un om obişnuit, iar în ceea ce mă priveşte pe mine, anonimatul e doar o vagă amintire. A sorbit din cafea, fără să-şi desprindă ochii de ai mei. Tonul degaja forţă şi îmbărbătare. Vieţile noastre sunt puse pe tavă, John. Nu ne mai rămâne altceva de făcut decât să mergem până la capăt, să supravieţuim sau să murim. E la mintea cocoşului – dar nu putem rămâne pasivi. Asta este extraordinar de important. Nu mai avem voie să permitem să ni se facă tot felul de chestii. Trebuie să începem să acţionăm. Să-i lăsăm pe ceilalţi să se întrebe ce se petrece. A oftat şi şi-a pus mâna pe braţul meu. În seara asta i-am făcut-o noi lui Milo Keepnews. Iar asta îi va deranja la culme. Important esta acum să menţinem presiunea. Au aflat că ai urmărit-o pe Lee – cu siguranţă că Milo le-a dat de veste. Şi e posibil să ştie că eu am fost la Scotland Yard. Şi mai este posibil să ştie şi că am descifrat majoritatea documentelor aflate în cutie; şi că am fost la Steynes. Presupun că toate acestea îi neliniştesc. John, singurul nostru punct forte este viteza de acţiune şi elementul surpriză. În realitate, nu cred că sunt pregătiţi pentru un atac concertat din partea noastră. M-a bătut din nou pe braţ. Şi-acum, hai să mergem. Nu ne putem permite să pierdem timpul, reflectând.

Continua să îmi zâmbească, dar eu nu vedeam decât trupul lui Keepnews prăbuşit în agonie pe podea.

Peterson a continuat să vorbească tot drumul până la hotel; îi auzeam vocea entuziasmată şi pătrunzătoare. Deborda de fericire, în timp ce mie îmi era greaţă. Greaţă de ceea ce văzusem, greaţă de ceea ce făcuse Peterson. Dar, Dumnezeu mi-e martor, şi de ceea ce făcuse MacDonald sau Keepnews, sau cine dracu' era în realitate. Eram dezorientat şi fără vlagă şi nu mai ştiam ce s-a întâmplat cu binele şi cu răul. Îmi imaginam că va fi catalogat drept încă un mort al nopţii londoneze...

Peterson a desfundat o sticlă de Courvoisier şi s-a aşezat pe pat, sprijinindu-se de perne. A turnat o doză bună de coniac într-un pahar, a degustat îndelung prima gură, apoi mi-a zâmbit larg. Articulaţiile mâinii drepte, cu care sfărâmase ochelarii lui Keepnews, erau zdrelite. Şi-a încrucişat picioarele şi a aprins un alt trabuc.

Un om fericit.

M-a trezit vocea lui.

– Cum? a întrebat neîncrezător, uitând de scrumul care i se scuturase pe pieptul cămăşii în valoare de patruzeci de dolari. Ce spuneţi?

Vorbea în şoaptă. Am clipit şi m-am îndreptat în scaunul pe care aţipisem. M-a observat şi mi-a făcut semn să ridic receptorul celuilalt telefon.

Printre păcănituri şi ţiuituri se auzea o voce metalică, subţire. Era colonelul Steynes.

– Calmaţi-vă, domnule Peterson, a spus răbdător, calmaţi-vă şi ascultaţi-mă încă o dată cu atenţie. Vă va interesa foarte mult ce vreau să vă spun. A chicotit şi a făcut o pauză. În zorii zilei de astăzi, în timpul uneia dintre obişnuitele noastre furtuni, am fost alertaţi de declanşarea alarmelor care anunţau o debarcare pe insulă. Dawson şi cu mine am instalat mai multe sisteme defensive, iar instalaţia de alarmare din camera noastră de război ne-a ţinut la curent cu furişarea invadatorilor. Am stat acolo cu Dawson aproape trei ore, bineînţeles după ce am zăvorât casa şi ne-am analizat situaţia.

Auzeam în receptor răsuflarea lui Peterson. M-am uitat la el şi l-am văzut privind fix trabucul stins.

– Ştiam că sunt trei persoane şi al dracului să fiu dacă erau grăbiţi. Înaintau cu multă precauţie. După diagrama de pe harta noastră de alarmă, am observat când unul dintre ei a pătruns într-un luminiş vizibil de pe zidul din jurul casei. I-am dat lui Dawson o puşcă cu amortizor şi peste un sfert de oră a reuşit să-l anihileze pe unul dintre intruşi, fără să-i alerteze pe ceilalţi. După ce s-a întors Dawson, am continuat să aşteptăm. Se luminase de ziuă şi indivizii s-au oprit, probabil derutaţi de faptul că cel de-al treilea nu răspundea apelurilor date prin aparatele de emisie-recepţie.

Puţin mai târziu, în timp ce Dawson pregătea micul dejun, am auzit o explozie care a făcut o gaură destul de mare în zid. A fost o detunătură foarte puternică. Din nefericire, nu ne-am dat seama că era o diversiune. Când Dawson s-a aşezat la una dintre ferestrele de la etajul întâi ca să-l împuşte pe intrus, a fost rănit de tovarăşul acestuia, care reuşise să se cţere pe zidul opus. Aşa rănit cum era, Dawson a tras totuşi şi l-a omorât pe cel care încercase să se strecoare în casă prin spărtura din zid. A tăcut din nou. Mie mi se părea că ascult un raport scris despre o acţiune petrecută într-un alt război şi în altă dimensiune temporală. După rănirea lui Dawson a trebuit să ne reanalizăm planul. A fost un eveniment neprevăzut. Am oprit hemoragia, i-am dat un calmant, am sterilizat rana, care era superficială, apoi ne-am gândit ce variantă să

alegem. Ar fi fost interesant să-l prindem viu pe cel de-al treilea bărbat. Însă era un lux pe care nu cred că ni l-am fi putut permite. Nu cunoşteam intenţiile oaspeţilor noştri sau ale celui rămas în viaţă, însă acţiunea lor părea radicală. Am presupus că aveau misiunea de a ne ucide şi de a pune astfel capăt vânătorii de naziști. Fără noi, fără mine, sistemul ar fi murit. Naziştii rămaşi în viaţă nu ar mai fi avut motive să se teamă. Domnule Peterson, mă urmăriţi?

– Da, desigur. Vă urmăresc.

– Restul a fost foarte simplu. Am urcat aşa cum sunt, în cărucior, pe zid. Eram protejat de ceaţă, înţelegeţi. Am stat şi am aşteptat. Chestie de curaj. Iar eu am mai mult sânge rece decât oricine. Dawson mă acoperea cu o mitralieră. Am stat trei ore în ceaţă, fără să auzim un sunet. Aşteptam. În jur, linişte. Apoi s-a iscat vântul, a risipit ceaţa şi atunci l-am zărit chiar în faţa mea, cam la o distanţă de doisprezece metri, chircit lângă parapet. L-am văzut, iar el m-a văzut pe mine, a ridicat puşca înfricoşat, şi atunci l-am împuşcat. Sunt un ţintaş excepţional şi, instinctiv, am tras cu intenţia de a ucide şi l-am ucis.

S-a aşternut liniştea, păcăniturile au dispărut, ca şi cum s-ar fi întrerupt legătura. Peterson privea absent în paharul de coniac.

– Pe doi dintre ei i-am identificat după dosarele noastre. Bineînţeles sunt naziști, bărbaţi trecuţi de cincizeci de ani. Şi m-am gândit că ar fi bine să vă înştiinţez pe dumneavoastră şi pe domnul Cooper.

– Vă mulţumesc, domnule colonel, a zis Peterson.

Era mai zguduit de ceea ce aflase de la Steynes decât de ce îi făcuse lui Milo Keepnews, şi mi-am zis că pe undeva există o morală.

– Am dorit să vă informez mai ales pe dumneavoastră, din cauza identităţii celor trei indivizi, a insistat Steynes. Doi – cei doi pe care i-am putut identifica – lucrează pentru Gunter Brendel al *dumneavoastră*. Unul dintre ei era angajat ca om de bază la firma lui Brendel. Celălalt apare alături de Brendel într-o fotografie luată acum câţiva ani în Tirol. Legătura mi se pare evidentă...

– Da, da, l-a întrerupt Peterson. Am aflat astăzi că Cooper era urmărit. Cu siguranţă că i-au luat urma şi când ne-am dus pe insulă. Iar amicii noştri au făcut legătura.

– Părerea mea este că domnul Cooper e în mare pericol.

– Păi... mda – dar nu chiar atât de mare ca până acum. Aţi făcut o treabă extraordinară, domnule colonel.

S-a auzit un chicotit metalic, rece.

– Sunt convins că nici nu vă aşteptaţi la altceva din partea mea, domnule Peterson. În definitiv, nu mi-am întâlnit până acum perechea.

– Noi doi... semănăm în multe privinţe.

Spre uimirea mea, Steynes a izbucnit într-un râs gros, ca şi cum ar fi fost altă persoană.

– Bine, deci eu v-am prevenit.

– Şi cum se simte Dawson?

– Bine, poate puţin iritat de toată povestea asta.

– În curând plecăm la München.

– Femeia? Cine este femeia?

– Nu ştim încă. Am găsit-o, dar deocamdată nu ştim nimic sigur.

– Încă ceva...

– Spuneţi.

A urmat un moment de ezitare.

– Am lansat una dintre micile mele săgeţi.

– Ţinta?

– Herr Brendel. E ca şi mort. Mi-am trimis omul. E timpul să moară.

– O, Doamne! a exclamat Peterson şi i s-a tăiat răsuflarea. Nu se poate!

Germania

Omuleţii viu coloraţi din turnul cu coloane gotice de un albastru foarte deschis, bătând spre alb, s-au pus în mişcare. Bovindourile dominând Marienplatz se arcuiau deasupra figurinelor, încadrându-le în mişcarea circulară din Glockenspiel. Era ora unsprezece. La primul nivel dansau dogarii, iar la cel de-al doilea avea loc un turnir; noi, împreună cu alţi turişti, ne aflam mult mai jos, privind cu capetele date pe spate noua primărie a oraşului München.

– Reprezintă un eveniment din timpul unei nunţi princiare. Ducele Christoph al Münchenului s-a răzbunat pe contele de Lublin.

Peterson s-a întors spre mine cu o figură inexpresivă. L-am privit uimit.

– Nu te-ngrijora, Cooper, a spus, îndepărtându-se. S-a petrecut în 1475. Dar cunosc lucrurile acestea. Am mai fost aici, a adăugat, privindu-mă peste umăr.

Preferasem să zburăm până la Viena în loc de München, pentru a ne deruta eventualii urmăritori, după cum spusese Peterson. De la Viena luasem trenul şi sosisem cu puţin timp în urmă în gara strălucitoare din centrul oraşului München. După părerea lui Peterson, nu era decât un simplu joc: dacă reuşeam să scăpăm de eventualii noştri urmăritori, atunci merita efortul şi timpul pierdut. Speram că asasinul trimis de colonelul Steynes nu se grăbea. Peterson era convins că, imediat după lichidarea lui Brendel, se vor instaura alte reguli ale jocului şi problema era că noi abia începusem să le învăţăm pe cele vechi.

Omuleţii din turnul cu ceas mă înfricoşau, deşi erau nişte simple figurine. Turnirul lor continua la nesfârşit, zi după zi, în vânt şi ninsoare; bătrânul conte Lublin îşi lua zilnic porţia de biciuire din partea ducelui Christoph. Aveam senzaţia că istoria este ţintuită de coloanele gotice incredibil de

subţiri. Acolo, sus, se roteau nişte statuete, însă simţeam că încet-încet îmi pierd şi eu atributele umane.

Mergeam în urma lui Peterson prin mulţimea adunată în Marienplatz, ceea ce-mi oferea însă prilejul periculos de a-mi lăsa gândurile libere şi de a analiza realist ceea ce mi se întâmplă. Conştiinţa violenţei şi a pericolului m-a copleşit dintr-odată, tăindu-mi răsuflarea. Aveam atât de puţine puncte de sprijin pe care să mă bizui. L-am avut pe Cyril, gata oricând să-mi întindă o mână de ajutor, plin de succes în viaţă. Mai aveam memoria tatei. Şi pe Brenner, omul tare ca o stâncă, ce mi-a fost ca un tată în locul celui pe care abia-l cunoscusem. El era cel care mă ajuta să nu-mi pierd busola, convingându-mă că aveam totuşi un trecut rezonabil. Însă Brenner, sărmanul bătrân, era în comă, iar zilele îi erau numărate.

Puţinele ancore pe care le aveam fie lipseau, fie se dovediseră fragile şi lipsite de substanţă. Iar eu am încercat să le înlocuiesc, aşa cum m-am priceput mai bine, cu Peterson şi cu ideea surorii mele, Lee. Pe atât puteam conta. Pe Peterson şi pe Lee.

Iar pe Peterson îl văzusem ucigând cu sânge rece un om, într-o toaletă mizeră din docurile londoneze. Îi văzusem faţa transfigurată de excitare şi conştiinţa forţei. Fără îndoială, Milo Keepnews a fost un ucigaş şi, în jocul acesta, care poate că nici nu avea reguli, merita să moară. Dar ceea ce mă consternase a fost latura animalică, de ucigaş, a lui Peterson, care scosese capul la lumină în camera aceea mizeră a morţii.

Aşa că de ce mă mai puteam agăţa? De Lee...

Ne-am oprit în faţa unei biserici.

– *Der Alte Peter*, a zis Peterson. Biserica Sf. Petru. Cea mai veche din München, construită în secolul al unsprezecelea. A arătat spre latura nordică a turnului care se înfigea ca un pumnal antic în cerul spălăcit. Vezi discul alb? Înseamnă că vizibilitatea este bună. Vom vedea Alpii. A pornit înainte. E mult de urcat, dar merită. E o privelişte grozavă.

Am oftat, smuls brusc din meditaţia sumbră.

– Haide, Cooper, avem de vorbit. Vino după mine.

Am ajuns sus cu răsuflarea tăiată şi am rămas câteva clipe nemişcat în aerul rece, în timp ce Peterson se plimba pe platformă. Vântul bătea în rafale scurte, care ne luau prin surprindere.

Pe partea cealaltă a pieţei se înălţau cele două turnuri boante ale Frauenkirche, simbolul universal cunoscut al oraşului. Cupolele erau acoperite

cu o peliculă verde, mată, mărturie a trecerii implacabile a anilor. Eram singuri în vârful bisericii, dar cu nimic mai aproape de Dumnezeu.

Peterson mi-a cuprins umărul cu un braţ, într-un gest neaşteptat de cordialitate. Involuntar, m-am retras puţin.

– John, a venit timpul să treci la treabă. Ai bătut drum lung ca să-ţi găseşti sora şi ai trecut prin mai multe decât poate duce un singur om. Ei, acum e momentul – e aici, a plecat cu avionul, împreună cu prietenul ei blond, cam la ora la care noi ne întreţineam cu domnul Keepnews. A surâs. Nu-mi pierd timpul de pomană. În timp ce tu moţăiai, eu am vorbit la telefon cu cineva de la Scotland Yard. Am făcut o mică verificare – e aici. Şi nu avem timp de pierdut, mai ales că ştim că Steynes şi-a expediat ucigaşul. Ia legătura cu ea. Spune-i ce ai de spus. Oricum, nu ne putem înrăutăţi mai mult situaţia, aşa că, din moment ce ai venit pentru asta, dă-i bătaie. În orice caz, nu-ţi poţi permite să umbli de colo-colo, năuc. Fă-o acum. Chiar acum.

M-am îndepărtat de el, cu privirea pironită asupra Alpilor care se conturau în zare. Priveliştea se estompa sau devenea mai clară, după felul în care sufla vântul între München şi munţi. În spatele meu cerul era albastru, iar spre Alpi căpăta o tonalitate lăptoasă.

– Mi-e frică. Mi-e frică să o sun...

– Pentru că priveşti lucrurile dintr-un unghi atât de personal. Crezi că ştie cât de mult înseamnă pentru tine, cât de importantă a devenit pentru tine, dar ea, bineînţeles, habar n-are. Naiba ştie cine este în realitate. Dar, ascultă bine ce-ţi spun: cu cât te codeşti mai mult, pregătindu-te să o înfrunţi, cu atât ne cresc şansele de a pleca de aici între patru scânduri.

Mi-a strâns braţul şi a plecat precipitat, dispărând pe scară.

L-am regăsit în faţa bisericii, aşteptându-mă şi încercând să se încălzească frecându-şi palmele. Picioarele îmi tremurau după atâtea trepte coborâte.

– Nemţii construiesc biserici superbe, a zis. Păcat că se încăpăţânează în ideea lor de a conduce lumea.

Oriunde priveam vedeam turnuri înălţându-se spre cer.

– Bine. O voi suna.

Pe birou, lângă telefon, stătea o vază multicoloră din papier-maché cu flori proaspete. Bayerischer Hof era un alt exemplu pentru gustul lui Peterson în materie de hoteluri. Când am auzit telefonul sunând la capătul celălalt, m-am simţit ca şi cum aş fi înghiţit otravă.

Mi s-a răspuns în germană, iar eu am îngăimat cu un accent îngrozitor.

– Frau Brendel, *bitte*.

Au urmat câteva momente de tăcere, s-a ridicat un al doilea receptor, a urmat un declic, semn că primul fusese aşezat în furcă. Peterson şedea la fereastră, privind visător umbrele după-amiezii de iarnă în Promenadplatz. În razele de soare care pătrundeau în cameră pluteau firicele infime de praf.

– Lise Brendel.

– Bună ziua, am îngăimat, înghiţind în sec. Doamnă Brendel, nu ne cunoaştem personal. Mă numesc John Cooper. Putem vorbi englezeşte? Mă tem că nu mă descurc în germană.

– E bine şi în engleză – de fapt, eu o vorbesc foarte bine. Vă numiţi Cooper?

Vorbea cu un accent britanic distinct, ceea ce m-a surprins.

– Da, John Cooper. Sunt american. Şi ceea ce aş dori să discut cu dumneavoastră este... mă rog, foarte dificil de spus prin telefon. Tăcere. Am venit la München doar ca să vă întâlnesc. Este o problemă foarte personală, înţelegeţi? Am oftat. Peterson ţinea ochii închişi. Mă simţeam stângaci şi ridicol. Ăăă... ne-am putea vedea cât mai curând? Desigur, când doriţi dumneavoastră, dar... curând.

Mi-am ţinut respiraţia şi am aşteptat să aud ce spune.

– Important? Important pentru cine, domnule Cooper?

Tonul era uşor batjocoritor, dar îmi era imposibil să spun dacă zâmbeşte sau nu.

– Pentru mine, doamnă Brendel. Dar poate că şi pentru dumneavoastră.

– Da, desigur. Ştiu... important pentru amândoi. Înţeleg perfect. A urmat o pauză lungă. Sunteţi al doilea bărbat cu numele Cooper care mă sună.

– Cyril Cooper... a vorbit cu dumneavoastră?

– O, da, ca şi dumneavoastră.

– V-aţi întâlnit cu el?

– Evident că m-am întâlnit cu el. Îi sunteţi rudă? Poate fratele?

– Da, fratele.

– Ascultaţi, cred că ar trebui să lămurim lucrurile, nu-i aşa? Părea mai puţin distantă, mai practică. Cunoaşteţi Münchenul, domnule Cooper?

– Nu.

Inima a început din nou să-mi bată mai repede.

– În nici un caz, nu vă pot primi aici, acasă. E imposibil – soţul meu a fost tolerant cu Cooper Numărul 1, dar un al doilea străin care apare ca din senin?

– L-aţi primit pe fratele meu acasă? L-a cunoscut pe soţul dumneavoastră?

– Bineînţeles. Dar cred că aş exagera, dacă aş face-o şi a doua oară. Nu prea înţeleg despre ce este vorba, a zis după o clipă de tăcere.

– Doamnă Brendel, sunteţi sora mea?

Peterson a întors brusc capul; până atunci îşi frecase ochii, iar acum mă privea printre degetele răsfirate.

– Domnule Cooper, nu pot vorbi prin telefon. Există un cartier pe nume Schwabing, vechiul cartier al artiştilor. Acolo locuieşte un domn, doctorul Gerhard Roeschler. Îmi este prieten apropiat şi ne putem întâlni la el. Staţi să văd... după-amiază am oră de balet. Ăăă... diseară este destul de curând, domnule Cooper? Să zicem, la ora nouă?

Mi-a dictat adresa pe care am scris-o pe o foaie cu antetul Bayerischer Hof.

– Ce mai face fratele dumneavoastră? Sper că bine.

– Vom vorbi şi despre asta, doamnă Brendel. Pe diseară. Şi... vă mulţumesc. Pentru că m-aţi luat în serios.

– De ce n-aş fi făcut-o, domnule Cooper? Sper că nu glumiţi?

– Nu, am vorbit serios.

După ce a închis l-am privit pe Peterson.

Pe faţa luminată de razele soarelui îi apăruse un zâmbet.

De ambele părţi ale străzii erau aliniate tarabe şubrede, înjghebate la repezeală, şi măsuţe împletite din trestie. Lămpile cu gaz împrăştiau în noaptea senină şi rece o lumină palidă. Între plopii negri, asemenea unor umbre încremenite, stăteau întinse sfori de care atârnau picturi şi desene, prinse cu cârlige de lemn. La mese şi tarabe stăteau artiştii îmbrăcaţi în tricouri bleumarin, jachete din piele cu franjuri şi blugi tociţi şi decoloraţi. Bărbile se revărsau peste gulere, părul atârna în plete pe spate şi se simţea o aromă vagă de marihuana. Mulţimea de curioşi era bine hrănită şi emana un aer de îmbelşugare, în timp ce artiştii erau slabi şi, în majoritate, tineri. Între doi copaci fusese prins un afiş: SUFLETUL BAVARIEI – NEBUNIE ŞI EXCENTRICITATE. Conversaţia în germană alterna cu fraze englezeşti. Multe dintre femei erau frumoase şi elegante şi, văzute din spate, puteau uşor fi confundate cu Lee... Lise Brendel. Era ca un festival al iernii. Oamenii treceau pe lângă noi, râzând şi glumind.

Am cotit pe o stradă lăturalnică flancată de baruri, cofetării, mici cluburi de noapte. Dinăuntru răzbătea ritmul alert al muzicii rock, oamenii se revărsau în valuri pe caldarâm, iar noi ne continuam drumul, înfundându-ne în întuneric. Aerul rece şi umed prevestea apropierea ploii sau a zăpezii. Mă simţeam din ce în ce mai neliniştit. Lee mă aştepta.

Peterson m-a condus pe o altă străduţă pavată cu piatră cubică ce urca în pantă lină. Zgomotul ajungea la noi din ce în ce mai slab.

Roeschler ocupa jumătate dintr-o casă simplă, cu două etaje, ce părea foarte veche. Din spatele perdelelor trase se infiltra o lumină discretă. Inima îmi bătea din ce în ce mai tare; ceva în mine îmi şoptea să o iau la fugă, să plec de acolo.

Am bătut la uşă şi aceasta s-a deschis imediat.

În prag stătea un bărbat masiv, în vârstă, cu o coamă dezordonată de păr coliliu, îmbrăcat într-o cămaşă ecosez din lână, descheiată la gât, o pereche de pantaloni largi şi papuci de casă.

– Intraţi repede la căldură, ne-a invitat, conducându-ne printr-un hol semiobscur şi rece până în camera de zi bine încălzită. În cămin ardea focul. Fotoliile bătrâne erau îmbrăcate în huse, cărţile stăteau rânduite pe rafturi, în spatele uşilor cu geam, două pisici bătrâne şi grase ne-au aruncat o privire indiferentă, s-au întins, apoi s-au aşezat înapoi, continuându-şi siesta. Tapetul avea un motiv complicat, mărunt, şi se simţea o aromă slabă de rachiu şi supă de varză.

– Sunt Gerhard Roeschler, s-a prezentat gazda noastră, luându-ne paltoanele şi agăţându-le într-un cuier-pom aşezat în spatele uşii, iar dumneata trebuie să fii domnul Cooper. Mi-a strâns mâna, zâmbind binevoitor. Avea o mână puternică şi uscată. Şi bănuiesc că dumneata eşti domnul Peterson. Aha, sunteţi surprins. A râs încetişor şi şi-a clătinat capul, apoi s-a aşezat într-un balansoar uriaş şi ne-a făcut semn să luăm loc. În încăpere era îngrozitor de cald. Vedeţi, domnule Peterson, reputaţia dumneavoastră vă precede, vorbesc foarte serios, deşi nu ar trebui să-mi divulg micile mele secrete. Şi am atât de multe...

A bătut cu palma în braţul balansoarului şi ne-a zâmbit din nou. Şi-a aranjat ochelarii cu rame rotunde pe nas şi ne-a privit, redevenind brusc serios.

Ne-a turnat rachiu în păhărele mici din sticlă şlefuită. Una din pisicile dolofane i s-a cuibărit pe nesimţite în poală. Cămaşa îi era plină de păr de pisică. A ridicat paharul spre noi.

– Pentru succesul îndelungii dumneavoastră călătorii, domnilor.

Am golit toţi trei paharele. Bătrânul şi-a şters gura cu dosul palmei zbârcite şi ne-a privit cu un aer grav.

– Acum câteva minute m-a sunat Lise, domnule Cooper. M-a rugat să vă cer scuze în numele ei. În seara aceasta nu poate pleca de acasă. Totuşi, mâine vă aşteaptă în Parcul Englezesc şi vă voi da toate instrucţiunile. Observând dezamăgirea de pe chipul meu, a început să mângâie încet urechile pisicii şi a continuat: Domnule Cooper, poate că e mai bine aşa. În felul acesta

vom putea sta de vorbă deschis între noi – nu mă întrebaţi de ce o fac, dar sunt gata să vă ofer o sumedenie de informaţii despre Lise Brendel.

Într-o cameră alăturată a început să bată un ceas de perete. Părul de pisică mă gâdila şi aerul mi se părea prea uscat. Rachiul îmi amintea de gustul bomboanelor din copilărie.

– Lise Brendel este sora mea?

– E posibil. Când doi bărbaţi, doi fraţi, vin la interval de câteva luni şi pun aceeaşi întrebare... ei, atunci posibilitatea unei asemenea întâmplări creşte. Daţi-mi voie să vă spun doar atât: nu ştiu cine este Lise Brendel. Şi nu ştie nici ea, a conchis, sorbind din pahar. Ca, de altfel, nici dumneavoastră...

– Ce vreţi să spuneţi? a rupt tăcerea Peterson.

Roeschler părea să i se adreseze pisicii căreia îi mângâia acum mustăţile.

– De mai mulţi ani Lise Brendel trece printr-o criză de identitate, dacă pot să-i spun aşa, un fel de căutare psihologică a originii ei, a sensului vieţii – de aceea mi-a şi acordat încrederea ei. Pentru ea am devenit un fel de suplinitor al tatălui pe care nu l-a cunoscut niciodată. Auzind asta, am simţit cum mi se accelerează pulsul. Şi deodată, ca din pământ, apare fratele dumitale, Cyril Cooper şi o întreabă direct: e sora lui? După cum vedeţi, problema ei a căpătat din clipa aceea o dimensiune reală. Acum nu mai era singură cu gândurile ei – de unde până atunci se întrebase care e sensul vieţii ei şi cine este adevărata Lise, acum apăruse un necunoscut cu o întrebare nouă, zguduitoare: Cine era ea *de fapt?*

Era oare Lise von Schaumberg, cum crezuse dintotdeauna... sau era o altă persoană, întoarsă dintre morţi, cineva pe nume Lee Cooper, nici mai mult, nici mai puţin decât o americancă? Şi de unde s-a născut această întrebare? Care era logica?

Şi-a înmuiat buzele în paharul cu rachiu.

– Pentru dumneavoastră, pentru mine, pentru oricine care ştie perfect de bine cine este, e greu de imaginat prin ce trece un orfan. Lui Lise i se spusese întotdeauna că părinţii ei muriseră împtr-un accident de automobil, existau dosare care atestau acest fapt, la împlinirea vârstei de douăzeci şi unu de ani urma să intre în posesia unei moşteniri, avea o familie compusă din unchi şi mătuşi şi avea mulţi prieteni apropiaţi. Apoi a apărut fratele dumitale, a stat de vorbă cu ea în camera aceasta, ne-a arătat fotografii ale mamei lui şi ne-a întrebat foarte amabil dacă e posibil aşa ceva. A consultat dosarele care s-au mai păstrat după terminarea războiului, a făcut investigaţii la Dresda, a luat pe multă lume prin surprindere. În anumite cercuri a creat o adevărată

furtună, iar până la urmă a aflat anumite lucruri, anumite adevăruri, pe care foarte mulţi doreau să le îngroape pentru totdeauna. Domnule Cooper, a fost un spin în ochii multora... Din fericire, a reuşit să părăsească Münchenul înainte de a fi prea târziu.

Roeschler a luat de pe masă un vas de lemn frumos incrustat; pisica a întredeschis doar un ochi ca să vadă ce se petrece. A lăsat vasul pe genunchi, lângă pisică, şi a scos o nucă strălucitoare şi un spărgător de nuci pe care Ceaikovski l-ar fi adorat cu siguranţă – reprezenta un uriaş sau un spiriduş din Pădurea Neagră, cu un nas coroiat şi un zâmbet prădalnic. A potrivit o nucă, a spart-o şi a scos miezul cu un deget cărnos.

– Dar am început-o cu sfârşitul – povestea a început, de fapt, în timpul războiului. A început chiar aici, pentru că aici l-am cunoscut pe Gunter Brendel.

Şi-a mângâiat pisica şi ne-a istorisit o poveste foarte tristă.

Gerhard Roeschler îşi dorise să devină psihiatru, mai precis psihanalist, şi cu ideea aceasta în minte a plecat să studieze la Viena. Acolo l-au prins venirea la putere a lui Hitler şi anexarea Austriei. În timpul studiilor lucrase cu mai mulţi evrei şi chiar se însurase cu o vieneză care era pe sfert evreică. La un an după ce naziştii l-au ucis pe Dollfuss, în tânăra familie a apărut şi un copil, iar averea lui Roeschler se topea văzând cu ochii. Până la urmă şi-a abandonat studiile şi s-a angajat la un ziar, unde redacta rubrica ştiinţifică. Când s-a ivit o slujbă mai bună, s-a întors la München şi şi-a instalat familia în cartierul Schwabing pentru că se afla aproape de universitate şi pentru că mulţi ani de-a rândul găzduise colonia boemă a oraşului, era căminul artiştilor şi al scriitorilor. În afară de asta, era şi centrul opoziţiei antinaziste care se manifesta destul de decis.

– Aceia dintre noi care urau nazismul şi se temeau de el ne-am adunat la universitate – ura şi frica mea izvorau din originea evreiască a soţiei mele, cu toate că era aproape neglijabilă. Nu credeam că au cunoştinţă de asta, dar exista teama permanentă că s-ar putea afla. Auzisem multe povestiri despre Dachau, care se afla în imediata apropiere a oraşului. Nu eram siguri, însă în adâncul inimilor noastre... da, eram siguri... şi aşa am intrat în organizaţia care purta numele Trandafirul Alb. De atunci viaţa mea nu a mai fost aceeaşi.

Organizaţia Trandafirul Alb a fost fondată în timpul războiului de doi studenţi de la universitatea din München, Hans şi Sophie Scholl, şi de unul dintre profesorii lor, pe nume Huber. Grupul era puţin numeros şi nu prezenta un pericol real pentru un regim atât de periculos şi de opresiv, însă existenţa sa era totuşi supărătoare. Membrii lui considerau că erau datori să lupte prin

toate mijloacele împotriva naziştilor, deşi, în realitate, activitatea lor se limita doar la o anumită antipropagandă secretă. Anna Roeschler s-a dedicat trup şi suflet acţiunilor grupului, cu acelaşi entuziasm cu care îl vrăjise pe Roeschler. Scria manifeste, se scula în zori ca să le împrăştie, desena cu cretă sloganuri pe ziduri. Începuse să se simtă cu adevărat evreică şi era mai devotată mişcării decât soţul ei. Totuşi, pas cu pas a reuşit să-l atragă şi pe el în activitatea lor. Pe el nu-l deranja, îi împărtăşea sentimentele, dar nu era din fire genul de activist. Deseori rămânea acasă, cu copilul, în timp ce Anna era în misiune. El îşi vedea de articolele lui, ea – de treburile ei.

Nu a aflat niciodată cum a ajuns la urechile lor vestea implicării sale în mişcarea Trandafirul Alb, dar într-o noapte au venit la el acasă fără uniforme, fără zarvă. Nu erau decât doi bărbaţi, îmbrăcaţi în impermeabile. S-au oprit în uşă, cu ploaia şiroind pe ei, şi l-au întrebat politicos dacă ar putea sta puţin de vorbă.

Ştiau că soţia lui are sânge evreiesc, ceea ce îl transforma automat şi pe micuţul Heinrich în evreu. Iar Gerhard se făcea vinovat de găzduirea a doi oameni recunoscuţi ca fiind de origine iudaică. Au admis faptul că asemenea lucruri se mai întâmplă, că dragostea îl împinge pe om pe căi obscure şi, nu rareori, ilegale.

Toate acestea i-au fost aduse la cunoştinţă de cel mai înalt şi mai distins dintre ei. Era un bărbat calm, manierat, cu un zâmbet aproape amical. I-a spus lui Gerhard Roeschler că se cunoaşte implicarea lui şi a Annei în mişcarea Trandafirul Alb şi a dat de înţeles că, dacă nu cooperează cu ei la „eliminarea acestui furuncul supărător de pe posteriorul Führerului" – aici râsese amuzat, ca între bărbaţi – vor fi nevoiţi să o interogheze pe Anna. Şi, evident, micuţul Heinrich îşi va urma mama. Era o ameninţare voalată. Soţia şi copilul. Smulşi de lângă el.

Pe de altă parte, continuase bărbatul, scoţând o ţigară şi oferindu-i una şi lui Gerhard, aprinzându-le pe amândouă cu o brichetă Hermes, în timp ce însoţitorul lui îi privea, rezemat de tocul uşii – pe de altă parte, exista şi o portiţă de scăpare.

– Era incredibil de uşor, a zis Roeschler cu mâna înfundată în blana pisicii sau, cel puţin, aşa mă făceau ei să cred. Făceam ceea ce era corect – ce însemnau principiile mele, ura faţă de Hitler şi de război în comparaţie cu viaţa soţiei mele, cu viaţa copilului meu? Evident, nu i-am povestit nimic Annei, dimpotrivă – m-am implicat şi mai mult în viaţa organizaţiei. Anna era foarte mândră de mine – cum să nu fi fost. Interesul meu subit izvora din necesitatea de

a raporta periodic noului meu prieten în impermeabil negru. Nu, nu era doar şantaj; adevărul este că mă plătea pentru informaţiile pe care i le furnizam şi un timp nu am constatat nici o consecinţă negativă a gestului meu. Grupul îşi continua activitatea, iar eu mă prezentam regulat la întâlnirile cu bărbatul în impermeabil pentru a-i transmite informaţii.

Apoi, în noiembrie 1943, grupul a plănuit o acţiune deosebită, o noapte de pomină. Am încercat să o fac pe Anna să se răzgândească şi să nu participe, dar omul meu m-a asigurat că nu i se va întâmpla nimic, că va fi în perfectă siguranţă. L-am crezut. Aşa că Anna a plecat cu grupul care a scris de şaptezeci de ori – de şaptezeci de ori! – pe pereţii caselor de pe Ludwigstrasse – sloganul JOS CU HITLER. Bănuiesc că o să vă mire faptul, dar nu s-a făcut nici o arestare, nu a avut loc nici un incident, iar Anna s-a întors teafără acasă.

Câteva zile mai târziu, Hans şi Sophie Scholl au fost arestaţi în timp ce împrăştiau manifeste scrise de Anna. Aproape concomitent a fost arestat şi profesorul Huber. Au fost judecaţi, condamnaţi şi executaţi prin decapitare. Anna nu a fost interogată nici măcar o dată. Omul în impermeabil mi-a dat o primă – în fond, cei doi Scholl au fost arestaţi mulţumită mie. După aceasta nu le-am mai putut furniza nici o informaţie cu adevărat preţioasă, dar eram... of, la mâna lor. Nu numai că ştiau despre originea iudaică a Annei şi a lui Hans, dar aveau şi dovada propriei mele trădări. Totul a fost gândit foarte abil, fără presiuni deschise. Uneori nu-mi venea să cred că toate acestea mi se întâmplaseră mie...

După câtva timp Anna a murit într-un bombardament, un accident nefericit în timpul războiului. Prietenul meu în impermeabil a fost tot timpul alături de mine. Mă vizita acasă, beam câte un rachiu împreună şi astfel între noi s-a legat o prietenie stranie. Misiunea de lichidare a organizaţiei Trandafirul Alb din München fusese doar un interludiu; de fapt, el era ofiţer de legătură – foarte tânăr, dar bine văzut în cercurile militare superioare. De câte ori trecea prin München venea să mă vadă. A avut grijă ca Anna să aibă parte de o înmormântare frumoasă, cu toate că nu o cunoscuse personal.

Heinrich s-a făcut un băieţandru sănătos şi inteligent. În prezent este arhitect, locuieşte la Roma, are familia lui şi nu-şi mai aminteşte nimic de mama lui. De fapt, e cam de vârsta dumneavoastră, domnule Cooper. În ceea ce-l priveşte pe amicul meu... am rămas prieteni toţi aceşti ani. El ştie adevărul despre mine, iar eu am avut de câteva ori ocazia să-i fiu de ajutor pentru că am încă acces la anumite cercuri din care el este exclus. În definitiv, eu am servit Republica cea nouă, am făcut parte din mai multe comisii europene

care s-au ocupat de planificarea ştiinţifică. Am fost un scriitor activ şi, ocazional, m-am ocupat de misiuni diplomatice. Sunt unul dintre puţinii supravieţuitori ai organizaţiei Trandafirul Alb. Sunt un om respectat. Dar am rămas prieten cu bărbatul acela cu care mă întâlneam cu ani în urmă, în Parcul Englezesc... şi nu am pregetat niciodată să-mi arăt recunoştinţa pentru ceea ce a făcut pentru mine. I-am fost tot timpul îndatorat.

Ca fost membru al organizaţiei Trandafirul Alb, am făcut chiar parte din comitetul care s-a ocupat de aşezarea plăcii comemorative de pe zidul universităţii münchenneze, în cinstea lui Hans şi a lui Sophie Scholl, precum şi a profesorului Huber. Generaţiile viitoare trebuie să fie conştiente de sacrificiul eroilor morţi, nu-i aşa? Universitatea se află în capătul străzii Ludwig, iar piaţeta este împărţită în două: partea din stânga poartă numele Geschwister-Scholl, iar cea din dreapta, Profesor Huber Platz. Foarte potrivit.

Ironic, ziceţi dumneavoastră? Desigur, ironic – eu constat că viaţa este pe zi ce trece mai ironică. Săptămâna trecută am băut acolo o cafea cu amicul meu în impermeabil – pleca într-o călătorie de afaceri la Londra şi voia să ştie dacă am ceva să-i transmit lui Heinrich, care lucrează acolo la un proiect comun italo-britanic în domeniul construcţiilor imobiliare. Prietenul meu, întotdeauna atât de grijuliu... Nu mă îndoiesc că v-aţi dat deja seama că el se numeşte... Gunter Brendel, vechiul meu prieten.

Roeschler ne-a privit pe deasupra ochelarilor şi a zâmbit. Rama ochelarilor era lipită într-o parte cu puţină bandă adezivă. A clipit des, apoi i-a oferit lui Peterson vasul cu nuci.

– De ce ne spuneţi toate acestea? a întrebat Peterson. Mai întâi, ştiţi cine sunt... iar după aceea ne împărtăşiţi cel mai mare secret al vieţii dumneavoastră. De ce?

– Îmi pare rău, dar la întrebarea aceasta nu vă pot răspunde. Ascultaţi-mă, totuşi, pentru că oricare ar fi motivele pentru care am făcut-o, sunt prietenul dumneavoastră. Puteţi avea încredere în mine.

A surâs binevoitor. Cele două pisici au ieşit din bucătărie şi s-au oprit în prag, lingându-şi mustăţile pline de smântână.

Roeschler s-a lăsat pe spate în balansoar, şi-a chemat pisicile, pocnind din degete, şi a băut puţin din păhărelul de rachiu.

– Intrarea în scenă a lui Lise m-a preocupat de la bun început. Când am întâlnit-o prima oară, era o tânără extrem de pasivă. Eram la o petrecere în casa lui Brendel. Gunter nu fusese căsătorit niciodată şi era bine trecut de prima tinereţe. Lise avea în jur de douăzeci şi cinci de ani. La timpul respectiv mi

s-a dat de înţeles că venise întâmplător la petrecere – deşi m-am îndoit de multe ori de această afirmaţie.

Ei bine, Gunter a fost imediat subjugat de ea... vă asigur, spre marea mea surprindere, pentru că am avut întotdeauna dubii în privinţa sexualităţii sale. Acum îi sfârâiau călcâiele după Lise. Iar ea? Ea părea nevinovată, chiar fecioarelnică, mascându-şi lipsa de experienţă printr-o atitudine distantă care îl vrăjea pe Gunter. Nu mi-a acceptat prietenia decât după nuntă, care, în mod inevitabil, a avut loc la numai şase luni după ce-l cunoscuse pe Gunter. A fost un adevărat eveniment monden aici, la München – Gunter era un bărbat foarte bogat, iar Lise aparţinea unei familii foarte respectate în Bavaria. A fost o nuntă fastuoasă. S-au mutat într-o casă mare, lângă Nymphenburg, au închiriat un apartament spaţios aici, în oraş, iar ea a început foarte curând să se ocupe cu ceea ce se ocupă o soţie de condiţia sa. A dovedit reale înclinaţii artistice. Operă, balet, spectacole, societăţi cinematografice... era întotdeauna ocupată... foarte activă, însă tăcută, impasibilă, retrasă.

Dacă nu aş fi văzut cât este de tulburată, poate că nu m-ar fi interesat atât de mult. Gunter mi-a şi vorbit despre ea – nu a uitat niciodată ambiţiile pe care le avusesem de când studiam la Viena. Era nefericită, stătea zile întregi în camera ei, era tăcută şi nu prindea glas decât atunci când era nevoită să-şi îndeplinească obligaţiile de gazdă. El m-a întrebat dacă nu cumva e vorba de o problemă sexuală – ştiţi, are încredere în mine, aşa cum doar cineva care ştie adevărul despre celălalt poate avea – şi mi-a dezvăluit secretul „inadaptabilităţii sale sexuale", cum o numea el.

M-a întrebat dacă nu ar fi mai bine ca Lise să vină mai des în contact cu tineri de vârsta ei. Poate că atunci nu ar duce o viaţă atât de liniştită, nu ar mai părea atât de izolată – eu i-am spus că ar fi riscant să arunce o femeie tânără şi frumoasă în braţele unor tineri. M-a înţeles, mi-a dat dreptate, dar a adăugat că, de fapt, nu l-ar deranja. Roeschler şi-a desfăcut mâinile cu palmele întoarse. Ce puteam să fac? I-am spus că puţină variaţie în cercul ei de prieteni i-ar face foarte bine. Atunci el a făcut un lucru pe care l-am considerat incredibil de prostesc. Pur şi simplu, i-a făcut vânt în braţele lui Siegfried Hauptmann. Nu m-aş fi opus ideii în sine, dar nici prin cap nu mi-a trecut că Gunter l-ar fi putut avea în vedere pe Siegfried. Practic, o amesteca în cel mai mare secret din câte au existat vreodată. Dar Dumnezeu mi-e martor că a făcut-o.

Roeschler s-a ridicat din nou, a traversat covorul roşu până la fereastră şi a tras perdelele.

– Haideţi să luăm puţin aer, a spus, întorcându-se spre noi.

Mergea încet, alegând străzile mai liniştite. Era frig, însă bătrânul avea o condiţie fizică foarte bună. Vocea îi răsuna în liniştea nopţii.

– Siegfried este foarte bogat, foarte frumos şi conduce un grup restrâns, dar foarte puternic de elitişti de aici, din München. Sunt naziști. Dar nu ştie nimeni cu certitudine cât de extinsă este activitatea lor. Nu se ştie decât că sunt foarte tineri. Şi au format o celulă în jurul lui Siegfried Hauptmann.

Acesta este bărbatul pe care l-a ales Gunter pentru Lise. A clătinat dezaprobator din cap. Din partea lui Gunter a fost o mutare pur politică – poate un fel de apropiere, de *reconciliere* a intereselor sale politice cu cele ale lui Siegfried. În fond, Gunter este reprezentantul *adevăraţilor* naziști din Germania – poate a ajuns la concluzia că această competiţie dintre cei vechi şi cei noi a durat destul. Sau poate că a făcut-o din considerente pragmatice – poate că încearcă să amăgească oamenii lui Siegfried, în intenţia de a le slăbi vigilenţa. Poate că Gunter pregăteşte o a doua noapte a cuţitelor lungi pentru tinerii săi prieteni. Cu siguranţă că ar fi în stare de aşa ceva. Dar eu înţeleg doar în linii mari ce se întâmplă. Nu cunosc detaliile.

Ne-am continuat drumul în noapte. Peterson respira greu din cauza frigului. Gândurile îmi alergau confuze, mânate de frică şi curiozitate. Roeschler era calm.

– V-a însărcinat Lise să ne spuneţi toate astea?

– Nu, domnule Cooper, bineînţeles că nu.

– Are măcar cunoştinţă de activitatea politică a soţului ei? Sau de cea a lui Siegfried Hauptmann?

– Nu mai ştiu cine ce ştie pe aici, a mormăit.

Roeschler s-a oprit în mijlocul străzii şi ne-a prins de câte un braţ pe fiecare. Avea mâini puternice.

– Nu ştiu. Nu ştiu cât de mult ştie ea. Sincer să fiu, mie mi se pare că e complet egocentrică. Nu ştiu dacă e conştientă şi de altceva în afară de propria ei persoană. Nu ştiu nici măcar dacă e complet sănătoasă la minte.

A surâs trist şi nu a mai scos nici o vorbă pe drumul de întoarcere acasă.

O oră mai târziu şedeam într-o cafenea din cartierul Schwabing, privindu-ne în ochi pe deasupra cafelelor filtru foarte amare. În lumina palidă a lămpilor de pe stradă se vedeau primii fulgi timizi de nea. Îmi simţeam ochii arzând. Peterson privea melancolic afară şi, din când în când, ducea automat flaconul de benzedrină la nas. După un timp a clătinat din cap.

– Două grupuri de naziști – nu se termină niciodată, parcă ar fi un joc de copii – fiecare vrea să pună mâna primul pe minge. Sunt năuc, nici nu mai știu exact ce ne-a spus.

– Nu e atât de important *ce* ne-a spus. Ceea ce mă uluiește este că a făcut-o, a zis Peterson. Și știa că voi veni cu tine. Se aștepta să înghițim gogoșile alea. Sărmana Anna, dragul de Heinrich, Lise cea tristă și sălbatică, Siegfried cel bogat și sclipitor și bunul moș Gunter, singurul om normal din toată gașca. În privința asta are dreptate, este o casă de nebuni, Cooper, o casă de nebuni și din cauza asta este atât de greu de înțeles. E o blestemată de piesă scrântită. Steynes este nebun, Dawson – robotul lui, Lise este o maniaco-depresivă cu crize de identitate. Peste tot aleargă naziști nevăzuți și în final dăm peste un personaj de operă bufă ca Milo Keepnews, iar eu sfârșesc prin a-l lichida într-un closet public. Mor toți în jur, cu excepția ta. Oricât de mult s-ar strădui, se pare că nu pot să-ți vină de hac, ceea ce mi se pare absurd, dacă ei știu cu adevărat ce vor.

– Mie mi se pare destul de real, am mormăit. Mă tot gândesc că, până la urmă, vor pune mâna pe mine. Sunt atât de obosit – tot ce-mi doresc este să nu mă lichideze până ce nu-mi văd sora. În momentul de față atâta vreau, în rest începe să nu-mi mai pese...

Cu fiecare minut ce trecea zâmbetul lui Peterson se lățea.

– Am încercat să-i ghicesc, să le înțeleg planul, să prind un fir. Ei bine, ei habar nu au ce se petrece, fir-ar să fie. Nu le pasă cine moare, însă sunt foarte împrăștiați în acțiune. Asta explică multe. Sunt niște cârpaci, niște amatori. Iisuse! Vârful trabucului îi era înconjurat de o aură strălucitoare ca o podoabă de Crăciun. Roeschler!

– Ce-i cu Roeschler? Nu-l crezi?

– N-are importanță. Face un joc al lui. Steynes îl joacă pe al lui. Brendel pe al lui. Cu toții joacă câte un joc individual, iar noi am încercat să ne integrăm, să jucăm toate jocurile deodată, pentru că am crezut că e vorba de unul singur. Dar am greșit – sunt o mulțime de jocuri. Când l-am înfruntat pe Keepnews, am început să jucăm și noi jocul nostru. Același lucru l-am făcut și atunci când ai sunat-o pe Lise – acum nu mai putem da înapoi.

– Dar care este jocul nostru?

– Al tău este să-ți găsești sora – de restul mă ocup eu.

Dimineața Münchenul era înveșmântat în alb. Zăpada era uscată și plăcută. Când am ieșit, vântul mi-a suflat-o în față ca pe niște vechi amintiri de

aşteptare, nerăbdare şi femei frumoase. Gheaţa micului lac era străbătută de patinatori cu fulare albe, fluturându-le la spate. Parcul Englezesc era învăluit într-o atmosferă stranie, tăcută; ninsoarea înăbuşea orice zgomot. Sosisem mai devreme şi m-am oprit să privesc patinatorii care alunecau lin, cu mâinile prinse la spate. Mă străduiam să urmez sfatul lui Peterson şi să-mi joc cât mai bine rolul de american nevinovat, venit să-şi caute o eventuală rudă. Să-mi imaginez că Cyril, Paula, Dolldorf, Campbell şi Keepnews nu erau câtuşi de puţin morţi, ci îşi vedeau de treburile lor, ca de obicei. Era ca şi cum un văzător s-ar preface orb, şi asta mă deruta cumplit.

Pacea care domnea în parc mă învăluia moale, îmi calma nervii, îmi alina suferinţa. Dacă aş fi putut să mă plimb fără grijă printre vârtejurile albe de zăpadă, să traversez micuţul pod arcuit şi să mă pierd în neant... În clipa aceea aş fi oftat uşurat şi m-aş fi dus fără nici un cuvânt de rămas-bun. Privind retrospectiv, bănuiesc că în clipele acelea eram foarte departe cu gândul, eram singur, era frig şi pace, nu încerca nimeni să mă omoare, toată lumea era albă ca o pânză abstractă, ca o picătură uriaşă în care aş fi intrat şi – presupunând că m-aş fi dedublat – m-aş fi putut privi topindu-mă. Mă simţeam cam cum trebuie să se fi simţit John Garfield într-un film pe care-l văzusem în copilărie la Cooper's Falls. Şedea la un bar, pe un vapor care naviga pe un ocean nesfârşit. Faye Emerson îi spunea că e un ziarist ratat care bea prea mult. Era iritat şi obosit şi, cu toate că nu o ştia, era deja mort; toţi cei de pe vas erau morţi. Şi John, şi Faye, şi Paul Henreid, şi Eleanor Parker, şi Edmund Gwenn – erau toţi morţi, dar nu ştiau. Mă gândeam la filmul ăsta şi mi-am adus aminte că se numea *Între două lumi* şi că fusesem să-l văd împreună cu Cyril şi cu bunicul. Eleanor Parker ştia că e moartă, şi-a dat seama împreună cu spilcuitul acela de Paul; şi l-au întrebat pe steward, Edmund Gwenn, încotro se îndreaptă vasul, iar el le-a răspuns: „Păi, navigaţi spre Rai... şi spre Infern", pentru că, în final, era unul şi acelaşi loc. Trecuseră treizeci de ani de atunci şi eram convins că nu mă mai gândisem niciodată la filmul acela, la floricelele de porumb şi bomboanele de mentă pe care le ronţăisem în sala de cinematograf. La asta mă gândeam când am zărit-o pe Lee stând pe micul pod arcuit. Silueta îi era estompată de ninsoare, dar am observat că mă privea.

A coborât podul, a ocolit lacul şi a pornit spre mine cu paşi hotărâţi, dar nu grăbiţi. Venea alene spre mine prin ninsoare, iar eu simţeam că nu mă pot mişca. Zăpada i se aşezase pe păr, şi ţinea mâinile înfundate în buzunarele jachetei de piele. Purta o pereche de pantaloni din velur maro-închis.

Cu picioarele ei lungi a străbătut rapid distanţa care ne separa şi s-a oprit surâzătoare în faţa mea, privindu-mă deschis cu ochii aceia cenuşii. În clipa aceea arăta exact ca portretul mamei, pictat de tata: se uita la mine, dar în acelaşi timp dădea impresia că priveşte undeva, în spatele meu, ca şi cum nu-i puteam atrage complet atenţia.

Vorbea pe un ton expeditiv, cu multe cuvinte abreviate şi cu accent britanic.

– Mă uitam la dumneata şi nu ştiam ce să fac – mă neliniştea gândul că te voi întâlni. S-a întors către mine, apoi şi-a strecurat braţul pe sub al meu şi şi-a băgat mâna înapoi în buzunar, lipindu-se de mine. Am pornit pe aleea de pe malul lacului. Sunt Lise Brendel... sau, cel puţin, asta sunt până ce îmi poţi dovedi că sunt altcineva.

A scos vârful limbii printre buze şi a prins un fulg de zăpadă. Am privit-o, însă nu zâmbea.

– Nu pot dovedi nimic. Nu am dovezi materiale. Nimic. Doar intuiţie, speranţă, curiozitate... mai puţin dovezi.

– Ca şi fratele dumitale.

– Arăţi exact ca mama noastră.

Un bărbat în haină roşie a căzut în fund pe gheaţă şi a privit speriat în jur, în căutarea eventualilor spectatori.

– Da, mi-a spus-o şi el şi mi-a mai spus multe altele. Mi-a povestit despre surioara voastră şi despre bombardamentul Londrei, şi despre faptul că trupul ei nu a fost găsit niciodată. A lovit cu vârful pantofului o grămăjoară de zăpadă. Tensiunea începuse să cedeze. Vreau cu adevărat să aflu cine sunt. Încerc să tratez problema cu o oarecare bravadă. Aşa am făcut şi cu fratele dumitale, dar nu mi-a mers. Bănuiesc că şi dumneata eşti la fel ca el, nu-i aşa? La ce te gândeai când te-am văzut? La mine? Te gândeai la mine?

– Nu, mă gândeam la un film pe care l-am văzut în copilărie împreună cu fratele meu, Cyril... o ficţiune. Era vorba despre nişte oameni adunaţi pe un vapor, care nu ştiau că, de fapt, sunt morţi. Până la urmă, vine Ziua Judecăţii de Apoi, iar ei trebuie să răspundă în faţa lui Sydney Greenstreet. Am continuat să ne plimbăm braţ la braţ prin zăpadă. Până la urmă, Paul Henreid învie. Ca şi Eleanor Parker.

– Un sfârşit greu de crezut, a zis cu un aer sumbru, privind înainte.

– Dragostea învinge întotdeauna.

– Mă cam îndoiesc de asta.

– Ar trebui să te duci mai des la film.

Am ieşit din parc, am traversat strada în zăpada până la glezne şi am coborât câteva trepte, până la o cafenea micuţă. Am fost întâmpinaţi cu multe efuziuni de o femeie rotofeie, cu păr alb, cârlionţat şi nas roşu; localul mirosea a prăjituri, fructe şi cafea tare. Se pare că Lise era o obişnuită a casei.

Am ajutat-o să-şi scoată jacheta strâmtă; pielea a scârţâit sub mâinile mele. S-a aşezat la o măsuţă lângă o fereastră ce dădea într-o mică grădină de flori. La capătul ei, cam la trei metri mai departe, se înălţa un zid de cărămidă. În cămin ardea un foc molcom. De la etaj se auzeau acordurile unei melodii interpretate la pian – „Laura". Eu eram Paul Henreid, iar ea, Hedy Lamarr. Afară un continent întreg ardea ca un rug, naziştii întindeau mâinile hulpave asupra lumii.

– Îţi place melodia? m-a întrebat.

Am dat din cap afirmativ.

– E fiul patroanei. Băiatul e orb şi cântă într-un club de jazz unde mă duc şi eu din când în când.

– Cu Siegfried?

Ochii i-au fulgerat iritaţi.

– Da, cu Siegfried.

A scos o ţigară dintr-un pachet Camel mototolit şi a aprins-o cu un chibrit. Poşeta minusculă se asorta cu haina. Şi-a aşezat coatele pe masă, îngustându-şi umerii osoşi; puloverul strâmt o făcea să pară teribil de slabă, cu sâni mici şi conformaţie de băiat. Nu purta bijuterii. Avea ochi de pisică, foarte mari şi luminoşi. Pometii erau înalţi şi proeminenţi, gura mare, obrajii supţi şi palizi în lumina reflectată de zăpadă.

– Chiar crezi că are rost să ne ocupăm de viaţa mea mondenă? Îl iubesc pe soţul meu, iar Siegfried este un prieten apropiat. Doctorul Roeschler îmi este ca un tată. Duc o viaţă foarte liniştită, foarte retrasă. Predau ore de balet, discut cu mamele elevelor mele, citesc, încerc să-mi dezvolt cunoştinţele de engleză, încerc să-mi dau seama de ce nu este viaţa mai interesantă. Mă întreb cum este viaţa altor oameni, ce le dă sens, ce le dă putere să meargă înainte, zi după zi... M-a privit cu răceală. Domnule Cooper, mă tem că nu sunt o persoană prea interesantă. Nici măcar în viaţa sexuală nu sunt un partener activ... Trăiesc. Uneori îmi spun că aş putea fi interesantă... dacă aş şti care-i şmecheria. Sunt sigură că trebuie să existe o şmecherie. Poate că, dacă aş fi altcineva... În vocea glacială se ghicea umbra unui surâs. Poate că atunci m-aş considera interesantă. Nu ştiu. Deci, dacă sunt sora ta, cam asta pot spune despre mine. Sunt o femeie nevrotică, nu prea fericită, extrem de burgheză, trecută de treizeci de ani.

Ştrudelul mirosea a stafide fierbinţi, a mere şi a scorţişoară. Zahărul caramelizat strălucea apetisant pe coaja rumenă a cozonacului cu nuci.

Lise a turnat cafeaua, a adăugat din belşug zahăr şi frişcă, fără să mă întrebe cum preferam, a luat o felie groasă de cozonac, a uns-o cu unt şi a mâncat-o, pudrându-şi buza inferioară, proeminentă, cu firimituri.

– Foarte bun, a exclamat, lingându-şi vârful degetului. Serveşte-te. N-o să mori din cauza asta, a adăugat, surâzând. Majoritatea femeilor germane fac un fund enorm şi braţe groase tocmai din cauza obiceiului de a mânca dulciuri. A luat o altă felie şi a continuat. Eu aş prefera să nu ajung în situaţia lor. Dar nu e uşor să te abţii.

A sorbit din ceaşca de cafea, lăsând pe buză o dungă de frişcă.

Băiatul orb a început să cânte „Tu, noaptea şi muzica", iar vântul a adus o rafală de zăpadă în fereastra lângă care şedeam.

– Povesteşte-mi despre fratele meu, cum s-a comportat... am spus.

M-a privit indiferentă.

– Păi, îl ştii. Mi-a spus pe şleau toată povestea, a observat că m-a tulburat, că nu eram prea sigură de ascendenţa mea, dar a continuat să forţeze nota. A pus întrebări în dreapta şi-n stânga în tot oraşul, a stârnit anumiţi oameni, mai ales ziarişti şi oficialităţi de la arhivele oraşului. Mi-a părut rău că l-a supărat pe Gunter, pentru că asta însemna că va face tot ce-i stă în putinţă să-l scoată pe fratele tău din oraş. Mie mi-a plăcut fratele tău – era pistruiat. El şi cu mine aveam aceeaşi concepţie despre ceea ce este amuzant – o dată mi-a spus că amuzant este acel ceva ce se situează la limita tragicului. A început să mestece cozonacul şi a privit absentă pe fereastră, ca şi cum şi-ar fi amintit de ceva. Asta mi-a plăcut. Zicea că, indiferent de unde aş fi venit, sufletul meu rătăcea prin Pădurea Neagră. Mi s-a părut foarte poetic.

În grădina micuţă a început să şuiere vântul. Pianistul cânta acum „Privirea ţi se aburește", iar eu încercam să-mi imaginez această faţetă a lui Cyril.

– Ţi-a vorbit vreodată fratele meu despre activitatea politică a soţului tău?

A zâmbit, gata să izbucnească în râs.

– Te referi la chestia cu naziştii? Tot de la Roeschler a pornit nu-i aşa? Ştii, asta a fost ceva ce nouă – mie şi lui Cyril – ni s-a părut destul de amuzant – la limita tragicului, înţelegi? Ştiu că soţul meu are anumiţi prieteni cu care se distrează într-un anumit fel... dar nu se poate să-i iei în serios, nu-i aşa?

– Dar fratele meu s-a arătat interesat?

– Ei bine, da, a adus vorba despre asta. Uite ce este, voia să afle cât mai multe despre mine. Despre mine. Nu despre soţul meu. Nici despre naziști. Nu îl interesau amănuntele politice.

– S-a întâlnit cu soţul tău?

– Da, la biroul lui.

– Şi?

– Soţul meu a fost iritat, supărat. Nu voia ca fratele tău să se amestece în viaţa noastră.

– L-a ameninţat pe fratele meu?

– Domnule Cooper, soţul meu nu obişnuieşte să ameninţe oamenii.

– Stai puţin, am întrerupt-o, încercând să par cât mai sincer şi mai convingător, stai puţin, nu am vrut să spun asta – pentru Dumnezeu, opreşte-te pentru o secundă din mâncat şi, te rog, ascultă-mă. Te rog să mă crezi că nu am venit aici să creez probleme – sunt puţin surmenat, asta da. Dar am motive foarte întemeiate.

Reuşisem să-i stârnesc interesul, şi mâna care se îndrepta spre gură cu o nouă felie de cozonac a revenit pe masă.

– Da? Şi ce motive anume, domnule Cooper?

– Când a plecat de la München, fratele meu se îndoia că povestea cu naziştii ar fi o glumă. I s-a părut destul de serioasă ca să meargă pe un fir, până la Buenos Aires. Şi a avut tot timpul asupra lui fotografia ta. Iar eu n-am mai apucat să vorbesc cu el despre tine, de fapt – despre nimic.

– De ce?

– Pentru că, după ce s-a întors acasă, cineva l-a asasinat, Lise – şi cred că, dacă nu te-ar fi găsit, ar mai fi trăit şi astăzi. Cred că fratele meu a murit din cauza ta, am încheiat, privind-o drept în ochi.

– Eşti crud, domnule Cooper.

– Nu atât de crud ca acela care mi-a ucis fratele.

A înghiţit în sec, a tras aer pe nas.

– De unde puteam şti...

– Chiar asta vreau să aflu – ştiai? Ştia cineva de aici? Îţi spun eu, cineva de aici – ştie – ori soţul tău... ori masculul acela fatal, Siegfried.

– Îl cunoşti pe Siegfried?

Şi-a ţinut respiraţia, ca şi cum ar fi luat-o gura pe dinainte.

– V-am văzut împreună la Londra. V-am urmărit... v-am privit.

– Eşti caraghios!

– Fratele meu este mort. Au mai murit alte câteva persoane, şi poţi spune orice despre mine, dar nu că sunt caraghios. Sunt speriat. Sunt obosit. Sunt incredibil de furios... Şi simt că-mi tremură vocea.

S-a aplecat peste masă şi şi-a pus mâna peste a mea.

– Domnule Cooper, îţi tremură mâna.

Avea mâna puternică, cu vene proeminente pe dosul palmei. Sânii mici atingeau marginea mesei şi pe obraz a început să-i zvâcnească un muşchi. Îmi încheiasem recitalul şi realitatea îmi revenea încet în minte, ca o rană veche.

– Te simţi bine?

– Uite ce e, ori putem sta de vorbă, ori nu. Nu ai obligaţii faţă de mine, dar eu am faţă de dumneata. Înţelegi asta, înţelegi ce se petrece aici?

– Nu, nu înţeleg, a spus în şoaptă. Şi-a retras mâna. Dar voi încerca să te ajut.

– Spune-mi adevărul despre ce s-a întâmplat cu fratele meu.

– Nu am ce să-ţi spun, a zis încet.

Mai târziu, după ce ne-am despărţit lângă pagoda din Parcul Englezesc, am rămas nemişcat în zăpadă, privind în urma ei – mergea singură, dreaptă, cu paşi hotărâţi, până ce s-a făcut nevăzută în ninsoare. Apoi m-am întors, ocolind lacul.

Spunea că îmi relatase tot ce ştia. Cred că am crezut-o, însă ceea ce simţeam faţă de ea era atât de încurcat, de estompat de curiozitatea mea faţă de o eventuală legătură de rudenie între noi. Acestora le mai puteam adăuga acum şi o reacţie pur personală: eram fascinat de ea, de căile sinuoase ale gândirii ei, de egocentrismul ei, de apetitul pentru patiserie, de neputinţa ei în faţa propriei sale vieţi, de sânii mici şi de ochii cenuşii şi reci, de modul destul de transparent prin care încerca să-şi cântărească poziţia în situaţia nouă cu care se confrunta. Era interesată în primul rând, sau, cel puţin, aşa mi s-a părut mie, de propria sa persoană, dar, cu toate acestea, simţeam că aş fi în stare să mă sacrific pentru ea. Oferea puţin, dar, în pofida egoismului ei, primea înzecit. Nu mai ştiam dacă doream să fie surioara mea, Lee...

Povestea pe care mi-a istorisit-o cu vocea ei gravă, hotărâtă, a fost următoarea:

Sosirea lui Cyril şi încăpăţânarea lui îl luaseră prin surprindere pe Brendel. Cercetările făcute de Cyril nu numai că îl supăraseră, dar Lise recunoscuse că nu-l mai văzuse vreodată atât de furios şi de îngrijorat. Cyril îşi dăduse repede seama de relaţia dintre Lise şi Siegfried Hauptmann şi o înfruntase direct – dar, în primul rând, sub aspectul conflictului politic dintre cei doi bărbaţi, bătrânul nazist care încearcă să-şi înlăture adversarul mai tânăr şi care, totuşi, apelează la ajutorul acestuia. Ea a insistat că politica dusă de diversele fracţiuni la modă nu prezintă interes nici pentru ea, nici pentru

oricine altcineva cu puţină minte. Cyril se încăpăţânase să-i repete că nu avea idee cât de profundă este implicarea lor.

Brendel i-a spus răspicat să nu se mai întâlnească cu el. Intuitiv, ea şi-a dat seama că Cyril era în primejdie. A hotărât să-l apere.

Asumându-şi un risc substanţial, a aranjat să se întâlnească cu el după orele de balet, în Parcul Englezesc. Evident că a apelat la ajutorul lui Roeschler pentru a salva situaţia şi au hotărât că Cyril trebuie să se dea la fund imediat, să dispară înainte de a păţi ceva ireversibil. Lise a subliniat că avea o presimţire foarte puternică, cu toate că îi venea greu să îl asocieze pe soţul ei cu un act atât de violent, de respingător.

Trebuia să mizeze pe faptul că Roeschler era mai mult prietenul ei decât al lui Brendel; îşi asuma un risc, dar a fost călăuzită şi de această dată de instinct. Cyril a petrecut două nopţi în apartamentul lui Roeschler şi a fugit a treia zi, cu maşina, străbătând Alpii. După ce a dispărut, soţul ei şi Siegfried nu au mai adus vorba despre el.

După ce mi-a istorisit versiunea ei, Lise s-a oprit cu un aer perplex.

– Bine, recunosc că nu sunt încântată de pasiunile politice ale soţului meu. Nu-mi face plăcere nici faptul că Siegfried cochetează cu nazismul – dar, de fapt, ce importanţă are? De ce este atât de grav? Cui îi pasă? Şi de ce i-ar păsa soţului meu, dacă ar afla întâmplător, că sunt altcineva? Pe mine mă iubeşte, indiferent cine aş fi. Nu înţelegi asta? Chiar nu înţelege nimeni? Pe mine. Pe mine m-a luat de soţie, nu un nume scris pe o bucată de hârtie...

Dar, desigur că tocmai asta era problema...

– Hai să presupunem, doar de dragul discuţiei, că există anumite îndoieli în privinţa adevăratei tale identităţi... să spunem că nu eşti Lise von Schaumberg. În cazul acesta, cercetările lui Cyril au avut un anume sens pentru soţul tău. Dacă eşti într-adevăr cine pari a fi, de ce a mers Brendel atât de departe... atât de departe, încât ai simţit că trebuie să intervii ca să-l scoţi pe fratele meu din ţară?

Dar dacă au ceva de ascuns, ceva ce nu trebuia să ajungă la cunoştinţa lui Cyril? Ce ar putea fi acel ceva? De ce ar fi atât de neliniştiţi?

Oricum aş întoarce-o, ajung la aceeaşi concluzie: Cyril a avut dreptate. Nu numai în ceea ce priveşte povestea cu naziştii – din câte îmi dau seama, această acuzaţie ar putea fi înlăturată cu uşurinţă, pentru că nimeni din Germania nu mai vrea să audă de asemenea lucruri deprimante – ci şi în privinţa identităţii tale. Identitatea ta reală îi sperie.

A clătinat din cap, nu ca şi cum ar contesta cuvintele mele, ci încet, a mirare. A început să mestece cafeaua preocupată, făcând să zăngăne linguriţa în ceaşca de porţelan.

– Spune-mi, Lise, poţi să-mi dai o explicaţie mai bună? Ce alt motiv mai bun ar avea să se îngrijoreze atât de mult din cauza identităţii tale? Şi de ce s-ar fi întors Cyril acasă, drept în braţele asasinului, după ce bătuse atâta drum ca să te găsească?

Aş mai fi putut adăuga: de ce unul din indivizii care au încercat să mă ucidă m-a urmărit până la Glasgow şi Londra, sfârşind el însuşi prin a fi ucis într-o toaletă mizeră? Aveam o mulţime de dovezi – suficiente pentru mine, care îl legau pe Brendel de toată murdăria asta... dar cum i-aş fi putut explica? Şi toate aceste dovezi, oricât de convingătoare, nu-mi dădeau certitudinea că Lise este una şi aceeaşi persoană cu Lee... deşi Cyril fusese convins că este.

– Nu ştiu. Mă zăpăceşti, eşti convins de atâtea lucruri. Am avut încredere în soţul meu, de ce n-aş fi avut? Acum... nu mai ştiu.

Şi-a aprins o altă ţigară.

– Politica, mişcarea, am insistat şi am avut impresia că tresare, se chirceşte. Ce preţuiesc ei în realitate? Pe tine? Crezi că valorezi atât de mult? A ridicat din umeri abia perceptibil. Cu siguranţă că nu ţi-ai părăsi soţul dacă ai afla că eşti altcineva. Presupunând că asta îl îngrijorează. Bine – atunci ce altceva mai preţuiesc? Fie că crezi, fie că nu, ei preţuiesc implicarea politică. Pentru ei nu este o glumă. Ştim că soţul tău este nazist – un nazist veritabil, care operează sub acoperirea unei societăţi. El preţuieşte mişcarea, conspiraţia aceasta.

În timp ce-i vorbeam acestei femei supuse, gândurile mi-au zburat pentru o clipă la fotografiile lui Brendel, adunate de-a lungul anilor de Steynes şi la atacul comis asupra fortăreţei lui Steynes de nişte indivizi aflaţi în subordinea lui Brendel. Dovezi indubitabile, fire din ghemul adevărului care duc înapoi la atacul de pe autostrada măturată de viscol din Wisconsin şi care s-au adunat într-un întreg logic în mohoreala geroasă a Münchenului.

– La fel şi celălalt nazist, Siegfried, de la extremitatea cealaltă a acestui întreg unitar. Aşa că acum întrebarea se pune astfel: de ce şi în ce fel prezinţi o ameninţare politică pentru ei? Cu ce i-ar afecta că eşti Lee? Unde s-ar ajunge prin tine?

Desigur nu aveam nici un răspuns, doar întrebări, dar speram că începe să pătrundă înţelesul lor. Mă gândeam tot timpul la ceea ce-mi spusese Peterson – să fiu agresiv, să forţez puţin mâna.

– Cred că ar trebui să stau de vorbă cu soţul tău.

Lise mi-a uşurat situaţia – oare mi-a uşurat-o prea mult? Această bănuială mi-a încolţit în minte ceva mai târziu, după ce plecase.

– Mâine seară dăm o petrecere. Ce-ar fi să vii şi tu?

– Sunt cu un prieten.

– Mi-a spus Roeschler. Vino neapărat cu el, o să faceţi o pereche.

– Îi vei spune lui Brendel că vin?

– Nu. Cred că ar fi mai bine să-i faci o surpriză.

– Şi cum o să mă prezinţi?

– Drept fratele lui Cyril Cooper, John. Tare aş vrea să văd figura soţului meu. Vreau să-l iau prin surprindere. Domnule Cooper, sunt foarte pasivă, aproape sub toate aspectele imaginabile. Sunt dispusă să las evenimentele să-şi urmeze cursul; dacă se va ajunge cumva la un schimb de focuri în salon, cu atât mai bine, va fi o variaţie plăcută faţă de ceea ce se petrece de obicei acolo.

Faţa îi era calmă, lipsită de orice expresie şi pentru o fracţiune de secundă m-am întrebat cum ar fi să văd zi de zi acel chip.

– Bine. Vom veni.

După aceea ne-am ridicat şi am ieşit în stradă, iar ea a repetat gestul acela familiar şi şi-a petrecut braţul pe sub braţul meu. Când ne-am despărţit, s-a lipit de mine şi m-a sărutat, lăsând fulgii de zăpadă să-i biciuiască faţa. Apoi a pornit singură prin parc, lăsându-mă contrariat. Ceea ce m-a frapat la ea era privirea arzătoare ce contrasta izbitor cu comportamentul rece.

M-am străduit să-i redau lui Peterson nu numai conţinutul discuţiei noastre, ci şi părerea mea personală despre Lise Brendel. Cu prima parte m-am descurcat fără probleme, dar cu partea a doua am cam scrântit-o. În timp ce povesteam pe nerăsuflate ce impresie mi-a lăsat Lise Brendel, figura negricioasă a căpătat întâi o expresie de îngrijorare, apoi de consternare. Nu m-a înţeles. Nu va putea înţelege niciodată.

– Cooper, tu n-o descrii pe sora ta – cel puţin, aşa sper. Tu vorbeşti despre o femeie şi nu pari animat de sentimente prea fraterne, a spus, încruntându-se.

– Ştiu.

– Mie îmi aminteşte de femeia-păianjen. Înfricoşător. A început să zâmbească în timp ce-şi descheia nasturii de la vestă. Totuşi, petrecerea... Asta a fost o lovitură de maestru, însă mă tem că din partea ei, nu a ta. Bine măcar că nu ai refuzat-o.

Şi-a tras fermoarul pantalonilor, dând la iveală o pereche de picioare negre şi păroase. Nu se jena câtuşi de puţin. În timp ce-şi împăturea pantalonii, a ridicat ochii şi mi-a zâmbit cu dinţii încleştaţi.

Mă gândeam că tensiunea sau euforia creată de aventurile noastre îl aduseseră pe Peterson în pragul nebuniei criminale. Putea fi asta o mulţumire?

– Vino cu mine, mi-a zis, întorcându-şi spatele gol şi păros. L-am urmat în baie. Apa curgea în cada plină de spumă. A intrat în apă şi s-a lăsat să lunece încet până ce clăbucii i-au ajuns la bărbie. Stai jos şi o să-ţi spun o poveste despre Lise cea gravă, cum o vezi tu.

Era foarte cald. Oglinda era aburită, iar eu transpiram abundent. M-am aşezat pe capacul closetului şi am aşteptat. Rânjea ca un rechin înfometat.

Înainte de a începe, m-a pus să-i aprind un trabuc pe care l-a apucat cu degetele pline de clăbuc. Dumnezeule mare: Edward G. Robinson în *Key Largo*. Ne afundam tot mai mult în ireal, iar Peterson se lăfăia în spumă şi îşi savura trabucul. Am luat un prosop şi mi-am şters faţa.

– Lise Brendel a ta nu e chiar un crin neprihănit... I-a cam creat probleme soţului, ca şi altor membri conservatori ai societăţii müncheneze. De fapt, e subiect de bârfă în special în anumite cercuri, cercuri importante pentru Herr Brendel. Vechi prieteni, aristocraţi, rude. Ei nu o agreează pe fata aceasta cu antecedente obscure – da, Cooper, aşa cum îţi spun – nu prea ştiu nici ei sigur cine e. A apărut ca din senin, sub numele de von Schaumberg şi mai e şi cu peste douăzeci de ani mai tânără decât Brendel. Majoritatea cunoscuţilor lui îşi închipuiau că va rămâne toată viaţa celibatar, iar restul sperau probabil că îşi va alege mireasa dintre fiicele lor. Şi pac, intră în scenă Lise, iar el se amorezează lulea, ca şi cum ar fi fost stabilit dinainte. Cooper, dă-mi peria de spate. A continuat să vorbească, frecându-şi spatele, stropind totul în jur cu săpun. Iar Lise a ta nu a mişcat practic un deget ca să-i cucerească pe aceşti oameni. Era retrasă, indiferentă la tot ce se petrecea în societatea lor restrânsă, plictisită de grupurile cărora ar fi trebuit să li se alăture, sfidând convenţiile sociale: şi-a luat o slujbă ca profesoară de balet şi a continuat să umble încolo şi-ncoace îmbrăcată în blugi, cu faţa ei de starletă îmbufnată... ceva scandalos în ochii vechilor aristocraţi din München. Buretele, Cooper, a spus, dându-mi înapoi peria cu mâner de lemn. I-am azvârlit buretele în spumă. Un norişor de clăbuc a aterizat pe trabuc. Cu timpul lumea s-a obişnuit cu micile idiosincrazsii ale doamnei Brendel – până în clipa în care s-a încurcat cu Siegfried Hauptmann. Relaţia asta amoroasă, consumată în văzul întregii lumi, i-a convins pe toţi că nu s-au înşelat în privinţa ei. Foarte adevărat. Impresia generală este că femeia asta adulteră i-a distrus viaţa lui Brendel, l-a făcut de râsul lumii şi şi-a găsit perechea potrivită în persoana lui Hauptmann, bogat, pervers, vânător de celebrităţi de ambele sexe, obişnuit

al vieţii de noapte şi Dumnezeu mai ştie ce, molestator de copii, traficant de droguri, violator etc. etc. După cum vezi, nu e prea bine văzut.

– Dar cum rămâne cu apartenenţa lui la mişcarea nazistă?

– O, la dracu'! a exclamat, fluturându-şi mâna. Nu dă nimeni doi bani pe asta. Mai mult de jumătate din oamenii ăştia au convingerea că Hitler a încheiat o afacere dubioasă. Pur şi simplu, nu le prea pasă. Pentru că nu le pasă, nu au cum să ştie. Îşi închipuie că naziştii care au mai rămas printre ei sunt bătrânei inofensivi sau perverşi, ca Siegfried. Eu nu spun că au dreptate – îţi povestesc doar ce cred ei.

A început să se bălăcească zglobiu.

– De unde naiba ai aflat toate astea?

– Cooper, poliţiştii se înţeleg între ei, de oriunde ar fi. Vechi legături de şcoală. Instalatorii se adună într-un anume loc ca să discute cu alţi instalatori. Comis-voiajorii stau de vorbă cu alţi comis-voiajori. Poliţiştii sunt întotdeauna dispuşi să discute cu alţi poliţişti. Dacă ştii cum să-i iei – iar eu sunt maestru în arta asta.

L-am privit cum se săpunea sub braţ.

– Peterson, nu ţi se dezlipeşte meşa de la atâta abur? Nu, vorbesc serios, nu se topeşte cleiul sau mai ştiu eu ce?

– Nu, Cooper, nu se topeşte... ce Dumnezeu, ai înnebunit?

– Am întrebat şi eu...

A continuat să se săpunească îmbufnat.

– În sfârşit, din clipa în care a început să se afişeze cu Siegfried, toată lumea a zis că s-a terminat cu căsnicia. Însă Brendel nu părea câtuşi de puţin afectat, din contră, părea uşurat. Au început să apară în public împreună, iar lumea s-a gândit la ce e mai rău – respectiv că Siegfried îi serveşte pe amândoi.

M-a privit pieziş pentru a-mi vedea reacţia.

– Şi? Aşa este?

– Nu ştie nimeni cu certitudine. De unde ar putea şti? Dar, în orice caz, astea sunt bârfe, nu-i aşa? Cui îi pasă cine pe cine frige, nu? Curve, perverşi... cui îi pasă? Noi nu suntem Masters şi Johnson, aşa-i? Suntem Peterson şi Cooper, cel mai tare duo comic şi nu dăm doi bani pe zvonuri. Noi suntem pe urmele Marii Afaceri.

După ce am băut atâta rachiu cu amicii mei, de-aş fi putut îmbăta un regiment întreg, şi-au dat, în sfârşit, drumul la gură. Roeschler a avut dreptate – Siegfried este liderul unui grup neonazist foarte puternic, naziști fără nici o

legătură cu trecutul. Nu ştie nimeni exact cât de serioşi sunt, însă au grămezi de bani şi foarte mulţi partizani în rândul tinerilor. Părerea generală este că Brendel a făcut o mutare abil calculată, băgând-o pe nevastă-sa pe gâtul lui Siegfried, şi s-a folosit de ea pentru a crea o punte între garda veche şi cea nouă. Lise a devenit un simbol al uniunii dintre cei bătrâni şi cei tineri. Nu e o idee chiar atât de ţăcănită pe cât pare. Tipii ăştia nu sunt spiriduşi din Pădurea Neagră, sunt ofiţeri de poliţie şi nu sunt nebuni. Cooper, prosopul şi fereşte-te, că ies din cadă.

A intrat în dormitor, lăsând în urmă dâre de apă.

– Au vreo teorie în ceea ce priveşte identitatea ei?

– Nu. Nu ştiu cine naiba e şi nici nu s-au pronunţat în vreun fel. De fapt, nici nu i-a întrebat nimeni – până nu a venit fratele tău. El le-a băgat asta în cap, dar nu a mai revenit.

Şi-a înfăşurat prosopul în jurul mijlocului şi s-a aşezat pe pat. Şi-a aprins un alt trabuc şi mi-a spus să mă aşez naibii.

– Am sunat din nou la Cooper's Falls, am vorbit cu Bradlee. Zicea că Brenner se înzdrăveneşte pe zi ce trece, a ieşit din comă. Nu prea vorbeşte, dar doctorul crede că o să-şi revină. Spunea că agenţii FBI sunt tot acolo. Bineînţeles, n-au găsit nimic. Dacă ar şti ce ne-a spus Steynes... poţi să-ţi imaginezi? Ar înnebuni. Dacă ar şti ceea ce ştie amicul meu de la Columbia, tot ce scrie în documentele acelea din cutie, le-ar sfârâi creierii, Cooper. Te-ai gândit vreodată ce o să facem cu tot ce ştim? Ne va crede cineva?

– Vom trăi ca să spunem şi altcuiva? Asta-i întrebarea.

– Am sunat şi la Buenos Aires, am vorbit cu omuleţul nostru de acolo. Era răcit cobză, de mi s-au umezit ochii. Nu ştie unde naiba au dispărut Kottmann, St. John, pilotul sau avionul. Vorbea ca şi cum nu l-ar mai interesa, dar bănuiesc că doar din cauza răcelii.

Şi, în sfârşit, l-am sunat pe Igor Steynes. Voiam să aflu cine este ucigaşul trimis să-l lichideze pe Brendel – ştiu, ştiu. Slabă speranţă. Nu mi-a răspuns nimeni. Sincer să fiu, nu cred că-l putem salva pe Brendel... poate doar dacă l-am răpi. Cineva dă târcoale pe aici cu arma pregătită pentru Brendel. S-a ridicat de pe pat şi a început să scotocească prin bagaje până ce a dat de o sticlă de coniac. Aşa că, tinere prieten, ai multe motive mai grave să-ţi faci griji decât meşa mea. A turnat puţin coniac într-un pahar şi mi l-a întins, apoi şi-a turnat şi lui unul. Dacă Dick Ochi de Mort îl omoară pe Brendel până mâine seară, noi doi vom rata o petrecere de milioane.

Peterson a închiriat un Mercedes şi am pornit la drum pe străzile înzăpezite ale oraşului, îndreptându-ne spre periferie. Zăpada era troienită pe marginea

şoselei, iar noaptea era tăcută, ca şi cum o mână înmănuşată, uriaşă s-ar fi lăsat peste lume. Eram îmbrăcaţi în smochinguri închiriate, iar Peterson îşi luase cu el arma. Conducea în tăcere şi singurele cuvinte rostite au fost la adresa hainelor închiriate. Îl strângeau la subsuoară.

Vântul viscolea zăpada şi aveam senzaţia că nu mai există nimic dincolo de marginea drumului. Atmosfera îmi aducea aminte dureros de mult de prima mea noapte petrecută în mijlocul întinderii de zăpadă, noapte în care i-am întâlnit pe Milo Keepnews şi pe slăbănog. Peterson şi-a strecurat mâna în buzunarul interior al hainei. Mă aşteptam să scoată revolverul. Spre surprinderea mea, a scos o acadea rotundă, prinsă pe un beţişor alb, şi a început să o sugă, umflându-şi obrajii. Ştia că-l priveam.

– Când eram puşti, a zis, fără să scoată acadeaua din gură, cu privirea concentrată asupra şoselei, obişnuiam să spun o rugăciune despre ce doream să mi se întâmple, în cazul în care aş fi murit în somn. Fireşte, eram doar un băieţel şi-l rugam pe Dumnezeu să-mi aibă sufletul în pază. Ei, după ce am crescut şi am petrecut multe nopţi din care nu eram sigur că voi mai ieşi, am început să mă îndoiesc că Dumnezeu îmi va lua sufletul. Poate că nu îl interesa... sau poate că era ocupat cu sufletul altui tip, adică nu poţi conta pe asta. Dar o dată, într-una din acele nopţi, am început să mă gândesc care sunt plăcerile mărunte care înseamnă ceva pentru mine. Ţi s-a întâmplat să nu poţi explica lucruri care parcă ţi s-au întipărit în minte? Ei bine, eu mi-am amintit că am fost la un meci de baseball cu tata. Cred că aveam vreo opt, nouă ani. Juca echipa Chicago Cubs, iar eu mă dădeam în vânt după Bill Nicholson şi Phil Cavaretta. Deci, ne-am dus la meci... imaginează-ţi, Cooper, nici măcar nu mai ştiu cine a câştigat. Nu-mi amintesc decât de două lucruri: Nicholson a marcat un punct, iar tata mi-a cumpărat o acadea din asta, rotundă, pe un băţ alb. Ţin minte perfect că era cu aromă de struguri. Mi-a plăcut la nebunie gustul acela. Şi totuşi, nu am mai mâncat nici una de atunci. În acel moment mi-a trecut prin minte că, în cazul în care n-aş mai fi apucat dimineaţa, nu aveam ocazia să gust încă o dată o bomboană din asta. De atunci, când plec într-o misiune periculoasă, îmi iau câteva la mine – când vine momentul potrivit scot una şi simt din nou gustul de struguri. E foarte reconfortant, foarte reconfortant.

Doream din tot sufletul să isprăvească odată. M-am rugat lui Dumnezeu să-mi aibă sufletul în pază. Eu nu aveam acadele.

Casa era o clădire pătrată, cu pereţi netezi, amplasată destul de departe de şosea. În centrul rondului acoperit cu pietriş fin din faţa ei trona o statuie.

Luna s-a ivit pentru o clipă din spatele norilor, a aruncat o lumină argintie peisajului înghețat, apoi s-a făcut nevăzută.

Am fost întâmpinați de doi servitori în uniforme, care au luat cheile mașinii și i-au dat în schimb lui Peterson un tichet. Mercedesurile se aliniau nu departe de noi, ca niște tancuri pregătite de luptă. Peterson mă îmboldea să intru.

– Hai, doar suntem la petrecere. Distrează-te.

Încerca să-mi distragă atenția de la groaza crescândă pe care o simțeam insinuându-mi-se în suflet. Am intrat în vestibul, unde am fost întâmpinați de alți servitori care ne-au ajutat să ne dezbrăcăm paltoanele; încăperile erau înțesate de oaspeți care sporovăiau de-a valma în germană. Mă lăsam purtat ca-n transă, fără să pricep un cuvânt, asemenea unei marionete. L-am auzit pe Peterson chicotind și m-am întors, conștient de paloarea feței mele.

– Ce-o să ne facă, Cooper? O să ne omoare? Mi-a zâmbit pe sub mustața aspră. Dă-o naibii, toată lumea moare. Am aprobat din cap. Prezintă-mă surorii tale. După aceea îi înconjurăm pe nenorociții ăștia.

Chipurile necunoscute păreau să privească prin noi. Bărbații purtau fie smochinguri cu cravată, fie uniforme militare, iar majoritatea femeilor erau îmbrăcate în rochii lungi, care le lăsau umerii dezgoliți. Lumina candelabrelor era reflectată de zeci de diamante în monturi prețioase.

Ne-am retras într-un colț, lângă o urnă plină cu ferigi și palmieri pitici. Cvartetul de coarde, instalat în capătul îndepărtat al salonului, ataca o bucată muzicală după alta; zăream arcușurile avântându-se în aer, pe deasupra capetelor care se unduiau ca niște ape măturate de vânt. Din când în când, printre frânturile de conversație în germană, râsete și exclamații, prindeam și câte un acord muzical. Peterson a cules două cupe cu șampanie de pe o tavă de argint care trecea pe lângă noi.

– Vreau o acadea, a bombănit el, pipăind o frunză de palmier.

În timp ce mă întorceam, cu un zâmbet reținut, am dat cu ochii de o femeie înfricoșător de palidă, cu un păr negru tuns scurt, care i se zburlea pe ceafă aidoma penajului unui corb. Purta o rochie neagră, iar ochii fardați strident creau o notă contrastantă sinistră cu pielea cadaverică. Ochii de un cenușiu foarte deschis priveau din spatele unor ochelari cu lentile rotunde, metalice. În colțul ochiului drept se vedea o rană recentă, mică, dar foarte vizibilă, care dădea o senzație bizară de ireal, de fals. Personajul mi s-a părut complet deplasat în ambianța din salon. Se îndrepta spre noi, însă nu dădea impresia că ne-ar fi remarcat. L-am tras de mânecă pe Peterson.

– Vă rog...?

Nu era Peterson. Bărbatul înalt, îmbrăcat în uniformă de general american, m-a privit din spatele ochelarilor à la Ben Franklin.

– Oh... am bâiguit, se pare că nu sunteţi amicul meu?

– Regret, fiule, a exclamat cu glas tărăgănat. Femeia de lângă el, grasă, cu braţe ca nişte caltaboşi, mi-a zâmbit cu dinţii încleştaţi. Te simţi bine, băiete?

– Pare beat, a zis grăsana şi a dat să-l tragă după ea.

– Ieşi puţin la aer, băiete, a mai zis generalul în timp ce se îndepărta.

M-am întors brusc, am dat cu ochiul în vârful unei frunze de ferigă şi m-am auzit strigat pe nume.

– Bună seara, domnule Cooper. Nu-i nevoie să ţipi.

Era femeia cu părul negru şi ochelari care, în loc să-i ascundă rana, o puneau mai mult în evidenţă.

– Păi, n-aveam intenţia să strig, dar vedeţi, generalul...

Femeia privea peste umărul meu, spre capătul opus al salonului. A ridicat mâna, ca şi cum ar fi vrut să mă pălmuiască. Am strâns involuntar din pleoape, dar mâna s-a mulţumit să-mi îndepărteze o bucăţică de ferigă de pe faţă.

– Domnule Cooper, nu arăţi deloc bine.

Lentilele îi măreau mult pupilele cenuşii. Nu o recunoscusem. Era Lise Brendel.

– Surpriză, a rostit calm.

Am ridicat cupa de şampanie şi mi-am vărsat puţin din conţinut pe mână.

– Te distrezi bine?

– De-abia am ajuns...

– Ştiu. Am auzit.

Îşi rujase buzele strident, ca o cocotă a anilor '40. Mă mutam stânjenit de pe un picior pe altul, nu mă aşteptasem la o asemenea apariţie.

– Ce-ai păţit la ochi?

– Domnule Cooper, de ce eşti atât de speriat? Faţa i s-a schimonosit într-un zâmbet sarcastic. Tot te mai gândeşti la nazişti? Ei bine, locul acesta debordează de ei. Te-ai întâlnit deja cu Gunter?

– Ziceai că n-o să-i spui.

N-o cunoşteam pe femeia asta şi mi-a fulgerat prin minte gândul că pune ceva la cale.

– M-am răzgândit şi i-am spus. I-am spus şi lui Siegfried. Până să mă lovească peste ochi, m-am amuzat grozav de reacţia lui. A oftat afectat. Te rog, închide gura. Între timp eu mă ocup de oaspeţi.

Am privit-o îndepărtându-se. Nu purta nimic în picioare şi mai multe capete, de femei şi de bărbaţi laolaltă, s-au întors după ea. Feţele s-au schimonosit, gurile s-au întredeschis revoltate: femeia avea darul de a atrage antipatia.

Din spatele palmierilor a apărut Peterson.

– Ce naiba a fost asta?

Mă gândeam cum să explic.

A început să clatine din cap.

– O, nu... Doar nu vrei să spui că...

– Dar nu arăta aşa, am încercat să-i explic. Nici măcar nu am recunoscut-o. L-a pus la curent pe Brendel. Zicea că n-o să-i spună, dar a făcut-o.

Peterson şi-a plimbat încet privirea spre foaier şi spre uşa flancată de mai mulţi servitori bine legaţi.

– Cooper, îi vezi pe tipii ăia de lângă uşă? Dacă ar fi un pic mai solizi, şi-ar târî mâinile pe podea. Dacă nişte indivizi de gabaritul ăstora îşi pun în cap să nu te lase să pleci, atunci nu pleci decât dacă eşti pregătit să-i ciuruieşti cu pistolul. Tu nu eşti pregătit pentru aşa ceva. Eu, da. Aşa că nu încerca să pleci fără mine. Şi-a întors privirea spre mine. Şi dacă mă vezi că o bat pe soră-ta până o las lată, te avertizez că intervii pe riscul tău. În ultima vreme mi s-a ascuţit foarte mult instinctul de conservare. Brendel n-ar fi trebuit să afle dinainte. Asta schimbă totul. Am pierdut unicul avantaj pe care-l aveam. Mâna i-a zvâcnit lângă mine şi, instinctiv, am clipit din nou speriat. Doctore Roeschler, a zis strângând mâna bătrânului care, chiar şi în haine de gală, arăta precum Carl Sandburg. E plăcut să vezi un chip cunoscut, a continuat Peterson cu un zâmbet fals.

Peterson era omul capabil să-şi descarce arma în oricine, în loc să strângă o mână întinsă, însă Roeschler părea atât de blând şi de blazat, eliberat de compromisurile făcute odinioară.

– Ei bine, constat că aţi reuşit să pătrundeţi în inima câmpului de luptă.

Eu continuam să scrutez mulţimea în căutarea lui Lise. Nu-mi venea să cred că s-a comportat astfel; nu o înţelegeam. Cum de a fost în stare să mă trădeze?

– Ai văzut-o pe Lise, a remarcat Roeschler cu glas scăzut. Mărul lui Adam i se mişca în sus şi în jos sub nodul cravatei negre. Mi-am dat seama imediat.

– Nu am recunoscut-o. Sunt foarte contrariat, doctore Roeschler.

– E complet ţicnită, a intervenit Peterson. Dumnezeule, ce cald e aici!

– E ceva adevăr în ceea ce a spus domnul Peterson, a zis doctorul Roeschler atât de încet, încât am fost nevoit să mă aplec puţin ca să-l aud. Acesta-i stilul ei şi, în anumite cazuri, stilul poate însemna nebunie. Lise are mai multe

chipuri... A tăcut şi mi-a atins uşor braţul. E schizofrenică – nu am vrut să-ţi spun până nu te-ai convins cu ochii dumitale. Nu a ajuns încă în stadiul de boală psihică, dar, în orice caz, e o formă destul de avansată. Îşi schimbă neîncetat masca. Domnule Cooper, nu va şti niciodată cu certitudine cine este cu adevărat, a conchis trist doctorul.

Îmi era imposibil să-mi dau seama dacă vorbea exclusiv în sens figurat.

– În orice caz, noi vom afla, a spus Peterson încordat.

– Cine ştie, a exclamat Roeschler meditativ.

S-a îndepărtat de noi, oprindu-se o clipă pentru a se sprijini de un scaun. A luat o cupă de şampanie, a golit-o dintr-odată, apoi s-a pierdut cu paşi şovăielnici prin mulţime.

– E bătrân, a remarcat Peterson. Mă întreb ce-i mai rezervă viaţa.

– Dar ei ce-i rezervă?

Nu reuşeam să-mi revin din năuceală.

– Nu ştiu, dar femeia asta aduce necazuri, John. Nu poţi avea încredere în ea. Mă auzi, John? Ai grijă să nu faci o greşeală ireparabilă.

Peterson a plecat să caute bufetul. Zdrahonii de lângă uşă sporovăiau amuzaţi între ei, aruncând câte o privire arogantă spre invitaţi. Nodul pe care-l simţeam în gât devenea din ce în ce mai supărător.

Totul plutea în incertitudine. Ne aflam aici, dar pentru ce? Ce trebuia să se întâmple? Lise m-a decepţionat cumplit: nu era aliatul, prietenul din tabăra inamică pe care contasem. Nu mă puteam elibera de frică. Frică. Laşitate. Ce mai conta?

Situaţia era cât se poate de serioasă, şi totuşi mă aşteptam dintr-o clipă în alta să dau cu ochii de Porky Pig şi Bugs Bunny şi senzaţia asta mă intriga. Nu avea sens. Salonul, oamenii, frica mă copleşeau, mă strângeau fără milă, creându-mi o permanentă stare de ilaritate şi stârnindu-mi reflexul de a merge des la toaletă din cauza tensiunii nervoase. M-am apropiat de fereastra dublă, care stătea puţin întredeschisă, şi mi-am şters faţa de transpiraţie. Curentul de aer rece mă înfiora.

Când m-am întors cu faţa, scena care mi s-a înfăţişat în faţa ochilor mi-a adus aminte de o pânză pictată de Hieronymus Bosch. Am avut senzaţia că privesc o casă de nebuni dezlănţuiţi. În clipa aceea am zărit-o pe Lise croindu-şi drum prin mulţime în direcţia în care mă aflam. În urma ei l-am recunoscut pe Gunter Brendel. Lise zâmbea oarecum strâmb, schimonosindu-şi faţa. Pe Siegfried Hauptmann nu l-am observat decât când s-au oprit în faţa mea.

– A, domnule Cooper, a exclamat Lise pe un ton diafan, făcând să se întoarcă mai multe capete, iată-vă, în sfârşit! V-am căutat peste tot, iar dumneavoastră eraţi aici, ascultând muzică!

Brendel mă privea drept în ochi, aşteptând ca Lise să-şi termine recitalul absurd.

– Soţul meu, Gunter Brendel, a zis ea, întorcându-se mai întâi spre unul, apoi spre celălalt, şi dragul meu prieten Siegfried Hauptmann. Amândoi erau nerăbdători să vă cunoască. Nu-i aşa, dragul meu? a întrebat, aruncând mingea în terenul lui Brendel.

Acesta s-a înclinat abia perceptibil.

– Îmi pare bine să vă cunosc, domnule Cooper. Mi-l amintesc foarte bine pe fratele dumneavoastră.

S-a întors surâzând din vârful buzelor şi a privit către Siegfried.

– Domnule Cooper.

Ochii albaştri păreau ferestre deschise spre o zi însorită, iar părul blond era ca paiul.

Lise a izbucnit în râs, un râs fals, care friza demenţa. Soţul a privit-o obosit.

– Cred că voi trei aveţi multe de discutat, a exclamat Lise în gura mare.

– Domnule Cooper, vă rog să o scuzaţi pe soţia mea. Petrecerile au întotdeauna un astfel de efect asupra ei. Se agită prea mult...

– Nu, nu este adevărat, l-a întrerupt ea strident. De fapt, am un motiv foarte bine întemeiat ca să mă comport aşa.

– Sunt convins, draga mea, a zis Brendel. Mi s-a părut brusc înfricoşat de Lise. Am observat că îi strângea spasmodic mâna într-a lui. Domnule Cooper, sunt încântat că aţi putut veni la petrecerea noastră. Lise are dreptate... am foarte multe de vorbit cu dumneavoastră. Dacă timpul v-o permite, v-aş ruga să veniţi să beţi un coniac cu mine şi cu domnul Hauptmann...

Lise l-a întrerupt brusc, smulgându-şi mâna din strânsoare. Ochelarii îi alunecaseră spre vârful nasului. Siegfried o privea oarecum amuzat, ca şi cum ar fi asistat la un spectacol vechi, prăfuit, dar încă distractiv.

– Mă port aşa, a exclamat ea cu un accent britanic exagerat, pentru că sunt al dracului de plictisită de toată adunătura asta de idioţi! Momâile astea pe care le numeşti prietenii tăi... Vocea i s-a frânt sub privirile revoltate a două femei în vârstă, încremenite lângă un grup de palmieri pitici. M-am tras înapoi până am simţit muchia uşii în mijlocul spinării. Şi naziştii tăi ofiliţi... a şuierat Lise.

Brendel a dat să o prindă, dar ea s-a tras repede în lături, a lovit cupa de şampanie din mâna lui Siegfried, proiectând-o la podea, apoi s-a sprijinit

epuizată de el. O vână a început să pulseze îngrijorător pe gâtul lui Brendel. Dar în priviri citeam că nu trecea pentru întâia oară prin aşa ceva.

– Siegfried, a sâsâit abia întredeschizându-şi buzele, eşti amabil să o conduci pe Lise în camera ei?

– Cunoaşte bine drumul, nu-i aşa, iubitule? a articulat Lise cu o voce guturală. A zâmbit strâmb, privindu-şi soţul printre pleoapele grele. În definitiv, avem atât de multe în comun...

Restul recitalului s-a desfăşurat în germană şi nu am mai înţeles nimic.

Brendel a întors ostentativ spatele perechii care se îndrepta spre ieşire.

– Domnule Cooper, soţia mea nu se simte prea bine. Are o imaginaţie debordantă şi prea mult timp liber... mă tem că este o femeie foarte modernă. A ridicat din umeri, apoi a continuat în engleza lui ireproşabilă. Şi acesta este rezultatul... îmi pare teribil de rău. A avut dreptate când a spus că doresc să stau de vorbă cu dumneavoastră. Mi-a spus că aţi venit de departe ca să o întâlniţi şi că i-aţi pus aceleaşi întrebări ca şi fratele dumneavoastră. Ştiam că o veţi tulbura. Ca şi fratele dumneavoastră. Iar acum iată-vă aici şi o luăm de la capăt. A ridicat iarăşi din umerii ţepeni şi mi-a eliberat braţul. Domnule Cooper, aşa nu se mai poate. Echilibrul psihic, liniştea soţiei mele sunt tulburate prea des. Mi-a pomenit câte ceva şi despre interesul pe care-l manifestaţi faţă de activitatea mea politică. Şi-a îndreptat spatele şi şi-a plimbat privirea peste grupurile de oaspeţi. Fără să mă privească, cu un zâmbet convenţional pe faţa frumos bronzată, mi-a spus: Domnule Cooper, în seara aceasta vom înmormânta toată această chestiune. Vă rog să profitaţi de petrecere, distraţi-vă cât mai bine, iar mai târziu vom sta de vorbă pe îndelete împreună cu Siegfried. Nici prin cap să nu vă treacă să plecaţi mai devreme. Mi-a adresat un surâs din vârful buzelor. Nu accept nici o scuză. S-a înclinat uşor. Şi-acum, vă rog să mă scuzaţi.

Am observat că Roeschler ne urmărea din colţul opus al salonului. A pornit în urma lui Brendel, mişcându-şi greoi trupul împovărat de ani – mereu credincios, încercând să aline suferinţa prietenului său, provocată de bizareriile soţiei neînţelese. Legătura lor se cimentase peste ani, prin intermediul nevestelor.

Mă întrebam unde dispăruse Peterson şi când avea de gând să se întoarcă. Aveam serioase îndoieli că îmi mai putea fi de vreun ajutor. Venisem de departe, până aici, eram conştient că Brendel încerca să mă lichideze, habar nu aveam dacă Lise era cu adevărat sora mea şi totuşi acceptasem de bunăvoie să vin la petrecerea aceasta, în casa aceasta... Când mă gândeam mai bine mi se părea incredibil: nu se poate ca eu să fi făcut aşa ceva. Broboane

de sudoare îmi alunecau pe ochi, pe ceafă şi-mi simţeam cămaşa lipită de spate. Am luat încă o cupă de şampanie şi am pornit agale prin mulţime. Am trecut printre draperii ample, dintr-o încăpere în alta şi deodată m-am pomenit ochi în ochi cu Martin St. John.

Părul îi cădea pe frunte ca un drapel soios, hainele de seară îi erau motolite, iar pe rever trona o pată de sos de crab. Când m-a văzut a scos din buzunar o eşarfă roşie, şi-a tamponat faţa năduşită şi mi-a zâmbit strengăreşte. A clipit des şi şi-a înghesuit eşarfa în buzunarul de la spate al pantalonilor. Cu cealaltă mână şi-a potrivit între buze un chiştoc de ţigară, a pufăit de câteva ori, apoi şi-a trecut limba peste gura cărnoasă.

– Domnule Cooper. Ce bine îmi pare să vă revăd. Investigaţiile dumneavoastră v-au purtat foarte departe.

– Ce faceţi aici?

Roca întorsese pe dos toată Ţara Focului, iar el se amuza la o petrecere, în München, şi-mi surâdea candid; oamenii aceştia nu se jenau deloc să fie prinşi cu minciuna. Bătrânul aventurier, surprins în plină şotie la apusul carierei, transpira abundent şi chicotea pe înfundate.

– Una, alta... Am tot timpul câte ceva de lucru. Mereu se întâmplă ceva, apare câte o afacere. Dumneata ce faci aici, tinere? Tot o mai cauţi pe fata aceea? A zâmbit cu gura până la urechi. Fărâma de crab s-a desprins de pe rever şi a aterizat pe podea. St. John a tras un fum şi mi-a dat ghiont cu cotul. Până la urmă ai găsit-o, nu-i aşa?

Avea zâmbetul libidinos al unui producător de filme pornografice, complet diferit de cel al iubitorului de operă de la Buenos Aires.

– Da, până la urmă am găsit-o.

– Şi ai o părere proastă despre mine, ştiu, ştiu... M-a condus în spatele unui arbust plantat într-o jardinieră şi m-a tras pe o canapeluţă mai ferită. Nu te pot condamna pentru că gândeşti urât despre bătrânul St. John, dar nu ar trebui, zău că nu ar trebui. Noi suntem soldaţii din subteran. Avem fiecare ordinele noastre. Vieţile noastre nu ne aparţin cu adevărat, suntem simple piese – pe legea mea, ce discurs plictisitor, ce zici? Îmi aduce aminte de un sergent-major pe care l-am cunoscut la Singapore... sărmanul a murit până la urmă – unul dintre oamenii lui Wingate, fireşte. Dar am început să divaghez.

M-a bătut uşurel pe genunchi şi a aruncat mucul de ţigară într-un ghiveci. A scotocit prin buzunare, a scos o altă ţigară şi a scăpărat băţul de chibrit pe jardinieră.

– M-aţi minţit. Mă tot întreb de ce.

– Ei asta-i bună, cu ce v-am minţit?

– Nici nu mai ţin minte. Dar aţi fi putut să mă ajutaţi.

– Păi, v-am ajutat... v-am trimis la Kottmann, v-am dat fotografia. Dacă nici ăsta nu e ajutor, atunci ramolitul ăsta de Martin St. John nu mai ştie ce înseamnă cuvântul.

– Mi-aţi spus doar jumătăţi de adevăr. De ce nu tot adevărul?

– Domnule Cooper, dar cine cunoaşte tot adevărul? V-am spus ce am putut. Toţi ascultăm de ordine, nu credeţi?

– Atunci căror ordine vă supuneţi dumneavoastră? Cine este şeful dumneavoastră?

– Ah, iată... asta ar însemna desconspirare, nu-i aşa? Şi-a scuturat fălcile lăsate, a dat pe spate o şuviţă de păr şi şi-a ţuguiat buzele cărnoase. Nu pot face aşa ceva, domnule Cooper. Va trebui să vă mulţumiţi cu atât. Dar, din moment ce aţi ajuns până aici, nu e exclus să mergeţi puţin mai departe.

– Mă îndoiesc. Nu cred că voi merge mai departe. M-am ridicat în picioare. M-a privit binevoitor, fără să bage de seamă scrumul care îi cădea pe brâu. Lucraţi cu Brendel? Faceţi parte cu toţii din una şi aceeaşi conspiraţie? *Die Spinne* – Păianjenul?

– *Die Spinne?*

– Ba bine că nu.

– Sunt uluit.

– Că am aflat?

– Nu. Că mi-aţi spus că ştiţi. Toată cordialitatea bonomă de mai adineauri se volatilizase. Între noi fie vorba, nu mi se pare o dovadă de inteligenţă.

– Păi, îmi stă în caracter, nu credeţi? Nu m-am comportat deloc inteligent. Doar omeneşte.

– Nu-i suficient, băiete. În zilele noastre trebuie să fim mult mai mult decât atât. Şi nu numai în zilele noastre. Îmi pare rău... cu cât îmbătrânesc constat că îmi pare rău din ce în ce mai des. Şezi, te rog, îmi amorţeşte ceafa, dacă mă mai uit mult în sus la dumneata...

– Deci, sunteţi implicaţi cu toţii?

– Cred că suntem mai mulţi decât îşi poate imagina cineva. În orice caz, suntem destui.

Încet, încet, redevenea St. John pe care îl cunoscusem. Însă dincolo de ochii înfundaţi în grăsime se ghicea un abis de gheaţă.

– Aici este centrul? Aici, la München?

– Casa asta este cea mai apropiată de centru. Se pare că mai există o treaptă – chiar şi Brendel este un simplu soldat, care execută ordinele primite. Dar pentru mine lucrurile se încheie aici. În această casă. Cu acest bărbat. S-a ridicat şi şi-a scuturat scrumul de pe rever. Domnule Cooper, a fost... fascinant să stăm din nou de vorbă.

Mâna îi era caldă şi uscată, zâmbetul lipsit de căldură. Îl cunoscusem ca pe un om cald, omenos, supus greşelilor umane. Acum părea distant.

– Voi ieşi viu de aici?

Buzele groase s-au făcut pungă.

– Domnule Cooper, eu nu m-aş bizui pe asta. Dacă vrem să fim realişti, înţelegeţi...? Ochii obosiţi mi-au căutat privirea. Să nu păstraţi o părere proastă despre bătrânul St. John. Sunt doar un soldat. Şi-mi pare sincer rău. Mi-a întors spatele brusc. Dacă asta vă poate consola, când veţi ajunge la vârsta mea şi veţi privi în urmă, o să vă întrebaţi ce sens are viaţa... dacă are vreunul. Vă asigur că nu pierdeţi nimic.

Părea să ducă în spate o grea povară.

Am pornit singur, ca un paria, ca un cadavru viu, înapoi prin labirintul de încăperi şi coridoare pline cu ghivece cu plante ornamentale, cu statuete şi picturi, şi îngeraşi de ghips cu chipuri nepăsătoare. Petrecerea era în toi şi era o zarvă de nedescris. Lângă o etajeră cu cărţi l-am văzut pe Alfried Kottmann, cealaltă jumătate a faimosului duo comic din Buenos Aires. Stătea de vorbă cu un bărbat înalt, în haine de seară, cu părul negru, vopsit, lins pe spate, cu o ţinută dreaptă, de militar şi un aer vag familiar. Festivalul operei bufe la München!

Probabil că mi-a simţit privirea pironită asupra lui. A ridicat ochii, mi-a susţinut privirea câteva clipe cu o figură glacială şi şi-a înclinat uşor capul fără să i se mişte un muşchi pe faţă. A continuat să discute cu bărbatul care mi s-a părut vag cunoscut şi care părea să fi suferit o operaţie reuşită de lifting ce conferea feţei un aer artificial, de falsă tinereţe.

Una din uşile duble cu geam s-a deschis şi în cadrul ei a apărut Peterson, scuturându-şi zăpada de pe umerii hainei. M-am repezit la el înainte de a se face din nou nevăzut.

– O să murim, i-am spus precipitat.

– Pentru numele lui Dumnezeu, cine ţi-a spus asta?

– Of, la naiba – am făcut un semn a lehamite cu mâna – toţi. Brendel, Siegfried... Am râs isteric. Martin St. John. Am stat de vorbă adineauri cu el. Spunea că-i pare rău, dar că aşa trebuie să se întâmple.

– Cooper, ascultă ce-ţi spun. Eşti deja pe jumătate beat. Dacă nu te trezeşti, nu trebuie să te îngrijoreze ce-ţi vor face tipii ăştia... pentru că o să te omor eu, cu mâna mea. A făcut o pauză de dragul efectului, iar eu am clipit derutat: era foarte posibil să vorbească serios. Ia spune, unde naiba l-ai văzut?

– Acolo, în spate, i-am făcut semn peste umăr. Mi-a spus că el e un simplu soldat, care execută ordinele lui Brendel. Spunea că în această casă se află inima organizaţiei *Die Spinne*. Mi-a mai spus că există încă o sursă, cea care îi ordonă lui Brendel... dar nu ştia unde se află aceasta.

Am oftat. Peterson a luat cupa de şampanie pe care o strângeam în mână şi a golit-o într-un vas cu flori.

Zăpada începuse să i se topească pe păr.

– Cel mai uluitor din toate acestea este structura în sine; e ca o sculptură, numai linii curbe şi drepte care se intersectează aparent haotic; dar, dacă te dai puţin în spate, vezi ansamblul, forma – noi am fost prea aproape, am văzut doar părticele din întreg. Dar fă un pas înapoi şi vei vedea că e...

– Ce anume?

– Cred că un glob. Şi când te gândeşti că fratele tău l-a descoperit întâmplător. Şi-a ridicat bărbia, privindu-mă. Îmi închipui cât de înnebuniţi trebuie să fie când se gândesc la asta. S-a găsit un oarecare să dea buzna peste opera lor de artă şi s-o facă ţăndări... şi-a clătinat capul, ca şi cum s-ar fi legănat pe un arc. Gândeşte-te, gândeşte-te cât de important trebuie să fie pentru ei... iar sărmanul acela a picat ca musca în lapte, punându-i în alertă, când el, de fapt, nu voia decât să-şi găsească sora. Iisuse, cum e şi viaţa asta, nu-i aşa?

Părea să fi uitat de problemele urgente pe care le aveam de rezolvat. Printre altele, simţeam nevoia să merg la toaletă.

– De fapt, unde ai fost?

– M-am dus să iau maşina. Am parcat-o la capătul aleii, i-am muştruluit pe prostovanii ăia şi le-am spus că nu vreau să o parchez lângă celelalte, pentru că i s-ar putea zgâria vopseaua. Acum e în faţă. Înseamnă că nu li s-a spus nimic despre noi.

– Trebuie să găsesc baia.

– La etaj.

M-a însoţit până în foaierul unde intrasem la sosire. Era aproape miezul nopţii şi lumina candelabrelor de cristal fusese mult redusă. Servitorii se strecurau nesimţiţi pe lângă pereţi, aprinzând lumânările aşezate în sfeşnice bogat ornamentate. Oaspeţii se mişcau printre umbrele ce învăluiau saloanele, distrându-se, în ciuda orei târzii din noapte. În lumina discretă ridurile

se estompau, cheliile deveneau mai greu vizibile, medaliile prinse în piept şi bijuteriile cu pietre preţioase reflectau razele într-un păienjeniş scânteietor.

– Bărbatul acela este amicul tău St. John? a întrebat Peterson, făcând un gest cu mâna în care ţinea trabucul.

Am încuviinţat din cap.

– Dumnezeule mare! a exclamat cu o strâmbătură de dezgust. Omul ăsta e acoperit de sus până jos de mâncare. Ei bine, noi doi avem câteva probleme de discutat. Tu du-te şi caută baia... a, iată-l pe doctorul Roeschler. Nu arată cu nimic mai bine decât mai devreme. Mă îngrijorează, dacă ai prilejul, stai puţin de vorbă cu el...

Vorbea oarecum distrat, urmărindu-l cu privirea pe St. John, care ţinea în mână o farfurie cu mâncare şi se întreţinea cu o tânără blondă ale cărei plete cădeau peste salata lui. Peterson m-a bătut uşurel pe braţ şi a strănutat pe neaşteptate.

– Uite cu ce m-am ales după ce am alergat prin ninsoarea asta blestemată. O să te asociez întotdeauna cu zăpada.

Am urcat scara şi m-am pomenit pe un palier de dimensiunile unei camere, cu ferestre exagerat de înalte, străjuite de draperii grele. Partea superioară a ferestrelor se pierdea în întuneric, asemenea piscurilor muntoase înghiţite de nori. Câteva lumânări în sfeşnice masive de perete răspândeau o lumină caldă, discretă. Picioarele îmi tremurau de frică. M-am aşezat pe o canapea largă, aşezată în faţa ferestrei, unde nu puteam fi observat din foaier. Palierul era mobilat cu un birou, un fotoliu roşu de piele şi o etajeră cu cărţi. În spatele canapelei cu spătar înalt şi tare, capitonat cu piele crăpată din loc în loc de vreme, se zărea garajul, construit, din câte îmi puteam da seama, pentru adăpostirea a şase automobile. În lumina felinarelor care mărgineau aleea fulgii de zăpadă se cerneau liniştiţi, depunându-se pe peluza netedă, fără nici o urmă de paşi. Era o privelişte încântătoare, însă trebuia să găsesc cât mai repede baia.

Etajul întâi era cufundat în linişte, izolat de vacarmul musafirilor de la parter. Pereţii erau decoraţi cu tapiserii înfăţişând scene de vânătoare parţial vizibile în penumbră. Privirea mi s-a oprit o clipă pe una dintre ele, un porc mistreţ încolţit de hăitaşi cu capetele acoperite de pălării bizare şi armele pregătite de atac. Umbrele alunecau peste pânză, trezind-o parcă la viaţă; nu lipsea decât grohăitul agonizant şi fornăitul animalului.

Uşa băii era întredeschisă. Îmi amintea de un vestiar: un duş ascuns de o cabină supradimensionată, o cadă separată, alături o uşă încuiată care dădea probabil într-un dormitor, un closet, o chiuvetă dublă, un bideu, o oglindă

înaltă, o sumedenie de prosoape. Am răsucit comutatorul şi încăperea s-a umplut de o lumină palidă, trandafirie. M-am prăbuşit pe un scaun şi m-am aplecat cu capul atârnând între genunchi şi privirea goală. Mi-a fulgerat prin minte gândul că în *Notorious* Cary Grant nu a fost niciodată în situaţia de a se refugia în camera de baie în timpul petrecerii date de Claude Rains. Dar eu nu eram Cary Grant şi eram pe punctul de a vomita tot ce consumasem, direct în bideul lui Brendel.

Când m-am calmat, în sfârşit, am devenit conştient de nişte voci care veneau din spatele uşii încuiate.

– Te întreb, ce-o să mă fac cu tine? Ce? Era vocea lui Brendel şi vorbea în engleză. Se forţa să-şi stăpânească furia, rostind cuvintele cu glas gâtuit. Răspunde-mi!

Era pe punctul de a pierde bătălia; nu-mi dădeam seama dacă femeia râde sau plânge, însă ceea ce făcea îl irita teribil. Simţeam cum îmi pulsează creierul; eram alcoolic, iar Peterson avusese dreptate când mă avertizase că mă apropii cu paşi vertiginoşi de starea de beţie.

– Fir-ai a dracului să fii, răspunde-mi! Spune-mi ce vrei să fac!

O piesă de mobilier s-a izbit de perete şi ea a scăpat un ţipăt de groază.

– Nu, Gunter, te rog...

Mi-am dat seama că a lovit-o, după icnetul lui urmat imediat de hohotul ei de plâns.

– Eşti... eşti o târfă, a bolborosit Brendel. Ai tot ce-ţi doreşti – amant, libertate, veneraţia mea... şi, în schimb, te porţi ca o târfă ordinară. Eşti o pacoste. Stricată, perversă...

I s-a tăiat răsuflarea.

A urmat o clipă de tăcere şi am încercat să-mi imaginez scena: chinuit de remuşcări, se apropie de ea, o cuprinde în braţe, îi şopteşte ceva cu gura îngropată în părul ei. Auzeam hohotele înfundate de plâns care încetul cu încetul s-au transformat într-un fel de chiţăit, ca şi cum nu ar fi fost în toate minţile.

– Lise...

Vocea trăda teama: o cunoştea prea bine.

– Să nu mai pui mâna pe mine, a spus ea printre chicote de râs forţat. Păzeşte-te. Sau îţi trag un picior acolo unde ar trebui să-ţi ţii ouăle. Poponarule! Poponar nenorocit!

Şuiera şi chicotea isteric. Era departe de fata pe care o întâlnisem în parc.

– Lise, s-a repetat de prea multe ori. Nu mai suport... Te rog, schimbă-ţi rochia, pune-ţi pantofi în picioare, nu te mai strădui atât să mă faci de ruşine.

– Cum aş putea să te fac de ruşine? Te faci singur de ruşine... Ai pus să-l omoare pe fratele meu?

– Ce-ai spus?!

– Ai pus să-l omoare pe fratele lui John Cooper?

A încercat să-şi înăbuşe râsul şi lacrimile şi aproape s-a înecat.

– Ai discutat cu el despre asta?

– Bineînţeles. L-am întâlnit în Parcul Englezesc... ştie despre tine, ştie mai multe decât fratele lui... dacă este adevărat, firește.

– Aşa ceva nu se discută. Nu ştiu despre ce tot vorbeşti. Şi cum ai fost capabilă să mi-l aduci pe cap, aici în casă? Cum, Lise?

– Ţi l-am adus la nas. Am auzit clinchetul cuburilor de gheaţă în pahar. Spune că eşti un om rău... eu i-am spus că eşti un om inofensiv. Care-i adevărul? Spune-mi sincer!

– Tu ştii cum sunt, Lise.

– Nu, nu ştiu deloc cum eşti. Şi nu ştiu nici cine sunt eu...

– Prostii... eşti beată. Eşti nebună.

– Ba tu eşti nebun, Gunter. Tu eşti mincinosul, asasinul, perversul dezgustător... O simţeam cum se montează singură. Te-ai înroşit, te-ai înroşit tot.

A izbucnit într-un râs strident.

– Taci!

– Du-te dracului! Fă-mi şi mie plăcerea...

A lovit-o din nou. Am auzit-o prăbuşindu-se pe podea. Eram incapabil să-mi stăpânesc tremurul picioarelor.

– Te-am iubit, a spus el. Acum vreau să te alung... Eşti un gunoi.

Brendel a început să plângă în hohote.

Lise respira sacadat. Mi-o închipuiam şezând pe podea şi scuturându-şi capul, cu buzele pătate de sângele ce curgea şuvoi din nas. Vorbea ca şi cum ar fi avut nasul fracturat şi s-ar lupta cu hemoragia şi durerea.

– Până şi la palme Siegfried e mai tare decât tine...

Vocea i s-a frânt sub accesul de vomă. O vedeam forţându-se, icnind, murdărindu-şi rochia, pieptul plat, de băietan. A încercat să spună ceva, dar nu se putea opri din vomitat.

– Doamne, cât te-am iubit, a exclamat aproape gemând Brendel.

– Eu nu te-am iubit niciodată...

– Te-ai iubit numai pe tine însăţi.

– Nu, te înşeli. Ca de obicei. Mă urăsc şi pe mine.

Am auzit scârţâitul patului. O ajuta să se întindă. Ea a început să hohotească.

– Şterge-mă. Curăţă-mă. Nu suport mirosul...

– Nu. Îţi stă bine, Lise. Ţi se potriveşte.

Am auzit uşa închizându-se încet şi imediat am tras zăvorul de la uşa încuiată şi am împins-o uşor. Veioza de pe noptieră arunca umbre prelungi în cameră. Ea zăcea pe pat, cu genunchii strânşi la piept şi spatele întors către mine. Duhoarea mi-a amintit instantaneu de Milo Keepnews, prăvălit pe pardoseala murdară a toaletei, murind încet, înecat în propria-i mizerie. Am închis uşa şi m-am întors în vârful picioarelor la uşa dinspre hol. Am stins lumina şi am întredeschis-o puţin.

Brendel stătea lângă balustradă, cu mâinile încleştate pe bara de metal, uşor aplecat. Capul îi era căzut în piept, ca şi cum şi-ar fi examinat cu luare-aminte pantalonii. După un timp s-a apropiat de scară şi a început să coboare încet. M-am strecurat repede afară din baie, am traversat palierul şi m-am lipit de zid, mergând cu mii de precauţii în urma lui. Mă rugam să nu mă surprindă cineva şi să-mi expedieze un glonţ în cap, doar aşa, de dragul sportului. Mă aflam într-o casă de nebuni. Însă frica mă dezmeticise.

M-am oprit în penumbra ce învăluia tapiseria de la capătul scărilor. Liniştea era întreruptă doar de acordurile îndepărtate ale viorilor.

Brendel s-a oprit pe palierul spaţios şi şi-a trecut mâna peste frunte. Lumina se reflecta în gulerul şi manşetele scrobite ale cămăşii lui albe. Cu o mişcare plină de graţie şi mâhnire s-a lăsat să cadă pe canapeaua adâncă, şi-a sprijinit coatele pe genunchi şi şi-a prins capul între mâini.

Atenţia mi-a fost atrasă de o mişcare undeva pe scările de sub palier. Un bărbat – un al doilea spectator – stătea retras în umbră; încet, încet a ieşit la lumină – un bărbat înalt, uşor adus de spate, obosit. A urcat cele câteva trepte până la palier. Trebuie să fi spus ceva; Brendel a ridicat încet capul şi a făcut un gest slab, în semn de recunoaştere. Bărbatul adus de spate s-a apropiat, s-a aşezat lângă el şi şi-a pus mâna pe umărul lui Brendel, într-un gest de consolare. Era Gerhard Roeschler.

Aveam senzaţia că văd aievea legătura care-i unea: doi bărbaţi trecuţi cu mult de jumătatea vieţii, cu atâtea secrete ascunse ori împărtăşite în umbra deceniilor. Roeschler i-a oferit un trabuc, i l-a aprins, şi o dâră de fum s-a ridicat în aer ca un abur. Nu auzeam nici un cuvânt, doar sunete guturale neinteligibile şi mă gândeam ce frumos ar fi – mai mult decât frumos – să am un asemenea prieten, o asemenea binecuvântare, care să mă consoleze în clipele de răscruce.

Într-un târziu, Roeschler s-a ridicat de pe canapea şi a atins umărul lui Brendel, care continua să ţină capul plecat. Auzeam glasul bătrânului, cald şi liniştitor, ca şi cum i-ar fi spus o poveste înainte de culcare.

Încet, bărbatul şi-a scos mâna din buzunar. Cu o mână îl mângâia pe spate în timp ce în cealaltă ţinea ceva, dar nu-mi dădeam seama ce putea fi. A întins braţul uşurel, apăsând ceva pe tâmpla lui Brendel. Instantaneu, am auzit sunetul acela înăbuşit, acelaşi cu cel pe care-l auzisem pe holul din Glasgow, în penumbra care ascundea trupul lui Alistair Campbell. Abia atunci mi-am dat seama că doctorul Roeschler tocmai expediase un glonţ în creierul lui Gunter Brendel.

Trupul lui Brendel a zvâcnit într-o parte, apoi s-a lăsat moale pe spătarul şi braţul canapelei. Fără să se grăbească, Roeschler a săltat corpul inert în braţe şi l-a răsturnat peste spătarul canapelei. Cadavrul s-a făcut nevăzut între canapea şi fereastră. Nu cred că au trecut mai mult de treizeci de secunde între şuieratul amortizorului şi dispariţia gazdei mele. Roeschler şi-a netezit hainele, s-a aşezat înapoi pe canapea şi şi-a aprins un trabuc. Mă simţeam incapabil să clipesc, să înghit sau să articulez un sunet. De fapt, nici nu voiam să-mi trădez prezenţa. M-am sprijinit ca paralizat de tapiseria de pe perete, cu privirea aţintită în ochii galbeni ai mistreţului încolţit.

Roeschler a urcat treptele spre locul în care mă aflam. Simţeam aroma tutunului. S-a oprit lângă mine şi m-a privit drept în ochi. Aveam senzaţia că rămăsesem doar noi doi pe pământ; dincolo de fereastra sub care zăcea Brendel vântul s-a pornit să şuiere.

– Ai văzut? m-a întrebat calm.

Am dat din cap.

– A trebuit să o fac. Din mai multe motive. Unul ar fi răzbunarea. S-a folosit mult timp de mine, m-a şantajat atâţia ani, încât ajunsese să mă creadă prietenul lui – şi am fost, am fost prietenul lui, până a sosit clipa revanşei. Atunci, ura s-a dovedit mai puternică decât prietenia.

– Nu trebuie să-mi explicaţi nimic, am spus.

Îmi simţeam limba uscată şi aspră.

– Există ceva ce trebuie să ştii. Nu am decis de unul singur să-l omor. Nu a fost o crimă – ceea ce e o mare diferenţă... Ne aflam lângă balustrada unde se oprise Brendel, încercând să-şi recapete stăpânirea de sine. A fost un asasinat. Înţelegi? Am negat din cap absent. Eu sunt omul lui Ivor Steynes aici, la München. Am primit ordin să vă aştept şi să vă ajut. Şi-a examinat gânditor ţigara, apoi a continuat: Mi-a atras atenţia să nu-mi dezvălui identitatea decât

după îndeplinirea misiunii. Acum mă simt uşurat, a spus, oftând. Dar mă tem că ne aşteaptă o noapte lungă. Trebuie să avem mare grijă.

Roeschler... N-am fi avut nici cea mai mică şansă să-l protejăm pe Brendel: toată lumea ştia întotdeauna mai multe decât noi, care bâjbâiam în necunoscut, ca nişte proşti.

– Hai, fruntea sus, a murmurat Roeschler. Nu e chiar atât de grav... dumneata nu eşti un bătrân ca mine, care nu mai are de ce să se teamă, nici pentru ce să trăiască.

Mi-am amintit de St. John care îmi spusese că n-aş pierde mare lucru, dacă aş muri până dimineaţă. Toată lumea găsea o plăcere să filozofeze pe tema morţii mele.

– Prietenul dumitale, Peterson... e acolo, jos. M-a urmărit multă vreme, ca şi cum s-ar fi temut să nu fac vreun atac cerebral. Domnule Cooper, du-te şi caută-l, apoi vino cu el în camera lui Lise.

– S-au certat. Am auzit totul. Eram în baie...

– Ştiu, mi-a povestit. Era deznădăjduit. Într-un fel, dorea să moară în clipa aceea. A iubit-o cu adevărat. Acum mă duc să vorbesc cu ea, să-i spun ce s-a întâmplat. A dat să plece, apoi s-a răzgândit. Sper că înţelegeţi că Steynes a avut dreptate, că trebuia să-l oprim pe Brendel...

– Oprit de la ce?

– Nu sunt absolut sigur, domnule Cooper. Dar e pe cale să se întâmple ceva, ceva foarte... important. Nu ştiu dacă asta îi va afecta, dar nici nu-i va ajuta. Şi-acum, mă duc să o văd pe Lise.

Mă simţeam secat de puteri, dar în acelaşi timp mânat de dorinţa morbidă de a arunca o privire în spatele canapelei: dacă nu murise? Îmi era peste puteri să rezist acestui imbold vampiresc. Am îngenuncheat pe canapea şi m-am aplecat peste spătar. Cadavrul lui Brendel zăcea chircit, abia vizibil în penumbră. Nu se vedea nici urmă de sânge sau materie cerebrală, doar o grămăjoară de haine de seară.

– Pentru numele lui Dumnezeu, ce faci? Vomiţi după canapea?

Era Peterson. Avea un talent deosebit să apară în astfel de momente. A aruncat o privire în spatele canapelei.

– O, Doamne! a şoptit după câteva clipe. Acolo e un cadavru...

– Gazda noastră. Omul lui Steynes l-a executat acum vreo cincisprezece minute. Am văzut totul.

Peterson a privit din nou trupul neînsufleţit.

– Cine l-a ucis?

– Roeschler.

– E omul lui Steynes? a îngânat neîncrezător, prinzând dureros de greu înţelesul cuvintelor mele.

– Da. Mi-a spus-o chiar el.

– Şi l-a împuşcat aici, pe canapea?

Am încuviinţat din cap.

– Ei, fir-ar să fie, a şoptit.

– Acum este sus, în camera lui Lise. M-a trimis după tine să te duc acolo.

– Şi bineînţeles că te găsesc cu un alt individ ţeapăn. A oftat din rărunchi. Atunci, cred că ar fi mai bine să ne ducem la el. Dar tare aş vrea ca maşinăria asta să nu se rotească măcar un minut. A făcut un semn scurt cu capul în direcţia canapelei. Dumnezeule, n-o să-l găsească nimeni decât după ce o să înceapă să-i simtă mirosul pe scări, nu-i aşa? Cooper, asta-i din *Hamlet*, o aluzie literară.

A pornit în sus pe scări, strângând din dinţi, ca Bogart în zilele lui de glorie.

Lise stătea în faţa oglinzii măsuţei de toaletă. Simţeam încă mirosul acru al vomei, dar din ce în ce mai slab, izgonit de parfumul delicat al lui Lise. Un prosop ud zăcea la picioarele ei. Roeschler şedea într-un scaun împletit din trestie. Nu mişca nici unul. Se auzea doar vântul ce făcea ferestrele să vibreze.

Era îmbrăcată în pantaloni şi sutien. Bretelele subţiri, albe, îi accentuau şi mai mult fragilitatea spatelui. S-a aplecat, a luat un pulover, l-a îmbrăcat şi a rulat gulerul sub bărbie. Peruca neagră zăcea aruncată pe patul răvăşit asemenea unui şobolan mort. Rochia neagră era făcută ghem şi aruncată pe jumătate într-un coş de hârtii. Lise îşi trecea un pieptene lung prin părul care atârna pleoştit, acoperindu-i faţa.

În sfârşit, s-a întors. Redevenise femeia pe care o cunoscusem în parc. Ochii cenuşii i-au întâlnit pe ai mei. Şi-a umezit buzele uscate şi a început să vorbească greoi, ca şi cum ar fi fost deshidratată.

– Bună, John. Şi-a rotit privirea prin camera dezordonată şi a ridicat din umeri neajutorată. Nu ştiu ce-aş putea să... A înghiţit în sec. Îmi pare rău că... A ridicat din nou din umeri, s-a aplecat să ia prosopul şi a pornit cu paşi şovăielnici spre baie, sprijinindu-se cu o mână de mobile. Când a trecut pe lângă mine, am simţit mirosul degajat de prosopul ud; Brendel spusese că i se potriveşte – acestea fuseseră ultimele sale cuvinte adresate nevestei lui. Era îngrozitor de palidă, buza inferioară era crăpată la mijloc, iar pe nas avea o tăietură, acolo unde o lovise. Respira greu, emiţând şuierături nesănătoase prin nările înfundate. Scuzaţi-mă, a exclamat, strecurându-se pe lângă Peterson.

A intrat în baie, lăsând uşa întredeschisă în urma ei.

– I-aţi spus?

– I-am injectat un tranchilizant foarte puternic, a spus Roeschler. I-am spus că Brendel e mort, pentru moment e suficient. Medicamentul şi-a făcut deja efectul, practic acţionează ca o somnambulă, dar creierul înregistrează tot ce se vorbeşte – însă e prea epuizată ca să reacţioneze. S-a ridicat şi a privit pe fereastră. E perfect conştientă de schimbările ce vor surveni, iar mulţumită tranchilizantului va putea rezista la tot ce se va mai întâmpla în noaptea aceasta.

– Va putea sta trează? a întrebat Peterson gânditor, mângâindu-şi mustaţa.

– Da, atâta timp cât vom veghea să nu aţipească. În ultimele douăsprezece ore s-a îndopat cu chimicale, ca să poată face faţă stresului provocat de petrecere. O, desigur, o caută cu lumânarea – e teribil de egocentrică, îi face plăcere să aţâţe oamenii unii împotriva celorlalţi, nu-i pasă cine are de suferit, atâta timp cât îşi poate satisface curiozitatea bolnăvicioasă. A observat privirile noastre dezorientate şi s-a întors din nou cu faţa spre fereastră. A tras puţin perdeaua la o parte. E atât de complicat... dar trebuie să înţelegeţi că ea nu e ca noi, ceilalţi, e obsedată de propria ei identitate. Sau de lipsa acesteia. Iar rezultatul este că e complet imprevizibilă – sau nu se poate conta decât pe labilitatea ei, pe indiferenţa faţă de consecinţele faptelor sale. În realitate, ea nu vede nimic rău în ceea ce face. Nu ştie ce înseamnă să ai milă de tine însuţi. În sfârşit, s-a întors şi şi-a suflat nasul. Dar nu are milă nici pentru altcineva. Pur şi simplu, nu-i pasă absolut de nimic, cu excepţia căutării disperate a sensului propriei sale existenţe. Domnilor, afară continuă să ningă, iar noi trebuie să ieşim de aici.

– Puţin îmi pasă că e nebună, a bombănit Peterson, trebuie să vină cu noi. După ce o să-şi găsească stăpânul înţepenit în spatele canapelei, servitorii o să vadă roşu înaintea ochilor. Nevastă-sa o să fie poliţa noastră de asigurare. E preţioasă pentru ambele tabere, şi a lui Brendel, şi a lui Siegfried, nu-i aşa?

– O, da, e foarte preţioasă. Are protectorii ei. E o idee să o luăm cu noi. În definitiv, ce mai contează o răpire pe lângă celelalte delicte de care te faci vinovat?

– Şi mă rog, care ar fi acestea?

Roeschler a surâs sumbru.

– Printre altele, uciderea stăpânului casei. Fără îndoială că ţi-o vor pune dumitale în cârcă. Cu siguranţă că nu mă vor bănui pe mine, nu crezi?

– Bine, atunci nebuna vine cu noi.

– Nu sunt nebună, domnule Peterson. Lise se sprijinea vlăguită de tocul uşii. Sunt îngrozitor de obosită, dar nu şi nebună.

Am condus-o până la un scaun.

– Mulţumesc, John.

Ţinea ochii închişi şi avea faţa tumefiată şi buzele umflate, abia reuşind să rostească cuvintele. Şi-a încrucişat mâinile în poală şi a încercat să deschidă pleoapele. Am rămas lângă ea, urmărind-o îngrijorat. S-a lăsat pe spătar, respirând greu. În colţul opus al camerei, Peterson şi Roeschler discutau în surdină.

– Aş dori puţină apă... John, dă-mi, te rog, puţină apă.

A deschis ochii, dar îi venea greu să se concentreze. Şi-a apăsat mâna pe piept, ca şi cum ar fi vrut să se convingă că există încă. I-am apropiat paharul din sticlă şlefuită de buzele crăpate, dar nu a avut putere să deschidă gura şi apa i s-a prelins pe bărbie. Am şters-o cu un şervet, apoi mi-am udat degetele şi i-am umezit buzele întredeschise. Era aproape inconştientă. Mi-am amintit de atingerea buzelor ei, acolo în parc, sub ninsoarea care i se cernea pe faţă.

Peterson s-a oprit lângă noi, privindu-ne nerăbdător.

– Acum o să ieşim. Coborâm toţi patru la parter, traversăm holul şi ieşim pe uşa principală. Roeschler spune că ne poate scoate printre gărzile postate la intrare. Dacă dă greş, o să se lase cu bătaie. Dar nebuna asta vine cu noi, aşa cum vezi că se procedează în filme cu ostaticii. Ea e biletul nostru de ieşire din casa asta de nebuni. Hai, ridic-o şi să o întindem.

S-a dus până la uşă şi a privit pe furiş în hol.

Roeschler a scos o haină de blană din dulap şi a pus-o pe umerii lui Lise.

– Trebuie să-i fie cât mai cald. Are rezistenţa foarte scăzută.

Peterson s-a întors şi a pocnit din degete.

– Haideţi, haideţi, să terminăm odată treaba. Slavă domnului că au aprins lumânările, aşa nu ne vor observa feţele... Doamne, iartă-mă, arată de parcă ar fi ieşit din ring. Roeschler, du-te şi pregăteşte-ne paltoanele, doar nu putem ieşi în fundul gol pe viscolul ăsta.

Am coborât scările precum Cary Grant şi Ingrid Bergman în *Notorious*. Peterson mergea în faţă, Roeschler în spate. Bătrânul a luat-o înainte ca să ne pregătească paltoanele, iar noi am continuat să ne furişăm pe lângă perete, în penumbră. Ne-am oprit foarte aproape de uşa principală. Erau acolo, blocând ieşirea cu trupurile lor vânjoase. Siegfried era postat alături de ei. Părul auriu îi strălucea în lumina difuză, iar ochii îi erau aţintiţi asupra noastră. Holul fremăta de lume. Oaspeţii râdeau amuzaţi, flecăreau, aşteptau răbdători să li se aducă hainele. Era aproape ora unu.

Roeschler şi-a făcut apariţia cu paltoanele noastre pe braţ. M-a ajutat să mă îmbrac, încercând să ascundă starea în care se afla Lise. Am luat-o între

noi şi am fost izbit din nou de parfumul emanat de trupul cald şi inert. Peterson şi-a îmbrăcat haina şi s-a întors către Roeschler.

– În regulă, daţi-i drumul, a zis, iar Roeschler a pornit spre uşă cu noi pe urmele lui.

În sfârşit, Siegfried a ieşit din imobilitate şi s-a apropiat de noi, trecând indiferent pe lângă Roeschler.

– Unde pleci, Lise? Unde este Gunter? Dumneavoastră nu trebuie să plecaţi, a zis, întorcându-se spre mine.

Vocea avea o tonalitate piţigăiată, supărătoare.

Roeschler ducea tratative cu gărzile palatului în faţa uşii. Namilele îl ascultau încruntat. Roeschler a făcut un semn în direcţia noastră. Părea foarte îngrijorat. Privirea acestora a urmărit-o pe a bătrânului. Unul dintre ei a clătinat din cap nemulţumit. Peterson continua să ne împingă în faţă peste Siegfried, care părea şi el foarte dezorientat.

– Nu puteţi pleca, a exclamat pe un ton strident. O pereche mai vârstnică s-a întors uimită, ridicând din sprâncene. Lise. Unde este Gunter?

Peterson şi-a pierdut răbdarea. A întins braţul, a apucat de vesta lui Siegfried în aşa fel, încât să nu fie observat de privirile indiscrete şi l-a tras spre noi, zâmbind fermecător.

– Cară-te. Ai priceput? Pleacă. Noi o să ieşim de aici, iar ea vine cu noi. Dacă ţii la ouăle tale, ar fi mai bine să nu ne stai în cale.

Peterson i-a tras un pumn în stomac, iar Siegfried a făcut câţiva paşi înapoi cu răsuflarea tăiată şi cu gura căscată.

Ne-am apropiat de uşă. Roeschler s-a întors spre noi cu chipul aspru marcat de o expresie dezorientată. Nu rezolvase nimic. Gărzile refuzau să înghită momeala. Ne-am uitat unii la alţii, neştiind ce să facem.

– Oamenii ăştia înţeleg englezeşte? a întrebat Peterson.

Roeschler a dat din cap afirmativ. Siegfried se sprijinise cu spatele de perete, meditând probabil la oportunitatea unui act de bravură prostească; nu prea ştia nimeni precis ce se întâmplă. Cu excepţia lui Peterson.

– Lăsaţi-mă pe mine să negociez.

Ne-am apropiat mai mult, strânşi unii lângă alţii. Peterson ajungea cam până la umerii celor trei zdrahoni care refuzau să ne lase să plecăm. Am auzit fiecare cuvânt, pentru că vorbea foarte răspicat.

– Dacă nu ne lăsaţi să ieşim pe uşa asta, în mai puţin de două secunde vor muri patru oameni. În primul rând, prietenul meu – a făcut semn în direcţia mea – o va ucide pe Frau Brendel. Între timp, eu vă împuşc pe voi trei. Pac.

Pac. Pac. Nu am nimic de pierdut. Dacă ţineţi la viaţă, lăsaţi-ne să plecăm. Dacă vă ţineţi după noi – frumoasa doamnă dă ortul popii. Cele trei chipuri impasibile priveau fix la Peterson. De voi depinde.

Peterson mi-a făcut semn să ies. Avea dreptate. Epuizasem toate alternativele şi eram mulţumit. Am călăuzit-o pe Lise spre uşă. Roeschler ne-a deschis-o şi am ieşit, în ninsoarea liniştită care îmbrăcase totul în alb imaculat.

Lise s-a întors spre mine, ascunzându-şi faţa de rafalele de zăpadă. Mergeam cu paşi mici, străduindu-mă să-mi menţin echilibrul pe aleea alunecoasă. Mergeam înainte, spre parcare, fără să ştiu ce se întâmplă în spatele nostru. Unde naiba putea fi maşina?

După un timp am întors totuşi capul. Cei trei zdrahoni veneau în urma noastră, flancaţi de Peterson şi de Roeschler.

Paznicii din parcare au făcut un pas spre procesiunea noastră şi s-au oprit. Când a ajuns în faţa lor, Peterson le-a zâmbit şi a ridicat mâna în care se legănau cheile maşinii.

– E-n regulă, cheile sunt la mine. E prima maşină de acolo.

După ce paznicii s-au reîntors la adăpost şi la ţigările lor, Peterson mi-a spus:

– Vino aici, Cooper. Prima maşină, la stânga.

Ne-am oprit toţi şapte lângă maşină, inclusiv cele trei gărzi de corp tremurând de frig în costumele lor subţiri, aşteptând ca Peterson să descuie portierele. Când s-a întors din nou spre noi, strângea în mână un revolver cu amortizor.

– În regulă, Roeschler, urcă în spate. Mişcă. Roeschler s-a cuibărit spăşit pe locul indicat. Cooper, bag-o lângă el. Ţeava pistolului s-a fixat asupra celor trei bărbaţi care se mutau de pe un picior pe altul, frecându-şi mâinile albite de frig. Dacă ne urmăriţi, dacă faceţi vreun gest necugetat, doamna Brendel va muri. Aţi înţeles? Cei trei au dat din cap la unison. Nu e ceea ce credeţi. Înainte de a comite o greşeală teribilă, duceţi-vă şi căutaţi-l pe Herr Brendel. După ce-l găsiţi, întrebaţi-l ce trebuie să faceţi – Herr Brendel vă va explica totul. Aţi priceput? Ia, să vă văd cum ştiţi să zâmbiţi. Haideţi să zâmbim cu toţii. A început să se joace cu pistolul, îndemnându-i. Zâmbiţi! Aşa, uitaţi-vă cum zâmbesc eu.

Le-a aruncat un zâmbet sinistru, cu dinţii dezgoliţi.

Într-un târziu s-au hotărât şi ei să zâmbească, clănţănind din dinţi.

Peterson şi-a petrecut braţul după umerii unuia dintre ei într-un gest camaraderesc.

Când am dat să urc în maşină, am alunecat pe gheaţă şi m-am apucat în ultimul moment de portieră. Peterson a trântit-o cu putere în urma mea. Am

coborât geamul, urmărind cu coada ochiului expresia de profundă satisfacţie de pe chipul lui Peterson. Mi-a întins pistolul.

– Ţine-l în mâna stângă şi sprijină braţul de portieră. O să ne facă cu mâna.

A ocolit sprinten maşina, s-a strecurat la volan şi a răsucit cheia în contact. S-a aplecat spre geamul din partea mea şi le-a făcut semn cu mâna.

Cei trei se retrăgeau cu spatele, fluturându-şi mâinile în semn de rămas-bun.

– Fir-aţi ai dracului de nemţotei. E de ajuns să vă distreze cineva ca să nu vă daţi seama ce faceţi. L-am auzit chicotind în întuneric. Cooper, vezi că e pe-acolo o pungă de hârtie. Bagă mâna înăuntru şi dă-mi o acadea. A oftat din adâncul inimii. Hai, nu te jena, ia şi tu una. Merită să sărbătorim.

Pe drumul de întoarcere spre oraş, Roeschler ne-a explicat ce aveam de făcut. În primul rând, cadavrul lui Brendel nu va fi descoperit decât peste câteva ore, ceea ce ne lasă un răgaz suficient pentru a părăsi oraşul – pe aceeaşi rută pe care îl scosese din ţară şi pe fratele meu. Trebuia să o luăm spre sud, până în Alpi, unde urma să ne adăpostim într-o cabană izolată.

În al doilea rând, trebuia să ne asigurăm că nimeni nu-l va bănui pe Roeschler. Chipurile, după ce l-am asasinat pe Brendel, l-am răpit pe bătrân ca să ne asigurăm evadarea. A doua zi dimineaţa, menajera avea să-l găsească legat de patul în care dormea.

În al treilea rând, trebuia să rămânem în munţi până ce ne va da el de veste.

– În rest, nu ştiu cum vor reacţiona, a continuat Roeschler. Momentan, moartea lui Brendel îi va descumpăni. Primeau ordine de la el, dar şi Brendel era un lider ca toţi ceilalţi. Inlocuibil. S-ar putea ca în locul lui să fie ales Alfried Kottmann sau – şi aici e problema – e posibil ca Siegfried să acţioneze primul şi să se autoîncoroneze. A pufnit şi şi-a suflat nasul. Farurile străpungeau nesigure fuioarele de zăpadă. E greu să apreciezi exact un om ca Siegfried – e un tânăr isteţ, dar nu ştiu dacă e un simplu diletant sau dacă are în spate o forţă reală. La ce surse de bani are acces? Cu siguranţă că nu la cele de la Madrid. Mă îndoiesc că după moartea lui Brendel vor mai avea acces la aceşti bani. Fără Brendel, Siegfried va constata că viaţa e mai aspră decât îşi imaginase. Mă cam îngrijorează reacţia lui Siegfried la cele întâmplate.

– Ce vreţi să spuneţi?

– Bănuiesc că va analiza situaţia, şi îşi va da seama că legătura cu Brendel a reprezentat principalul lui sprijin. Asta l-ar putea determina să apeleze la o soluţie extremă, adică la Frau Brendel. Nu ştiu dacă simte sau nu ceva faţă de ea – e un tip foarte modern, nici măcar nu-mi pot da seama dacă are vreun sentiment pentru Lise – însă e posibil să facă din ea un simbol. Dacă pune

mâna pe ea, îşi va închipui că-şi poate recâştiga poziţia. Ştie perfect că Alfried Kottmann nu şi-ar pierde timpul cu el şi că St. John, vulpoiul acela bătrân, e în tabăra lui Kottmann.

Pe de altă parte, aceştia ar putea fi tentaţi să scape de Siegfried. E posibil să facă abstracţie de situaţie şi să continue conform planului, uitând de Lise şi înlocuindu-l pe Siegfried. În definitiv, ce nevoie ar avea de aceştia doi? Ei îşi au planul lor – şi planurile sunt făcute ca să fie respectate. Poate că Siegfried îşi va da seama că sunt inamicii lui naturali. În cazul acesta, fie că se dă la fund, fie încearcă să o găsească pe Lise, pentru ca apoi să pozeze în erou, în noul Siegfried aşteptat de secole de poporul german.

A tăcut, înăbuşindu-şi un strănut.

Peterson a găsit străduţa îngustă, iar Roeschler l-a îndrumat pe o stradă lăturalnică, ce se intersecta cu aleea din spatele casei lui. Lise se clătina, ca şi cum ar fi fost beată, dar a reuşit să parcurgă aleea înzăpezită până în locuinţa caldă şi primitoare a lui Roeschler. A murmurat ceva neinteligibil şi colţurile trandafirii ale ochilor i sau umplut de lacrimi. Am atins-o uşor cu mâna într-o încercare şovăitoare de a o consola. Peterson mă urmărea mohorât. Sângele i se închegase sub nări, iar gulerul de blană al hainei îi era înspicat cu picături roşietice. M-am aşezat obosit şi înfometat şi am rămas cu ochii pironiţi asupra ei. Cred că am aţipit. M-am pomenit scuturat energic de umăr. Era Peterson.

– Haide, John. Am schimbat plăcuţele de înmatriculare de pe maşină. Acum avem un Mercedes ca oricare altul. Dar trebuie să o luăm din loc. Aici nu suntem în siguranţă. Am pus totul în maşină, a zis, trăgându-şi mănuşile. Toate bagajele, totul. Am avut grijă de toate.

Lise era prăbuşită peste masă, iar Roeschler se învârtea în jurul ei, pregătind-o de drum. Mirosea a cafea proaspătă. Personal a turnat nişte coniac într-o ceaşcă şi mi-a întins-o. Am luat o înghiţitură şi mi-am ars limba.

– La revedere, domnule Cooper, a spus Roeschler, strângându-mi mâna cu putere şi înclinându-se uşor.

Toată fiinţa lui emana demnitate.

Peterson mi-a întins cheile maşinii.

– Ia-o pe soră-ta, a spus strâmbându-se, ia-o pe zănatica asta cu tine.

A ieşit împreună cu Roeschler din bucătărie. I-am auzit urcând scările.

Am instalat-o pe bancheta din spate, am pornit motorul şi am dat drumul caloriferului. Apoi m-am strecurat lângă ea, în spate. S-a sprijinit moleşită de mine, neajutorată, redusă la starea animalică a fiinţei umane. Mi-am petrecut braţul în jurul umerilor ei. De îndată ce încercam să mă gândesc la

ea, la varietatea de măşti pe care le schimba cu dezinvoltură, în faţa ochilor îmi apărea imaginea lui Roeschler apăsând pistolul pe tâmpla lui Brendel.

L-am auzit pe Peterson coborând scara cu paşi apăsaţi. A urcat la volan şi ne-a privit cu coada ochiului.

– În regulă. Am pornit.

Pe la patru şi ceva dimineaţa am ajuns la Bad Tolz şi am oprit maşina. Era întuneric şi străzile dormeau sub zăpada afânată, măturată din când în când de câte o rafală de vânt. Casele cu acoperişuri triunghiulare erau vopsite în culori vii, dar nu se zărea nici o lumină şi totul era cufundat în tăcere. Am coborât din maşină ca să ne dezmorţim, iar pe Lise am lăsat-o să moţăie la locul ei. Peterson îşi încleşta şi-şi descleşta ritmic pumnii.

Frigul ne-a mai înviorat. Ne-am retras sub portal.

– Cum ai reuşit să ne scoţi din casa lui Brendel?

Şi-a scuturat mustaţa de zăpadă şi şi-a ridicat gulerul paltonului. Vântul răscolea zăpada de pe stradă, stârnind vârtejuri asemenea unor năluci.

– În primul rând, este o chestiune de echilibru. Pentru noi era mai important să ieşim de acolo decât era pentru ei să ne ţină în casă. Adevărat, cretinii aveau ordin să nu ne lase să trecem, dar când le-am spus că, dacă se încăpăţânează să respecte consemnul, riscă să-şi piardă viaţa, atunci nu le-a mai rămas decât să aleagă între două variante: să ne lase să plecăm şi să scape garantat cu viaţă ori să ne ţină înăuntru şi să rişte să şi-o piardă. A pufnit şi şi-a frecat braţele ca să pună sângele în mişcare. Ei, dăi omului o asemenea alternativă – a trăi sau a muri – şi fii sigur că o va alege pe prima. Evident, trebuie să ai un pistol cu care să-ţi susţii ameninţările. Dacă le-am fi spus: lăsaţi-ne să plecăm sau vă luăm la pumni, n-am fi avut nici o şansă. Ne-ar fi tocat mărunt şi dimineaţa ne-ar fi aruncat câinilor pe post de mic dejun.

Am urcat din nou în maşină şi am străbătut oraşul. Viscolul se înteţise şi casele se ghiceau ca prin ceaţă.

– Harta lui Roeschler arată că trebuie să ieşim de pe şoseaua principală şi să ne întoarcem puţin spre munţi. E o ascunzătoare foarte bună, în inima Alpilor, aproape de graniţa cu Austria. Acum suntem cam la jumătatea distanţei. Cabana la care mergem este a lui Brendel şi în clipa asta e părăsită. Roeschler spunea că vom da de un sătuc unde trebuie să căutăm un bărbat pe nume Lindt, care ne va conduce până la destinaţie.

În Alpi se luminează devreme chiar şi pe o vreme mohorâtă ca aceea, cu nămeţi îngrămădiţi printre brazii falnici ce se avântau către cerul cenuşiu asemenea unor conuri negre. Soarele se iveşte dinspre est, dinspre ţinuturile

ruseşti şi lumea prinde contur pe nesimţite, chiar şi piscurile alb-cenuşii şi troienele nesfârşite de zăpadă, copacii şi stâncile estompate de viforul dezlănţuit printre trecătorile înguste.

Drumul era punctat la intervale scurte de indicatoare de circulaţie, îngropate pe jumătate în zăpadă.

Frostschaden

Schlechte Wegstrecke

Verengte Fahrbahm

Ne aflam undeva între Bad Tolz şi Garmisch, renumita staţiune montană. După cum arăta vremea, mă îndoiam că cineva s-ar încumeta să iasă pe pârtie. Ar fi fost atât de simplu să te laşi dus de schiuri şi să te pierzi în neant.

Pe neaşteptate, în faţa noastră s-a ivit un castel micuţ, scund şi butucănos. Peterson a oftat vizibil uşurat.

– Ăsta e. Am ajuns.

A azvârlit acadeaua pe geam şi a frânat brusc în faţa uneia din construcţiile îngrămădite la picioarele castelului. A sărit din maşină şi a bătut grăbit în uşa masivă, încadrată în ciubucuri complicate. I s-a deschis imediat, iar Peterson a dispărut în spatele uşii.

Am trezit-o pe Lise care a început să-şi frece ochii cu pumnii strânşi, ca un copil, scâncind subţire. Privirea i s-a umbrit de spaimă, dar când m-a recunoscut, s-a liniştit.

– John, a spus şovăitor, ca un copil care abia începe să înveţe să articuleze cuvintele. Te rog, trebuie să mă duc la toaletă.

Am ajutat-o să ajungă până la uşă şi am intrat împreună. Peterson stătea de vorbă cu un bărbat în jur de cincizeci de ani cu părul şi barba grizonante, îmbrăcat într-o cămaşă cadrilată, roşu cu negru. Vântul vuia în şemineul înnegrit în care ardeau mocnit câţiva cărbuni. Lise a dispărut în direcţia băii.

– Herr Lindt e gata să ne ducă la cabană. Spune că a închiriat toate motocicletele cu şenile, dar că ne vom simţi mult mai confortabil în sanie. Eu am zis că e bine şi aşa. Oricum, n-am fi reuşit să o ţinem în şa pe nebună.

Lise s-a întors, mi-a luat mâna într-a ei şi şi-a lipit-o de obraz, surâzând. Peterson a plecat şi el la baie.

Lindt a aruncat încă un buştean pe focul din bucătărie şi i-a întins lui Lise o ceaşcă ciobită, plină cu cafea, apoi a ieşit să pregătească sania. Peterson s-a întors în încăpere şi a fost rândul meu să-i iau locul. Mă întrebam dacă Lise este măcar conştientă de faptul că soţul ei e mort. Eram fericit că îşi lepădase masca monstruoasă din timpul petrecerii şi că redevenise fata vulnerabilă

pe care o ştiam, dar problema era că simţeam un imbold nestăvilit de a o lua în braţe şi a o strânge la piept.

Cineva a început să bată cu putere în uşa băii.

– Mişcă-ţi fundul mai repede, a strigat Peterson. E timpul să plecăm.

Peterson a urcat în faţă împreună cu Lindt. Lise şi cu mine ne-am cuibărit pe bancheta din spate şi ne-am acoperit până la bărbie cu pături. Ascultam fornăitul cailor şi fâşâitul tălpicilor de sanie, alunecând pe zăpada îngheţată. Părul lui Lise îmi gâdila faţa. Şi-a ridicat capul spre mine. Avea obrajii îmbujoraţi şi proaspeţi; rana din colţul ochiului îi era mascată de o pereche de ochelari negri. Mi-a zâmbit. Avea gura plină şi obraznică. M-am aplecat şi am sărutat-o. Nu a făcut nici o mişcare, nu mi-a răspuns la sărut şi mi-am dat imediat seama că făceam o greşeală îngrozitoare. Nu mai ştiu de câte ori mi-am apăsat buzele pe gura ei, de câte ori am dorit să-mi răspundă. Dar ea rămânea imobilă, iar eu continuam să-i sărut obrajii, rana de pe buză, vânătăile, zăpada lipită de frunte.

Într-un târziu sania s-a oprit şi i-am auzit pe Peterson şi pe Lindt coborând şi tropăind în zăpadă. Peterson ne-a deschis portiera scundă ca să putem coborî, apoi a plecat împreună cu Lindt. Cabana avea un balcon şi arăta ca o reclamă dintr-o broşură turistică. M-am ridicat în picioare şi în faţa ochilor mi s-a înfăţişat o panoramă uluitoare. Departe, sub noi, se întindea un lac, înconjurat de zăpadă şi gheaţă care reflecta primele raze ale soarelui. Ceaţa începuse să se ridice şi lacul cuibărit între munţi arăta aidoma unei ilustraţii dintr-o carte cu poveşti. M-am surprins gândindu-mă că Gunter Brendel nu se va mai desfăta niciodată cu această frumuseţe.

Am ajutat-o pe Lise să se ridice şi ochii i s-au oprit o clipă asupra panoramei care mă vrăjise. Apoi a ridicat din umeri şi şi-a plecat privirea.

– John, sunt sora ta?

În şemineul de piatră, care ocupa jumătate dintr-un perete întreg, ardea focul. Lumina electrică nu funcţiona. Lindt plecase să aducă câţiva buşteni dintr-un şopron, în timp ce Peterson deschisese mai multe cutii de carne conservată şi pâine neagră pe care le găsise în bucătărie. S-a apucat să pregătească ceva de mâncare pe un mic aragaz cu butelie. În casă se făcuse deja destul de cald, aşa că ne-am dezbrăcat paltoanele. Lise s-a cuibărit pe canapeaua largă din faţa căminului, cu cojocul aruncat peste picioare şi un pahar de coniac în mâna dreaptă. Lindt a început să care buşteni sus, în dormitorul ce dădea pe balcon. Acesta înconjura trei dintre pereţii încăperii principale. Era extrem de greu de crezut că nu ne aflam în vacanţă.

Peterson m-a auzit intrând şi mi-a spus fără să se întoarcă spre mine:

– Cooper, delicateţea nu face parte dintre calităţile mele. De-acum ştii şi tu, nu-i aşa? Nu-i aşa?

– Bineînţeles. Eşti insensibil. E păcat, însă ai alte calităţi.

– Atunci dă-mi voie să ţi-o spun pe şleau. Tipa pe care o dezmierdai adineaori are două defecte care îţi sar în ochi, înainte chiar de a o lua la bani mărunţi. În primul rând, e posibil să fie sora ta. În al doilea rând, e complet ţicnită. Am dreptate?

– Chiar crezi că te priveşte?

A început să mestece cu o lingură lungă de lemn în oala de pe foc.

– Cooper, nu-mi plac tipii care fac pe deştepţii. A aruncat lingura pe masă şi a început să macine nişte piper direct în oală. Aşa că eu te sfătuiesc, ca între bărbaţi, să te gândeşti de două ori înainte de a te lega de cucoana asta. Atât am avut de spus. S-a întors şi m-a privit în ochi. Îţi vorbesc ca un prieten. Presupun că am ajuns să te consider prietenul meu. Dar cred că ar trebui să o laşi în pace. Poartă-te cu ea ca şi cu o soră, cum, de fapt, credeai că este. Asta e. Altfel, ne va aduce numai belele.

– Ştii, mi-e foarte greu... nu intenţionam să fac asta.

– Crede-mă, îţi poate înrăutăţi mult situaţia.

– Şi dacă-ţi spun că nu mă pot stăpâni?

– Te înţeleg şi îmi pare rău. Pentru că în clipa de faţă, indiferent cât de mult ar însemna pentru tine, e ultima pe lista noastră de priorităţi. A oftat şi şi-a frecat barba nerasă. Tu eşti un tip simpatic, un nevinovat. Vreau să ieşi viu din coşmarul ăsta. De ea nu-mi pasă dacă scapă cu viaţă sau nu.

Lise a intrat în bucătărie şi ne-am aşezat toţi trei în jurul mesei. Mâncam în tăcere, râcâind castroanele cu lingura, ca nişte munteni îndobitociţi.

După-amiază Lise a aţipit puţin pe canapea. M-am aşezat într-un fotoliu adânc şi am căzut pe gânduri, cu privirile aţintite asupra ei. Mi-am adus aminte că în urmă cu mai puţin de douăsprezece ore asistasem la uciderea soţului ei. Focul răspândea o căldură plăcută şi petrecerea mi se părea atât de îndepărtată, ca o piesă de teatru văzută într-o distribuţie diferită.

După masa de prânz Peterson a urcat la etaj şi a revenit abia peste vreo oră. Când a coborât era proaspăt ras şi cu mustaţa tunsă îngrijit. Purta un pulover gros, pe gât, şi o pereche de blugi, recuperaţi din bagajele pe care Lindt le transbordase din portbagajul Mercedesului în sanie. Păşea destul de vioi, ducând în mână două puşti cu lunetă, găsite într-un cufăr de pe balcon. În cealaltă mână ţinea o cutie mare cu muniţie. S-a aşezat la masa lungă, fixată pe

capre de lemn, din spatele canapelei pe care dormea Lise. A pus armele jos şi a început să se joace cu ele. Nu ştiam ce face şi nici nu mă interesa.

Când m-am trezit, se întunecase deja. Lise dormea întoarsă pe o parte, cu gura întredeschisă şi un braţ întins spre foc. Armele erau tot pe masă.

M-am dus în bucătărie, după Peterson.

– Tocană, a spus. Se pare că Brendel adora tocana, pentru că dulapurile sunt ticsite cu conserve. Ar ajunge să hrăneşti tot Reichul. Mi-a întins tirbuşonul. Desfă încă o sticlă.

– Ce facem cu Lise?

– Las-o să doarmă.

Am mâncat în tăcere. Eram amândoi extenuaţi, iar Peterson era încercat de o tuse rebelă. În faţa lui, pe masă, erau aliniate câteva flacoane cu medicamente.

– Crezi că am voie să iau astea cu vin? Le-a luat în mână şi le-a rostogolit în căuşul palmei ca pe nişte zaruri. Mi le-a prescris Roeschler pentru tuse, gripă şi pneumonie incipientă.

Mai târziu i-am dus şi lui Lise o farfurie cu mâncare şi ne-am aşezat toţi trei în faţa şemineului, discutând. Peterson s-a comportat destul de civilizat cu ea, iar Lise mi s-a părut rezonabilă, deşi cam rece. Eram obosiţi şi nici unul dintre noi nu a adus vorba despre evenimentele serii precedente. Cu mai puţin de douăzeci şi patru de ore în urmă Peterson şi cu mine ne pregăteam să plecăm la petrecere.

Fumam amândoi havane şi beam vinul lui Brendel, privind absenţi dansul flăcărilor. După un timp Lise a luat o lumânare, ne-a urat noapte bună şi a urcat scările dispărând într-unul din dormitoare. Am urmărit-o cu privirea până s-a făcut nevăzută.

– Cât crezi că avem de aşteptat?

Peterson a dat din umeri.

– Nu ştiu. Poate până mâine, poate până poimâine. E posibil să nu reuşească să ajungă până la noi. Mi-ar fi mai uşor să-ţi dau un răspuns, dacă aş şti în cine pot avea încredere.

– Ce vrei să spui? Noi suntem cei buni, ei – cei răi.

– Dar cine e fiecare în realitate? Nu ştim decât ceea ce ne-a spus unul sau altul. St. John ţi-a spus ceva, Kottmann, altceva, Alistair Campbell şi Ivor Steynes, şi Roeschler, şi Lise... toţi ne-au spus câte ceva. Dar cât este adevărat din tot ce ne-au spus? Am tot auzit despre un plan ce urmează să fie îndeplinit. De sume uriaşe de bani depuse într-o bancă din Madrid. Despre

submarine fabuloase, despre planuri de cucerire a lumii, despre un grup de conspiratori adunaţi într-o organizaţie clandestină numită Păianjenul.

Eu vreau să aflu un singur lucru: dacă este atât de mare şi de puternică, şi de primejdioasă precum se spune, de ce nu a fost descoperită şi anihilată de CIA sau de ruşi, sau de oricine altcineva? De ce Cyril? De ce noi? John, noi am picat ca musca-n lapte, noi nu suntem spioni. Nu am căutat-o cu lumânarea, am intrat în joc printr-o întâmplare. Acum aş vrea să putem ieşi, dar ei nu ne lasă. E foarte ciudat. Un accident.

– Poate că tocmai asta este explicaţia. Că a fost un accident. E dificil să prevezi un accident.

– Desigur, desigur. Am picat întâmplător. Dar atunci de ce naiba nu te omoară şi cu asta, basta? Sau de ce nu ne omoară pe amândoi?

Un buştean s-a prăvălit în şemineu, stârnind o vâlvătaie de scântei.

– Cineva acolo sus ne iubeşte.

– Cred că ai nimerit-o. Cineva, undeva, veghează asupra noastră.

Când am deschis ochii, era întuneric beznă. Cineva îmi vorbea, dar nu înţelegeam nimic. Încet-încet am început să desluşesc conturul ferestrei pătrate, focul mocnit din cămin, mirosul tăciunilor aprinşi. Am ridicat privirea către silueta care stătea aplecată asupra mea, cu faţa ascunsă de părul lăsat liber. Era Lise. Vorbea nemţeşte, cu un glas ce friza isteria.

Era îmbrăcată în cojocul de blană.

– Ce s-a întâmplat?

Era în picioarele goale şi tremura de frig. Şi-a strâns la piept haina descheiată la nasturi.

– M-am trezit şi am văzut că eram singură. Nu ştiam unde mă aflu. L-am strigat pe Gunter, apoi mi-am dat seama că nu era nimeni şi am început să plâng. Nu ştiam unde sunteţi voi şi mi s-a părut că umblă cineva afară. Mă gândeam la Gunter. E teafăr? Nu ştiu, poate am visat, dar parcă mi-a spus cineva că a murit. Sunt atât de năucită, de obosită. M-am trezit cu gândul că a murit şi nu-mi dădeam seama cum am ajuns aici. M-a lovit cineva, cred că Gunter, apoi altcineva mi-a spus că e mort.

M-a privit pieziş. Am aprins lumânarea pe care o adusesem din bucătărie. Braţele, picioarele lui Lise aveau pielea găinii.

– Unde este? Te rog... John.

– E mort, Lise. A fost ucis în timpul petrecerii.

– Şi fratele tău este mort, nu-i aşa?

– Da, aşa este.

– Ce-o să facem?

– Nu ştiu.

Şi-a dus degetul la buza crăpată.

– De fapt, cui îi pasă? Tu ştii?

– Când l-am găsit pe fratele meu mort, mi-a păsat. Şi mi-a păsat ori de câte ori murea cineva, deşi poate că nu atât de mult. Acum, nu mai ştiu... nu am vrut decât să te găsesc. M-a privit cu ochii aceia mari, distanţi şi goi. Trebuia să te găsesc. Dacă eşti sora mea, atunci a meritat tot efortul. Nu mă puteam opri până nu dădeam de tine.

I-am luat mâna într-a mea. Dumnezeule, cine era în realitate?

– De ce? a întrebat cu glas voalat. Mâna îi era rece şi moale. Nu ştiu cine sunt. Nu ştiu de ce mă aflu aici. Soţul meu e mort. S-a făcut mai mică în haina de blană. Acolo, în sanie, m-ai sărutat... Şi crezi că a meritat?

– Nu ştiu.

– Te bucuri că m-ai găsit?

– Nu ştiu.

– De ce ai făcut-o? Ce rost avea?

– Fratele meu a murit. Şi am găsit fotografia ta la el.

– Deci a meritat?

– Eşti sora mea?

Lacrimile îi străluceau pe obraji asemenea unor ţurţuri de gheaţă.

– Poate că n-am ştiut niciodată...

– Dacă eşti, atunci a meritat.

– De ce ai sărutat-o pe sora ta în felul în care m-ai sărutat pe mine? m-a întrebat, privind pâlpâirea lumânării.

– Pur şi simplu, nu m-am putut abţine.

– Vrei să faci dragoste cu mine?

– Da... nu ştiu...

Şi-a dezbrăcat haina şi s-a întins ţeapănă lângă mine. Era rece ca gheaţa, rigidă şi tremura ca scuturată de frisoane. Nu simţeam nici o dorinţă. Privea ţintă tavanul, cu ochii pierduţi în faţa albă, lipsită de expresie. Chipul părea cioplit în marmură. Zăcea ca un cadavru, fără vlagă, imobilă. M-am aplecat asupra ei şi i-am simţit picioarele goale lipite de mine, răsuflarea caldă pe gât. Am stins lumânarea. Totul era pierdere de vreme. I-am sărutat buzele moarte, reci, mi-am plimbat mâna pe coapsele-i catifelate, am zăbovit pe peticul dintre pulpe acoperit cu păr aspru. Trupul i s-a cutremurat.

– Ai avut dreptate.

– Ce vrei să spui? m-a întrebat cu gândul dus departe.

– Nu are rost.

Am dormit amândoi, fără să ne atingem. Era ca şi cum aş fi fost conştient că sunt mort, ca şi cum aş fi zăcut în sicriu, ascultând bulgării de pământ prăvălindu-se peste capac.

Când m-am trezit, nu se luminase încă de zi. Lise plecase. M-am ridicat din pat, mi-am îmbrăcat pantalonii şi cămaşa şi m-am aşezat în faţa focului, înfăşurat în sacul de dormit. După un timp m-am ridicat din nou şi m-am dus la fereastră. Norii se destrămaseră şi luna strălucea pa cer, ca o monedă gigantică de aur, poleind piscurile munţilor. Pe întinderea imaculată de zăpadă nu se vedea nici o urmă. Mai jos, dincolo de copaci, se zărea lacul, ca o imagine a lunii reflectată pe pământ.

Ceasul meu arăta ora cinci şi zece. Am încercat să sintetizez în minte evenimentele ultimelor treizeci şi şase de ore. În urmă cu douăzeci şi patru de ore goneam dinspre München spre munţi. Menajera trebuie să-l fi găsit pe Roeschler legat de pat cam cu douăzeci de ore în urmă. Oare ce s-a întâmplat după ce l-au găsit? Au anunţat poliţia în legătură cu moartea violentă a lui Brendel? Sau naziştii au preferat să muşamalizeze lucrurile şi să atribuie moartea unor cauze naturale, aranjând eliberarea certificatului de deces de către unul dintre medicii lor – poate de Roeschler însuşi? Ce ironie potrivită! Am zâmbit prosteşte, privind prin fereastra îngheţată. Când te gândeşti că Roeschler era omul lui Steynes. De la bun început, nimic nu era ceea ce părea a fi. Nici chiar sora mea, Lee.

Oare ce se întâmplă acum la München? Am aţâţat focul cu vătraiul şi am mai pus un buştean, stârnind o ploaie de scântei. Chiar dacă poliţia münchenează nu era pe urmele noastre, nu mă îndoiam că acoliţii lui Brendel îşi închipuiau că noi le-am asasinat liderul, după ce i-am răpit văduva; cu siguranţă că erau pe urmele noastre – ne infiltrasem în rândurile lor şi eram încă în libertate, iar ei nu ştiau ce intenţionam să facem în continuare. Cât timp nu puneau mâna pe noi, aveau toate motivele să se teamă.

Iniţial am crezut că zgomotul fusese provocat de un buştean care alunecase pe grătarul şemineului. Dar fâşâitul a continuat şi mi-am dat seama că venea de pe balconul dormitorului principal. Am auzit zgomot de paşi, urmat de un hohot de plâns. M-am apropiat de uşă şi am ascultat mai atent. Linişte. Am întredeschis-o şi deodată cineva a împins-o cu putere, proptindu-mi clanţa în stomac şi lovindu-mă direct în faţă cu lemnul. Am simţit că mă podideşte sângele

pe nas şi se scurge pe buza superioară. Am alunecat şi am căzut cu spatele pe podeaua de lemn, lovindu-mă în cădere de colţul ascuţit al unui scaun.

În cadrul uşii stătea Siegfried Hauptmann. Lumina slabă îi aureola părul blond; îşi petrecuse un braţ în jurul lui Lise, care era îmbrăcată în nişte blugi uzaţi şi un tricou. Pe celălalt braţ se odihnea o mitralieră din acelea care au încărcătorul sub ţeavă şi un mâner metalic lateral. Am dus mâna la nas, încercând să opresc hemoragia.

– Sus, a şoptit şi mi-a făcut semn cu arma. Ridică-te şi să nu scoţi o vorbă. Lise a gemut, iar Siegfried a strâns-o mai tare. Te rog, i-a zis, te rog, Lise, să nu faci gălăgie.

Lise şi-a ţinut respiraţia, iar gura îi tremura ca a unui copil. M-am ridicat tremurând.

– Coboară.

Am ieşit, împleticindu-mă, din cameră. Palierul era luminat de câteva lumânări, iar jos ardea focul, luminând parţial salonul. Am coborât toţi trei scara şi ne-am oprit în faţa şemineului.

– Şezi, mi-a ordonat Siegfried.

M-am aşezat pe canapea, iar Lise s-a prăbuşit într-un fotoliu adânc. Cu mişcări stângace a scos un chibrit şi a aprins lumânarea de pe măsuţa de lângă ea.

– Unde ţi-e amicul?

Mâinile lui Siegfried tremurau, iar ţeava armei vibra înspăimântător.

– Nu ştiu.

Mi-am pus mâinile mânjite de sânge pe genunchi şi mi-am lăsat capul pe spate, aşa cum mă învăţase dădaca mea pe când eram copil, şi am reuşit să domolesc puţin hemoragia.

A pus arma pe policioara de deasupra căminului şi a scos din buzunarul interior al costumul un pachet de Camel. Purta o salopetă de schi argintie. A aprins şi a inhalat lacom fumul, relaxându-se vizibil.

– Locul ăsta mi-a venit primul în minte. Mă gândeam că există posibilitatea să vă fi adus aici – presupunând că a venit cu voi. Am venit cât am putut de repede cu maşina, apoi cu motocicleta cu tălpici. Am lăsat-o în pădure şi restul drumului l-am făcut pe jos.

Şi-a încruntat sprâncenele cu un gest teatral şi a suflat fumul pe nările fremătânde.

Lise s-a ridicat şi a pornit spre bucătărie. A urmărit-o cu privirea, dar nu a schiţat nici un gest pentru a o opri.

– Ce ai de gând să faci? l-am întrebat, cu gândul de a-l ţine cât mai mult de vorbă.

Oare unde dracu' era Peterson?

– N-ai idee prin ce am trecut după ce aţi plecat de la petrecere. Dimineaţa au găsit cadavrul lui Gunter. Iar eu eram încă acolo. A fost îngrozitor. Se lăsa antrenat în discuţie; în anumite privinţe avea un comportament foarte efeminat. S-au purtat grosolan cu mine, ca şi cum relaţia specială dintre mine şi Gunter ar fi putut fi ştearsă atât de repede. Mi-au spus pe şleau că sunt în plus...

– Cine anume?

– Toţi babalâcii – Kottmann, St. John şi ceilalţi militari ramoliţi cu pieptul plin de medalii, care au pierdut războiul acum... treizeci de ani. Fierbea de ură, ambalându-se cu fiecare cuvânt rostit. Şi sud-americanii ăia soioşi, cu părul negru năclăit de briantină şi cu uniforma plină de fireturi... M-am pomenit deodată că ei sunt cei care comandă, iar eu, a cincea roată la căruţă.

A scuturat scrumul pe podea şi şi-a mângâiat arma, ca şi cum gestul ar fi avut darul de a-l linişti. Lise s-a întors şi s-a aplecat asupra mea, apăsându-mi un prosop umed pe frunte.

– Deci, pentru ce ai venit aici? l-a întrebat cu răceală.

– Am venit să te iau cu mine şi să te duc înapoi. Dacă o să mă vadă cu tine, îmi vor da ascultare.

Vocea îi trăda teama.

– Eşti un idiot, l-a repezit Lise. Ce le pasă lor de mine? Ce sunt pentru ei fără Gunter? Nimic. Ai făcut atâta drum de pomană. Idiotule!

– Te înşeli, Lise, a zis Siegfried, încercând să se stăpânească. Vei vedea. După ce te voi duce înapoi, vor fi nevoiţi să-şi reconsidere poziţia. Oamenii mei nu sunt nişte oarecare. Îşi vor da seama de ce am putea face noi pentru Mişcare. Vei vedea...

Şi-a aprins o altă ţigară.

Lise s-a sprijinit cu un gest posesiv de umărul meu. Siegfried a urmărit-o cu coada ochiului şi s-a încruntat imperceptibil.

– Ce te face să crezi că mă voi întoarce cu tine? Ce mă aşteaptă pe mine la München? Soţul meu a murit, iar tu eşti un poponar ridicol şi îngâmfat... o greşeală a naturii...

– O să vii...

– Mă voi duce cu John, oriunde merge el...

Vocea începea să capete accente stridente; se agăţa de mine ca de o ultimă speranţă. Siegfried s-a întors lângă şemineu şi a rămas cu privirea aţintită asupra flăcărilor. Lise s-a apropiat de el.

– Pleacă. Lasă-ne în pace. Du-te şi înfruntă-i singur pe ceilalţi pederaşti.

A început să vorbească în germană, încleştându-şi mâinile pe spatele lui Siegfried.

Bărbatul s-a întors fără un cuvânt şi a lovit-o în coaste cu arma, tăindu-i respiraţia. Lise s-a prăbuşit la podea, sufocându-se. Siegfried pipăia puşca în căutarea trăgaciului; era limpede că intenţiona să tragă în ea. M-am aruncat asupra lui, încolăcindu-i picioarele. Siegfried s-a prăbuşit în genunchi cu un ţipăt, izbindu-şi rotula de pardoseala de piatră. Cu o mişcare bruscă a răsucit arma care m-a lovit peste nas. Ochii mi s-au umplut de lacrimi. În timp ce zăceam prăbuşiţi pe podea, uşa s-a deschis şi în cadrul ei a apărut Peterson, care râdea cu gura până la urechi.

Eu zăceam pe spate, deasupra lui Siegfried. Lise era puţin mai încolo, plângând în hohote. Peterson ne privea îngăduitor.

– Caraghioşilor.

Siegfried a încercat să se ridice în picioare. Cu o lovitură scurtă, Peterson l-a lovit în testicule şi neamţul s-a prăvălit pe podea, încovrigat ca un crevete uriaş. Peterson l-a lovit încă o dată, făcându-l să dea ochii peste cap. Siegfried şi-a pierdut cunoştinţa, capul i s-a lăsat moale pe marginea de piatră a căminului.

Peterson s-a aplecat şi m-a ridicat în picioare.

– Îţi curge sânge din nas. Dumneata te simţi bine? a întrebat brusc, întorcându-se spre Lise.

Ea a încercat să se ridice, dar imediat a gemut de durere. Avea faţa pământie, marcată de efort.

– Mă doare.

Am îngenuncheat lângă ea.

– Las-o în pace, a intervenit categoric Peterson. Probabil că s-a ales cu o coastă fisurată de pe urma rahatului ăstuia pe care tocmai l-am transformat în soprană. Las-o acolo unde e. Se ridică ea când trebuie să meargă la toaletă.

A ridicat prosopul ud şi l-a aruncat lui Lise.

– Mulţumesc, a gemut ea.

Peterson nu a catadicsit să-i răspundă.

– Pe unde-ai umblat?

– Mă congelam pe-afară. L-am observat pe idiotul ăsta când venea dinspre pădure. Ducea puşca de parcă ar fi fost o sticlă de şampanie. Am ieşit

şi m-am pus pe aşteptat, pentru că voiam să văd ce are de gând – am ascultat la uşă, dar nu-mi imaginam că o să fie atât de încet. A aruncat o privire dispreţuitoare omului de la picioarele lui, care începea să dea semne de viaţă. Scârnăvie, a bombănit.

Siegfried şi-a pipăit testiculele şi s-a ridicat cu multă greutate în şezut. Peterson s-a apropiat de el, făcându-l să se retragă, terorizat, mai aproape de foc.

– Să nu-l mai loveşti! a strigat Lise.

– Taci dracului din gură. Veziţi de problemele tale. Nu-ţi mai face griji pentru cretinul ăsta.

S-a aplecat şi l-a săltat pe Siegfried, aşa cum un halterofil ridică halterele. Siegfried s-a frânt de mijloc, apăsându-şi mâinile pe pântece. Peterson şi-a înfipt mâna în claia de păr auriu şi l-a tras până la canapea. Faţa delicată era scăldată în lacrimi. Mutriţa de june prim se scofâlcea văzând cu ochii.

– Pentru ce ai venit?

– Pentru Lise, a îngăimat Siegfried. Vă propun un târg. Daţi-mi-o pe Lise şi nu le voi spune unde vă ascundeţi. Veţi putea pleca...

– Ce târg? Tu stai aici cu ouăle în mână, nu eu. Eşti nebun. Uite despre ce târg este vorba şi te rog să ciuleşti bine urechile. Ne spui ce se petrece la München şi poate că îţi vom cruţa viaţa – ce spui, batem palma?

Peterson s-a dus în bucătărie. Am aşteptat câteva clipe până s-a întors.

– Ne caută?

– Nu ştiu.

– Vor trimite oameni pe urmele noastre?

– Nu ştiu.

Peterson a luat mâna lui Siegfried într-a lui şi a întors-o cu palma în sus. Cu o mişcare fulgerătoare şi-a trecut mâna cealaltă peste mâna lui Siegfried, care a tresărit violent. În palma deschisă se căsca o rană adâncă, dreaptă, provocată de lama ascuţită a unui cuţit de curăţat zarzavat. M-am ridicat, sprijinindu-mă de braţul canapelei. Lise privea cu ochii măriţi de groază. Palma albă s-a umplut de sânge.

– Au de gând să trimită oameni pe urmele noastre? Siegfried, ai fost urmărit? a întrebat Peterson calm.

Eu eram prea copleşit de durere ca să-mi mai pese de coastele lui Lise sau de rana din palma lui Siegfried. În definitiv, nu era decât o tăietură superficială. Ceea ce m-a şocat însă a fost calmul cu care acţionase Peterson.

– Şi încă ceva? a continuat Peterson. Cine-i va lua locul lui Herr Brendel?

– Bănuiesc că Herr Kottmann, a croncănit Siegfried.

Când m-am apropiat puţin de Siegfried, am simţit mirosul de sânge proaspăt.

– Şi ce se va alege de gaşca ta?

– Kottmann şi ai lui încearcă să ne forţeze să ieşim din joc.

– Mi se pare un lucru inteligent.

– Nu înţelegeţi.

– Iar tu voiai să o duci pe Frau Brendel înapoi, în chip de trofeu, ca să le demonstrezi ce tipi serioşi sunteţi voi. A clătinat din cap. Doamne, ce patetic.

S-a întors în bucătărie, iar eu am pornit după el. L-am găsit preparând cafeaua.

– Se împute treaba, a zis. Nu are sens să încerci să-ţi păstrezi mâinile curate, pentru că, practic, e imposibil să nu te murdăreşti. A scos nişte ceşti şi le-a pus pe masă. Oamenii sunt atât de slabi.

– În afară de tine.

– Ah, eu... eu sunt o pasăre de pradă.

Peterson i-a legat mâinile lui Siegfried la spate şi l-a întins pe canapea. După ce am băut cafeaua, ne-am culcat cu toţii. Era trecut de şapte. M-a trezit un zgomot neaşteptat. Peterson îl urmărea cu ochii larg deschişi pe Siegfried, care izbutise să se ridice în picioare şi încerca să deschidă uşa de la intrare. Costumul argintiu era pătat de sânge închegat şi avea încă mâinile legate la spate.

Peterson şi-a dus degetul la buze, făcându-mi semn să tac. Siegfried a reuşit, în sfârşit, să deschidă uşa şi s-a furişat afară. Ne-am ridicat şi ne-am dus la uşă. Siegfried se depărta anevoios, împiedicându-se la tot pasul în zăpada adâncă, acoperită cu o crustă de gheaţă. Îi era greu să-şi menţină echilibrul având mâinile legate. Soarele străpungea timid norii cenuşii, reflectându-se în costumul argintiu. Semăna cu un soldăţel de plumb sau cu un astronaut venit de pe altă planetă. Se grăbea spre lizieră. A căzut de câteva ori, târându-se în genunchi, ca o sălbăticiune rănită. L-am urmărit cu privirea până ce s-a făcut nevăzut la adăpostul copacilor şi al troienelor de zăpadă.

– Lasă-l să plece. O să vină înapoi. Nenorocitul nu are cum să-şi elibereze mâinile. Peterson a căscat şi şi-a întins braţele deasupra capului. Sunt prea obosit ca să alerg după el.

A intrat înapoi în cabană şi s-a oprit în faţa lui Lise, privind-o insistent.

– A trecut prin multe, am spus.

– Asta-i place. Atunci e în elementul ei. Bate-o, rupe-i coastele, învineţeşte-i cu sadism ochii. Ocupă-i mintea cu ceva. N-ar crâcni nici dacă ai tortura-o lent, până la moarte.

– Mai bine ai tăcea din gură.

– Te-ai culcat cu ea?

– Are vreo importanţă?

– De-acum este greu de spus.

S-a dus la biblioteca încastrată în peretele opus al camerei şi şi-a plimbat degetul pe rafturi până a dat de un volum gros şi uzat. L-a scos şi a suflat peste copertă, stârnind un norişor de praf.

– Freud, Freud ar fi fost fascinat de tine şi de Lise. I-aţi fi oferit un subiect palpitant de psihanaliză.

– Prostii, am zis.

– Dumnezeule, eşti un monstru, a îngăimat Lise.

– A, ia te uită cine s-a trezit. Ce mai faci, nebunatico?

– John, spune-i să tacă.

Lise a încercat să se ridice în capul oaselor, strâmbându-se de durere.

– Ce joc jucăm acum? John împotriva lui Olaf? Madam, mă plictiseşti. Eşti o femeie nevrotică ce poate fi sau nu sora lui Cooper. Mie nu-mi mai pasă, oricare ar fi adevărul. S-a apropiat de ea şi i-a aruncat cartea pe genunchi. Nu-mi doresc decât să scap cât mai repede de tine. Citeşte-o. Omoară-ţi timpul, a adăugat arătând spre carte.

– Monstru blestemat, a izbucnit Lise după ce Peterson a urcat la etaj. Îmi dădeam seama că îi lipseau pastilele, ceva care să o calmeze. Soţul meu a murit. Pe Siegfried l-a rănit cu cuţitul. Iar pe mine mă dor îngrozitor coastele, John, ceva nu e în regulă aici, înăuntru.

După-amiază a început să viscolească din nou, vântul sufla dinspre munte. Lise sedea lângă şemineul din bucătărie şi fuma o ţigară. Ochii goi, lipsiţi de expresie, priveau jocul flăcărilor.

– Cred că ar trebui să mergem după el, a zis Peterson. Dacă îl prinde înserarea acolo, în pădure, s-ar putea să nu mai nimerească înapoi.

Ne-am pus pulovere de-ale lui Brendel, ne-am înfăşurat în paltoane şi ne-am tras fularele peste nas. Zăpada ne biciuia feţele, arzând fiecare petic de piele dezgolită. Am pornit spre liziera în care dipăruse Siegfried. Se înserase şi ne mişcam repede. Când am ajuns la marginea pădurii, gâfâiam şi eram lac de sudoare.

Am găsit repede motocicleta cu şenile, însă nu se zărea nici urmă de Siegfried. Totul fusese acoperit de un strat de zăpadă.

La vreo douăzeci de picioare mai departe, am descoperit încă trei motociclete cu şenile, parcate frumos una lângă alta şi pudrate cu un strat de zăpadă.

Peterson şi-a tras fularul de la gură.

– Am impresia că am pierdut partida. Nu i-am auzit venind.

A examinat iritat vehiculele, apoi a tras un picior într-unul şi i-a întors spatele nemulţumit.

Soarele se ascunsese deja după culmile înzăpezite. După ce am rătăcit puţin printre copacii cuprinşi de umbrele înserării, l-am descoperit pe Siegfried.

Peterson a fost cel care, practic, s-a împiedicat de el. Moartea îl surprinsese prăbuşit în genunchi, cu mâinile legate încă la spate. Peterson s-a poticnit de el ca de un animal împăiat şi cadavrul îngheţat s-a răsturnat în tăcere, fără să-şi schimbe poziţia. Peterson a scăpărat un băţ de chibrit şi l-a apropiat de capul lui Siegfried. Partea posterioară a craniului fusese pulverizată. *Le coup de grace...*

– A fost executat, a murmurat Peterson.

Ne aşteptau în cabană. Costumele impermeabile zăceau aruncate de-a curmezişul mesei, lângă care trona o sacoşă de voiaj voluminoasă, din pânză kaki. Şedeau calmi, discutând pe ton scăzut. Lise se cuibărise într-un fotoliu adânc. Era foarte palidă şi trasă la faţă, cu privirea golită de orice expresie.

Când am intrat, unul dintre ei, un tip cu părul tuns scurt şi ochi albaştri, s-a ridicat şi a aşteptat până ce ne-am descotorosit de paltoane.

– Bună seara. Se pare că v-ar prinde bine nişte coniac.

Un alt bărbat ne-a oferit câte un pahar plin.

– Luaţi loc, vă rog.

Ne-am conformat fără să scoatem o vorbă.

Primul bărbat, care părea mai în vârstă decât însoţitorii săi, a scos din buzunar o pipă şi un săculeţ din material impermeabil, plin cu tutun. Şi-a umplut tacticos pipa şi a aprins-o, trăgând mulţumit câteva fumuri. După ce s-a convins că pipa ardea bine, a început să gesticuleze cu ea, subliniindu-şi cuvintele ca un profesor conştiincios. Toţi trei aveau feţe trase parcă la indigo, impenetrabile şi lipsite de personalitate, ca ale unor androizi.

– Domnilor, a început să vorbească cel cu pipa, străduindu-se să nu o scape dintre dinţii strânşi, am venit să vă conducem – pe dumneavoastră şi pe Frau Brendel – înapoi la München. Pentru prima parte a drumului v-am

asigurat noi mijloacele de transport. Restul călătoriei îl veţi face într-o limuzină care vă aşteaptă. Va trebui să aveţi încredere în noi, a adăugat, scoţând pipa din gură.

– Cine v-a trimis? a întrebat Peterson.

– Nu vă pot spune, domnule.

– Nu sunteţi nemţi, nu-i aşa?

– Îmi pare rău, domnule. Fără comentarii. Ar fi mai bine să vă savuraţi coniacul înainte de a porni la drum.

– Bagă-ţi coniacul în fund, frumosule.

Peterson a sărit în picioare şi s-a dus să-şi încălzească mâinile la focul din cămin.

– Domnule Peterson, nu are rost să fiţi grosolan. Noi nu ne facem decât datoria.

Tipul părea să aibă în jur de treizeci de ani, însă avea o privire matusalemică, de parcă ar fi avut două mii de ani. Mi-l imaginam fără dificultate jucând zaruri la picioarele crucii lui Iisus sau înfundând cuptoarele de la Dachau ori torturându-şi semenii în vremurile sumbre ale Evului Mediu – făcându-şi doar datoria, îndeplinind ordinele, ca şi cum...

– Ei bine, frumosule, ai făcut o treabă mediocră, ca să nu zic de c... Am dat în pădure peste un ditamai buşteanul. Până în aprilie o să încolţească şi o să împută tot locul.

– O, nu... Lise s-a întors către mine cu ochii măriţi de groază. O, nu...

Cei trei bărbaţi ne priveau cu ochi impasibili.

Peterson s-a întors către Lise.

– O, da. O, da, nebuno. Îi fi pierdut tu un soţ, dar ai pierdut şi un poponar.

Lise a început să hohotească din nou, apăsându-şi mâna pe coaste.

Am luat paharul şi l-am dat peste cap.

Unul dintre bărbaţi a tras fermoarul genţii de voiaj şi a scos la iveală un costum de schi bleumarin. Mi l-a întins, apoi i-a dat unul şi lui Lise. Peterson îl studia pe al lui cu o privire încruntată.

– Plecăm peste o jumătate de oră.

Necunoscutul şi-a pus pipa jos şi şi-a privit ceasul. Ceilalţi doi au făcut întocmai. Peterson a urcat la etaj, urmat de doi dintre ei.

– Ajută-mă, a spus Lise.

Rămăsesem singuri lângă focul aproape stins. Lise se chinuia să-şi îmbrace costumul, luptându-se cu lacrimile care-i şiroiau pe obraji. Respira greu.

– John, cine sunt ăştia? a şoptit. Ce se va întâmpla cu mine?

– Nu ştiu.
– Crezi că au de gând să ne facă vreun rău?
– Nu cred.
– L-ai văzut pe Siegfried?
– Da.
– Ei l-au ucis?
Un muşchi îi zvâcnea spasmodic în obraz.
– Bănuiesc că ei.
– Mi-e frică, a şuierat, agăţându-se disperată de braţul meu.
– Şi mie.

Limuzina – un Mercedes incredibil de lung şi de luxos – ne aştepta aşa cum ne promiseseră. Era o noapte rece şi umedă, învăluită în ceaţă. Când am coborât pe drumul forestier, şoferul ne-a semnalizat cu farurile care străpungeau timide pâcla densă. Luna se furişa printre nori asemenea unei lanterne uriaşe. Am urcat tăcuţi în limuzină. Imediat ce ne-am instalat pe bancheta din spate, Lise s-a lipit de mine.

Eram extenuat, însă nu puteam închide ochii. Lângă mine, Peterson sforăia în surdină. Tot drumul am rămas cu privirea aţintită în noapte. Puţin înainte de a ajunge la München a început să plouă. Aşteptarea luase aproape sfârşit.

Ploaia răpăia pe străzi, întinând zăpada şi gonind-o grăbită spre gurile de canal. Deşi zona mi se părea vag cunoscută, mi-au trebuit câteva minute până să o localizez. Trotuarele erau luminate din loc în loc de becuri anemice, care dispăreau în beznă imediat ce limuzina aluneca pe lângă ele. Ne aflam în cartierul Schwabing.

Am simţit că mi se accelerează respiraţia şi m-am întors contrariat spre Peterson care privea absent pe geamul opus.

– Ne duc la Roeschler. Suntem salvaţi... ăştia sunt tipii cei buni.

Peterson s-a întors calm şi şi-a mângâiat tacticos mustaţa, dând din cap.

– Într-un fel, se potrivesc toate. Se adună la un loc şi capătă sens. Aşa trebuia să fie... deşi nu-mi dau încă seama cum. În regulă, Roeschler şi-a trimis oamenii să ne aducă înapoi în siguranţă, dar de ce a fost nevoie să-l ucidă pe Siegfried? De ce a făcut-o el în locul lui Kottmann? A clătinat din cap şi şi-a frecat nasul cu dosul mâinii. Să sperăm că vom primi o explicaţie.

Maşina rula încet pe aleea din spatele casei lui Roeschler. De îndată ce am ajuns în faţa uşii, cei trei bărbaţi au sărit din maşină şi au deschis portierele,

ajutându-ne să coborâm. Rafalele de ploaie biciuiau zidurile de cărămidă, se scurgeau de pe streşini, ne izbeau în plină figură, mânate de vântul prins în capcana aleii strâmte. Mi-am petrecut braţul după umerii lui Lise şi am ajutat-o să urce cele câteva trepte ce duceau spre intrarea din spatele casei. O umbră s-a desprins din întunericul ce învăluia locuinţa şi uşa s-a deschis fără zgomot. În bucătărie ne-a întâmpinat o lumină caldă, primitoare. Roeschler, căci el era cel care ne deschisese, ne-a invitat repede înăuntru, în casa aceea de pace şi siguranţă. Lise şi cu mine am traversat bucătăria şi am intrat în salonaşul în care-l cunoscusem pe Roeschler cu ocazia primei noastre vizite. Pisicile se întindeau leneşe la căldura focului vesel din cămin. Din când în când, câte un ochi de geam vibra sub picăturile repezi de ploaie. Ferestrele cu obloanele trase abia lăsau să se filtreze pe stradă lumina anemică a lămpii.

Eram singur cu Lise. Ceilalţi erau ocupaţi cu căratul bagajelor în bucătărie şi păreau să ne ignore cu desăvârşire. Am ajutat-o să-şi dezbrace costumul de schi, iar ea m-a strâns o clipă în braţe. Îi simţeam răsuflarea caldă pe faţă. Am tresărit involuntar. Lise s-a tras înapoi şi s-a oprit în faţa şemineului. Blugii strâns mulaţi pe corpul adolescentin o făceau să pară un puştan. Flăcările îi luminau profilul fin şi ochii umbriţi de tristeţe. Privind-o, îmi dădeam seama că îmi era peste puteri să mă stăpânesc – o iubeam atât de mult, încât nu credeam că o voi putea uita vreodată. Nu mai avea importanţă dacă era bună sau rea, sau ţicnită, sau dacă era în realitate Lee sau Lise.

Trecuse de miezul nopţii când ne-am adunat toţi în salon. Peterson s-a oprit lângă cămin. Lise şedea pe jos, lângă un fotoliu descleiat, acoperit cu o husă uzată. Roeschler ne-a servit cu câte un păhărel de rachiu, apoi s-a instalat în balansoarul lui vechi. Purta un jerseu de lână şi mângâia cu gesturi mecanice cele două pisici cuibărite pe genunchi. Aerul era impregnat de un miros pătrunzător de pisică.

– Sunt încântat că v-aţi întors sănătoşi şi nevătămaţi, a murmurat Roeschler. Tu te simţi bine, dragă?

Lise a dat tăcută din cap.

– S-ar putea să aibă o coastă fisurată, a intervenit Peterson. Răposatul Herr Hauptmann i-a tras vreo câteva cu patul armei. Dar e o fată rezistentă şi a suportat durerea fără să crâcnească. Nu-i aşa, nebunatico?

Roeschler a mângâiat pisicile şi balansoarul a scârţâit încet.

– Vă asigur că aici vă aflaţi în absolută siguranţă. Panica declanşată de descoperirea cadavrului lui Herr Brendel – îmi pare rău, dragă Lise – deci panica s-a domolit. Permiteţi-mi să vă explic.

Peterson era extrem de prost dispus. Îl trădau comportamentul, amărăciunea din glas, ţinuta cocârjată.

– Am impresia că trebuie să ne pregătim pentru ce-i mai rău.

– Domnule Peterson, mă tem că aveţi dreptate. Dar aveţi încredere în mine.

Peterson a râs sumbru şi s-a apropiat de fereastră, privind ploaia măruntă de afară.

– Roeschler, dumneata ceri imposibilul. Încredere. Luna de pe cer. Un om cinstit.

– Domnul Peterson are un fler aparte, ne-a explicat Roeschler. Şi, în felul lui, are dreptate. Bănuiesc că de-acum a ghicit că v-am spus chiar tot adevărul. Lise, a zis, trăgând aer în piept, eu sunt cel care l-a ucis pe soţul tău – vechiul meu prieten. Trebuia să moară, era unicul mod de a-l opri. A fost un om rău.

A privit-o, fără a-şi lua mâinile cu pielea uscată de ani, de pe pisici.

– Dumneata? a întrebat Lise indiferentă. Dumneata l-ai omorât?

– L-am executat.

– Mă tem că nu sesizez diferenţa.

Mă aşteptam la o izbucnire din partea ei; spre surprinderea mea, părea extrem de detaşată.

– Faţă de tine, John, trebuie să recunosc că nu sunt chiar o bătrână victimă neajutorată, o simplă unealtă a lui Ivor Steynes, aşa cum te-am lăsat să înţelegi. În jargon profesional sunt ceea ce se cheamă un agent dublu – scuză-mi melodramatismul. Există cel puţin trei nazişti care sunt convinşi că sunt de-al lor, Brendel mă considera un aliat. Încredere. El avea încredere în mine – acesta este singurul mod în care îi pot fi într-adevăr de ajutor colonelului Steynes. Nu sunt un simplu observator al Mişcării – ei cred că sunt implicat efectiv.

– Şi-atunci cum rămâne cu povestea Trandafirului Alb? a întrebat Peterson, adresându-se parcă ferestrei. Cum rămâne cu sărmana soţie evreică?

Degetele lui Roeschler s-au crispat în blana pisicii. Animalul l-a fulgerat cu privirea şi a scos nişte gheare sidefii.

– Domnule Peterson, deocamdată asta nu are importanţă. E suficient să ştiţi că sunt un Ianus, un om cu două feţe, care face ce poate într-o societate dominată de nazişti vechi şi noi. Pretutindeni există nazişti – printre judecători, ofiţeri de poliţie, directori de companii, oficialităţi politice, dascăli, începând de la grădiniţă şi până la universitate – şi, pentru a putea supravieţui printre ei, am fost obligat să mă prefac a fi unul de-ai lor. Trăsăturile i se înăspriseră,

izgonind aerul de bonomie cu care ne obişnuise. Acum, că v-am spus toate acestea, daţi-mi voie să vă explic ce s-a petrecut. După ce au descoperit cadavrul lui Brendel, iar menajera m-a găsit legat de patul meu din dormitor, am fost convocat la o consfătuire organizată de Alfried Kottmann în casa ta, Lise. E un tip ambiţios care de obicei vrea mai mult decât poate în realitate. A luat o înghiţitură de rachiu, apoi a întins mâna după vasul cu nuci, a potrivit una în spărgător şi i-a zdrobit coaja. Kottmann, sprijinit bineînţeles de St. John, a fost ales liderul facţiunii conduse de Brendel fără a întâmpina mari dificultăţi. Marea calitate a lui Alfried este şiretenia. A rezistat multă vreme. Cu toate că de la bun început a existat convingerea că voi doi l-aţi asasinat pe sărmanul Gunter şi ne-aţi luat ostatici pe mine şi pe Lise, el a întrevăzut imediat o şansă nesperată de a scăpa de Siegfried, punându-i lui în cârcă crima. Motivul? Siegfried voia să ia locul lui Brendel în fruntea facţiunii ori Kottmann era gelos pe el din cauza lui Lise. În realitate, motivul nu are prea mare importanţă. Ceea ce a contat cu adevărat a fost faptul că uciderea lui Brendel oferea vechii gărzi prilejul de a-l înlătura pe Siegfried şi astfel de a scăpa de toţi diletanţii, cum îi numeşte Kottmann.

– Vorbeşti serios? a întrebat Lise, care părea mai stăpână pe sine. Exista într-adevăr o luptă pentru putere? Cât sunt de proşti...

– Exact, a existat o luptă, dar în nici un caz una prostească. Kottmann a reuşit să-i convingă pe ceilalţi că Siegfried fusese unica verigă slabă din cadrul Mişcării. În ceea ce o priveşte pe Lise, nu era încă hotărât – însă înclina să se pronunţe şi pentru înlăturarea ei. De ce să-şi asume un risc inutil lăsând-o în viaţă? Cine putea spune cât de multe ştie şi cât era dispusă să divulge? Exista pericolul potenţial ca odată cineva să plece urechea la ce spune şi să o şi creadă.

Mi s-a dat ordin să mă ocup de lichidarea lui Siegfried. Spre marele meu noroc, chiar înainte de a pleca la întrunire am primit un telefon de la el. Era în pragul isteriei. Era disperat, voia cu orice preţ să o găsească pe Lise, îndruga tot felul de prostii, exact aşa cum mă aşteptasem. I-am destăinuit unde vă aflaţi, l-am încurajat să se ducă la cabană, să negocieze cu voi, să ajungă la o înţelegere şi să se întoarcă, triumfător, împreună cu Lise.

Peterson a început să râdă din nou. Cine era fiecare în realitate?

– Prostul a fost de acord. Dacă nu mi-ar fi propus Kottmann să-l înlăturăm pe Siegfried, atunci i-aş fi sugerat-o chiar eu. Siegfried era veriga slabă atât din punctul de vedere al naziştilor, cât şi din cel al meu personal. Reprezenta un pericol pentru noi toţi.

Kottmann a fost mai puţin interesat de voi doi, oricât de enervanţi aţi fost. După ce nu a reuşit să dea de urma voastră pe căile obişnuite, şi-a imaginat că, în sfârşit, a reuşit să bage frica în voi şi v-aţi dat la fund. Când i-am sugerat să nu o înlăturăm şi pe Lise, a stat în cumpănă – în ochii celorlalţi ar fi părut o crimă comisă cu sânge rece – aşa că a dat înapoi şi mi-a spus că vom relua discuţia după ce voi reuşi să o aduc înapoi la München. Roeschler s-a întors către Lise. Draga mea, îţi repet că aici eşti în siguranţă. În perfectă siguranţă. Dar să luăm lucrurile la rând.

Trimiţând câţiva dintre oamenii mei să-l lichideze pe Siegfried, aveam posibilitatea să vă protejez pe toţi trei, în cazul în care Alfried ar fi avut vreun gând ascuns, şi vă puteam aduce înapoi în cel mai scurt timp posibil.

A luat câte o pisică în fiecare mână, s-a ridicat şi le-a aşezat cu grijă pe perna de pe balansoar. A scos un trabuc din caseta de pe bufet, i-a muşcat capătul şi l-a scuipat pe covor. A scăpărat un băţ de chibrit, a lăsat fosforul să ardă, apoi a apropiat flacăra de vârful trabucului, învăluindu-se într-un nor de fum aromat. Ceasul vechi ticăia ritmic în holul cufundat în tăcere.

– În clipa de faţă, a continuat Roeschler, deschizând gemuleţul orologiului, locul lui Brendel a fost ocupat temporar de Kottmann. Siegfried e mort, iar acoliţii lui tineri nu prezintă nici un pericol real. Kottmann e mulţumit. Roeschler şi-a îngăduit un chicot sec şi a reglat arătătoarele de pe cadranul orologiului. Era unu fără trei minute. Un timp va fi ocupat cu organizarea activităţii în America de Sud. Curând se va întoarce la Buenos Aires. Bănuiesc că St. John va mai rămâne o vreme la München. Îl manipulează pe Kottmann ca un păpuşar marionetele, dar îngâmfatul ăla nici nu-şi dă seama. A închis cu grijă gemuleţul ceasului şi s-a întors lângă noi, frecându-şi mâinile. Şi cu asta, am ajuns la voi trei, nu-i aşa? Ne-a aruncat zâmbetul acela de Moş Crăciun, care însă s-a şters de îndată ce a ajuns lângă noi. Şi mă tem că vă aşteaptă momente neplăcute, dar, din păcate, inevitabile. E de datoria mea să clarific întrebările pe care presupun că vi le puneţi cu toţii.

I-am zâmbit lui Lise, dar ea privea undeva, peste umărul meu, aşa cum se uita mama, în tabloul pictat de tata. Se gândea doar la propria ei persoană. Asta-i era firea şi nimic nu i-o putea schimba vreodată.

– Cine este în realitate Lise? a întrebat încet Roeschler, mutându-şi privirea spre Lise care desena arabescuri imaginare cu mâna pe blugii decoloraţi.

Peterson a ridicat brusc ochii de pe trabucul pe care-l ţinea în mână şi a clipit des, de dragul efectului.

– Lise Brendel este, de fapt, Lee Cooper, a zis.

– O, domnule Peterson! a exclamat Roeschler.

Peterson şi-a aprins trabucul şi s-a întors cu faţa spre fereastră.

Roeschler şi-a mişcat nervos degetele pe braţul balansoarului.

– Tatăl dumitale, Edward Cooper, a zis, întorcându-se spre mine, a fost un om extraordinar de curajos, mult mai curajos decât îţi poţi imagina. La intervenţia unui prieten, un anume domn pe nume Arthur Brenner, care l-a cunoscut încă din copilărie şi care a ocupat funcţii de răspundere în cadrul unor agenţii guvernamentale, a fost acceptat în Aviaţia Militară Britanică. Era pilot calificat, firește, şi avea un motiv foarte bine întemeiat să dorească să participe la război.

– Tata dorea să... atenueze, cred că acesta este cuvântul potrivit, impresia creată de ataşamentul bunicului meu faţă de idealurile de război naziste. Se simţea profund afectat, foarte ruşinat de faptul că era fiul lui Austin Cooper. Vorbeam prea repede, conştient de sângele care mi se urcase în obraji. Avea convingerea că, zburând pentru aviaţia militară britanică, va dovedi că a fi un Cooper nu înseamnă neapărat să fii trădător.

– Şi tot mulţumită unor intervenţii speciale, a continuat Roeschler, clătinând din cap, soţia sa, care la vremea aceea era însărcinată, a primit permisiunea de a rămâne alături de el. Poate că era o nebunie, însă tânăra pereche dorea să fie împreună când se va naşte copilul. Pe dumneata, domnule Cooper, te-au lăsat la Cooper's Falls, în grija dădacei, a servitorilor şi a bunicului. Astfel, nu ţi-ai mai revăzut niciodată tatăl sau mama, nemaivorbind de copilul nou-născut. Valurile vieţii şi ale războiului, John. A oftat, a golit paharul şi a rămas o clipă cu privirea aţintită asupra lui. Peterson s-a apropiat şi i l-a umplut în tăcere. Nu se auzea decât ticăitul orologiului. Edward a fost înrolat şi şi-a ocupat locul ca ofiţer al aviaţiei militare britanice. S-a distins în Bătălia pentru Anglia, a fost decorat de premierul Winston Churchill în cadrul unei ceremonii care a fost mediatizată în toată lumea. El nu a fost doar primul dintre eroii americani ai celui de-al Doilea Război Mondial, ci şi un simbol, un element crucial de propagandă în cadrul campaniei de atragere a Statelor Unite în război. A fost întruparea patriotului perfect.

Mă simţeam extenuat. În fond, tata murise de atâta vreme.

– După un timp, soarta a făcut să-şi piardă viaţa. Pentru ultima oară a fost văzut urmărind un Messerschmitt avariat, care încerca să dispară în ceaţă. Pilota un Spitfire, care lăsa în urmă o dâră groasă de fum. Avionul nu a fost găsit niciodată, iar de el nu s-a mai auzit nimic.

– Dar ce s-a întâmplat cu soţia şi fiica lui?

– Ele au preferat să rămână pe durata războiului în Anglia, am intervenit. Era periculos să încerce să revină acasă. Aşa că au rămas acolo.

– Dispuneau de bani şi de relaţii sus-puse, a continuat Roeschler. Făcând abstracţie de durerea provocată de moartea soţului, doamna Cooper ducea o viaţă îndestulată, împreună cu fiica ei. Nu ştiu amănunte despre perioada aceea – doar că într-o bună zi cartierul Belgravia a fost lovit de câteva bombe rătăcite, iar casa lor a fost distrusă. A suspinat şi a început să tuşească. Cadavrul mamei a putut fi identificat cu certitudine. Din păcate, nu acelaşi lucru s-a întâmplat cu fiica. Trupul ei – ca şi cel al tatălui său – nu a fost găsit niciodată. S-au găsit nişte hăinuţe zdrenţuite, păpuşa ei favorită făcută zob, dovezi disparate care lăsau să se înţeleagă că fetiţa, surioara dumitale, Lee, pierise împreună cu mama ei. În ziua aceea s-au petrecut mai multe evenimente soldate cu morţi, aşa că nu s-a pierdut prea mult timp cu căutarea dovezilor care să susţină cu certitudine cele două decese. Au fost luate ca atare şi înregistrate.

Dar s-au înşelat, a continuat Roeschler, fulgerându-ne cu privirea. Fetiţa nu a murit.

Lise a ridicat ochii şi a întrebat calmă:

– Ştii sigur că acesta este adevărul?

Roeschler a dat din cap afirmativ.

– Şi mie de ce nu mi s-a spus niciodată?

Roeschler a oprit-o cu un gest al mâinii.

– Responsabilul cu alarma aeriană, care a ajuns primul la faţa locului după explozia bombei, nu a raportat ce a văzut pentru că i s-a părut probabil lipsit de importanţă. Însă a observat doi bărbaţi care au luat un copilaş dintre dărâmături. Erau tovarăşii lui Edward Cooper. Englezi... aflaţi în slujba nemţilor, care lucrau în cadrul unor organisme politice britanice. M-a privit, aşteptându-mi reacţia. Erau agenţi nazişti, a conchis.

– Nu pricep... am îngăimat. Simţeam cum transpiraţia mi se prelinge la subsuoară. Peterson şi Lise rămăseseră cu privirile aţintite asupra mea. Cum adică, agenţi nazişti... colaboratori ai tatălui meu. Vocea îmi tremura. Vorbeşte odată limpede, pentru numele lui Dumnezeu! am strigat, izbind cu palma în braţul fotoliului. Spuneţi-mi adevărul.

Vocea mi s-a stins într-o şoaptă chinuită.

– John, am spus că tatăl tău a fost un om extrem de curajos. Acesta este adevărul. Şi-a riscat viaţa în acel Spitfire. A luptat într-o ţară inamică. Şi s-a prefăcut a fi altcineva decât era în realitate. A luat poziţie împotriva tatălui

său – toate acestea au necesitat mult curaj. John, tatăl tău, Edward Cooper, a fost agent german – prin naştere, prin educaţie, prin înclinaţie... a fost într-adevăr copilul tatălui său. El credea cu adevărat în ceea ce făcea. Credea într-atât, încât a acceptat să-şi renege părintele în faţa lumii, să pozeze în cineva despre care avea convingerea că este un trădător... un patriot american.

Ochii cu pleoape grele, umbriţi de sprâncene stufoase, albe, s-au fixat asupra mea. Simţeam cum mă lasă puterile şi mă afund în fotoliu.

– Ce-i cu el? a întrebat cineva.

Tatăl meu fusese nazist. Eu însumi proveneam dintr-un cuib de vipere respingătoare. Tata, bunicul. Surioara mea, Lee.

– E extenuat, neajutorat. A fost un şoc teribil şi neaşteptat pentru el.

Am devenit conştient de vocile din jurul meu şi am deschis ochii. Era ca şi cum m-aş fi uitat printr-un telescop întors. Toţi cei din jur îmi păreau mici, învăluiţi în ceaţă, foarte departe de mine.

– Când se va sfârşi totul?

– Curând. E aproape de sfârşit, John. Bea asta.

Am sorbit din coniacul tare şi aspru. Am tresărit violent şi m-am scuturat ca un câine.

– Îmi pare rău, a murmurat Roeschler. Sincer, îmi pare rău. John, mă auzi? Trebuia să afli – ştiai atât de multe... Nu credea nimeni că vei ajunge până aici. De fapt, ai reuşit şi iată la ce am ajuns. Mă auzi? Înţelegi ce-ţi spun?

Am dat din cap.

– Te aud... dacă te înţeleg? Nu sunt prea sigur.

– Continuă, doctore. Era vocea lui Peterson, mai insistentă ca niciodată. Cooper se simte bine acum. E un băiat curajos. Şi-a revenit.

– Edward Cooper a fost un agent-cheie al nemţilor. A apelat la Arthur Brenner să-l introducă într-un loc util, s-a folosit de domnul Brenner, care l-a ajutat din prietenie. Odată ce a fost acceptat în rândurile aviaţiei militare britanice a devenit o sursă de informaţii pentru nemţi, care erau foarte interesaţi de planurile secrete ale Ministerului Aviaţiei. El le raporta cu regularitate celor doi bărbaţi care veniseră la locuinţa lui când s-a produs bombardamentul. A început să tuşească şi şi-a aprins un alt trabuc. Trebuie să ştii că tatăl tău nu a murit deasupra canalului Mânecii. A pilotat avionul până pe coasta Franţei, a aterizat într-un loc prestabilit şi a fost întâmpinat de câţiva agenţi germani de încredere, printre care se afla, firește, şi tânărul Gunter Brendel. El a fost cel care l-a condus pe tatăl tău în Germania. Nu ştiu amănunte despre ce s-a mai întâmplat până la încheierea războiului. Tatăl tău a lucrat o

vreme în Norvegia, pentru organizaţia Quisling, mai târziu a fost trimis în Peninsula Balcanică, apoi la Madrid. Fiul lui Austin Cooper, americanul care fusese cel mai bine infiltrat agent al nemţilor, era ca o fantomă – când aici, când dincolo. Pentru un număr extrem de redus de persoane el era un fel de erou legendar. De ce nu s-au folosit naziştii de succesul lui pentru a-şi face propagandă? De ce nu au făcut paradă de eroul american care fusese în realitate agent german? Erou nazist? Mi-a zâmbit şters, ca şi cum ar fi meditat la meandrele sorţii şi ale istoriei. Toate acestea nu au fost făcute dintr-un motiv foarte bine întemeiat. El nu-şi încheiase misiunea. Aveau nevoie de el pentru anii de după război. Îl ţineau în rezervă pentru vremea când Mişcarea avea să renască. Abia atunci avea să le fie de cel mai mare folos. Mă asculţi, John? a întrebat, privindu-mă cu coada ochiului.

Am dat din cap. Tic-tacul ceasornicului îmi răsuna în urechi ca păcănitul unui ciocan pneumatic. Simţurile îmi erau amorţite, însă îl auzeam.

– Exista un plan pe termen lung. Iar tatăl tău făcea parte din el. Totul depindea de momentul victoriei finale. Dacă ar fi câştigat războiul, atunci ar fi apelat la bunicul tău, Austin Cooper. El urma să devină deputatul partidului în Statele Unite. Însă nemţii au pierdut războiul şi au fost obligaţi să mai aştepte, să-şi refacă forţele. Astfel, rolul pe care trebuia să-l joace bunicul tău a fost preluat de tatăl tău. Era un bărbat încă tânăr. Era în siguranţă absolută – toată lumea ştia că a murit. Naziştii i-au dat o altă identitate, de care urma să se servească cât timp era necesar. La momentul oportun urma să fie desconspirat şi redat patriei sale. Nu clătinaţi din cap, domnule Peterson. Desigur, pare exagerat. Multe lucruri par aşa până se întâmplă cu adevărat. Oamenii se adaptează uimitor de repede la lucrurile exagerate. Istoria este rescrisă în permanenţă. Adevărul este, în cel mai bun caz, relativ. În momentul în care Edward Cooper urma să revină ca un erou în America trebuia să fie cu totul altul, istoria urma să fie rescrisă şi cu siguranţă că ar fi fost considerat altceva decât nazist.

Aceste lucruri sunt extrem de subtile. Poate că ar fi fost numit democrat sau republican, sau chiar socialist ori poate că ar fi fondat o nouă mişcare, Partidul Pan-American... denumirile nu au nici o importanţă. Poate că ar fi fost sprijinit de evrei... ori de negri... sau de sindicate... sau de oamenii de afaceri. Ceea ce contează este elementul de continuitate. Credeţi-mă, planul sud-american ce urmează a fi pus în aplicare nu va fi prezentat lumii ca o revenire a naziştilor. Nici mişcarea africană ce se desfăşoară deja în clipa de faţă. Controlul exercitat asupra rezervelor de petrol din Orientul Mijlociu...

auzim oare vorbindu-se despre naziști? Bineînțeles că nu. Toată lumea știe că naziștii au dispărut de pe fața pământului.

Roeschler zâmbea cu ochii închiși, mângâind alene pisicile care torceau în surdină.

– Unde se află tatăl meu?

– Tatăl tău a stat un timp la Cairo, unde a lucrat împreună cu câțiva supraviețuitori ai războiului, apoi a fost trimis la Paris și în Algeria.

Roeschler a strănutat, înfundându-și nasul în blana pisicii, apoi și l-a șters cu o batistă mototolită.

– Edward Cooper a murit de cancer acum trei ani, în Suedia. Locul lui a fost luat de altcineva. De cine anume? Ce contează. Va exista întotdeauna altcineva.

Am privit în ochii cenușii ai lui Lise. Vedeam în ei întinderi infinite, locuri în care eram convins că nu fusesem și nici nu voi ajunge vreodată. Privirea ei trăda o frică animalică, ascunsă adânc, în subconștient, și aparent uitată. Poate că acesta era modul ei de a se apăra, poate că așa izbutea să supraviețuiască. Sufeream cumplit. Totul în mine, întreaga mea ființă se revolta și mi se părea normal să fie așa. Însă îmi era greu să evaluez durerea din ochii lui Lise, pentru că o consideram insensibilă la asemenea chinuri. Acum îmi dădeam seama că suferea mai cumplit chiar decât mine și m-am cutremurat. Am dat deoparte mâna consolatoare a lui Peterson și m-am apropiat de ea.

– Lee, i-am zis, îmbrățișând-o, nu plânge. Îi simțeam lacrimile curgându-i pe obraji, tremurul genelor pe fața mea. Nu plânge.

S-a agățat spasmodic de mine. Într-un fel, eu eram cel care îi pricinuisem această suferință, eu purtam răspunderea pentru suferințele ei.

– Ne-ai lăsat în aer, doctore, am spus. Ai lămurit povestea tatălui meu – dar nu era vorba doar de asta, nu-i așa? În nici un caz, nu asta era problema principală. Ce s-a întâmplat cu fetița? Ultimul lucru pe care l-am aflat a fost că doi străini misterioși au luat-o cu ei...

– Nu erau niște străini – erau agenți, colaboratori de-ai tatălui tău. A fost o pură întâmplare. Printr-o conjunctură fericită s-au aflat în preajmă când a căzut bomba; altfel, micuța Lee ar fi pierit împreună cu mama ei. Dar ei au luat-o și au dus-o în Irlanda, unde erau mulți simpatizanți, multe cămine cu ușa larg deschisă pentru un oaspete atât de mititel. A stat la țară doi ani, dar, fiind atât de mică, nu și-a mai amintit după aceea de perioada petrecută acolo. Apoi a fost dusă la Bergen, în Norvegia, sub o identitate irlandeză falsă. De

acolo a ajuns în Austria, la familia von Schaumberg, unde a primit identitatea definitivă – Lise von Schaumberg.

Lise a început să hohotească şi s-a prăbuşit din braţele mele în fotoliu.

– Unde era tatăl meu? a întrebat cu vocea gâtuită.

– Draga mea, i-a fost îngrozitor de greu, a spus Roeschler cu blândeţe. Avea viaţa lui şi răspunderi importante faţă de Mişcare. Aşa cum v-am spus, Edward Cooper credea în idealurile ei. Era ocupat cu îndeplinirea angajamentului final, cu transpunerea în fapte a propriului său destin. După moartea soţiei sale a decis să le ofere copiilor lui posibilitatea de a duce o viaţă normală, eliberată de umbra părintelui lor. S-a hotărât să nu mai revină niciodată, pentru a nu vă pune în situaţia de a-l accepta sau a-l respinge. A tăcut, mutându-şi privirea de la mine la Lise. A fost un om puternic şi plin de bunătate. V-a iubit enorm pe toţi trei. Din fericire, planul pe care-l făurise pentru tine, John, şi pentru Cyril s-a îndeplinit aşa cum a dorit el. Aţi trăit aşa cum sperase el, izolaţi de întinderea oceanului, de mitul patriotismului lui şi de trecerea anilor. Ştia că tu şi Cyril v-aţi maturizat şi vă trăiaţi fiecare viaţa. A oftat din adâncul inimii. În ceea ce o privea pe micuţa lui Lee, lucrurile n-au fost atât de simple...

Orologiul a bătut somnoros ora două. Peterson s-a dus în bucătărie şi s-a întors după câteva clipe cu cafetiera şi câteva cești. Pisicile l-au urmărit, clipind leneş. Ploaia continua să răpăie pe ferestre. Viaţa mea se descompunea sub ochii mei, dezvăluindu-şi feţele ascunse.

– Lise, în toţi aceşti ani am simţit povara cumplită de a şti ceea ce ştiam despre tine şi de a fi obligat să păstrez secretul. Stând acolo, în biserică, în ziua în care te-ai măritat cu Gunter, m-am epuizat întrebându-mă dacă erai conştientă în ce te băgai. Mai târziu Gunter mi-a spus că nu ştiai nimic.

– După terminarea războiului de ce nu a fost, pur şi simplu, trimisă înapoi la Cooper's Falls, la bunicul ei? a întrebat Peterson, ţinând vătraiul în mână şi ridicând privirea din foc.

– Daţi-mi voie să vă spun toată povestea. Avem timp suficient până va trebui să plecaţi. Tatăl vostru nu avea de unde să ştie ce i se va cere să facă odată ajuns în Marea Britanie... cu siguranţă că nu se aştepta să i se ordone să se refugieze în Germania şi să-şi dedice viaţa Mişcării...

– Vorbeşti despre el, ca şi cum ar fi fost popă... a murmurat Lee.

– Da, aşa este. Nu este o comparaţie exagerată – chiar asta era. Dacă ar fi fost obligat să servească Mişcarea sub identitate falsă până la terminarea războiului, familia ar fi rămas intactă. Poate că s-ar fi întors cu toţii – soţ, soţie, fiică – în Statele Unite şi ar fi trăit fericiţi până la moarte. Însă el a fost

chemat în Germania să servească Reichul, iar căminul lui a fost pulverizat de o bombă rătăcită. Agenţii germani nu ştiau ce să facă cu fetiţa. Au improvizat, au dus-o în Irlanda, ceea ce nu era prea uşor pentru doi spioni...

Şi iarăşi soarta, destinul, spuneţi-i cum vreţi, a jucat un rol important în toată această întâmplare. Superiorii naziştii ai lui Edward Cooper au aflat destul de târziu ce s-a petrecut şi nu au putut lua legătura cu el pentru a-l întreba ce să facă cu fetiţa care, de altfel, fusese declarată moartă la Londra. Prin urmare au făcut cum au crezut de cuviinţă şi au sechestrat-o. După ce Cooper s-a întors din misiune a fost informat de moartea soţiei sale şi de curioasa supravieţuire a fetiţei. Ce s-a întâmplat când a aflat de soarta tragică a uneia şi de norocul celeilalte? Nu ştiu... tot ce ştiu este că şi-a dat seama că nu va putea avea grijă de ea, că ea trebuia să ducă o viaţă normală, în limita posibilităţilor oferite de acele timpuri şi într-o ţară aleasă de el însuşi. Astfel tu, draga mea, ai devenit Lise von Schaumberg, iar tatăl tău a luat toate măsurile ca să fie ţinut la curent cu viaţa pe care o duci, deşi nu te-a cunoscut niciodată personal. S-a achitat de toate datoriile sale de părinte însă a renunţat la bucuriile care decurg din această calitate.

– Gunter l-a cunoscut pe tata? a murmurat Lee.

– Desigur. L-a cunoscut când a traversat canalul Mânecii. A lucrat împreună cu el.

– Eu l-am întâlnit vreodată?

– Nu, cred că nu.

– Tata a fost de acord cu căsătoria mea?

– Era mulţumit de viaţa pe care o duceai. Îl respecta pe soţul tău.

– O, Doamne, a zis Lee, îngropându-şi faţa în palme şi închizând ochii.

Îşi clătina capul înainte şi înapoi, gemând fără să articuleze un cuvânt, zdrobită de teroare, de mâhnire şi de deziluzie, plângându-şi speranţele pierdute şi viaţa oropsită. După un timp hohotele s-au calmat şi Lise s-a prăbuşit în sine, cu umerii aduşi, fragilă ca o adolescentă; părea micuţă, tristă şi lipsită de speranţă.

– Până toamna trecută, a continuat Roeschler, întorcându-şi privirea spre pendulă, totul a mers conform planului. Tu şi Cyril habar nu aveaţi de toate acestea. Lise era destul de mulţumită. Poate că era o tânără modernă puţin dezorientată, dar nu mai mult decât alte femei. Nu reprezenta o ameninţare pentru Mişcare, pentru că nu era absolut deloc interesată de activitatea politică a soţului ei. Gunter era conştient de faptul că mariajul lui era departe de a fi perfect, dar pentru el relaţia cu tine, Lise, era importantă din

două puncte de vedere – te iubea şi te considera foarte importantă în sensul asigurării continuităţii în cadrul Mişcării. Nu conta că tu nu îţi cunoşteai adevărata identitate – el o cunoştea. Pentru el însemnai chiar mai mult decât o soţie. Treburile mergeau perfect în America de Sud; în Africa şi Orientul Mijlociu activitatea era chiar în avans faţă de plan.

– Doctore, dă-mi voie să spun ceva... l-a întrerupt Peterson.

– Fii scurt, domnule Peterson. Nu ne-a mai rămas mult timp.

– A intervenit din nou soarta. Gunter Brendel a plecat la Târgul de la Glasgow ca să încheie un contract privind importarea unei noi mărci de whisky. Dumnezeule, a exclamat, lovindu-şi palma cu pumnul, e aşa de frumos! Pură întâmplare... nu ştie că Cyril Cooper are legătură cu băutura aceia tâmpită pe care încearcă să o obţină la un preţ cât mai mic. De unde putea şti? Numele lui Cyril nu apare nicăieri. Deci, Brendel pleacă la Glasgow, dar nu doar în călătorie de afaceri. Nu, fir-ar să fie! O ia cu el şi pe soţia lui tânără şi dezorientată – e deprimată, are nevoie de o mică vacanţă, ce naiba! Aşa că, ce-şi zice? Ia hai să o întindem la Glasgow, să ieşim din văgăuna asta. Peterson transpira abundent şi pe buze îi juca un zâmbet înfiorător, ca o noapte de junglă. Deci, evadează din văgăună. Acum urmează cel de-al doilea pas al sorţii. Jack Dumfries se înţelege cu Alistair Campbell, un ziarist băgăreţ şi mare amator de băutură, să fotografieze cuplul german. Asta a fost o mutare grozavă din partea directorului general, care abia aştepta să se mândrească în faţa lui Cyril. Perfect. Frau Brendel arată ca o stea de cinema, e superbă, hai s-o tragem şi pe ea în poză.

Iarăşi soarta! E din ce în ce mai frumos. Ne-a privit triumfător, dezvelindu-şi într-un zâmbet dinţii strălucitori. Avea de unde să ştie Dumfries că Cyril va veni pe neaşteptate la Glasgow? Ghinionul. Dacă Cyril ar fi sosit o săptămână, o lună mai târziu, Dumfries poate că ar fi uitat de victoria lui de moment, iar ziarul nu ar mai fi aterizat lângă micul dejun al lui Cyril Cooper. Dar Cyril a ajuns la Glasgow exact în ziua în care apărea fotografia... iar când a dat cu ochii de ea nu s-a gândit la succesul repurtat de Jack Dumfries. Ştiţi ce a văzut? Doamne Dumnezeule, vă puteţi imagina? A văzut-o pe mama lui!

Roeschler îl privea cu o expresie ce aducea a respect amestecat cu teamă. Lee se uita fix, cu gura deschisă. Peterson mi-a făcut cu ochiul.

– Deci, Cyril Cooper a plecat în Germania. Ce era în mintea lui? Nu ştiu. Probabil că nu ştia nimic despre convingerile politice ale lui Gunter Brendel. Nu avea decât fotografia şi o idee abia schiţată în cap. Ce rău putea face punând câteva întrebări?

A luat legătura cu tine, Lee. A început să te agaseze şi ţi-a tras preşul de sub picioare. Te-a întrebat dacă ştiai cine eşti în realitate... iar tu ai fost nevoită să recunoşti că aveai unele îndoieli. A stat de vorbă şi cu dumneata, doctore, şi a făcut atâtea valuri, încât s-a văzut obligat să fugă din oraş. Însă prinsese un fir. Doar Dumnezeu ştie cum a pus totul cap la cap, însă a ştiut să asculte şi a ajuns la concluzia logică... e posibil chiar să fi bănuit ceva despre implicarea tatălui vostru. John, ţii minte că în telegramă spunea ceva despre îngrijirea arborelui genealogic. După ce a pus pe jar toată lumea de aici, acest fiu al lui Edward Cooper a plecat la Buenos Aires şi a stat de vorbă cu Kottmann şi St. John – ascultaţi-mă pe mine, şi-a dat seama despre ce este vorba!

– De ce nu l-au ucis atunci?

Lise arăta ca moartea, cu ochii şi obrajii înroşiţi de plâns, însă era vorba de viaţa ei şi nu exista nimic mai important decât asta.

Răspunsul a venit din partea lui Roeschler.

– Pentru că era fiul lui Edward Cooper. Dacă se decideau să-l ucidă, trebuia să dea socoteală în faţa cuiva.

– Deci, i-a alarmat pe cei din Buenos Aires, i-a expediat o telegramă lui John la Cambridge, iar acesta a pornit imediat spre casa părintească, cu maşina. Cyril ia avionul până acasă, merge la conac şi aşteaptă sosirea lui John. Peterson a ridicat mâna cu degetele răsfirate şi a început să enumere faptele: Deci, John traversează ţara, venind dinspre est. Cyril e deja acasă şi-l aşteaptă. Doi necunoscuţi îl atacă pe John pe autostradă şi-l abandonează, crezându-l mort... iar o altă persoană îl otrăveşte pe Cyril. John supravieţuieşte atacului şi ajunge acasă a doua zi sau noaptea târziu. Nu e nimeni acasă, aşa că se hotărăşte să doarmă în casa de oaspeţi. A doua zi îl găseşte pe Cyril mort... mort de vreo douăzeci şi patru de ore, ucis cam la ora la care sosise John. Probabil că ucigaşul se afla încă în casă atunci când John a intrat şi a presupus că nu e nimeni acolo.

Doctore Roeschler, acel cineva nu se temea că va trebui să dea socoteală cuiva. Şi de atunci au depus toate eforturile să-l ucidă pe John Cooper... dar cu o neîndemânare incredibilă.

Aceştia au fost oamenii lui Brendel. Nu are rost să intrăm acum în amănunte, dar în ultimul timp au murit câţiva dintre ei...

Roeschler a ridicat din sprâncene.

– Eu am omorât la Londra un individ pe nume Keepnews care s-a dovedit a fi unul din cei doi bărbaţi care l-au atacat pe John pe autostradă. Pe celălalt l-a omorât chiar John, la Cooper's Falls. Peterson a oftat din greu şi

s-a întors lângă şemineu, sprijinindu-şi cotul de policioara de deasupra. Şi toate acestea pentru simplul motiv că Lise Brendel e în realitate Lee Cooper – sora lui Cyril şi a lui John...

– Lucrurile nu stau chiar aşa, a intervenit Roeschler. Nu conta a cui soră era. Important era cine era tatăl ei – asta era problema.

Sora mea şi-a şters lacrimile cu colţul tricoului. I-am privit abdomenul dezgolit, mâinile fragile tremurânde. Lee a ridicat privirea şi a rupt tăcerea.

– Ce se va întâmpla cu mine?

Nici unul dintre noi nu a ştiut ce să-i răspundă.

O oră mai târziu sora mea şi cu mine rămăsesem singuri în încăpere şi şedeam pe podea, privind flăcările din şemineu. Roeschler îi înfăşurase toracele în bandaje, în eventualitatea în care ar fi avut vreo coastă fisurată. În timp ce o bandaja pe masa din bucătărie, ne-a spus ce urma să se întâmple, de ce privise cu atâta insistenţă cadranul ceasului. Lee şedea pe masă, dezgolită până la mijloc, cu sfârcurile sânilor mici fremătând, în timp ce Roeschler îi înfăşura strâns coşul pieptului. Avea umerii traşi în spate, ochii închişi, faţa calmă, dar foarte obosită şi îndurerată.

Roeschler ne-a informat că aranjase să părăsim ţara la bordul unui avion de pasageri ce zbura pe ruta München – Londra – New York. La New York urma să fim aşteptaţi de nişte „prieteni" care trebuia să ne conducă până la destinaţie. Ne-a spus că, din moment ce o găsisem pe sora mea, nu mai aveam motive să zăbovim.

– Vreţi să spuneţi că asta a fost? a întrebat Peterson. Că gata, s-a terminat?

– Da, domnule Peterson, a replicat Roeschler, ridicându-şi privirea de pe bandaj. Iar dumneavoastră trebuie să faceţi exact ce vi se spune. Fără mine sunteţi ca şi morţi, şi vă asigur că, de data asta, nu vor mai da greş.

Bătrânelul simpatic pe care îl cunoscusem dispăruse ca prin farmec, făcând loc unui bărbat energic, cu chipul parcă cioplit în piatră. Ne dădea ordine, iar Peterson s-a abţinut de la orice comentariu.

Lee s-a tras mai aproape de foc şi a gemut. Casa era cufundată în tăcere. Roeschler şi Peterson se retrăseseră în camerele de la etaj ca să prindă vreo două ore de somn. Avionul nostru decola la ora şapte, odată cu ivirea zorilor.

– Ce-i de făcut? am întrebat.

Focul abia mai pâlpâia şi prin horn auzeam vuietul vântului şi răpăitul ploii pe acoperiş.

– Diseară sunteţi acasă, a zis calm.

– La tine mă refeream. Tot ce am făcut, din clipa în care ţi-am văzut fotografia la Buenos Aires, a fost ca să dau de urma ta. Am uitat de toate celelalte, nu m-am mai gândit să dau de urma celui care l-a ucis pe fratele meu, nu m-am gândit decât cum să fac ca să te găsesc pe tine. Voiam să te văd cu ochii mei, ca să-mi dau seama dacă eşti într-adevăr sora mea.

– Ai reuşit. Te-am întrebat chiar de la început dacă merită efortul, dacă are vreo importanţă...

A inspirat adânc, strâmbându-se de durere.

– Deci, asta a fost? Te-am găsit. Au murit o mulţime de oameni...

– Soţul şi amantul meu au murit din cauza ta.

– Îmi pare rău.

– Sigur că-ţi pare rău. Dar tu îţi poţi relua viaţa de până acum. Mie nu mi-a mai rămas nimic, nu am la ce să mă întorc... poate doar la Alfried Kottmann şi soldăţeii lui de jucărie.

– Dar îl ai pe Roeschler, nu-i aşa?

– El va încerca să mă împiedice să abuzez prea mult de medicamente. Mă va apăra de oricine ar dori să-mi facă rău. Apoi, am orele de balet. Pot să-mi umplu zilele cu fetiţele de la şcoală. Mă voi întoarce la casa de la ţară unde soţul meu a fost... executat. Până atunci servitorii vor fi curăţat resturile petrecerii. Iar la primăvară vom deschide larg ferestrele şi vom face curăţenie generală.

– Ce-ar fi să vii cu noi?

– Ce vrei să spui?

– Eşti o Cooper. Vino cu mine la Cooper's Falls.

– De ce aş merge?

– Am fi împreună. Ne-am cunoaşte mai bine.

– John, ascultă-mă puţin. Nu vreau să te cunosc mai bine. Mă auzi? Treaba ta dacă mă consideri o Cooper, dacă vrei să mă ai lângă tine ca să mă cunoşti mai bine... nu mă interesează ce vrei. Ai vrut să mă găseşti cu orice preţ. Ai obţinut ce-ai vrut. Din cauza ta viaţa mea nu mai are sens. Nu mai am pe nimeni. Nici pe tine, nici pe Gunter, nici pe Siegfried, pe nimeni. Mi-ai distrus viaţa – nu, nu, ascultă-mă. Ţi-o spun acum sau niciodată. După ce pleci de aici eu voi rămâne singură. Încearcă să înţelegi – aşa vreau eu să fie. Nu vreau să rămâi aici, nu te vreau în apropierea mea. Nu te urăsc, pur şi simplu, vreau să te uit. Nu voi uita cât voi trăi ce mi-aţi făcut tu şi prietenul tău, dar sunt nemţoaică şi sunt puternică pentru că nu am de ales. Eu nu am nimic de regretat. Tu însă da. Ţi-ai încărcat conştiinţa cu ceea ce mi-ai făcut

mie. Eu nu am de gând să te ajut. Nu am de gând să te iert. Voi încerca doar să-mi duc viaţa mai departe, s-o reclădesc din ruine. Mă înţelegi?

Îmi era imposibil să-i dau un răspuns.

– Nu apela la mine pentru înţelegere. Tu ai pierdut un frate. Eu am pierdut infinit mai mult...

– A fost şi fratele tău... am îngăimat.

– Poate că totuşi eşti nebun, a spus calm. Zici că a fost fratele meu. A fost fratele tău. Pentru mine nu era nimic. Ca şi tine, de altfel. Doar un rău imens care mi s-a întâmplat în viaţă. Voi supravieţui, îmi voi impune să supravieţuiesc. Deja am început să îmi revin. Nu plânge. Nu fi prostuţ. Mă faci să mă simt prost. Ajută-mă, te rog, să mă ridic.

M-am ridicat şi i-am luat braţul, ridicând-o de pe podea. Faţa îi era complet lipsită de expresie. Mă privea, stătea lângă mine, dar mă simţeam singur, ca în noaptea aceea când stătusem întinşi unul lângă altul pe pat. Simţeam cum lacrimile îmi alunecă pe obraji.

– Adio, John.

Şi-a ridicat brusc capul şi şi-a apropiat buzele de ale mele. M-a sărutat fără grabă, cu calm, dar cu blândeţe, ca şi cum mi-ar fi făcut o ultimă concesie. Am prins-o uşor de umeri, ferindu-mă să nu-i fac rău şi i-am sărutat uşor obrajii fragezi, ochii şi părul. După câteva clipe s-a retras încet şi s-a desprins din îmbrăţişarea mea. Nu zâmbea.

– Ar trebui să dormi puţin, mi-a spus, îndepărtându-se. Eu nu voi mai fi trează când plecaţi.

În uşa holului s-a oprit o clipă.

– O să te descurci? am întrebat-o.

– Cred că da.

Părea atât de distantă, de britanică.

Am dat din cap.

– Bine.

– Adio, John.

Am urmărit-o ieşind, apoi i-am auzit paşii urcând scara.

– Adio, Lee.

Nu mă mai auzea nimeni. Sora mea, Lee, plecase.

Era o dimineaţă plumburie şi continua să plouă mărunt. Zăpada se topise aproape în întregime şi apa se scurgea învolburată în canal. Afară ne aştepta o maşină, străpungând cu farurile perdeaua de ploaie. Stăteam cu geanta de voiaj în mână, în timp ce Peterson discuta cu Roeschler.

– Să nu te sperii dacă cere tabletele, spunea bătrânul. Dă-i una din cele galbene. O să-l calmeze. Lasă-l să doarmă. Cu vreo jumătate de oră înainte de a ajunge la New York dă-i o pastilă roşie şi una verde. O să-l trezească imediat şi-i vor da o uşoară stare de euforie. Vorbeau despre mine. Deodată am simţit mâna lui Roeschler pe braţul meu. Ai nevoie de odihnă şi de timp ca să poţi vedea totul detaşat. Vei vedea... după o săptămână de repaus te vei simţi alt om. Şi-acum, a adăugat, bătându-mă uşurel pe spate, cu cât plecaţi mai repede, cu atât mai bine.

S-a întors şi i-a strâns mâna lui Peterson.

Mă gândeam la Lee care stătea întinsă într-un pat, undeva prin casă, trează şi tremurând de frig. Mi-am amintit de tot ce-mi spusese şi de ceea ce-i făcusem şi am simţit un nod în gât.

– Ajutaţi-o, i-am spus lui Roeschler.

Şoferul a deschis o umbrelă neagră şi m-a condus la maşină. Peterson se instalase deja pe banchetă.

– Îţi promit.

Maşina a început să ruleze încet pe aleea îngustă. Roeschler a rămas pe scară, urmărind-o cu privirea. Ştergătoarele fâşâiau somnoros pe parbriz. La capătul aleii am întors capul. La una dintre ferestrele de la etajul al doilea al căsuţei s-a aprins o lumină şi perdelele albe s-au tras puţin la o parte. În clipa următoare maşina a dat colţul şi fereastra a dispărut.

Aeroportul era scăldat în lumină, amintindu-mi de sala de clasă în timpul zilelor ploioase din copilărie. Îmi dădeam seama că sunt dezorientat şi confuz şi că fără ajutorul lui Peterson aş fi încurcat probabil totul şi aş fi pierdut avionul. Dar el a avut grijă de tot ce trebuie, abia rostind câte un cuvânt. El a fost cel care a urmărit bagajele, care a prezentat paşapoartele la control şi a vizat biletele. M-am lăsat purtat, m-am abandonat în grija lui, în timp ce gândurile îmi gravitau neajutorate în jurul amintirilor atât de proaspete încă. M-am aşezat pe fotoliul de lângă hublou şi am urmărit picăturile de ploaie prelingându-se pe ochiul de geam, ca nişte lacrimi. Mi-am mâncat micul dejun ca un băieţel ascultător, în timp ce avionul începea să urce prin ploaie, deasupra plafonului de nori cenuşii, spre cerul scăldat de razele strălucitoare ale soarelui. Germania rămânea încet-încet în urma noastră.

Acasă

Mi-am revenit câteva ore mai târziu, când zburam deja deasupra Atlanticului. Începeam să mă simt din nou om. În lumina puternică a soarelui întinderea de apă semăna cu o gigantică placă de metal. Cerul era senin, de un albastru spălăcit. Peterson citea *Playboy*. A observat imediat că m-am trezit.

– Cum te simţi?

– Îmi simt gura încleiată.

– Vrei să bei ceva?

– Uiţi că sunt alcoolic...

– Nu-i nevoie să bei alcool, poţi lua un suc de roşii cu multe condimente.

Am urcat cele câteva trepte care duceau la bar. Ne-am instalat în fotoliile îmbrăcate în piele neagră şi am ascultat muzica dată în surdină. Era varianta pentru pian a cântecului „Where or When". Sorbeam încet sucul de roşii, străduindu-mă să nu mă gândesc când auzisem pentru ultima oară această piesă muzicală.

– Păi... în sănătatea ta, a zis Peterson, sorbind din pahar.

– În sănătatea ta, am zis şi eu.

Peterson a zâmbit şi a clătinat din cap.

Un timp nu a vorbit nici unul din noi.

– Ei, John, a spus după o vreme, nu am realizat mare lucru, nu-i aşa?

– Nu ştiu. Cred că nu.

– Mă întreb dacă Milo Keepnews l-a ucis pe fratele tău.

– Poate că nu vom afla niciodată. Cert este că a încercat să mă omoare pe mine.

Peterson a dat din cap.

– Ce crezi că voia să-mi spună Cyril?

– Cred că în mare parte rezolvase enigma. Probabil gândea la fel ca noi.

– Dar noi la ce ne gândim?

– Cui naibii putem să-i spunem? El îţi putea povesti şi se putea uşura. Dar noi cui naibii să-i povestim? Ne vezi explicând tot ce s-a întâmplat? Nu e vorba că vor râde de noi... nu, pur şi simplu, nu vor înţelege. Ne-ar crede nişte paranoici, care nu văd decât grupuri de conspiratori peste tot. Cum să-i convingem? Să le arătăm cadavrele? Să-l desconspirăm pe Steynes? Să încercăm să-l facem să vorbească pe Roca, la Buenos Aires? Ori pe Maria Dolldorf?

Mi-am amintit de ea şi de jucătorii de golf din parcul Palermo, şi de incendiul care transformase noaptea în zi.

– Nu va vorbi nimeni. E o afacere prea complicată, prea îndrăzneaţă şi prea bine camuflată. A oftat preocupat. Ei ştiu că avem mâinile legate... ştiu că nu-i putem desconspira. Şi totuşi...

– Ce?

– Şi totuşi, de ce au acceptat riscul? De ce ne-au lăsat să plecăm?

– Uiţi că eu fac parte din familie. Cine şi-ar asuma responsabilitatea de a-l ucide pe fiul lui Edward Cooper?

– Dar cine îi trage la răspundere? Cine naiba se află în vârful piramidei?

– Încă un lucru pe care n-o să-l aflăm niciodată.

– Dar de ce au riscat la început, încercând să te omoare şi de ce nu o mai fac acum? Un paradox are întotdeauna o anumită logică. De ce atunci da şi acum nu? Cooper, nu-mi iese din minte gândul că cineva veghează asupra ta.

– Are vreo importanţă?

– Dacă s-a terminat, atunci nu. Absolut nici o importanţă.

– Cum adică, dacă s-a terminat? Ce a mai rămas?

– Nimic. Nu am zis nimic.

Am rămas cu privirea pierdută pe hublou.

– Nu merită, a rupt Peterson tăcerea.

– Ce? am întrebat, dezmeticindu-mă încet.

– Nebuna. De fapt, nu spun că nu merită... probabil că e bună, dacă preferi nebunele. Am spus că nu merită efortul. Stai şi te gândeşti la ea, întrebându-te dacă o vei revedea vreodată, storcându-ţi creierii şi încercând să-ţi dai seama cu ce ai greşit. Dă-mi voie să-ţi spun că nu avea cum să iasă bine. A fost o porcărie de la bun început. Am ştiut-o din clipa în care am auzit de ea.

– Nu înţelegi.

Îmi ardeau obrajii şi începusem să transpir.

– Pe naiba, nu înţeleg... a spus cu blândeţe. Înţeleg. Problema a fost că, de când ai văzut-o, nu ai tratat-o ca pe o soră. Ai venit să-i spui că e sora ta, dar ai ajuns obsedat de ea ca femeie. Te-ai îndrăgostit de ea. Te-ai îndrăgostit din ziua în care ai urmărit-o, la Londra. Ţi-a fost de-ajuns să o priveşti. Dar ce puteam face? Ea era cheia enigmei – nu se mai punea doar problema de a afla dacă era într-adevăr sora ta.

Încearcă să priveşti lucrurile şi din punctul ei de vedere. Nu ştia dacă sunteţi frate şi soră, însă era o femeie nefericită şi probabil că a intuit sentimentele pe care le aveai faţă de ea. Ce putea face? Să zicem că s-a simţit atrasă de tine... dar are propriile ei probleme, legate de descoperirea adevăratei sale identităţi. Aşa cum ţi-am spus, Cooper... e doar o femeie ca oricare alta. O femeie asaltată de diverşi tipi necunoscuţi care pretind că sunt fraţii ei. Însă tu nu te-ai purtat cu ea ca un frate. Nu ştia ce să facă, pentru că habar n-avea ce se petrece – ca şi tine, de altfel. Şi deodată, pac, totul se clarifică într-o singură noapte. Află că e sora ta şi îşi dă seama că, în ciuda gradului de rudenie, tu eşti îndrăgostit de ea. A clătinat din cap şi a golit paharul dintr-o mişcare, proiectându-şi cubul de gheaţă în nas. Nu-i o treabă plăcută. Nu ştiu şi nici nu vreau să aflu ce s-a întâmplat astă-noapte între voi. Dar te sfătuiesc să priveşti lucrurile din punctul ei de vedere. Johnnie, nu-ţi mai plânge de milă, mai bine gândeşte-te la doamna pe care ai lăsat-o în urmă.

– La ea mă gândesc.

– Pe dracu'.

– Are vreo importanţă?

Peterson m-a privit mâhnit.

– Există o credinţă veche potrivit căreia vechii prieteni se vor regăsi cândva, pe un ţărm îndepărtat, ferit de durere şi disperare. Am citit asta undeva mai demult, a încheiat, dregându-şi glasul.

– Eu n-am nimic împotrivă.

New Yorkul strălucea în noapte.

Boeingul 747 îşi croia lin drum spre pista de aterizare, furişându-se printre vălătucii de nori. În aeroportul internaţional Kennedy era cald. În jurul nostru roia mulţimea pasagerilor curselor ce urmau să decoleze. Ferestrele uriaşe erau brăzdate de şiroaie de ploaie. La ieşirea din vamă am fost întâmpinaţi de doi bărbaţi îmbrăcaţi în costume cafenii, cu cravate înguste la gât şi impermeabile din piele. Arătau ca nişte funcţionari bine clădiţi, cu feţe

impasibile, ca şi indivizii care veniseră după noi la cabană, care îl omoraseră pe Siegfried şi ne escortaseră înapoi la München.

– Domnul Peterson? Domnul Cooper? Sunteţi amabili să ne urmaţi? Vă reţinem doar un minut.

Unul dintre ei a pornit înainte, celălalt s-a postat în spatele nostru şi, aliniaţi în această formaţie, am intrat repede într-un birou mic, ce dădea spre una dintre sălile de aşteptare. Geamul era mascat cu o draperie din piele de culoare deschisă. Pereţii vopsiţi în verde erau scorojiţi pe alocuri. În faţa uşii trona o masă de lucru modernă, din ţevi de oţel şi plăci aglomerate de lemn. Era o cameră pustie, o cameră lipsită de viaţă.

– Vă rog, luaţi loc. Vom fi scurţi. Bănuiesc că sunteţi amândoi foarte obosiţi.

– Aşa este. Suntem obosiţi. Cine naiba sunteţi?

– Numele meu este Jackson, iar dumnealui este domnul Whitney.

Domnul Jackson a deschis un portofel din imitaţie de piele de crocodil şi l-a întins lui Peterson care a examinat neîncrezător dreptunghiul de carton îmbrăcat în plastic.

– Iar aici sunt biletele dumneavoastră, a zis, dându-ne fiecăruia câte un plic.

Domnul Whitney a legat repede de mânerul bagajelor câte un cartonaş cu numele localităţii de destinaţie.

– Am fost trimişi de la Washington, a explicat domnul Jackson cu un zâmbet imperturbabil, ca şi cum ar fi fost obişnuit să întâmpine lumea la uşa avionului, desconspirându-şi identitatea.

Peterson a deschis plicul.

– Eastern Airlines, a mormăit.

Al meu era eliberat de compania United şi purta însemnele familiare, cerul albastru şi toate celelalte.

– Domnilor, biletele sunt în regulă. Nu avem prea mult timp la dispoziţie. Aveţi vreo nelămurire?

– Ba bine că nu, s-a răstit Peterson. Eu nu mă duc la Washington. Eu plec cu el... Mi-a smuls biletul din mână şi şi-a aruncat privirea pe el, urmărind rândurile cu degetul... la Minneapolis. Plec cu Cooper la Minneapolis.

– Vă rog, domnule Peterson, nu ne creaţi probleme.

Cel care vorbise era domnul Whitney. Avea o voce hotărâtă şi un impermeabil îngrozitor de murdar care contrasta strident cu fizicul îngrijit. O clipă mi-am pus întrebarea cine erau de fapt, apoi mi-am dat seama că nici

nu-mi prea păsa. Roeschler spusese că vom fi aşteptaţi. Avea vreo importanţă cine erau în realitate?

– Domnule Peterson, în seara aceasta trebuie să fiţi la Washington. Haideţi, daţi-i drumul şi... fără fasoane.

– Stai, nu-i nevoie să fim grosolani. Suntem cu toţii de aceeaşi parte a baricadei. Domnule Peterson, este vorba de ceva important, dinainte stabilit. Dacă nu aveţi încredere în noi, aveţi cel puţin încredere în doctorul Roeschler.

Domnul Jackson a zâmbit încurajator.

– Las-o baltă, George, a intervenit morocănos domnul Whitney. Nu dau o ceapă degerată pe ce crede el. Vine cu noi şi gata. A întins mâna să-l apuce de braţ pe Peterson. Asta a fost marea lui greşeală. Peterson a ridicat fulgerător braţul şi l-a imobilizat pe necunoscut.

– Domnule Jackson, pentru dumneavoastră preţuieşte ceva viaţa nenorocitului ăstuia?

Whitney a pălit şi ochii i-au ieşit din orbite.

– Sigur că da. Zău, am pornit cu stângul, nu credeţi? Domnule Peterson, vă rog să nu-i faceţi rău domnului Whitney şi urmaţi-ne la Washington.

– Atunci vă rog să vă legitimaţi, domnule Jackson.

– Îmi pare rău, dar nu pot. Am primit instrucţiuni foarte precise. Vi se va explica totul la Washington.

– Ce se va întâmpla cu Cooper?

– Va pleca singur la Minneapolis. Peste o săptămână veţi fi iarăşi împreună. Vă dau cuvântul meu de onoare.

Peterson a eliberat braţul domnului Whitney care s-a sprijinit de uşă, ştergându-şi fruntea năduşită. Peterson a izbucnit într-un râs homeric.

– Dumnezeule! Pe cuvânt de onoare! Bine, Jackson, bine. Ce naiba...

– Bine, atunci să mergem, a zis domnul Jackson şi a deschis uşa.

Peterson şi-a pus mâna pe umărul meu.

– Te sun imediat ce ajung acasă. Şi nu uita... va fi bine.

I-am privit în timp ce se îndepărtau. Aveam de aşteptat o oră. Mi-am cumpărat o cafea şi am privit animalele de pluş şi toate prostiile pe care le cumpără oamenii ca să dovedească puştilor de acasă că au fost la New York. Eu nu aveam copii şi nici nu trecusem prin New York.

Când am intrat în aeroportul din Minneapolis, mi-am auzit numele rostit în megafon. Era târziu şi lumea se rărise. Paşii răsunau stingheri în sala aproape goală. Mă gândeam că va trebui să caut un taxi.

– Domnul John Cooper, pasagerul John Cooper este rugat să se prezinte la biroul de informaţii al companiei Northwest Airlines pentru a primi un mesaj. John Cooper este rugat să se prezinte la biroul de informaţii Northwest Airlines.

Northwest era singurul ghişeu care părea complet părăsit. Funcţionarul cu faţa obosită şi-a împins ochelarii spre rădăcina nasului borcănat şi a scotocit printre hârtiile de pe biroul mascat de tejghea. După câteva clipe mi-a întins un plic alb ce purta numele meu dactilografiat cu grijă.

Am luat plicul voluminos cu mâna tremurândă. Începeam să resimt oboseala şi tensiunea nervoasă.

Înăuntru nu era nici un mesaj, doar cheile Lincolnului pe care-l lăsasem în garajul de la Cooper's Falls şi un petic de hârtie: „Rândul, 9, sectorul 5". Evident, era locul de unde trebuia să-mi ridic maşina. Dar nu ştiuse nimeni de sosirea mea. Mi se părea straniu. Dar avea vreo importanţă? Dă-o dracului! Nu mă chinuiam să înţeleg ce se întâmplă.

Mi-am luat bagajul şi am ieşit din aeroportul pustiu. Afară era frig şi umed, iar stelele străluceau proaspăt după ploaia care abia încetase. Un avion cu reacţie, vopsit în roşu şi alb, a ţâşnit de pe pistă, şuierând şi vuind, şi s-a avântat spre cerul întunecat. Mă aflam din nou în ţara binecuvântată de Dumnezeu şi speram ca totul să fie în ordine. De-acum înainte nu-mi va mai tulbura nimic viaţa.

Maşina era imaculată: aripa fusese înlocuită, vopseaua nouă strălucea în tonuri argintii sub picăturile mari de ploaie. Totul va fi în ordine. Mi-am umplut pipa şi am aprins-o, aşteptând să se încălzească motorul.

Eram într-o stare avansată de euforie, stăpânit de aceeaşi senzaţie de bunăstare pe care o încearcă orice om scăpat de o tensiune copleşitoare. Am ieşit din parcare, am rulat un timp pe şoseaua 494, apoi am luat-o spre nord, pe autostrada 35W, spre luminile strălucitoare ale Minneapolisului, am virat la stânga pe 194, spre St.Paul, apoi am luat-o iarăşi spre nord, pe şoseaua 280. Rulam pe drumurile familiare în noaptea înşelătoare de primăvară, tulburată din când în când de adierea vântului rece şi umed. Am rulat spre est până la râul St.Croix şi mai departe, pe firul apei, spre Cooper's Falls. Era cu totul altceva decât şoselele necunoscute şi înfricoşătoare care m-au dus la Land's End şi insula Cat, altceva decât drumurile de munte pe care ne-am refugiat sus, în inima Alpilor, dincolo de Bad Tolz. Mergeam acasă.

În sfârşit, am văzut poarta înălţându-se în faţa mea, am intrat pe alee, urcând spre conac, şi am oprit maşina. Nu era chiar atât de bine pe cât îmi imaginasem.

Mi-am şters fruntea năduşită cu mănuşa şi am rămas un timp la volan. Am oprit motorul, am stins farurile şi am deschis geamurile. Era linişte. Am coborât şi am inspirat adânc. Lumina strălucitoare a lunii proiecta umbre ciudate. Am privit grilajul scund ce mărginea aleea şi pentru o fracţiune de secundă am auzit scrâşnetul terifiant al şenilelor vehiculului, prins sub barele de fier şi smulse din locul lor... Dar era linişte, iar când m-am întors spre locul în care îşi găsise sfârşitul bărbatul cel slab, nu am văzut absolut nimic.

Se spune că un comportament metodic, ordonat, tipicar este fie un simptom, fie un leac pentru nebunie, în forma ei incipientă. Acesta a fost gândul cu care m-am trezit a doua zi dimineaţă. Mă aflam în casa de oaspeţi şi timp de o secundă am avut senzaţia că era prima zi petrecută acasă, că de-abia sosisem de la Boston ca să mă întâlnesc cu Cyril. Preţ de o clipă mi s-a părut că m-am deşteptat dintr-un somn greu bântuit de coşmaruri. Bineînţeles că amintirile au început să mi se insinueze încet în minte. Nu eram pentru prima oară aici; venisem pentru a doua oară şi nu mă trezisem dintr-un vis urât.

Am coborât din pat, am făcut un duş şi m-am spălat metodic, strângând din dinţi sub şuvoiul de apă rece ca gheaţa. Apoi mi-am făcut o cafea şi am golit borcanul de gem de căpşune pe care-l descoperisem în cămară. Lacul părea incendiat sub razele soarelui, reflectate de gheaţa albăstruie.

M-am îmbrăcat, am ieşit din casă şi am mângâiat capota Lincolnului. Primăvara înşelătoare îmbălsăma aerul umed; desigur, iarna nu se sfârşise încă, aveau să vină alte zăpezi, dar în clipa aceea totul părea proaspăt şi reîntinerit, o adevărată avanpremieră a renaşterii anuale a naturii. Câtă zăpadă mai rămăsese zăcea în pete subţiri, care se topeau cu repeziciune, umezind pământul. Am intrat înapoi în casă, am clătit ceaşca de cafea, am înşurubat capacul pe borcan, am spălat lingura şi am aşezat totul la loc. Apoi m-am dus în dormitor, am netezit cuvertura de pe pat, m-am asigurat că erau destui cărbuni rămaşi de la focul pe care se pare că-l făcusem înainte de a mă culca seara trecută. Ordinea înseamnă sănătate, aşa că mă străduiam să fiu cât mai ordonat şi mai metodic.

M-am urcat în maşină şi am pornit încet spre oraş, admirând în treacăt dimineaţa splendidă care mi se desfăşura în faţa ochilor. Din clădirea tribunalului nu mai rămăseseră decât nişte ruine înnegrite, acoperite din loc în loc de grămăjoare de zăpadă. Locul era înconjurat cu capre de lemn şi garduri din şipci care se încovoiau la fiecare pas sub greutatea puştilor din oraş, căţăraţi pe ele. Am parcat Lincolnul şi am intrat în cabinetul doctorului Bradlee.

L-am găsit singur, aplecat asupra registrului de consultaţie. A ridicat ochii şi m-a privit pe deasupra ochelarilor.

– Ia te uită, John! a exclamat, îndreptându-şi trupul deşirat, uşor adus de spate, învesmântat într-un costum bleumarin foarte scump. Ce surpriză! Când te-ai întors?

Era bucuros că mă vede, iar eu mă simţeam fericit să mă aflu din nou acasă.

– Ieri-seară.

– S-a întors şi Olaf?

M-a invitat în birou şi a intrat în urma mea, lăsând deschisă uşa ce dădea spre cabinet.

– Păi, nu... Avea ceva de rezolvat la Washington.

– Washington, a spus Bradlee, dând din cap cu înţelepciune. Nu i-am mai văzut pe tipii aceia, dar cât timp au fost aici au întors oraşul cu fundul în sus. Agenţi FBI, ofiţeri de securitate, Dumnezeu să ne ajute... când a ars tribunalul au ars toate dosarele. A ridicat din umeri încruntat. După ce au plecat totul a revenit la normal. N-au mai rămas decât ruinele afumate să ne amintească de ce s-a petrecut. Acum e linişte şi pace, ca şi cum am fi exorcizat un demon. Mi-a surâs din nou. Şi ce-ţi mai face capul? Ai mai avut dureri?

L-am asigurat că nu. Când m-a întrebat ce am făcut pe unde am umblat, nu am ştiut ce să-i răspund.

– Am bântuit prin Europa fără un ţel precis.

– Ai aflat cine l-a ucis pe Cyril?

Am clătinat din cap, neştiind ce să spun. Cum să povesteşti cuiva despre *Die Spinne*, despre submarine gigantice, despre bărbaţi ca Ivor Steynes, ca Brendel... ca bunicul meu? Şi ce-ar fi spus dacă i-aş fi povestit despre tata? Mi se părea că am nimerit în mijlocul unei pânze enorme de păianjen, fremătând vie în jurul meu. Era o ţesătură infinită, iar infinitul nu este un concept uşor de explicat.

– Un asasinat inexplicabil... a început, apoi a clipit des. Dar presupun că are totuşi o explicaţie. Nu pricep nimic, dar cred că nu valorează nici cât o ceapă degerată ce pricep eu din toată povestea asta. A desfăcut o acadea rotundă, cu dungi albe şi roşii. Le păstrez pentru copii, mi-a explicat, mototolind celofanul. Dar la Cooper's Falls nu prea mai sunt copii. Timpul zboară, John.

– Doctore Bradlee, uite pentru ce am venit la dumneata. Cum se simte Arthur? Pot să-l vizitez?

Bradlee şi-a încrucişat braţele pe piept şi a început să se legene pe fotoliul rotativ din piele, din spatele biroului masiv. Şi-a pus mâinile uriaşe pe marginea mesei şi a mutat bomboana într-o parte a gurii.

– E ciudat ce i se întâmplă lui Arthur. Nu e deloc bine să suferi un atac de cord la vârsta şi la greutatea lui – vechea poveste, arterele sunt slăbite, constituţie supraponderală... Într-o zi şi-a pierdut cunoştinţa în timp ce mânca în restaurantul hotelului. Pur şi simplu, s-a prăbuşit peste farfuria cu omletă cu brânză. I-am spus să o lase mai moale cu ouăle, dar el ţinea morţiş să aibă omleta lui, havanele lui şi, de fapt, cred că nici nu-l putem condamna. Mă rog, cert e că l-am transportat la spital şi i-am făcut tot ce era necesar. Colac peste pupăză, am descoperit că suferă de pneumonie – aşa păţeşti dacă umbli încolo şi-ncoace pe o vreme geroasă cum a fost în iarna asta. Te pricopseşti cu o pneumonie de toată frumuseţea.

– Dar cum se simte? Trăieşte?

– Păi, da, acum e bine, cât poate fi de bine în condiţiile date – şi-a revenit foarte greu. A zăcut zile întregi inconştient, dar semnele vitale nu au dispărut niciodată cu desăvârşire. Ca să spun aşa, îşi adună forţele. E foarte rezistent sau, cum ar spune lumea, avea o dorinţă nemărginită de a trăi. A zăcut cât a zăcut, luptându-se cu boala, şi-ntr-o bună zi a deschis ochii. Bradlee a ridicat din sprâncene şi a dat din umeri. O să te mire, dar primul lucru pe care l-a spus a fost: „Unde este John? E sănătos?“ De-abia a ieşit din comă şi a şi întrebat unde naiba eşti...

– Oare de ce se gândea la asta?

– Presupun că a suferit atacul în timp ce se gândea la tine – ştii, la tot ce s-a petrecut aici înainte ca tu şi Peterson să o luaţi pe căi diferite. S-a trezit cu acelaşi gând care-l frământase în clipa când a picat cu nasul în omletă. John, pe mine nu mă mai miră nimic, absolut nimic...

Şi-a scos ochelarii şi a luat un şerveţel de hârtie dintr-o cutie de pe birou. L-a împăturit cu grijă, a aburit lentilele şi a început să le şteargă cu grijă.

– Ieri l-am dus chiar eu acasă. Se pare că s-a mai întremat. Bineînţeles, de-acum încolo viaţa îi atârnă de un fir de păr. Ştie şi el asta. Dar, dacă duce un trai cumpătat, mai poate trăi câţiva ani buni. Şi-a aşezat ochelarii înapoi pe nas. O să se bucure că te vede, John.

– Şi eu. Sunt atât de puţine lucruri în care poţi crede. Arthur este unul dintre acestea.

Bradlee şi-a privit ceasul.

– John, aştept un pacient cu braţul rănit. Spunea că are nevoie de un calmant. Cel puţin, aşa ţin eu minte... dacă tot umblu cu medicamentele, pot să-ţi dau şi ţie ceva? Nişte valium, ceva pentru durerile de cap?

Ne-am ridicat şi l-am urmat în cabinet.

– Valium, i-am spus.

S-a întors în birou şi a revenit cu o sticluţă de plastic.

– Găseşti indicaţiile pe sticluţă. Deci, te duci pe la Arthur? Acum?

– Aşa mă gândeam.

– Atunci dă-mi voie să-l sun. E mai bine să nu-l iei prin surprindere.

Eram deja în maşină când l-am observat pe bărbatul care se îndrepta spre cabinetul doctorului. Braţul îi era legat cu o eşarfă. Mi s-a părut vag cunoscut, dar până să mă dumiresc intrase deja pe uşă. Era cineva pe care-l cunoscusem cu mult timp în urmă, cineva din trecut. Cooper's Falls era plin de chipuri cunoscute, care purtau încă trăsăturile copilăriei, estompate de trecerea anilor.

În timp ce rulam spre casa lui Brenner, mă gândeam la tata. Ce-ar fi spus Arthur dacă i-aş fi dezvăluit adevărul despre viaţa tatălui meu? Dar nu avea sens. Nu avea rost să-i spun după atâta timp.

Era o după-amiază tihnită, o adevărată alinare pentru trupul costeliv şi sufletul chinuit. Arthur Brenner m-a întâmpinat în uşă; mi s-a părut mai slab şi cu riduri evidente în jurul ochilor, dar cald şi apropiat, cum îl ştiam. M-a primit cu bucurie şi mi-a strâns mâna în palma lui mare.

I-am povestit totul în timp ce ne plimbam sub soarele călduţ al după-amiezii, înconjuraţi de câmpiile întinse, păşind pe pământul reavăn, acoperit de smocuri de iarbă mustind de apă. Am colindat printre copacii înalţi, desfrunziţi, care pe timp de primăvară îmbălsămau aerul cu florile lor, şi am zăbovit puţin pe malul lacului, privind pojghiţa subţire de gheaţă străpunsă timid de pâlcurile de papură şi plante acvatice. Mi-am amintit de excursiile pe care le făceam în copilărie împreună cu Cyril, echipaţi cu cizme înalte de cauciuc şi cu bricege prinse la şold, de vuietul cascadei prăvălindu-se în hău într-o învolburare înspumată...

Tăcerea încurajatoare a lui Arthur m-a îndemnat să-i dezvălui trădarea tatălui meu, devotamentul lui faţă de aceeaşi filozofie care l-a transformat pe bunicul într-un paria. Am încercat să-mi cer scuze pentru că abuzasem de încrederea şi de sprijinul lui, dar Arthur continua să păşească impasibil, învăluit în paltonul maro care-i ajungea aproape de glezne. Pe cap îşi înfundase

o pălărie de aceeaşi culoare, care-i acoperea în întregime fruntea înaltă şi-l făcea să pară mai bătrân şi mai obosit decât îl văzusem vreodată. Singurul gest pe care l-a făcut a fost acela de a-şi strânge mai tare fularul în jurul gâtului.

Tot vorbind, nu mi-am dat seama pe unde o luasem; deodată am auzit vuietul şi m-am pomenit stând pe muchia alunecoasă de piatră, sub care se căsca maiestuoasă cascada cu apele umflate de la zăpada topită. Apele se rostogoleau la vale, izbindu-se de stânci şi împrăştiind în jur mii de stropi cristalini. Cascada era înconjurată de creste mohorâte, străjuită de brazi înalţi, cu vârfuri ascuţite ca nişte suliţe. La orizont, razele soarelui ce se pregătea să apună învăluiau bolta într-o pâclă portocalie cu umbre trandafirii.

– Când îmi pun întrebarea ce rost au toate astea, a spus Brenner cu un glas care desfidea fizicul aparent fragil, vin aici, privesc cascada şi-mi aduc aminte că s-a aflat aici cu mult timp înainte de a mă naşte eu şi că va dăinui încă multă vreme după ce voi dispărea de pe faţa pământului... că ropotul apelor nu a încetat nici măcar o fracţiune de secundă de atâta amar de ani. Noi suntem una cu natura. Noi toţi...

S-a întors cu spatele la cascadă şi a privit în zare, spre soarele care părea că se odihneşte pe marginea câmpului nesfârşit. Eram învăluiţi de o pace infinită, care alungase nălucile din mintea mea chinuită. Era pustiu, ca şi cum Arthur şi cu mine am fi fost ultimii oameni de pe planetă. După un timp m-a luat de braţ şi am pornit pe cărarea ce ducea înapoi, spre casă.

– Nu te scuza pentru tatăl tău, a zis în timp ce înainta încet în amurgul care punea stăpânire pe pădure. John, să nu te scuzi niciodată pentru nici unul dintre Cooperi. E o seminţie puternică, mai puternică decât îţi poţi imagina.

– Au fost nazişti, Arthur. Un cuib întreg.

– Poate că nu e ceea ce pare a fi, a spus cu vocea lui încă puternică, pornită din adâncul pieptului. Cred că orientalii au ceva dreptate când îşi idolatrizează strămoşii. Continuitatea, John. Suntem băgaţi cu toţii în aceeaşi oală şi nu a scăpat încă nimeni viu din ea. Să aparţii unei seminţii, să faci parte dintr-un întreg uriaş. Poate că, la urma urmei, asta e totul.

Aveam senzaţia că stâncile măcinate de vreme îmi vorbesc despre imuabilitatea timpului, despre cursul vieţii şi despre prieteni şi duşmani care devin una în trecutul infinit.

– Există o credinţă veche care spune că vechii prieteni se vor reîntâlni cândva, pe un ţărm îndepărtat, ferit de durere şi disperare, am spus.

Arthur m-a privit şi mi-a zâmbit de undeva, din străfundul ochilor încercănaţi de boală.

Am ajuns acasă obosiţi. Am mâncat ceva uşor, ouă cu şuncă şi câte o ceaşcă de ceai. Arthur a insistat să înnoptez la el. Am acceptat, nu numai de dragul lui, ci şi de al meu. Simţeam o vagă neliniştе pentru el.

Înainte de a urca în dormitoare m-a dus în atelierul de la subsol, unde îşi modela operele din porţelan.

Atacul lui Flowerdieu era terminat, ars în cuptor, pictat, strălucind în toată splendoarea lui. Era o operă de artă perfectă, completă. Atacul lui Flowerdieu, un ultim act disperat, zadarnic de vitejie.

Dimineaţa ne-am instalat în salonaşul vesel, scăldat în lumină. Arthur pregătise pentru fiecare câte o tavă cu micul dejun: ouă jumări, brioşe stropite din abundenţă cu unt şi miere şi câte o ceaşcă aburindă cu ceai. Razele soarelui mângâiau cretonul înflorat, în nuanţe palide de verde şi alb, care acoperea canapeaua şi scaunele tapiţate, florile proaspete din glastre, focul vioi din şemineu. Dintr-o altă cameră veneau acordurile unei melodii de Bach. Mă gândeam la ţărmul acela îndepărtat...

– John, m-ai pus în faţa unei alegeri grele. M-am gândit mult la ceea ce mi-ai povestit ieri şi n-am putut închide un ochi. Mă gândeam...

– N-am vrut să te mâhnesc.

Amestecam încet ceaiul, privind absent aburul parfumat care se ridica din ceaşcă şi urmărind frunzele răzleţe plutind în vârtejul stârnit de linguriţă.

– Nu, nu m-ai mâhnit. M-ai confruntat cu o problemă, cu o dilemă, şi mă gândeam ce să fac. Stăteam întins pe pat, ascultându-mi bătăile inimii şi mă întrebam de câte ori va mai bate până să se oprească definitiv? Cât va mai dura până să alunec încet în trecut? M-am gândit la tot ce ai aflat în călătoriile tale, la toate vieţile curmate atât de brutal. Mi-am amintit de disperarea nesfârşită pe care am citit-o în ochii tăi şi pe care ţi-am simţit-o în glas. John, eu de-acuma sunt bătrân şi ştiu că nu are rost să disperi, ştiu că politica, războaiele şi luptele în care ne lăsăm antrenaţi nu sunt altceva decât un mijloc de a ne ţine ocupaţi, cât timp suntem aici, pe pământ...

– Ce tot spui, Arthur?

– Nu spun că l-am descoperit pe Dumnezeu acum, la sfârşitul vieţii. Nu am nici o dovadă care să ateste existenţa diavolului ori a răului sau a binelui. Uneori mă îndoiesc chiar de existenţa dreptăţii şi a nedreptăţii. Noi căutăm de prea multe ori în Dumnezeu justificarea actelor noastre rele. Dumnezeu este întotdeauna de partea noastră – şi, în final, ce este important?

A luat o înghiţitură din ceaiul fierbinte; soarele îi mângâia creştetul acoperit de părul coliliu, pieptănat cu grijă. Mirosea discret a apă de colonie Yardley.

– Valoarea ta ca persoană, integritatea, caracterul tău ca om... oricare ar fi cauza pe care o slujeşti. Decenţă, o viziune a binelui suprem, oricare ar fi acesta, stârpirea suferinţei...

– Înţeleg, am spus, deşi nu eram deloc convins de asta.

– Exact motivele pentru care nazismul, aşa cum l-am cunoscut noi, a eşuat atât de lamentabil. Lipsa decenţei, a integrităţii, a judecăţii, scăparea de sub control a suferinţei. Una e să lupţi într-un război, alta este să-l pierzi. Naziştii conduşi de Hitler au dat o altă interpretare lipsei de judecată. A oftat şi mi-a zâmbit ostenit. A fost mai bine că au pierdut, a spus în şoaptă.

– Da, a fost mai bine aşa.

Gândurile îmi zburau ca nişte fluturi de noapte ameţiţi de lumină, roiau în jurul lui Lee şi al ferestrei de la etajul al doilea, cu perdeaua trasă abia perceptibil... Eram sătul de nazişti. Din partea mea, puteau stăpâni toată lumea.

– Dar mă gândeam la tatăl tău, John. Mi-am adus aminte ce fel de om a fost. John, a fost un om mare, un om de onoare, cum rareori întâlneşti. Stăteam în pat şi mă gândeam la cantitatea enormă de informaţii pe care ai descoperit-o în legătură cu el, cu toţi ceilalţi. Ai aflat aproape totul...

– Ce vrei să spui, Arthur? Aproape totul? Vrei să spui că tu... ştii mai mult?

– Bineînţeles. Ştiu mai multe decât oricine altcineva.

L-am fixat cu privirea, în timp ce el continua să-şi mestece brioşa. Mă simţeam cuprins de o panică nedefinită, gata să mă retrag în carapace.

– Aşa că am hotărât să-ţi spun totul, de-a fir a păr, până am încă timp şi nu trec în lumea de dincolo. De-acum înainte va trebui să trăieşti purtând povara îngrozitoare a tuturor lucrurilor pe care le-ai aflat şi dintre care multe sunt, din păcate, interpretate greşit. Şi-atunci mi-am zis, dacă tot eşti sortit să porţi crucea asta, de ce nu ţi-aş spune mai bine adevărul?

M-a privit binevoitor, cu calmul bătrânului deprins deja cu realităţile vieţii pământene. Avea să moară curând. O ştia. Dar eu nu doream să aud adevărul; auzisem atâtea minciuni, atâtea variante ale adevărului, încât nu eram curios să aud versiunea lui Arthur Brenner. Dar el continua să vorbească, iar eu nu îndrăzneam să-l întrerup.

– După cum ştii, tatăl tău a fost nazist, însă asta este doar o părticică din ansamblu, ceva marginal, foarte îndepărtat de realitate. Într-adevăr, a fost nazist – dar în acelaşi timp a fost un patriot american, un adevărat erou al

acestei ţări – unul dintre aceia care nu sunt recunoscuţi la adevărata lor valoare de istorie decât după mult timp, poate chiar după câteva generaţii.

– Ce vrei să-mi spui? A fost nazist. Dar a fost şi patriot...

Şi-a încrucişat braţele pe pieptul lat şi s-a instalat mai comod în fotoliul tapiţat cu creton.

– Prin anii '30 mulţi dintre noi, aici în America, am intuit forţa şi virtuţile mişcării naziste şi am fost consternaţi de modul în care au fost denaturate de către poporul condus de Hitler. Şi, desigur, de Hitler însuşi. Bunicul tău, care era independent, îşi putea exprima pe faţă sentimentele. Alţii nu au avut şansa de a vorbi atât de deschis. Dar, te rog să mă crezi, în anii '30 existau deja unele sentimente foarte puternice şi încă în nişte locuri la care nici nu te-ai aştepta.

Ei bine, după ce nemţii au început să piardă teren în război, iar noi am început să exercităm asupra lor o presiune, de altfel, nesemnificativă, la Washington şi la Londra s-au trasat planuri privind exploatarea optimă a situaţiei create...

– Exploatarea situaţiei? Doar eram pe cale să câştigăm războiul, pentru numele lui Dumnezeu...

– Să câştigăm războiul... a repetat gânditor. John, războaiele nu se câştigă aproape niciodată pe câmpul de luptă. În multe alte locuri, da... dar rareori pe câmpul de luptă. În camere de consiliu, în camere de război... în orice caz, printre naziştii existau foarte mulţi oameni de ispravă care ar fi fost capabili să impună ordine şi raţiune în haosul de după război, oameni demni de toată încrederea în lupta inevitabilă împotriva ameninţării comuniste.

– Cred că glumeşti. Nici măcar nu îi învinsesem pe nemţi!

– Nu glumesc.

– Nu. Văd bine că nu glumeşti.

– Autorităţile de la Washington au hotărât ca tatăl tău să stabilească legături cu aceste celule din interiorul Germaniei, celule formate din persoane dotate şi capabile, pe care noi le simpatizam. Într-adevăr, tatăl tău a fost nazist, dar a acţionat întotdeauna din ordinul Londrei sau al Washingtonului – respectiv, al guvernelor Marii Britanii şi Statelor Unite ale Americii, al unor personalităţi politice din sferele cele mai înalte ale puterii care lucrau în cel mai mare secret, din ordinul unor persoane care erau conştiente de faptul că Hitler era un barbar, un nebun care pervertea un sistem viabil.

John, pentru aceste persoane războiul a avut menirea de a scăpa omenirea de Hitler şi de acoliţii lui. De fapt, aşa au judecat toţi oamenii cu minte

sănătoasă de pe întreg cuprinsul lumii. Mi-a zâmbit părinteşte şi mi-a umplut din nou ceaşca cu ceai. Scopul lui nu a fost însă acela de a distruge Mişcarea. Nucleul trebuia să rămână intact, puternic, însă curăţat de paraziţi. În definitiv, Rusia trebuia ţinută în frâu. Dar, mai întâi, trebuia să ne folosim de Rusia, cel mai mare duşman al nostru, ca să scăpăm de duşmanul mai mic. Nu fi atât de mirat, John. Gândeşte-te puţin. A turnat frişcă în ceai şi a început să amestece preocupat. Gândeşte-te... noi ştiam deja că până şi atrocităţile comise de Hitler erau nimic pe lângă ceea ce făcea de mulţi ani Stalin împotriva evreilor. Ştiam că, oricât ar fi fost de rău Hitler, lumea îşi putea reveni după dispariţia lui. Însă Stalin a fost o calamitate, un blestem, neegalat de nimeni de-a lungul istoriei. Ştii, am fost confruntaţi cu o mică dilemă – mai întâi, trebuia să-l oprim pe Hitler, pentru că el controla momentan mişcarea care ne aparţinea de drept nouă. Odată ce îl eliminam pe Hitler ne rămânea timp destul să ne ocupăm de tovarăşul Stalin.

– Arthur, spune-mi cinstit. Care a fost rolul tău în toată povestea asta?

– Şi eu sunt nazist. Şi nu sunt un trădător. Doar nu-ţi imaginezi că mi-aş putea trăda ţara?

Mi-a surâs vag, îngustându-şi ochii.

– Nu, sigur că nu. Nu pun la îndoială devotamentul tău... de fapt, nici nu ştiu de ce anume mă îndoiesc... nu pricepeam ce se întâmplă. Cum adică, eşti nazist? Dincolo de fereastră, pe vârful unui ţurţure s-a adunat o picătură de apă şi a rămas atârnată, rotunjindu-se tot mai mult, parcă sfidând legea gravitaţiei. Tu ai lucrat în cadrul guvernului... de când te ştiu ai lucrat la Washington.

– Exact. Vezi acum care e legătura? Cele două jumătăţi ale vieţii mele nu au intrat nici o clipă în conflict. John, Washingtonul şi mişcarea nazistă au fost unul şi acelaşi lucru... asta încerc să-ţi explic. Nu-ţi pot cere, nu am pretenţia să accepţi toate astea acum. Dar cu timpul vei înţelege, John, vei înţelege...

În toţi aceşti ani am păstrat permanent legătura cu Europa... sau, mai bine spus, Europa a ţinut legătura cu mine. Uneori prin intermediul Washingtonului, alteori prin Pentagon ori prin bunicul tău, însă tot timpul am fost în strânsă legătură. John, eu am fost cel care a facilitat transportul oamenilor cu submarinele acelea gigantice pe coasta de est. Eu am infiltrat agenţii noştri în poziţii-cheie în propriul nostru guvern, în Canada, în toată America Centrală şi de Sud – toţi au fost oamenii noştri. I-am selectat pe cei care urmau să evadeze din Germania, pe cei care trebuia să preia conducerea după terminarea războiului, acolo şi în celelalte ţări libere din Europa, pe cei care trebuia să sfârşească în boxa acuzaţilor la Nürnberg. Desigur, nu intenţionam

să-i păstrăm pe cei foarte cunoscuţi, pe cei care deveniseră adevărate simboluri, şi nici pe adevăraţii criminali de război, pe monştri – pe aceia fie i-am trimis la Nürnberg, fie i-am aruncat în braţele lui Simon Wiesenthal sau ale colonelului Steynes. Voiam să ne asigurăm că oamenii cu adevărat capabili vor reuşi să scape, să se pună la adăpost. Singurul cu care am dat greş, singurul pe care l-am vrut neapărat, dar n-am reuşit să-l obţinem a fost Albert Speer. Nu am putut ajunge la el la timp, iar după ce ruşii l-au dus la Spandau nu am mai reuşit să-l scoatem din ţară. În orice caz, a continuat, fluturându-şi mâna mare, cu pielea ofilită, am folosit la maximum oamenii de ştiinţă, conducătorii de întreprinderi, ofiţerii de informaţii. Cel mai edificator exemplu este Gehlen, pe care Allen Dulles l-a vrut cu încrâncenare, în special în anii imediat următori războiului, după încetarea ostilităţilor, când noi ştiam atât de puţin despre sistemul comunist, iar el ştia atât de multe. Şi au mai fost mulţi alţii – n-am fi reuşit să-i ţinem în frâu pe comunişti fără ajutorul prietenilor noştri germani.

A plecat să umple din nou ceainicul, iar eu am rămas cu privirea pierdută pe fereastră. Nu eram convins că reuşeam să recepţionez tot ce auzisem. Informaţiile se adunau strat peste strat, căpătând pe nesimţite complexitatea unei proroci care se desăvârşea independent de voinţa mea. Nu ştiam unde începuse, nici unde se va sfârşi. Fusese atât de simplu... sau, cel puţin, aşa mi se păruse mie. Dar asta era o minciună. Nu fusese niciodată simplu. Niciodată. Arthur s-a întors purtând o tavă pe care tronau o cutie de ceai Twining's şi un ceainic aburind. A pus puţin ceai în strecurătoare şi a turnat apă clocotită deasupra. Apoi a început să vorbească, alegându-şi cuvintele cu aceeaşi grijă cu care alesese frunzuliţele de ceai.

– Bineînţeles, John, cel mai greu îţi va fi să înţelegi că ceea ce-ţi povestesc nu este un plan nebunesc de a pune mâna pe mapamond... a zis cu tonul unui profesor indulgent.

– Din contră, este un plan absolut serios, raţional, lucid de a domina lumea, l-am întrerupt.

Îmi simţeam mintea golită de gânduri, gata-gata să izbucnesc în râs. Sau în plâns. Mâinile mi s-au încleştat într-un efort suprem de a mă proteja de pumnalul de gheaţă care mi se furişa în suflet.

– John, nu e vorba despre un complot nebunesc, ci despre o faţetă a politicii Statelor Unite, care a existat întotdeauna, dar în subteran. Oficialităţile alese prin vot au fost rareori implicate sau măcar informate în legătură cu desfăşurarea Mişcării. Nu avem nevoie de notorietăţi politice, ci doar de

oameni inteligenţi, de funcţionari, diplomaţi, profesori şi de o mână de congresmeni, plasaţi în punctele-cheie – în anumite comisii şi alte organisme de genul acesta. Trebuie să înţelegi că noi nu lucrăm după un plan pe termen de patru sau opt ani, în funcţie de cine e locatarul Casei Albe la momentul respectiv – noi cârmuim lumea aşa cum credem noi de cuviinţă, după propriul nostru program, cu scopul de a distruge comunismul şi de a aduce toate ţările lumii sub aceeaşi conducere politică. Sinistru? a întrebat retoric, aruncându-mi obişnuitul lui zâmbet de unchi binevoitor. Cu siguranţă că, dacă publicul larg ar cunoaşte aceste amănunte, atunci unora li s-ar părea teribil de sinistru. Dar adevărul este că noi nu întrezărim nici o altă cale, nici o altă modalitate de apărare împotriva ruşilor şi a chinezilor. John, va fi cum vor ei sau cum vrem noi... e vorba de supravieţuirea maselor, a grupurilor de oameni transformaţi practic în roboţi sau de triumful voinţei umane, a individului, iar asta este o luptă de durată...

– Şi dacă vă înşelaţi? am întrebat ca în transă.

– Nu vom afla niciodată... până atunci vom muri cu toţii. De fapt, ne jucăm cu vieţile unor oameni care nici nu s-au născut încă. Pe moment, suntem ocupaţi, ne găsim o preocupare. Când le va veni rândul, vor putea face la fel, aşa cum se vor pricepe ei mai bine.

Într-un târziu m-am decis să rup tăcerea.

– De ce au încercat de mai multe ori să mă omoare? De ce l-au ucis pe Cyril? Şi pe Paula?

– Din cauza acelor documente, a acelor hârtii din cutia găsită la bibliotecă – din cauza acelor acte care aveau semnificaţie doar pentru cineva avizat. A ridicat din sprâncene şi a desfăcut palmele. Asta a fost problema. De ce şi-ar fi asumat cineva riscul de a da publicităţii, de a readuce în atenţia lumii vechea poveste nazistă? S-ar fi făcut prea mult tapaj, nu crezi? Cine ştie? Mai mult ca sigur că nu. Dar lumea ar fi început să clevetească din nou şi s-ar fi găsit cineva care să facă săpături, să ajungă pe fir până în Germania, la Herr Brendel şi Siegfried şi este posibil ca altcineva să-şi fi adus aminte de fiul lui Austin Cooper, Edward, şi să dea de urma sărmanei Lee. Deci e. ista această posibilitate şi nu avea sens să riscăm. Apoi, când ne-am dat seama că Olaf Peterson a dus documentele la guvern, am fost obligaţi să tragem sforile la un nivel foarte înalt, însă Peterson al nostru este un tip extrem de descurcăreţ. Evident, l-am ţinut tot timpul sub urmărire şi aşa am aflat că a plecat de la New York. În final, ne-am hotărât să trimitem un agent CIA ca să negocieze cu profesorul de la Columbia, care se pare că avea mare nevoie de

bani pentru plata pensiei alimentare, pentru educarea fiului său la Exeter şi, pe deasupra, îşi dorea foarte mult o maşină nouă. Aşa că în clipa de faţă lucrează pe bază de contract pentru centrul nostru de criptografie. Dispune de bani suficienţi ca să se achite de obligaţii şi să-şi permită câteva articole de lux, iar în schimb a jurat să nu sufle o vorbă despre acele documente. Putem oricând să invocăm motivul securităţii naţionale – ştii, conceptul securităţii naţionale poate acoperi la o adică multe ăăă... mici păcate. Iar cu asta s-a rezolvat totul, mai ales că a primit şi nişte bani de la noi. După cum vezi, l-am neutralizat complet pe amicul lui Olaf.

M-a privit drept în ochi şi şi-a împletit degetele pe burtă.

– Dar tentativele de asasinat...

– Nu ar fi fost permis să se atenteze la viaţa ta, a spus întristat. Keepnews şi Reichardt erau agenţi CIA, trimişi de Herr Brendel. Care, la rândul lui, intrase în panică...

– Agenţi CIA! am izbucnit. Pentru numele lui Dumnezeu, Brendel dispunea de o asemenea putere?

– Desigur, John. Da, din păcate, Herr Brendel dispunea de puterea necesară pentru a trimite agenţi CIA pe urmele tale. Din moment ce aparţineau acestei organizaţii era uşor să se tăinuiască documentele care le-ar fi putut dezvălui adevărata identitate. Nu s-a primit nici un răspuns de la Washington, pentru că guvernul era antrenat el însuşi în anchetarea cazului. Extrem de eficient – până la urmă nu există nici o dovadă a existenţei acestor oameni. Şi-a aşezat ceaşca cu ceai pe genunchi, ca şi cum ar fi vrut să demonstreze că era perfect stăpân pe gesturile lui. Au fost foarte iritaţi când l-ai ucis pe slăbănogul acela de Reichardt. Keepnews a fost rechemat imediat la Buenos Aires, baza la care lucra în mod obişnuit.

Afară, cerul începuse să se acopere de nori grei, cenuşii. Copacii înnegriţi păreau scăpaţi dintr-un incendiu mistuitor, iar fuioarele de zăpadă atârnau de pe streşini ca sute de metronoame.

– Milo Keepnews l-a ucis pe Cyril?

– Nu. Arthur a început să respire greu şi şi-a frecat nasul cu palma. Prin părul alb şi rar, pieptănat îngrijit pe spate, se întrezărea pielea trandafirie. Nu l-a ucis nici pe Cyril, nici pe Paula. De îndată ce omul din vârful micii noastre piramide şi-a dat seama la ce s-a dedat Brendel – respectiv că a trimis asasini să te lichideze – atacurile au încetat şi Keepnews a fost rechemat. Dar pentru Reichardt a fost deja prea târziu.

– L-a omorât Peterson la Londra...

– Poftim?

– Pe Keepnews.

– Înţeleg că ai fost de faţă?

– Da. S-a petrecut într-o toaletă publică mizerabilă.

– Ia te uită... Keepnews! a exclamat Arthur cu un surâs răutăcios, dar totodată admirativ, în colţul gurii. Dar trebuie să recunosc că nu sunt surprins. Domnul Peterson este un tip ciudat. Îl admir. După cum ştii, în clipa de faţă se află la Washington, unde i se spune cam acelaşi lucru pe care ţi-l spun eu.

Îmi venea din ce în ce mai greu să vorbesc coerent. Mintea şi trupul îmi erau amorţite în egală măsură. Undeva, în subconştient, ştiam că fusesem maltratat psihic şi fizic, că stresul exercitat asupra minţii fusese chiar mai puternic decât cel la care îmi fusese supus trupul. Resimţeam stresul ca pe un cleşte de inchizitor, care îmi strângea tâmplele comprimând într-un tot diform sentimentele de frică, neînţelegere, dezgust. Mi s-a părut că am zăcut în fotoliu o eternitate, iar când am ridicat privirea, ceasul de pe consola căminului m-a înştiinţat că era după-amiază. Afară se pornise o ploaie măruntă, de primăvară, care mătura petele de zăpadă, dând la iveală frunzele moarte, umede şi maronii. Ticăitul ceasului mi-a adus aminte de salonaşul lui Roeschler şi gândurile mi-au zburat la Lee.

Şezând acolo, lângă fereastra din ce în ce mai întunecată, mi-am amintit de ziua în care ne-am întâlnit în parcul înzăpezit, de felul în care discutasem despre filme vechi, despre pasagerii vaporului care naviga spre eternitate. Mă simţeam copleşit de amintiri legate de ea, simţeam gustul buzelor ei, acolo, în sania care străpungea noaptea geroasă, atingerea coapselor reci şi inerte pe pielea mea. Oare aveam să o revăd vreodată?

– John, ai trecut prin multe, a zis Brenner.

A scormonit cenuşa caldă cu vătraiul şi s-a aplecat ţeapăn, a aşezat câţiva buşteni pe grătar, apoi a aţâţat focul până ce flăcările au ţâşnit spre horn.

– Mă gândeam la Lee.

Vedeam aievea geamul pătrat şi lumina ca o străfulgerare dispărând pe măsură ce maşina se îndepărta de casă. Eram conştient de ceea ce voiam să cred.

– Nu va păţi nimic. Îţi promit. E în siguranţă. Doar e o Cooper.

– La Glasgow au încercat din nou să mă omoare...

– Da, da, o altă mişcare prostească, necugetată, dictată tot de panica lui Brendel. Aflase deja că ai fost la Buenos Aires, că ai văzut fotografia, că ai stat de vorbă cu Kottmann şi cu St. John. Kottmann, un tip meticulos şi prudent, era îngrozit – însă nu dorea să-şi depăşească atribuţiile care cu siguranţă

că nu-i dădeau dreptul să-l omoare pe singurul fiu rămas în viaţă al lui Edward Cooper. Lui St. John, un individ extrem de amoral, i s-a părut amuzant – în definitiv, el nu face parte din nici o tabără, nu-şi ia nici un angajament, cu toate că ştie foarte bine că în spatele mişcării naziste se află guvernul Statelor Unite, şi nu doreşte să se pună rău cu Washingtonul.

Brendel a hotărât din nou să evite căile obişnuite, a continuat Brenner cu dezgust. Când a aflat că eşti la Glasgow, pe urmele lui Cyril, care trebuia să te conducă inevitabil la München, şi-a slobozit din nou dulăii. N-a stat să judece, nu s-a consultat cu nimeni – voia doar să te lichideze înainte ca tu să descoperi că sora ta e în viaţă şi o duce relativ bine.

A oftat din nou, scoţând un sunet şuierat, semn că inima lui bolnavă se resimţea după discuţia prelungită. În rest, părea calm şi sigur pe el ca întotdeauna.

– Mi s-a spus că oamenii lui Brendel au ratat în mod ruşinos misiunea pe care o aveau de îndeplinit – din fericire pentru tine, slavă Domnului! Şi de data aceasta Brendel a evitat să se consulte cu omul din vârful piramidei – deşi ştia foarte bine că o treabă ca aceasta, care avea ca scop eliminarea fiului lui Edward Cooper, trebuia să fie aprobată de autoritatea supremă. Însă era conştient că nu ar fi primit niciodată o asemenea aprobare. Aşa că a trecut peste capul şefului. De fapt, ştia că pe moment nu putea lua legătura cu acesta... astfel, Herr Brendel n-a mai stat pe gânduri şi a făcut cum l-a tăiat capul.

– Dar de ce n-a putut lua legătura cu omul din vârf? De ce a fost imposibil?

Arthur m-a privit lung, cântărind situaţia. Într-un târziu a spus:

– John, suferisem un atac de cord. Eram inconştient.

Farfuria cu mâncare din faţa mea era neatinsă, în schimb îmi umplusem paharul de două ori cu vin. Era o noapte întunecoasă şi lumânările, aşezate în sfeşnice de argint, străluceau blând, aruncând pete de lumină pe faţa de masă veche, din dantelă. Şedeam în fotoliu, ascultând ropotul ploii pe veranda acoperită cu dale de piatră, pe scaunele de fier forjat vopsite în alb. Priveam jocul flăcărilor şi mă simţeam îngrozitor de obosit, lipsit de voinţă, de hotărâre sau speranţă. Eram un om lipsit de viitor, prizonier al trecutului.

Arthur s-a aplecat asupra unui sfeşnic, şi-a aprins trabucul de la flacăra lumânării şi a băut o gură de sherry. În lumina difuză arăta mai bătrân, cu obrajii supţi şi ochii adânciţi în orbite, însă vocea îi rămăsese puternică, iar mintea limpede.

– John, eu sunt Barbarossa. Încă de pe vremea când a devenit clar că vom pierde războiul. Hitler îşi ratase şansa şi atunci au apelat la mine. Pe atunci la guvern, la Departamentul de Stat, eram respectat şi copleşit de onoruri şi

treceam drept o persoană mai presus de orice bănuială. Aveam o judecată sănătoasă şi eram renumit pentru eficienţa mea ieşită din comun. Consiliul mi-a adus la cunoştinţă dorinţa unanimă a membrilor lui – că eu eram omul pe care-l voiau.

În ziua aceea mă aflam la Washington, în biroul meu. Era primăvară. Le-am promis că le voi da răspunsul în seara aceleiaşi zile. Ştiam care este miza şi eram conştient de riscuri. Am făcut o plimbare la umbra cireşilor înmuguriţi şi am meditat la ceea ce mi se propusese, la durata mare de timp pe care o presupunea această ofertă. Nu a fost o alegere uşoară, dar nici una foarte dificilă; de fapt, nu-mi rămânea altceva de făcut decât să dau piept cu toate implicaţiile ce decurgeau din această obligaţie. Şi în seara aceea, în biblioteca învăluită în aromă de tutun şi coniac a unei căsuţe fermecătoare din Georgetown am spus „da". După ce m-au felicitat pentru decizia luată, ne-am întors cu toţii în salon, unde am continuat să jucăm bridge în compania doamnelor. Au trecut aproape treizeci de ani de atunci, şi desigur... caracterul Mişcării s-a schimbat. Am lăsat războiul să-şi urmeze cursul pentru că ştiam că va afecta în mod pozitiv ordinea mondială – naziştii au pierdut partida şi odată cu ea şi speranţa de a deveni stăpânii Europei şi ai Orientului Îndepărtat. Ştiam că vor dispărea de pe faţa pământului, copleşiţi de ruşine. A ridicat ochii şi m-a privit prin norul de fum aureolat de lumina lumânărilor. Dar a murit doar numele, John. Doar numele.

Însă hai să revenim la discuţia noastră din această după-amiază... În timp ce eu zăceam inconştient, doborât de boala mea de inimă, Herr Brendel a persistat cu încăpăţânare în încercările lui de a se apăra de tine. A preferat să nu se gândească pe moment la clipa în care trebuia să-mi dea socoteală... presupunând că aş fi scăpat cu viaţă. Poate că şi-a imaginat că sunt deja cu un picior în groapă, că viaţa îmi atârna de un fir de păr. În orice caz, omul era înnebunit de frică, nu numai din cauză că Mişcarea ar fi putut fi desconspirată, ci şi pentru că şi-ar fi putut pierde soţia... vedea în tine ameninţarea supremă, terifiantă, a întregii sale existenţe.Trebuia cu orice preţ să te oprească, deşi erai ultimul dintre Cooperi. Iar eu nu mai eram în stare să te apăr.

În timp ce îl ascultam, mi-am adus aminte de ochii cenuşii, ca nişte pietre de râu, şi de chipul grav, rareori luminat de un zâmbet.

– Când ai plecat pe insula Cat, te-au pierdut de sub urmărire. Foarte puţini dintre noi ştim de existenţa colonelului Steynes, iar Brendel şi Kottmann nu se numărau printre aceştia. Eu ştiam de colonelul nebun... de câteva ori ne-a fost de un real folos; e suficient să arunci momeala şi colonelul, împreună cu

omul lui de încredere, Dawson, se şi aruncă pe urmele vânatului. Îl cunoaşte şi Roeschler care, de-a lungul anilor, a reuşit să-i câştige încrederea şi chiar a colaborat cu Steynes în câteva cazuri. În lumina ultimei sale misiuni, asta pare o afirmaţie modestă. Dar numai câţiva dintre noi îl cunoşteau personal – printre care şi tatăl tău, John.

Pentru noi Steynes nu a reprezentat niciodată o problemă, ba chiar ne-a ajutat – evident, fără să-şi dea seama – să scăpăm Mişcarea de genul de oameni de care nu aveam nevoie. Dar întotdeauna s-a ţinut la distanţă de Brendel. În definitiv, Brendel nu avea mâinile pătate de sânge, nu era genul care ar fi stârnit interesul lui Steynes – colonelul îl numea pe Brendel şi oamenii lui „noii naziştі". În mod normal, nu îşi pierdea timpul cu aceştia, dar tu şi cu Peterson aţi reuşit să-i treziţi curiozitatea. Aşa că l-a contactat pe Roeschler... iar Roeschler l-a lichidat.

– Asta înseamnă că trebuie să-l omori pe Roeschler?

– A, n-aş crede, a spus calm.

– Dar Roeschler lucrează pentru Steynes... ne-a ajutat să scăpăm de Brendel...

Vocea mi s-a stins încet, pentru că începeam să percep vag succesiunea motivelor şi faptelor.

– John, el v-a ajutat fiindcă aşa i-am ordonat eu. Eu i-am dat dispoziţie să te trimită înapoi acasă, eu am aranjat ca Peterson să fie condus la Washington şi pus la curent. John... ascultă-mă cu atenţie. Doctorul Roeschler e de-al nostru. E şeful celulei din Europa.

– Dar cum rămâne cu Trandafirul Alb? Cu soţia evreică?

Nimic nu era ceea ce părea a fi. Vocea mi s-a frânt, ca ceea a unui om căruia nu-i pasă să afle adevărul.

– E adevărat. Totul este cât se poate de adevărat. Urăşte vechii naziştі, felul în care i-au măcelărit pe evrei. A fost încântat să poată colabora cu colonelul nebun.

– Steynes cunoaşte adevărata identitate a lui Roeschler?

– Nu, nu. Secretul adevăratei identităţi a lui Roeschler este extrem de bine păzit. Ca şi mine, el face parte din secretele foarte importante. În cadrul Mişcării eu sunt unicul lui superior. El este Numărul Doi, John.

S-a ridicat de la masă şi a venit lângă mine.

– Doamne Dumnezeule, Arthur... Doamne Dumnezeule.

– Te înţeleg, a zis, punându-şi mâna grea pe umărul meu. Regret că a trebuit să afli adevărul. S-a făcut tot posibilul ca să ţi se ascundă realitatea. Dar

acum, asta e... a exclamat, ridicând din umeri. Vino, John. Hai să mergem afară. Avem nevoie de o plimbare bună care să ne domolească stomacul şi să ne limpezească mintea. Vino.

Ne-am îmbrăcat paltoanele şi am ieşit din casă. Aerul era umed, dar ploaia încetase. Dacă ciuleai urechile, puteai auzi susurul estompat al cascadei înăbuşit de stâncile golaşe.

– Şi-acum ce se va întâmpla?

Am întrebat, inspirând aerul rece care îmi amintea de noaptea în care dădusem peste cadavrul îngheţat al lui Siegfried, prăbuşit în zăpadă ca un buştean.

– Păi... eu nu mai am mult de trăit. N-o să fiu martor la ceea ce se va petrece. Bineînţeles, tu, de fapt, nu ştii chiar totul. Nu ne cunoşti programele, nu ştii cum se vor desfăşura operaţiunile, ce intenţionăm să facem cu ţara asta. Nu ştii cine este omul nostru aici, în ţară, şi nu ştii nici cine sunt cei care ne vor lua locul, mie şi lui Roeschler, după ce nu vom mai fi. Nu ştii pe cine vom înscăuna la Casa Albă, atunci când va sosi momentul – pur şi simplu, nu ai de unde să ştii că este omul nostru.

L-am privit cu coada ochiului: mergea încovoiat, sprijinindu-se în baston, cu o mână cufundată în buzunarul paltonului, ţinând piept vântului tăios. Ultimele cuvinte m-au înfiorat.

– Acum aş vrea să ştiu ce gândeşti despre tot ce ţi-am spus astăzi. Trebuie să-mi fac o idee despre punctul tău de vedere. Mă înţelegi, John? Trebuie să ştiu.

A început să tuşească, şi-a scos mâna din buzunar, şi-a aranjat mai bine fularul şi şi-a ridicat gulerul paltonului. Numai Dumnezeu ştie de unde aduna atâta putere.

– Ce-ai vrea să cred, Arthur? am oftat, încercând să-mi potolesc bătăile inimii. Am crezut în lucruri care s-au dovedit a fi minciuni. Tot ce-a însemnat ceva pentru mine în viaţă a fost o amăgire. Nimic nu este ceea ce pare a fi. Practic, nu mi-a mai rămas nimic – fratele meu a murit, sora m-a renegat, după ce am provocat moartea mai multor persoane în timp ce o căutam, am aflat că tata nu a fost un erou al războiului, ci agent nazist, iar Roeschler, singurul om de încredere pe care l-am cunoscut în călătoriile mele, este în realitate unul de-al lor... sau de-al vostru, dacă preferi aşa. Am aflat de la o sursă cu oarecare autoritate că ţara mea face parte dintr-o conspiraţie mondială... sau complot ori mişcare... blestematul acela de al Patrulea Reich... iar acum Arthur, singura ancoră neclintită din viaţa mea, singurul om pe care mă puteam bizui – tu, Arthur – îmi spune că face şi el parte dintre ei. Ce gândesc,

Arthur? Vreau să fiu lăsat în pace. Nu mai vreau să ştiu nimic. Nu-mi pasă, luaţi lumea şi fiţi sănătoşi, mă lasă absolut rece. Arthur, simt că am murit. Fii liniştit, nu voi povesti nimănui, nu-mi pasă şi, de altfel, cine m-ar crede? FBI-ul? CIA? Pentru numele lui Dumnezeu, cine? *New York Times? Washington Post?* La naiba, mai bine le-aş spune celor de la *Punch*. Spui că asta este şi aşa trebuie să fie, iar eu îţi răspund: „În regulă, eu n-am nimic împotrivă!"

Mi-am pus mâna pe braţul lui, silindu-l să se oprească. De pe poteca noroioasă pe care mergeam se auzea mai clar vuietul cascadei, iar în depărtare auzeam zgomotul unei maşini.

– Singurul lucru care mă interesează acum este să-mi pun în ordine în viaţă. Nu trebuie să-ţi faci griji din pricina mea, ai reuşit. Pur şi simplu, nu-mi pasă. Voi toţi nu sunteţi decât o corporaţie ca oricare alta, dar la scară mai mare. Ce-mi pasă mie?

Arthur şi-a reluat plimbarea. Eu mergeam cu câţiva paşi în urma lui. Luna, un disc uriaş, apărea şi dispărea după nori, luminând palid silueta greoaie din faţa mea. Liniştea nopţii era tulburată din ce în ce mai des de zgomote ciudate.

– Măcar de-ar fi gândit şi Cyril ca tine.

– Ce vrei să spui?

– Nu aş fi fost obligat să-l ucid, John. Dacă ar fi acceptat ca atare ceea ce i-am spus, dacă ar fi zis doar atât: „La naiba, ce mă privesc pe mine toate astea?" Am fi putut evita tot ce s-a petrecut după aceea, nu ar fi murit nimeni, viaţa şi-ar fi continuat cursul.

– Arthur, ce tot spui acolo?

– Dar nu a crezut că-l voi omorî, nu m-a crezut în stare să o fac, mi-a spus că-ţi va povesti totul, apoi va găsi o modalitate să dea în vileag adevărul.

Păşea în noapte, continuând să vorbească, nu numai mie, ci mai mult lui însuşi. Poate că încerca să regleze conturile cu eternitatea. Poate că îşi pierduse minţile. Oricum, nu mai avea importanţă.

– Stăteam în dormitor, în faţa focului şi beam coniac. I-am povestit totul, iar el a fost revoltat, nu a înţeles raţiunea şi inevitabilitatea ascunse în spatele faptelor. Am stat mult de vorbă, dar nu l-am putut face să se răzgândească. Mi-a spus că va lua legătura cu prietenii lui ziarişti şi va da în vileag totul. Poţi să mă înţelegi, John? a întrebat cu voce stinsă. N-aveam ce face. A murit uşor, fără dureri, nici nu şi-a dat seama ce se întâmplă. Apoi am fost nevoit să o elimin şi pe sărmana Paula. Credeai că-mi fac siesta la hotel, dar în timpul acela eu m-am dus la bibliotecă şi am ucis-o.

S-a întors şi a pornit înapoi spre casă. Eram incapabil să articulez un cuvânt. Îmi ardeau ochii şi mă simţeam scăldat de o sudoare rece. Nimic nu fusese atât de cumplit. Asta era încununarea a tot ce auzisem până atunci. Broboanele de sudoare începeau să-mi îngheţe pe frunte.

– Nu-ţi pot spune cât de îngrozitor a fost... oricum, nu m-ai înţelege. În viaţa mea n-am omorât pe nimeni. Vorbele curgeau dezlânate, ca şi cum n-ar fi fost conştient de prezenţa mea. Când ai ajuns acasă, eu eram sus, în dormitor. Nici nu mai îndrăzneam să respir, pentru că nu ştiam ce-aş fi făcut dacă ai fi urcat. Cyril era mort sau, în orice caz, inconştient şi trăgând să moară. Apoi, ai plecat. Am aşteptat încă puţin, iar după aceea m-am întors pe jos în oraş, la hotel. Ningea puternic şi ştiam că zăpada îmi va acoperi urmele. Nici pe drum nu m-a văzut nimeni, pentru că era atât de frig, încât toată lumea stătea în casă, nici când am intrat pe uşa din dos a hotelului; era întuneric beznă. A tuşit din nou din adâncul plămânilor obosiţi. Ştiam că sunt bolnav. Apoi, când m-am dus la bibliotecă, ştiam că boala se agrava... iar atacul asupra locuinţei mele, explozia au fost înscenate de mine, cu ajutorul lui Milo, ca să-l convingem pe Peterson. Am făcut-o înainte de plecarea lui – îl ascunsesem acasă la mine, în pod. Totul era atât de absurd. Mă simţeam atât de stupid, de melodramatic. Dumnezeu mi-e martor că nu mi-am închipuit vreodată că va trebui să ucid pe cineva, iar acum îl ucisesem pe bietul Cyril...

S-a întrerupt şi s-a lăsat greu pe braţul meu. M-am clătinat. Tremura din tot corpul lui mătăhălos. Plângea în hohote, iar eu îl priveam fără să pot articula un sunet.

– L-am ucis pe Cyril Cooper... apoi te-ai implicat şi tu şi numai Dumnezeu ştie cât de tare doream să te îndepărtez. Nu mi-am imaginat nici o clipă că vei fi atât de încăpăţânat... dar tu ai insistat. Credeam că voi fi în stare să te protejez, oriunde te-ai fi dus. Speram că la Buenos Aires te vei împotmoli... dar St. John ţi-a dat fotografia aceea din ziar... el nu ştia ce face, nu luasem legătura cu el. De unde putea să ştie ce însemnătate avea gestul lui? Nimeni nu cunoştea tot adevărul. Nici măcar eu...

L-am ajutat să-şi continue drumul. În sfârşit, povestea ajunsese la capăt. Mă simţeam gol, pustiit şi extenuat. Viaţa mă împinsese până la limita rezistenţei, dacă nu chiar cu un pas dincolo de ea...

Nici unul din noi nu a observat Cadillacul negru, parcat în spatele maşinii mele. Nu ne-am dat seama de prezenţa lui decât în clipa în care portiera din spate s-a deschis brusc şi s-au aprins farurile.

– Ce... a exclamat Arthur, ţinând mâna streaşină la ochi. Ce este? Cyril... Rostise numele fratelui meu mort. John! Ce se întâmplă?

S-a îndepărtat năucit.

– Pleacă de-acolo, Cooper! mi-a ordonat cineva nevăzut, din întuneric.

Pe neaşteptate am alunecat pe o pojghiţă de gheaţă, am zvâcnit din braţe, încercând să-mi recapăt echilibrul. Apoi m-am prăbuşit pe pământ.

În aceeaşi clipă am zărit o lumină orbitoare izbucnind din direcţia maşinii şi un zgomot puternic m-a asurzit pentru o fracţiune de secundă. Am murit, mi-am zis, slavă Domnului, am murit...

Haina lui Arthur a zburat pe deasupra capului meu, fâşiile de stofă au strălucit o clipă în fasciculul de lumină şi trupul greoi a fost proiectat înapoi. A urmat o nouă explozie de lumină, o altă bubuitură, şi Arthur s-a prăvălit pe spate, frânt de mijloc, ca o păpuşă de cârpă uriaşă. Gheaţa îmi zdrelea până la sânge mâinile şi genunchii. Stăteam sprijinit în mâini şi genunchi când am auzit paşi apropiindu-se. Mi-am lăsat capul în piept, aşteptând. Nu respiram, nu simţeam nimic în afară de durere. Mi-am înfundat mâinile în gheaţa care-mi tăia carnea asemenea unor cioburi.

Un braţ puternic m-a prins, m-a ridicat în picioare şi m-a târât spre maşină. Necunoscutul se folosea de un singur braţ. Celălalt era prins într-o eşarfă petrecută după gât. Bubuiturile îmi înfundaseră urechile, iar vederea îmi era împăienjenită din cauza transpiraţiei, a durerii şi a fricii. Bărbatul cu braţul bandajat m-a împins în maşină. M-am prăbuşit pe bancheta din spate care era cufundată în întuneric, iar obrazul mi s-a lovit de genunchiul cuiva. Am icnit, m-am apucat de banchetă şi m-am ridicat.

– Bună seara, domnule Cooper.

Vocea metalică purta amprenta vagă a unui surâs. Am privit spre bancheta din faţă, în direcţia de unde venise vocea. Colonelul Steynes mă privea drept în ochi. Dawson se pregătea să se aşeze la volan.

M-am îndreptat pe locul meu.

– Ei bine, Cooper, îmi pare bine că te văd.

M-am întors şi l-am văzut privindu-mă.

– Olaf, am zis.

Epilog

T.S. Eliot asemuia Londra cu „o pâclă cafenie în zorii unei zile de iarnă". Mi-a plăcut întotdeauna această comparaţie. La ea mă gândeam şi în timp ce parcam Lincolnul argintiu în faţa blocurilor cu patru etaje de pe strada Marlborough, care privesc oarecum plictisite forfota cotidiană a trotuarelor. Ceaţa de dimineaţă se risipise aproape de tot, iar soarele de toamnă strălucea în spatele norilor, asemenea unui taler de aramă. Frunzele moarte, în tonuri de roşu şi portocaliu, foşneau la fiecare pas. Era o dimineaţă senină de sfârşit de octombrie, iar eu mă simţeam în plină formă, îmbrăcat în paltonul din stofă groasă şi cu mâinile ascunse în mănuşi. Revenisem la o stare de relativă normalitate şi redescoperisem gustul pentru pantaloni de catifea reiată lucioasă, cămaşă bleu cumpărată de la Brooks, şi cravate din rips. Doctoriţa Moss din Boston, la care mă duc de trei ori pe săptămână, spune că un singur gest normal e un pas sigur spre adevărata stare de sănătate mintală. Poate că are dreptate. Îmi împart timpul între obligaţiile care-mi revin în calitate de rector la Harvard, lungile plimbări pe malul râului Charles şi dozele regulate de Thorazine şi cred că mă comport la fel de normal ca oricare altă persoană – dacă asta poate fi o consolare. Stăteam în colţul străzii Arlington şi meditam la normalitate, trăgând adânc aer în piept şi încercând să mă bucur de faptul că sunt încă în viaţă.

Peste drum, în apropierea iazului, o femeie îmbrăcată într-un palton de stofă bleu şedea pe o bancă şi citea o carte. Alături de ea stătea un băieţel, prins în nişte hamuri de spătarul băncii. Copilaşul se ridicase în picioruşe, se depărtase cât îi permitea hamul, până spre marginea băncii, şi făcea pipi pe covorul de frunze, cu o expresie de beatitudine întipărită pe mutrişoara bucălată. Urmăream amuzat scena şi mi-am adus aminte că doctoriţa mă rugase

să-i povestesc amănunţit tot ce înregistram din lumea înconjurătoare. De câte ori o făceam, doctoriţa Moss mă răsplătea cu un zâmbet liniştitor. Toată vara fusese îngrijorată din cauza mea; adevărul este că fusesem cam rupt de realitate. Acum remarcam lucruri simple, cum ar fi starea vremii sau mirosul frunzelor ori cerul în culori pastelate iţindu-se prin ceaţa rarefiată, dincolo de Grădina Publică. Doctoriţa Moss mă sfătuise să reiau legătura cu lumea înconjurătoare, iar eu mă străduiam să-i fac pe plac.

L-am zărit stând în faţă la Ritz. Ăsta era el, venea la Boston şi trăgea de obicei la Ritz. I-am studiat atent îmbrăcămintea – costum din stofă gri-deschis, cu model în zigzag, cămaşă albă, cravată în dungi roşii şi albastre, prinsă cu un ac de argint. Pe neaşteptate, s-a întors, ca şi cum mi-ar fi simţit instinctiv prezenţa. M-a văzut şi mi-a zâmbit cu jumătate de gură.

– Cooper, a exclamat, strângându-mi stângaci mâna, ce mai faci?

– Bine. Psihiatrul spune că sunt normal. Sau, mă rog, pe aproape... Zice că e mulţumită de cum evoluez.

Peterson a mormăit ceva şi faţa, mai negricioasă decât o ştiam, i s-a umbrit. Se pare că profitase din plin de soarele verii.

– Se cam exagerează chestia asta cu normalitatea.

Mi-a cercetat atent faţa, căutând parcă cicatricele lăsate de psihicul meu.

– Tu vorbeşti? N-ai trăit normal nici măcar o zi din viaţa ta.

Am izbucnit amândoi în râs, poate nu chiar ca nişte prieteni vechi, ci mai degrabă ca doi camarazi care au trecut împreună prin situaţii dificile. Era ca şi cum ne-am fi reîntâlnit după terminarea războiului care ne unise. Nu aveam prea multe în comun, iar ceea ce ne legase odinioară zăcea, sumbru şi întunecat, undeva în trecut.

– Nevastă-mea s-a dus la cumpărături cu o prietenă. Mă întâlnesc cu ele să luăm prânzul împreună, probabil într-o ceainărie nenorocită, plină de băbuţe cu bonete caraghioase pe cap. Auzi, la cumpărături, a bombănit în timp ce traversam strada. Slavă Domnului că e bogată.

Pământul îngheţat era acoperit de smocuri de iarbă cafenie. Grădina Publică şi trotuarele din apropiere erau întotdeauna înţesate de lume. Simţeam aroma de tutun fin. În Boston mirosea întotdeauna a tutun de calitate. Un timp ne-am plimbat în tăcere. Era plăcut să constat că mă simt sănătos şi nu mă mai ameninţă nici un fel de şoc psihic din partea lui Peterson. Mi-am amintit de tot ce-l văzusem făcând, de ceea ce se petrecuse, şi totuşi eram calm. Era un test. Doctoriţa Moss ar fi făcut atac de cord, dacă ar fi ştiut că în clipa asta sunt cu el. Dar nu am păţit nimic.

– Povesteşte-mi ce mai e nou pe la Cooper's Falls.

– Ah, a spus după o tăcere apăsătoare, totul a revenit la normal. Se zvoneşte că pe locul tribunalului se va construi o clădire nouă. Se pare că e ceva adevăr în asta, pentru că Aho aleargă de colo-colo, ţinând câte un discurs improvizat. Cu biblioteca e aceeaşi situaţie. Ştii cum e... Montează o cuşcă din sticlă, pun nişte rafturi, câteva piese de mobilier modern şi gata biblioteca. Dar n-o să fie acelaşi lucru.

– Nu, într-adevăr.

– În rest, totul e destul de... normal.

Mi-a aruncat o căutătură şi ochii i-au lucit ca două bucăţi de antracit.

– S-a descoperit cine i-a omorât pe Cyril şi pe Paula? Şi pe sărmanul Arthur?

– Nu, nu s-a... nu am aflat. Nu am găsit nici un indiciu sau, mai bine zis, indiciile pe care le-am avut nu m-au condus nicăieri. Au venit din nou cei de la FBI, dar nu au făcut nici ei nimic... cred că o să rămână un caz neelucidat. Din câte ştiu, există cu nemiluita. Tot timpul se comit crime, dar ucigaşii nu sunt prinşi. Se întâmplă mereu.

Pe vârful colinei cânta o orchestră a Armatei Salvării. Ne-am oprit o clipă să privim. Siluetele noastre căpătau dimensiuni groteşti în oglinda imaculată a tubei. Cel care interpreta la instrument îşi ştia probabil pe de rost partitura pentru că ţinea ochii închişi. Faţa îi era roşie din cauza efortului. Peterson m-a tras uşor de mânecă.

– Hai să mergem acolo sus.

Mi-a arătat o bancă aşezată aproape de marginea promontoriului care domina parcul, oferind o panoramă amplă a oraşului Boston. După ce ne-am aşezat, Peterson a scos o casetă, a deschis-o şi mi-a oferit un trabuc. Am fumat un timp în tăcere, bucurându-ne de soarele care ne mângâia feţele.

– Ai vreo veste de la amicii noştri? l-am întrebat.

– De când au plecat Steynes şi Dawson nu am mai auzit nimic de ei.

– Cum s-a întâmplat, Olaf? Sunt curios. Acum nu cred să mă mai afecteze.

– Foarte bine, a răspuns, slobozind un nor de fum. Atunci hai să nu mai vorbim despre asta.

– S-ar putea să nu ne mai vedem niciodată...

– Bine, fie. Hai să lămurim lucrurile o dată pentru totdeauna. Dacă vom apuca bătrâneţele, vom mai discuta atunci. Ştiu şi eu? Deocamdată, îţi povestesc pe scurt ce a fost.

M-au dus la Washington şi mi-au servit cam aceeaşi poveste pe care ţi-a spus-o Arthur. Nu-mi puteam închide gura de uimire şi mă întrebam dacă au înnebunit cu toţii sau dacă mi-am pierdut eu minţile. Până la urmă, s-a adeverit că înnebunise lumea, dar asta nu mai are acum importanţă. Ei bine, după ce au isprăvit, le-am spus că sunt de acord – ce puteam să spun în situaţia aceea? Au ajuns nebunii să conducă lumea – treaba lor, eu am banii nevesti-mii şi, în fond, nu trăiesc o veşnicie, corect? Bine. Dă-o dracului, le-am zis... ei bine, poate nu chiar cu vorbele astea. M-au bătut pe spate şi mi-au zis că au încredere în mine – îţi imaginezi scena? Mi-au spus că Arthur s-a îngrijit de „prosperitatea" mea, cum ar veni... a garantat pentru mine; eu le-am făcut cu ochiul şi le-am spus că am priceput. Dumnezeule, acum, că mă gândesc mai bine, parcă erau din filmele cu fraţii Max. S-a întrerupt o clipă să reflecteze. Şi totuşi, nu ştiu... Peste o săptămână vom realege un preşedinte invizibil, toată vara a fost sufocată de scandalul Watergate şi Eagleton şi naiba mai ştie ce. E mâna nebunilor, Cooper. Mă rog, asta e. A făcut o sforţare şi şi-a alungat din minte fantasmele, concentrându-se asupra subiectului discuţiei. La plecarea din Washington am fost agăţat de unul dintre oamenii lui Roeschler. Ei, dacă-ţi aduci aminte, tipii ăştia de la Washington nu erau de capul lor – în final, trebuia să-i dea socoteală lui Arthur. Iar Roeschler era adjunctul lui Arthur. Aşa că, atunci când oamenii lui Roeschler m-au invitat la o mică plimbare, am fost nevoit să-mi pun mintea la contribuţie. Se pare că Roeschler a dat ordin să fim ţinuţi sub observaţie până am ajuns la New York, iar acum încerca să-i tragă nitel în piept pe cei de la Washington. Intenţiona să le dejoace planurile şi omuleţii lui m-au avertizat că mă voi întâlni cu un vechi prieten care are de îndeplinit o misiune foarte importantă... că, dacă refuz să colaborez, o să mă omoare, şi o să te omoare şi pe tine. Au mai adăugat, a zis privindu-mă ţintă în ochi, că, dacă asta nu era suficient ca să mă comport cum trebuie, ei bine, mă previn că va fi ucisă şi Lee Cooper – acesta e numele pe care l-au folosit...

Le-am spus că n-am nimic împotrivă, că sunt de acord cu tot ce zic ei. Evident, „vechiul prieten" era Steynes. Roeschler i-a dezvăluit colonelului tot adevărul despre Brenner, despre mişcare, totul, în afară de propria lui implicare. Roeschler i-a spus că, dacă nu-l lichidează imediat pe Brenner, totul este pierdut. Steynes a înghiţit momeala şi a venit în persoană până aici. Eu a trebuit să fac pe ghidul. Pur şi simplu, nu am avut altă alternativă. Steynes l-a împuşcat cu mâna lui pe Brenner. Pentru el asta a însemnat încununarea întregii sale activităţi. A fost o înscenare, Cooper. Roeschler l-a lichidat pe

unicul om care era deasupra lui pe scara ierarhică, dar nu-l poate învinui nimeni, pentru că toţi cei care ştiau de existenţa lui Steynes sunt morţi, iar Brenner a fost singurul care ştia că Roeschler lucra uneori pentru Steynes.

M-a privit cu un aer triumfător, ca şi cum ar fi rezolvat, în sfârşit, un rebus imposibil.

– E perfect! a exclamat, incapabil să-şi stăpânească admiraţia.

– Cu o excepţie. Steynes.

– Steynes e mort.

– Mort? Mâna lui Roeschler?

– Nu, nu. Era deja pe moarte când am fost noi pe insulă... mai avea cel mult şase luni de trăit. Până la urmă, au fost doar patru. Desigur, Roeschler ştia asta şi mai ştia că Steynes va fi atât de tentat de prada cea mare care să-i încununeze cariera, încât se va deplasa personal şi o va face cu mâna lui. În concluzie, Roeschler e acum în vârful piramidei. El trage sforile.

– Şi Dawson? Ce s-a întâmplat cu Dawson?

Peterson a izbucnit în râs.

– E la München. Lucrează pentru Roeschler. E plătit prin vechea firmă a lui Brendel şi se ocupă de tranzacţiile cu Anglia. Are minte tipul ăsta. E un mercenar, dar e grozav de loial.

A expirat zgomotos şi s-a lăsat pe spate, bucuros că terminase ce avea de spus.

– Atunci... s-a terminat, nu-i aşa?

– Da. Suntem în siguranţă. Toată lumea e în siguranţă. Doar omenirea e în pericol... şi poate că e în stare să-şi vadă singură de grijă. Cine poate şti?

– Ai vreo veste de la München?

– Nu. Nici nu mă aşteptam să primesc vreuna. Nici tu n-ar trebui să-ţi faci iluzii. Toate acestea au rămas în urmă, Cooper.

Ne-am întors împreună pe acelaşi drum pe care venisem.

Când am ajuns pe trotuarul din faţa hotelului Ritz, Peterson s-a uitat la ceas şi a ridicat din umeri.

– E timpul să plec.

– Da, şi eu trebuie să o iau din loc.

– Păi, atunci... O pală de vânt a măturat strada şi Peterson a dus mâna la meşă cu un gest reflex, apoi a netezit-o cu grijă. Mi-e frică tot timpul să nu mi-o ia vântul ăsta blestemat. A izbucnit în râs. Nemernicule, tu ai fost singura persoană care şi-a dat seama.

M-a prins de braţ.

– Hai să nu ne mai prostim. Rămâi cu bine, John. Şi încearcă să uiţi.

Mi-a strâns mâna, clipind în lumina soarelui.

– Toată lumea moare.

Nu ştiu dacă m-a auzit.

– Mai ţinem legătura, Johnnie! mi-a strigat, apoi s-a întors şi a pornit pe drumul lui.

M-am întors acasă. Mă mutasem; nu mai locuiam în apartamentul în care primisem telegrama de la Cyril. Acum stăteam într-un zgârie-nori ce dădea spre golful râului Charles şi spre Hancock Building, cel în care se sparg tot timpul geamurile din cauza rafalelor puternice de vânt.

Şedeam la birou şi priveam râul ce şerpuia ca o panglică argintie sub balconul apartamentului meu, luminat de ultimele raze ale soarelui. Dedesubt, farurile maşinilor ce goneau pe bulevard descriau linii luminoase, ducând cine ştie unde.

Pe birou trona reprezentarea în ceramică pictată a atacului lui Flowerdieu. Eram deţinătorul unicului exemplar din lume şi îl foloseam drept presse-papiers atunci când deschideam fereastra balconului şi vântul ameninţa să-mi împrăştie foile de manuscris.

Din locul în care şedeam vedeam tabloul imens pictat de tatăl meu cu mulţi ani în urmă. Din el privea mama, cu ochii pierduţi, undeva departe, ca şi cum peste umărul meu s-ar întâmpla ceva extrem de interesant.

Dar nu adusesem tabloul ca să-mi amintească de mama.

Uneori, când sunt în dispoziţia adecvată, o privesc drept în ochii care nu prea par să-mi dea atenţie, şi dacă mă concentrez suficient de tare, văd aievea casa mare din suburbia münchenează. Vântul puternic mătură aleea şi smulge cu furie ferestrele. În casă arde o lumină şi totul e cufundat în tăcere. Poate că la fereastră văd o umbră. Dar... poate că doar mi se pare. În fond, nici nu are importanţă.

AGATHA CHRISTIE	*Crăciunul lui Poirot* ✱ *Întâlnire cu moartea* ✱ *O crimă anunțată* ✱ *Ucigașul ABC* ✱ *Mâna ascunsă* ✱ *Ceicinci purcelușI* ✱ *Crimă la vicariat* ✱ *Moarte pe Nil* ✱ *Crima din Mesopotamia*
ANDREAS ALBES	*Comoara*
ANDY MCNAB	*Misiune specială*
ANNE RICE	*Interviu cu un vampir* (vol. 1 – „Cronicile vampirilor") ✱ *Vampirul Lestat* (vol. 2 – „Cronicile vampirilor") ✱ *Regina damnaților* (vol. 3 – „Cronicile vampirilor") ✱ *Ora vrăjitoarelor* (vol. 1 – „Cronicile vrăjitoarelor") ✱ *Vampirul Vittorio* ✱ *Povestea hoțului de trupuri* (vol. 4 – „Cronicile vrăjitoarelor") ✱ *Lasher* (vol. 2 – „Cronicile vrăjitoarelor") ✱ *Mumia*
ANTOINE B. DANIEL	*Prințesa soarelui* (vol. 1 – „Inca") ✱ *Aurul din Cuzco* (vol. 2 – „Inca") ✱ *Machu Picchu, Cetatea Secretă* (vol. 3 – „Inca") ✱ *Dansul zeilor* (vol. 1 – „Regina din Palmyra") ✱ *Lanțurile de aur*
ANTONY HOROWITZ	*Un banc criminal*
BEN ELTON	*Popcorn* ✱ *Crimă în direct*
BERNARD KNIGHT	*Dincolo de liman* ✱ *Potirul otrăvit* ✱ *Căutările coronerului John* ✱ *Înfricoșătoarea taină*
BRIAN LOWRY	*Nu vă încredeți*
CANDANCE BUSHNELL	*Totul despre sex*
CHRIS CARTER	*Francezul* ✱ *Gheena* ✱ *Înfruntă viitorul*
CHRISTIAN JACQ	*Nefer cel Tăcut* (vol. 1 – „Piatra luminii") ✱ *Femeia înțeleaptă* (vol. 2 – „Piatra luminii") ✱ *Paneb cel Zelos* (vol. 3 – „Piatra luminii") ✱ *Locașul Adevărului* (vol. 4 – „Piatra luminii") ✱ *Arborele Vieții* (vol. 1 – „Misterele lui Osiris") ✱ *Uneltirile Răului* (vol. 2 – „Misterele lui Osiris") ✱ *Calea de Foc* (vol. 3 – „Misterele lui Osiris") ✱ *Marele Secret* (vol. 4 – „Misterele lui Osiris") ✱ *Afacerea Tutankhamon* ✱ *Din dragoste pentru Philae* ✱ *Cedulce e viața la umbra palmierilor!* ✱ *Marele Magician* (vol. 1 – „Mozart"), *Fiul Luminii* (vol. 2 – „Mozart")
CLIVE BARKER	*Cabal* ✱ *Everville*
CLIVE CUSSLER	*Sahara* ✱ *Aurul incașilor*
COLIN FORBES	*Fără cruțare* ✱ *Furia sângelui* ✱ *Rinocerul* ✱ *Înfruntarea* ✱ *Pe muchie de cuțit*
DAN BROWN	*Fortăreața digitală* ✱ *Conspirația* ✱ *Codul lui da Vinci*
DANIEL EASTERMAN	*Ziua mâniei*
DAPHNÉ DU MAURIER	*Rebecca* ✱ *Verișoara mea Rachel*
DAVID BALDACCI	*Ultima secundă* ✱ *Ultimul supraviețuitor* ✱ *Putere absolută*
DAVID GIBBINS	*Atlantida*
DEAN KOONTZ	*Unicul supraviețuitor*
DIDIER CONVARD	*Triunghiul secret*
DOMINICK DUNNE	*Un anotimp în purgatoriu*
DOUGLAS PRESTON	*Codicele*
EMILI ROSALES	*Orașul invizibil*
FRANCISCO MUNOZ GUERRERO	*Colinele Edenului*
FREDERIC LENOIR & VIOLETTE CABESOS	*Promisiunea îngerului*
FREDERICK FORSYTH	*Fantoma din Manhattan* ✱ *Dosarul Odessa* ✱ *Răzbunătorul* ✱ *Alternativa diavolului*
GIORGIO FALETTI	*Eu ucid* ✱ *Cu ochii altcuiva*
IAN CALDWELL & DUSTIN THOMASON	*Misterul manuscrisului*
IAN FLEMING	*Bărbatul cu pistolul de aur* ✱ *Doar pentru ochii tăi* ✱ *Operațiunea Thunderball* ✱ *În Serviciul Secret al Majestății Sale* ✱ *Spionul care m-a iubit* ✱ *Trăiești numai de două ori* ✱ *Caracatița și alte povestiri*
IGNACIO GARCÍA-VALIÑO	*Cele două morți ale lui Socrate*
JAMES PATTERSON	*1-ul pe lista morții* ✱ *A 2-a șansă* ✱ *Al 3-lea caz* ✱ *4 Iulie*
JAMES TWINING	*Vulturul cu două capete*
JANET FITCH	*Leandrul alb*
JEFFREY ARCHER	*Nici un ban în plus, nici un ban în minus* ✱ *O duzină de tertipuri* ✱ *O chestiune de onoare* ✱ *În linie dreaptă*
JOHN CASE	*Întâiul călăreț al Apocalipsei* ✱ *A opta zi*
JOHN GRISHAM	*Ultimul jurat* ✱ *Moștenitorii* ✱ *Mediatorul* ✱ *Partenerul* ✱ *Avocatul străzii* ✱ *... Și vreme e ca să ucizi* ✱ *Firma* ✱ *Cazul Pelican* ✱ *Clientul* ✱ *Maestrul* ✱ *Camera morții*

JOHN KATZENBACH	*Omul din umbră* ✱ *Războiul lui Hart* ✱ *Ziua răfuielii* ✱ *Analistul* ✱ *Povestea unui nebun*
JOHN LE CARRÉ	*Experiment secret* ✱ *Omul nostru din Panama* ✱ *Spionul care a ieşit din joc* ✱ *Casa Rusia* ✱ *Cărtiţa*
JOHN LESCROART	*Audierea* ✱ *Justiţie exemplară* ✱ *Vinovăţia*
JOHN SAUL	*Umbra* ✱ *Creatura* ✱ *Mâna dreaptă a diavolului* ✱ *Prezenţa* ✱ *Chinuieşte-i pe copii*
JOHN TRENHAILE	*Legile sângelui* ✱ *Unealta răului*
JOSEPH FINDER	*Puteri excepţionale*
JORGE MOLIST	*Inelul*
KATHERINE NEVILLE	*Opt*
KEVIN GUILFOILE	*Joc de umbre*
MARGARET MITCHELL	*Insula pierdută*
MAX GALLO	*Întru acest semn vei învinge* (vol. 1 – „Crucea Occidentului") ✱ *Parisul în rugăciune* (vol. 2 – „Crucea Occidentului")
MICHAEL BADEN & LINDA KENNEY	*Tăcerea*
MICHAEL LAWSON	*Cercul interior*
MICHAEL TOLKIN	*Printre morţi*
MIREILLE CALMEL	*Camera blestemată* (vol. 1 – „Jocul lupoaicelor") ✱ *Răzbunarea lui Isabeau* (vol. 2 – „Jocul lupoaicelor") ✱ *Slujitorii regelui* (vol. 1 – „Femeia pirat") ✱ *Jocul umbrelor* (vol. 2 – „Femeia pirat")
MIKE HORN	*Luptând cu imposibilul*
MISHA DEFONSECA	*Printre lupi*
NELSON DEMILLE	*Plum Island* ✱ *Fabrica de spioni* ✱ *Spencerville* ✱ *Fica generalului* ✱ *Coasta de aur* ✱ *Căderea nopţii* ✱ *Odiseea lui Talbot*
NICHOLAS SPARKS	*Nopţi în Rodanthe* ✱ *Nunta* ✱ *O plimbare de neuitat* ✱ *Miracolul*
NOEL BARBER	*Plâns şi râs* ✱ *Tăcerea*
PAUL ERDMAN	*Panica din '89* ✱ *Planuri şi dorinţe*
PAUL LEVINE	*Solomon vs. Lord*
P.D. JAMES	*Fiul omului* ✱ *Moarte în Sfântul Ordin* ✱ *Gustul morţii* ✱ *Păcatul originar*
PETER MAYLE	*Viaţă de câine* ✱ *Un an în Provence* ✱ *Din nou în Provence*
RALPH PETERS	*Flăcări din cer*
RICHARD DOETSCH	*Hoţii paradisului*
ROBERT DUGONI	*Stăpânul juriului*
ROBERT FINN	*Iniţiatul*
ROBERT JORDAN	*Ochiul lumii* ✱ *În căutarea cornului*
ROBERT ROSENBERG	*Camera de montaj*
ROBIN COOK	*Răpirea* ✱ *Risc asumat*
SCOTT SMITH	*Un plan simplu*
SCOTT TUROW	*Erori judiciare*
STEPHEN BOOTH	*Sălaşul morţii*
SUE GRAFTON	*A de la alibi* ✱ *B de la bandit*
SUE MONK KIDD	*Viaţa secretă a albinelor* ✱ *Jilţul sirenei*
THOMAS GIFFORD	*Puterea destinului* ✱ *Assassini*
THOMAS HARRIS	*Hannibal în spatele măştii*
TIM LAHAYE & JERRY B. JENKINS	*Supravieţuitorii* (vol. 1 – „Supravieţuitorii") ✱ *Armata pătimirilor* (vol. 2 – „Supravieţuitorii") ✱ *Nicolae* (vol. 3 – „Supravieţuitorii") ✱ *Pecetluirea sfinţilor* (vol. 4 – „Supravieţuitorii") ✱ *Apollyon* (vol. 5 – „Supravieţuitorii") ✱ *Cavalerii Apocalipsei* (vol. 6 – „Supravieţuitorii") ✱ *Posedatul* (vol. 7 – „Supravieţuitorii")
TOM CLANCY	*Centrul de comandă V – Echilibru de forţe* ✱ *Furtuna roşie* ✱ *Ordine prezidenţiale* (2 vol.) ✱ *Vânătoarea lui Octombrie Roşu* ✱ *Centrul de comandă VI – Stare de asediu* ✱ *Dezbină şi cucereşte*
TONY PARSONS	*Copil şi bărbat* ✱ *Bărbat şi soţie* ✱ *Spiritul familiei* ✱ *Lecţii de viaţă*
WILBUR SMITH	*Festinul leilor* ✱ *Sunetul tunetului* ✱ *Sanctuarul* ✱ *Războinicii Nilului* ✱ *Ţărmul în flăcări*
WILLIAM DIEHL	*Domnie în iad* ✱ *Eureka*
WILLIAM GORDON	*Vasele chineze şti*

Vă recomandăm la RAO

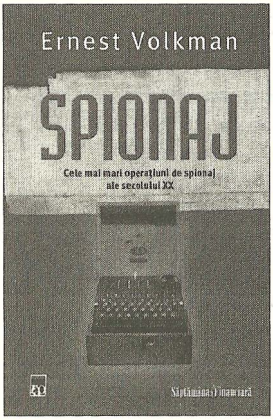

ERNEST VOLKMAN
Spionaj

BESTSELLER INTERNATIONAL
Timp de 150 de ani, două organizații secrete au purtat o luptă aprigă. Acum, adevărul iese la lumină...
CONFRERIA SFÂNTULUI GIULGIU
JULIA NAVARRO
RAO
Săptămâna Financiară

JULIA NAVARRO
Confreria Sfântului Giulgiu

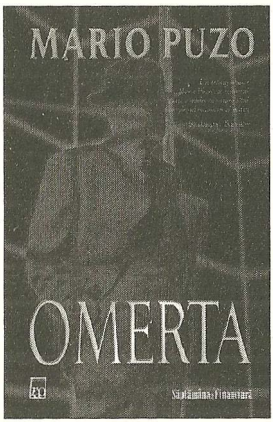

MARIO PUZO
Omerta

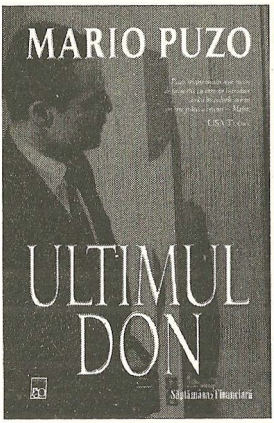

MARIO PUZO
Ultimul Don

clubul cărţii rao

CLUBUL CĂRŢII RAO
are un regulament de funcţionare mai modern,
mai eficient şi mai adaptat nevoilor dumneavoastră,
care este pus la dispoziţia membrilor odată cu fişa
de înscriere. Principala inovaţie o reprezintă
introducerea a TREI TIPURI DE CARDURI
care vă oferă mari reduceri de preţ
în achiziţionarea cărţilor.
Pentru detalii privind acest regulament
vă puteţi informa din broşurile editurii noastre
sau scriindu-ne pe adresa:

CP CE-CP 23, Bucureşti;
e-mail: *club@raobooks.com*

sau accesând site-urile:
www.raobooks.com;
www.rao.ro

Tiparul executat de
Grafica Veneta S.p.A.,
Trebaseleghe (PD), Italia